

10LAR

Yenigün

10 Ocak Özel Sayısı

Ocak 2026

DÜNYA DEĞİŞİR,
HABER DEVAM EDER

Büyük
Hekimoğulları
1985

Hamurumuzda KALİTE VAR

Büyük Hekimoğulları olarak, müşteri memnuniyetini ve kalite standartlarını en üst düzeye çıkarmak için sürekli çaba harcıyoruz. Üretimimizin her aşamasında titizlikle çalışarak, her bir ürünümüzü güvenle sofralarınıza taşıyoruz.

Büyük
Hekimoğulları
1985

www.hekimogullari.com

SelcukluBel

10 OCAK

Çalışan Gazeteciler Günü

İlkeli habercilik anlayışıyla gündemi belirleyen, kişisel hak ve özgürlükleri temel görev sayarak halkın doğru ve tarafsız haber alma ihtiyacını karşılayan tüm gazetecilerimizin

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

**SELÇUKLU
BELEDİYESİ**

SELÇUKLU
Sizinle Güzel

Ahmet
PEKYATIRMACI
SELÇUKLU BELEDİYE BAŞKANI

SUMAK MAKİNE

Carpet Cleaning Machines

Sumak Makine, 2018 yılından beri Konya Büsan Organize Sanayi Bölgesi'nde, 6.000m2 alanda üretimlerini sürdürmektedir. Başta Amerika, Cezayir, Özbekistan, Fransa, Hindistan, Polonya olmak üzere bir çok ülkeye ihracat yapmaktadır.

Ürettiği otomatik halı yıkama makinesi, hav alma ve paketlenme, sıkma, çırpma, meç makineleri ile üretim ağını yeni teknolojiler ile birleştirerek hızlı bir şekilde büyümeye devam etmektedir.

Güçlü ARGE ekibi ile, her geçen gün yeni modeller tasarlayarak, kalitesini her zaman bir adım ileriye taşımaktadır.

Sektörü yakından takip ederek, hem yurt içi, hem yurt dışında ki müşterilerine sorunsuz hizmet sumaktadır.

Sumak Makine, geçmişte olduğu gibi gelecekte de yenilikçi, rekabetçi ve yaratıcı çözümler sunan yaklaşımını, içinde bulunduğu topluma karşı duyduğu sosyal sorumluluk anlayışı ile devam ettirecektir.

sumakmakine

PAYİDARTS

Payidarts olarak; 2018 yılında sanata gönül veren, sanatı farklılaştırmak için düşünen, "Sanatın Metal Hali" sloganı ile yola çıkan; genç, dinamik ekibimiz ile geniş üretim hattını kullanarak 7/24 destek ve sürekli Ar-Ge politikası ile kendine has ürün ve altyapısını hazırlayıp sürdürmektedir. Diğer sektörlerde ki geçmişimizden ilham alarak bu alanda da faaliyetlerimizi en kaliteli şekilde benimsemekteyiz.

payidarts

Sumak Metal, çeyrek asrı aşkın deneyimi sayesinde müşteriyle sarsılmaz bir ilişki kurarak, siz müşterilerinin memnuniyeti için canla başla çalışmaktadır.

Yılda 6.000 tonluk üretim ve işleme, CE ve ISO 9001 sertifikalarıyla hizmetlerinin capını genişleterek sektörün önde gelen kuruluşlarından biri olmak için durmaksızın çalışmaktadır. Metallerin kesimi ve şekillendirilmesi uygulamalarında da büyüyen teknolojiyi yakından takip etmekle ve tecrübeli kadrosuyla "kusursuz üretim - iş devamlılığı" prensiplerini uygulamaktadır.

Sumak Metal, siz saygın müşterilerinin acil ihtiyacı için yeterli stoğa ve hızlı dağıtım ağına sahip, güçlü bir firmadır. Sağlam, güvenilir, uygun fiyatlı lazer kesim ve yedek parçalarının en doğru adresi Sumak Metal ; teknolojik ve lojistik son gelişmelere ulaşmış, geniş ürün yelpazesine sahip, çözüm odaklı bir şirkettir.

sumakmetal

Çeyrek asırlık tecrübesiyle Sumak, müşterileri ile sarsılmaz bir ilişki kurmuş ve memnuniyetiniz için canla başla çalışmaktadır. Yılda 1.000 ton üretim ve CE, ISO 9001 sertifikaları ile; Sumak, hizmet capını genişletmiş ve hizmet kalitesini geliştirmiştir.

Sektörün liderlerinden biri olmak için durmaksızın çalışmaktadır. Talaşlı imalat ve metal şekillendirme uygulamalarında gelişen teknolojiye ayak uydurmakta, deneyimli kadrosu ile "kusursuz üretim - iş sürekliliği" ilkelerini gerçekleştirmektedir.

Siz saygıdeğer müşteriler için yeterli ürün stoğuna ve hızlı dağıtım ağına sahip olan Sumak güçlü bir firmadır. Güçlü, güvenli ve ekonomik freze makineleri ve yedek parça için en doğru adres

Sumak; son teknolojik gelişmelere ulaşmış, çeşitli ürün yelpazesine sahip ve çözüm odaklı bir firmadır.

sumakdegirmen

10LAR

KONYA
Yenigün

GAZETESİ YEREL
SÜRELİ ÜCRETSİZ EKİ

Yıl: 11 Sayı: 131

YENİBAHAR İLETİŞİM
YAYINCILIK REKLAM VE SAN.
TİC. A.Ş. ADINA SAHİBİ
MUSTAFA ARSLAN

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
HACER CEYLAN ZAMAN

GENEL KOORDİNATÖR
FAHİR ALTINOK

GRAFİK TASARIM
MERVE DURGUT

SAYI EDITÖRYAL EKİBİ
**MUSTAFA GÜDEN
HATİCE TEKİN
CANKAT YILDIRIM**

KAPAK TASARIM
BUSE SAADET GÜROL

BASKI TARİHİ
OCAK 2026

İLETİŞİM
**Musalla Bağları Mahallesi
Dereboyu Sokak 10/1
Selçuklu/KONYA
444 5 158
www.konyayenigun.com**

BASKI

Fahri ALTINOK
Genel Koordinatör

MESLEKTE 13. YIL

Zamanın ne denli hızlı geçtiğini, dönüp geriye baktığımızda daha iyi anlıyoruz. Basın sektörüne ilk adım attığım günlerde, mesleğe ve sektöre uyum sağlamak kolay olmadı. Çünkü gazetecilik; yalnızca bir alana girmekten ibaret olmayan, sürekli emek, sabır ve sorumluluk isteyen bir yolculuk.

Bu mesleğe başlamak ayrı, mesleğin içinde kalıcı bir yer edinmek ise bambaşka bir mücadele. Aradan geçen 13 yılın ardından hâlâ "oldum" demek mümkün değil. Zira gazetecilik, bitmeyen bir hizmet anlayışını ve sürekli üretmeyi zorunlu kılar. Özellikle Yenigün Gazetesi çatısı altında bu sorumluluk çok daha fazladır. Bu durum bir yük değil; aksine gurur duyulan bir disiplindir. Ülke genelinde güçlü bir marka değerine sahip olan Mustafa Arslan isminin temsil ettiği anlayışın bir parçası olmak, her gün daha fazlasını hedeflemeyi gerektirir. Bizler de her yeni güne, "daha yürüyecek çok yolumuz var" bilinciyle başlıyoruz.

Gazetecilik mesleğinin farklı alanlarında emek veren meslektaşlarımızı, Konya'nın aylık ya-

yımlanan dergisi 10LAR'da altı sayıdır okuyucularımızla buluşturuyoruz. Bugüne kadar beş yüzü aşkın isme yer verdik. Bu yıl yayımlanacak yedinci sayımızda ise altmıştan fazla mesleğine gönül vermiş gazeteci yer alacak. Artık bir arşiv niteliği kazanan bu çalışmayı, imkânlar el verdiği sürece sürdürmeyi hedefliyoruz.

Bu sürecin arkasında güçlü ve özverili bir ekip bulunuyor. Zaman içinde pek çok editörle çalıştık; ancak çizgimizden ödün vermeden, her sayıda üzerine koyarak yolumuza devam ettik.

Keyifle ve titizlikle hazırladığımız bu özel çalışmayı okurken, sizlerin de aynı keyfi almasını temenni ediyoruz.

Bu süreçte emeği geçen tüm ekip arkadaşlarıma, ağabeylerime ve sorularımıza içtenlikle yanıt veren değerli meslektaşlarıma teşekkür ediyorum.

Sayımızda yer alan meslektaşlarımız alfabetik olarak sıralanmıştır. Keyifli okumalar dilerim.

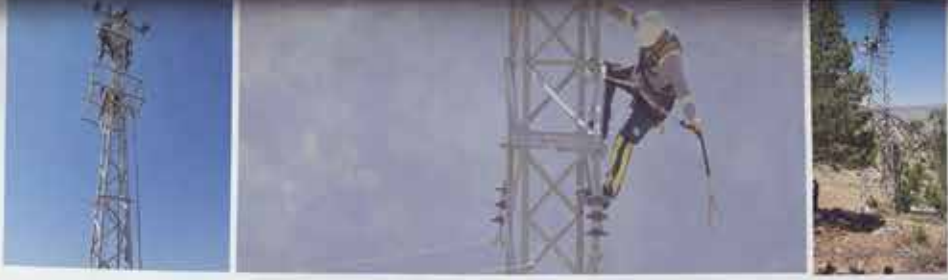
Her gün yedi gün yirmi dört saat çalışan meslektaşlarım, gazetecilerimizin çalışan gazeteciler günü kutlu olsun.

Basın Ulusun Ortak Sesidir.

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

kutlu olsun

MEDAŞ, özelleştirmeden bu yana elektrik dağıtım şebekesinin yenilenmesi ve genişletilmesi için 40 milyar TL'lik yatırımı hayata geçirdi.

21 elektrik dağıtım şirketi içerisinde yaklaşık 76.500 km² ile en geniş coğrafi alan da hizmet sağlayan MERAM EDAŞ, kullanıcılarına kesintisiz ve kaliteli enerji tedariği sağlayabilmek amacıyla yatırımlarına devam ediyor. MEDAŞ, Antalya, Karaman, Aksaray, Niğde, Nevşehir ve Kırşehir'de yaptığı yatırımlara değinen MEDAŞ Genel Müdürü Uğur Uçmazbaşı: "2009 yılında özelleştirilen MERAM EDAŞ olarak özelleşmenin ilk gününden 2023 yılı sonuna kadar yaklaşık 36 milyar TL (1.1 Milyar Dolar) yatırım yaptık. Yapılan bu yatırımlar sayesinde kesintisiz ve kaliteli enerji sağlayarak bölge ekonomisine, istihdamına ve toplum refahının artırılmasına katkı sağladık. Yatırım yapmakla yükümlü olduğu tutarın yaklaşık %23 fazlasını gerçekleştirerek, dağıtım şirketleri arasında en çok yatırım yapan şirketler arasında yer alıyoruz. 2024 yılında ise 5 milyar TL yatırım yapılmasını hedefliyoruz ve bu yatırımların %70'ini tamamlamış durumdayız. Böylelikle özelleştirmeden bu güne 40 milyar TL devreye almış durumdayız. Önümüzdeki yıllarda da yatırımlarımıza hız kesmeden sürekli artırarak devam edeceğiz."

4448186

meramedas

MEDAŞ
MERAM ELEKTRİK DAĞITIM A.Ş.

Hacer CEYLAN ZAMAN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

GAZETECİ Mİ, ONAY MEMURU MU?

Gazetecilik üzerine düşünmeye başladığımda, zihnimde ilk beliren durak 'bir gazeteci nasıl olmalı?' sorusu oluyor. Belki de bu mesleğin her zaman daha iyisini, daha doğrusunu hak ettiği-ne olan inancımın kaynaklanıyor bu arayış.

Gazeteci tek başına haklıya hakkını teslim edemeyebilir belki ama o hakkın teslim edilmesi için adalet arayan asıl güç olmalıdır. Bir hak mücadelesi varsa tam merkezinde duran; etliye sütlüye karışan, gerekirse doğruyu söylediği için 'rahatsızlık veren' kişi olmalıdır.

Nitelikleri sıralamaya kalksak sayfalar yetmez; ancak günümüzde her alanda olduğu gibi gazetecilikte de ideali konuşup, mevcut eksiklere boyun eğiyoruz. Risk almanın mesleğin fitratında olduğu bu dönemde, maalesef geçmişin itibarından tüketerek günü kurtarmaya çalışan bir anlayış hâkim. Fenomenlerin, influencer'ların ve ruhunu yapay zekaya teslim etmiş içeriklerin arasında gerçek gazetecilik

can çekişiyor.

Geçmişin gölgesinde kalıp kendini yenileyemeyenin hızla elendiği bu çağda; sadece nostaljik bir değer olarak anılmak değil, hak arayışı denildiğinde akla gelen ilk isim olabilmek en büyük gayemiz...

BİRAZ DA TOPLUCA ETİK!

Maddi gücü arkasına alamayanların tökezlemeye mahkûm bırakıldığı bu sektörde, parayı bulanlar maalesef kazanma hırsıyla yüceltilirken etik değerlerden alaşağı ediliyor. "Kiminin parası, kiminin duası" deyimini çoktan geride bırakan sistem, artık sadece daha fazla çıkarı odağına alıyor. Bugün biz gazetecilerin meslek etiğini tartışırken, asıl ipleri elinde tutan gazete patronlarının ne kadar etik olduğunu sorgulamak en kritik meselemizdir. Unutulmamalıdır ki; patronun etik pusulası bozursa, kalemin rotasını bulması imkânsızdır.

Mesleğini toplum adına yapmaya çalışan tüm meslektaşlarımızın günü kutlu olsun.

Doğal olarak bizden

Banada, iyi gelir Banada!

Mustafa GÜDEN
Gazeteci

UYUMAYAN MESLEKTİR GAZETECİLİK

Yakın geçmişe dek şehrin işlek caddelerindeki marketlerin önündeki raflara dizilen ve insanların bir kibrit parasına satın aldığı; her bir sayfasında ülkeden, şehirden, sanattan, siyasetten, ekonomiden, asayişten ve dahi spordan çeşit çeşit haberlerin, makalelerin, bulmaca, ilân ve reklamın bulunduğu gazeteler yirmi dört saate varan bir çalışmanın ürünüydü.

Evveleminde gazetenin yazı işleri kadrosu güne erken başlamakla mükellefti. Mevsime göre 08.00 yahut 08.30'dan sonra gelen "geç kalmış" sayılırdı. Yo, dijital kart okutma âdeti filan yoktu ama kol saatleri vardı. Gecikmenin cezası "Çaylar senden" diyerek kesilirdi. Yazı İşleri Müdürü nezaretinde yapılan toplantıda o gün şehirde takip edilmesi gereken programlar muhabirlere tasnif edilir, adliye muhabiri adliyeye, Hastane muhabiri de hastaneye yol alırdı. Tabi, özel haber plânlaması da ihmal edilmez, bilhassa manşeti dolduracak gündem konusu yoksa özel habere yoğunlaşıldı.

Aynı saatlerde matbaa bölümünde de başka bir işin startı verilirdi. İşe erken gelen çıraklar ortalığı silip süpürmeye başlamadan evvel entertip yani dizgi makinasının potasında dünden kalan külleri temizleyip kurşun doldurur, sonra dizgi operatörü gelinceye kadar eriyip makina dizgiye hazır olsun diye start düğmesine basardı.

Mürettipler de bir önceki gün bin bir emekle baskıya hazırladıkları gazete sayfalarını tek tek bozmaya başladılar. Hurufat kasasından bir bir alınarak kumpas üzerine dizilip sayfaya yerleştirilen başlıklar yine aynı hassasiyetle kasadaki gözlere bırakılmak zorundaydı. Sonra klişeler haber servisine iade edilmek üzere, bazen yapıştırıcın yumuşaması için piknik tüpü üzerinde ısıtılarak inatçı bantlarından bin bir güçlükle sökülürdü. Sayfalardan ilk olarak kültür-edebiyat, bulmaca olanlar hazır edilirdi, öğle olmadan matbaaya gönderilirdi.

Devir tipo baskı devri olduğuna göre sayfaya verilecek fotoğrafların acelesi vardır. Haberdan dönen muhabirlerin makinası karanlık oda, yani fotoğafhane sorumlusunda toplanır ve filmler yıkandıktan sonra kart baskıları yapılırdı. Karanlık odası olmayanın anlaşmalı bir fotoğrafçısı olur, işler orada yaptırılırdı.

Sıra mizanpaja yani sayfa tasarımına geldiğinde klişeye yetiştirme telaşı da başlamıştır. Sayfaya verileceği ölçüler belirlenen fotoğraflar bir zarfta toplanıp klişe atölyesine yollanırdı. Yeni Konya'dan başka diğer gazetelerin kendine münhasır atölyesi olmadığından diğerleri emmizade olan Ömer (merhum)-Ziya Akça'nın işlettiği Nazar Klişe atölyesine müşteri idi. Öyle rastgele zamanda değil; bütün gazetelerin uyması gereken son saati geçmemek kaydıyla götürülürdü fotoğraflar.

Bu da mevsime göre ya 15.00'dir, ya 16.00. Ha, Konyaspor maçı olduğu gün teslim saati, maç bitimine göre esnetilirdi.

Bunlar olurken haber servisinin duvarları daktilo şarkırtılarıyla inler, parmaklar birbiriyle yarıştı. Unutmadan; haber sayfalarını yazı işleri servisi, spor sayfasını spor servisi elemanları hazırlardı. Yani genel anlamda iki ihtisaslaşma vardı.

Çizilen mizanpaj ve sayfadaki ölçüleri belirlenmiş başlıklar ile klişeler yani metal fotoğraflar birlikte mürettebe, yani sayfayı kale adı verilen tablanın üzerine baskıya hazır hale getirecek olan ustaya; spot ve haberler de dizgi operatörüne verilirdi. İşte o an yazı işleri servisi için final, matbaa personeli için start ânıdır. Bir servis yükümlüğünü tamlamışken diğeri için zamanla yarış yeni başlamıştır.

Fakat muhabirin mesaisi bitti zannedilmesin, şehirdeki aksiyon her daim takip edilir, çok acil vaka durumunda baskı durdurularak sayfaya bu son dakika gelişmesi bir şekilde ilave edilirdi. Hele asayiş muhabirleri... Gecenin saat bilmem kaçında uyku bölen bir anonsla yatağından fırlayıp bisiklet yahut motosiklet ile olay yerine koşturanlar olurdu.

Nöbetçi muhabir ve musahhih, yani tashihiçi bu aşamadan sonraki süreçte gazeteyi teknik açıdan denetlemekle sorumluydu. İlânlar dâhil, entertip makinasından çıkan bütün yazılar mekanik prova makinasında teksir edilip okunarak hataları işaretlenir ve düzeltilmek üzere operatöre verilirdi.

Bu arada mürettep ve cırağı da üst başlık ve ana başlık yazılı her bir kâğıdı sıra ile hurufat kasasının üzerine alır, sayfadaki ölçüsüne uygun puntoyu belirledikten sonra, baskı makinasının boya artıklarıyla kararmış harfleri her bir gözden tek tek alarak intizamla kumpasa yerleştirdi. Hazırlanan başlık kalıpları kaleye ko-

yulurken dağılmaması için dikkatli olmak önem taşırdı. Arada bir dizgi operatörünün sesi yankılanırdı soğuk duvarlarda, "Fatiiih, makine acıktı, potaya kurşun doldur!"

"Doyuramadık gitti senin makinayı da ustam, ne geniş karınlıymış, attığımı yutuyor..."

Gülüşmeler kahkaha kıvamındadır.

"Yutmuyor gülüm, öğütüyor... Şunlara bir bak sıırım gibi oldular" derken parmakları peş peşe dizilmiş, gümüş gibi parlayan ve üzerinden buhar tüten yazıları göstermektedir usta.

Sayfaya verilecek fotoğraflar için kaleye, fotoğraf ebadında altlıklar gömülür ve her iş bittikten sonra klişelerin arkasına kuvvetli tutucu özelliği olan çift yönlü bant yapıştırılıp, titizlikle yerine yerleştirilirdi.

Artık mesai sırası baskı operatörüne gelmektedir. Her gece benzin ve boya kokusu teneffüs etmeye aşınadır operatör. Önce kalelerde hazır bekleyen sayfalara bir göz atar ve makinanın start tuşuna bastıktan sonra boşa dönen merdaneleri benzinli üstübü ile güzelce silip yumuşatır, devamında hazneye yeni doldurduğu boyayı spatula yardımıyla orantılı bir şekilde yayardı. Merdaneler boyanırken kâğıt paketleri açılır, elektriklenmemesi için tezgâhta adeta raks ettirilircesine havalandırılarak asansöre yüklenir, sonra karşılıklı sayfalara basılacak iki kaledeki hurufat, merdanelerin altına gel-git yapacak hazneye, sayfa boşluğu da hesap edilerek yerleştirildikten sonra kenarları besleme aparatlarıyla sıkıştırılır ve prova baskının startı verilirdi.

İlk sekiz-on kâğıttan sonra merdaneler boşa döndürülürken sayfadaki olumsuzluklar prova baskı üzerindeki incelemeyle belirlenirdi. İşte bu aşamada nöbetçi muhabir evvela klişelerin doğru yerleştirilmiş olmasını kontrol eder, sonra elle dizilmiş her bir üst başlığı, ana başlığı tek tek okuyup harf hatası yapıp yapı-

madığına bakar, ardından haber girişlerini okuyarak metinlerin doğru başlık altına yerleştirildiğinden emin olur, nihayetinde de fotoğraf altı yazılarını incelerdi. Nöbetçinin tespit ettiği hatalı harfler sayfa üzerinden cımbızla çıkarılır, yerine doğru harf kasadan getirilip yerleştirilerek tashih işlemi tamamlanırdı.

Bu arada baskı operatörü sayfanın boya alma oranıyla ilgilenir, merdanenin boya yoğunluğunu ayarlardı. Her gün dayak yercesine binlerce defa merdane altına girip çıkan hurufat ve klişe altlıklarındaki mikrometrik ezilmeler bunu mecbur kıları. Mücellitlerin el artığı kartonlar iyi bir besleme aparatı olurdu bu aşamada. Yeteri kadar boya almayan klişe, altlığı ile sayfadan çıkarılıp tabanına bir ya da iki karton kesilerek koyulduktan sonra merdaneyi daha iyi emmesi sağlanırdı. Makina ayar tutup süratlenirken nöbetçi muhabire yol görmüştür. Ve yeni gelmekte olan kırım ekibidir. İlk yaptıkları iş, kararmış demliği suyla doldurup piknik tüpünün üzerine koymaktır. Çay olmazsa olmazdır.

Ve bir yanık şarkı karşıır baskı makinasının hırçın soluklarına:

-Bakışların bana biraz cesaret versinnn...

Coşkun nidaya kayıtsız kalmaz kimse:

-Huzurlarınızda çakma Ferdi...

Kâğıdın karşılıklı iki sayfası basıldıktan sonra sıra diğer yönüne gelmiştir. Bir kişi işi biten metal yığını sayfaları yeniden kaleye alıp makinaı boşaltı ve yerine arkaya basılacak demirden sayfaları getirirdi.

Vakit gece yarısını çoktan geçmiştir ve baskısı tamamlanan sayfalar kırım, yani katlama masasının üzerine hazır edilmektedir. Kolay iş zannetmeyin; yan yana dizilmiş kâğıtları katlayıp iç içe geçirmek her yiğidin harcı değildir. Kâğıt çekecek olan parmak için imal edilmiş tek parmaklık özel bir lastik eldiven vardı. (Parmakdiven) Birde milyon defa kâğıt sırtı sıvazlamaktan aşınan kemik... Kırım ustası, marifeti miktarınca kâğıdı ikiye katlayıp sırtını kemikle ezdiğinde diğer sayfa ile birleştirmeye hazır ederdi. O kadara pratik olurdu ki kırımıcılar, bir acemi iki kâğıdı içi içe katıncaya kadar o yirmi-otuz eşleştirmeyiş tamamlayıverirdi.

Kırım ve katlama işlemlerinden sonra sıra sayım ve paketlemeye gelmiştir. Duvarı asılı, camı is tutmuş saat işlemekten yorgun düşmemişse zamanı doğru göstermektedir. Vakit şafağa doğru yol almaktadır. Tüp yeniden alevlendirilip üzerine demlik yerleştirilmişse finalin ve kahvaltının habercisidir.

Makina basarken saymıştır ama dağıtım şirketine ve aboneye gönderilecek gazetelerin de el ile sayılması

lâzımdır. Paketler kapı önüne dizildiğinde ana dağıtıcını servis elemanlarınca alıma hazır olurdu. Sonra abone gazetelerini dağıtacak ekibe verilecek olanlar sayılır hazır edilirdi. Bir de posta yoluyla gönderilecek olanlar vardır. Bu gazeteler diğerlerinden daha fazla katlanarak hacmi inceltilir, sonra üzerindeki boşluğa adres kâğıdı tutkala batırılarak yapıştırılırdı.

Geceyi sabaha bağlayan ekip, vazifesini hitama erdirdiğinde matbaa mürekkebinin meşhur kokusu taze çay rayihasıyla harman olmaktadır. Baskı sırasında, bozuk basıldığı için ayrılan ve fire diye tabir edilen kâğıdın üzerine peynir, zeytin, helva tabakları dizilir, mevsimine göre domates ve salatalık ile takviye edilir, ateşin harını üzerinde taşıyan, fırından yeni çıkmış ekmeğin karnı yarılarak tereyağı yatırılır... (Yazarken acıktım, sizin de canınız çekti mi?)

Gameda'nın toplayıcı ekibi balyaları götürdüğüne göre şehir yeni güne uyanmak üzeredir. Sabah ezanı da okunduğuna göre birazdan abone dağıtıcıları işbaşı yapacaktır.

Kırımının paydos vakti gelmişse son bir vazifesi kalmıştır. Postaya verilmek üzere pullanmış yahut damgalanmış gazeteleri, bir kişi torbaya doldurup yolunu Kayalıpark'taki PTT'ye düşürmek durumundaydı. Ve Belediye otobüsleri erkenci insanları yeni güne taşımış, Kayalıpark durağında indirmektedir. Kırımçı evine istirahat için giderken çırak geceden oluşan kirlilik ve düzensizliği gidermek ve çalışma ortamına hazırlamak üzere matbaanın yolunu tutmuştur.

Gazeteler, satıcı dükkânların önündeki raflara teşhir edilirken, aile bütçesine katkıda bulunma azminde, bırıği yeni terlemekte olan delikanlılar koltuğunun altına aldığı gazetelerle caddelere arşınlarken "Yazıyor, yazıyor..." diye bağırarak günün manşetini duyurur, müşteri bulmaya çabalar.

10 OCAK
ÇALIŞAN
GAZETECİLER
GÜNÜ
Kutlu Olsun

KARATAY
BELEDİYESİ

Hasan
KILCA
KARATAY
BELEDİYE
BAŞKANI

İbrahim AKIN
Vali

FEDAKÂRLIKLA SÜRDÜRÜLEN BİR SORUMLULUK

Toplumu doğru ve tarafsız bilgiyle buluşturan, kamuoyunun haber alma hakkını büyük bir sorumluluk ve fedakârlıkla yerine getiren tüm basın mensuplarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyoruz.

Gazetecilik; gerçekleri olduğu gibi aktarma, toplumsal bilinç oluşturma ve etkili iletişim bakımından son derece önemli bir meslektir. Gecisini gündüzüne katarak görev yapan, vatandaşlarımızın sesi olan basın çalışanlarımız; doğru, güvenilir, etik ve ilkeli habercilik anlayışıyla toplumumuzun en güçlü yapı taşlarından biridir.

Konya'mızda da yerel basınımız; şehrimizin gelişimine ışık tutan çalışmalarıyla, kamu ile vatandaş arasında köprü görevi görerek önemli bir sorumluluğu başarıyla üstlenmektedir. Şehrimizin değerlerini yaşatan, sorunları görünür kılan ve çözüm süreçlerine katkı sunan tüm basın emekçilerimize teşekkür ediyoruz.

Bu vesileyle; görevi başında hayatını kaybeden basın şehitlerimizi rahmetle anıyor, mesleğini sorumluluk bilinciyle sürdüren tüm gazetecilerimize sağlık, başarı ve esenlikler diliyorum. 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü kutlu olsun.

10 Ocak
ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ
Kutlu Olsun...

MUSTAFA
KAVUŞ
MERAM BELEDİYE BAŞKANI

Uğur İbrahim ALTAY
Konya Büyükşehir Belediye Başkanı

GAZETECİLİK MESLEĞİNİN ANADOLU'DAKİ EN KÖKLÜ MERKEZLERİNDEN BİRİ KONYA'MIZDIR

Zaman mefhumu tarih sayfalarında kendine hızlı bir akış biçer, bu süreçte olaylar değişir, mekânlar dönüşür; ancak tek bir şey değişmez: Hakikatin izini sürme ihtiyacı. Gazetecilik, tam da bu ihtiyacın karşılığı olarak doğmuş; kelimelerle, fotoğraflarla ve tanıklıklarla asrın hafızasını tutan müstesna bir meslek alanı olmuştur.

Hiç şüphesiz, bu mesleğin Anadolu'daki en köklü merkezlerinden biri de Selçuklu'nun kadim başkenti Konya'mızdır. Konya'da gazetecilik serüveni, 156 yıl önce yayımlanan "Vilayet Gazetesi" ile başlamış; aradan geçen bir buçuk asrı aşkın sürede şehir, güçlü bir basın geleneği inşa etmiştir.

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e, matbaadan dijital mecralara uzanan bu yolculuk, Konya'yı Anadolu basınının hafızası hâline getirmiştir.

Bu birikim, gazeteciliğin Konya'mızda toplumsal sorumluluk bilinciyle icra edilen köklü bir kültür olarak varlık göstermesini sağlamıştır. Şehir, farklı dönemlerde çok sayıda gazete ve yayın organına ev sahipliği yapmış; yerel basın, toplumsal hayatın şekillenmesinde, kamuoyunun oluşmasında ve ortak hafızanın korunmasında belirleyici bir rol üstlenmiştir.

Günümüzde ise hızlanan bilgi akışı ve değişen iletişim araçları, gazeteciliği hem daha görünür hem de çok daha zorlu bir meslek hâline getirmiştir.

Bu açıdan gazetecilik mesleği, sürekli bir teyakkuz

hâlini, derin bir sorumluluk bilincini ve kamu yararına adanmışlığı gerektiren bir yaşam pratiği oluşturmuştur. Toplumun şekillenmesinde, gelişmesinde ve kendini tamamlamasında başat unsurlardan biri olarak öne çıkmıştır.

Bilgiye ulaşmayı kolaylaştıran, farkındalık oluşturan ve toplumsal hafızayı diri tutan bu alan, süreklilik arz eden bir öğrenme ve öğretme sürecidir. Konya basını da bu sürekliliğin en güçlü örneklerinden biri olarak, geçmişten aldığı birikimi bugüne ve sonrasında da yarına taşımayı sürdürmektedir.

156 yıl önce kurşun harflerle satırlara dökülen hakikat bugün dijital ekranlarda aynı sorumluluk bilinciyle kıymetli basın mensuplarımız tarafından kamuoyuna aktarılmaktadır.

Bu sebeple; meşakkatlerle dolu bu zorlu yolda tatil nedir, durmak nedir bilmeden fedakârca çalışan gazetecilerimiz olmadan Türkiye'nin duruşunu ve hakikatini topluma doğru şekilde yansıtmamız mümkün değildir.

Rabbim, birliğimizi, beraberliğimizi ve kardeşliğimizi daim etsin.

Bu vesileyle, hakikatin ışığını takip eden ve her daim kamu yararını önceleyen tüm basını emekçilerinin Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor, Konya basın geleneğini geleceğe taşıyan tüm gazeteci kardeşlerime teşekkür ediyorum.

MEDICANA

Var Gücümüzle Güvenle ve Sağlıkla TÜRKİYE'NİN SAĞLIK GRUBU MEDICANA

MEDICANA AIRPORT MEDICAL CENTER MEDICANA ATAÖY HASTANESİ
MEDICANA ATAŞEHİR HASTANESİ MEDICANA AVCILAR HASTANESİ
MEDICANA BURSA HASTANESİ MEDICANA ÇAMLIÇA HASTANESİ MEDICANA ÇEŞME
MEDICANA ÇAMLIÇA TIP MERKEZİ MEDICANA INTERNATIONAL ANKARA HASTANESİ
MEDICANA BAĞÇELİEVLER HASTANESİ MEDICANA INTERNATIONAL İSTANBUL HASTANESİ
MEDICANA INTERNATIONAL İZMİR HASTANESİ MEDICANA INTERNATIONAL SAMSUN HASTANESİ
MEDICANA KADIKÖY HASTANESİ MEDICANA KONYA HASTANESİ
MEDICANA SARAYBOSNA HASTANESİ MEDICANA SİVAS HASTANESİ
MEDICANA ZİNCİRLİKUYU HASTANESİ MEDICANA WINCHESTER

Ahmet PEKYATIRMACI

Selçuklu Belediye Başkanı

KAMUOYUNUN VİCDANI OLAN MESLEK!

Büyük bir özveriyle, gece gündüz demeden görev yapan gazetecilerimiz; şehrimizin, ülkemizin ve dünyanın gündemini kamuoyuna aktarma noktasında önemli bir sorumluluk üstleniyor. Kamuoyunun haber alma hakkını gözeterek mesleğini özenle ve etik değerler çerçevesinde icra eden tüm basın mensuplarımız, aynı zamanda toplumsal hafızanın oluşmasına da katkı sağlıyor. Her koşulda doğrunun ve gerçeğin peşinde yorulmadan, fedakarca giden gazetecilerimize içten teşekkürlerimi sunuyorum. Şeffaflığı ve doğruluğu bir pusula gibi kullanan gazetecilerimiz, toplumsal bilincin ve demokrasimizin güçlenmesine büyük bir katkı sağlıyor.

Bu anlamda yerel ve ulusal basınımız, görevini en iyi şekilde icra ediyor. Basın aynı zamanda belediye hizmetlerinin kamuoyu ile paylaşılmasında önemli bir işlev görüyor. Biz basını "ortak akıl" ile yönetim tarzımızın bir parçası olarak görüyoruz. Belediye ve toplum arasında sağlam bir köprü olan basınımız bu anlamda şehirlerimizin gelişiminde ve ortak değerlerimizin korunmasında da önemli bir role sahip.

Bu vesileyle, görevlerini fedakarca sürdüren, meslek ilkelerinin gerektirdiği şekilde bu işe gönül ve emek veren tüm gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor; çalışmalarında başarılar diliyorum.

Hasan KILCA

Karatay Belediye Başkanı

“GAZETECİLER KONYA’MIZIN KADİM MİRASININ EN KIYMETLİ TANIKLARIDIR”

Bazı meslekler vardır; şehir daha uyanmadan iş başı yapman gerekir. Sokaklar sessizken, ışıklar yeni yanarken, herkes kendi gündemine dalmadan önce; birileri şehrin gündemini tutar. Kimi zaman soğuşun içinde, kimi zaman kalabalığın ortasında; kimi zaman da tek bir cümlemin doğruluğu için defalarca kapı çalar. Gazetecilik işte tam da bu yüzden; alelade bir meslek olmanın çok daha ötesinde, bir sorumluluk nöbetidir. Kalemim ucu, bazen bir gerçeği aydınlatır; bazen bir yanlış durdurur; bazen de sessiz kalan bir hakkın sesini büyütür.

Özellikle Konya gibi güzel bir şehirde gazetecilik yapmanın önemi çok daha başkadır. Konya, asırlar boyu tarihin, ilmin, irfanın ve kültürün beşiği olmuş, müstesna şehirlerden biridir. Her sokağında, her köşesinde asırlık medeniyet mirasının izleri vardır. Bu şehrin hafızası sadece arşivlerde değil; gazetecilerimizin objektifinde, kaleminde, satırlarında saklıdır. O yüzden gazeteciler, Konya’mızın kadim mirasının en kıymetli tanıklarıdır.

Bizler Karatay Belediyesi olarak ilçemize hizmet ederken hep şuna inanıyoruz. Yapılan her iş, aslında milletimize olan vefa ve hizmet borcudur. Bu vefanın gereği de şeffaflıktır, hesap verebilirliktir, millet-

le aynı dili konuşabilmektir. İşte bu noktada basın; hemşehrilerimizle aramızdaki en güçlü köprülerden biridir. Belediyecilikte attığımız adımların, yaptığımız yatırımların, sosyal çalışmaların; doğru ve sağlıklı bir şekilde kamuoyuna ulaşmasında hepinizin emeği vardır.

Elbette basın özgürlüğü, demokrasimizin temel taşıdır. Ama bir o kadar da kıymetli olan; doğru bilgiye ulaşma hakkıdır. Dezenformasyonun hızlandığı bir çağda, doğruluğu önceleyen, hakkaniyeti gözetten, diline ve vicdanına sahip çıkan gazetecilik; her zamankinden daha değerli hale gelmiştir. Bu yüzden basın mensuplarımızın sorumluluğu oldukça büyüktür, emekleri bir hayli kıymetlidir.

Bu bakımdan tüm gazetecilerimizi ve basınımızın güzide temsilcilerini, ortaya koymuş oldukları gayret ve emeklerden dolayı tebrik ediyor; şehrimize kattıkları değerden ötürü şükranlarımı sunuyorum.

Bu duygu ve düşüncelerle tüm basın mensuplarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü’nü kutluyor, dâr-ı bekâ’ya uğurladığımız tüm basın mensuplarımızı rahmetle ve minnetle yâd ediyorum.

Şehrimizin sesi olmaya devam eden tüm basın mensuplarına saygı ve muhabbetle...

MUSTAFA KAVUŞ

Meram Belediye Başkanı

GAZETECİLİK; YAŞAMIN GÜÇLÜ HALKASI

Hayat, bir zincir; her meslek de o zincirin bir halkası... Ve o halkalardan sadece biri eksildiğinde bile, zincir kopar; düzen dağılır.

Bu yüzden her halka değerlidir ve hepsi vazgeçilmezdir. **Çünkü hayat, tek tek kahramanların değil; birbirine kenetlenmiş emeklerin eseridir.** Ve bu zincirin öyle halkaları vardır ki, yalnızca düzeni değil; hafızayı, hakikati, dünü, bugünü ve geleceği taşır.

İşte gazetecilik, tam da böyle bir halkadır; yönetenlerle yönetilenler başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerini birbirine bağlayan belki de güçlü bir halka...

GAZETECİLİK; BUGÜNE VE GELECEĞE DÜŞÜLEN NOT

Gazeteci, sadece içinde yaşadığı topluma ya da yalnızca bugüne seslenmez. Yazdığı her haber, çektiği her kare, kurduğu her cümle; bugüne şahitlik, geleceğe bırakılmış bir tanıklıktır.

Gazeteciler, yaşananı sadece anlatmaz; kayıt altına alır.

Sadece toplumu bilgilendirmez; yarınların hafızasını inşa eder.

Bazen bir manşetle, bazen özel bir haberle, bazen de tek bir fotoğrafla...

Bu yüzden gazetecilik; sadece bir meslek değil, aynı zamanda bir sorumluluktur.

BİR TEŞEKKÜR, BİR SELAM

Son yıllarda yaşanan hızlı teknolojik gelişme; haberciliğin ne kadar hassas, ne kadar dikkat ve özen gerektirdiğini hepimize bir kez daha gösterdi. Söylenen bir sözün, paylaşılan bir görüntünün, yapılan bir yoru-

mun; sadece bugünü değil, insan hayatlarını ve toplum vicdanını nasıl etkileyebildiğine şahit oluyoruz. Yapılan bir yanlışın, söylenen hatalı bir sözün toplumu nasıl yanlış yönlendirebileceğine de...

Toplumların yaşadığı değişimi gördükçe medyanın, haber üretmenin yanı sıra aynı zamanda ahlaki bir duruş, 'bize' yakışır bir hayat biçimi sunmasının gerekliliği daha net anlaşılmıştır. Özellikle sıkça yaşadığımız bilgi kirliliği ve dezenformasyon; işini layıkıyla yapan, hakikatten şaşmayan, mesleğinin onurunu koruyan gazetecilerimizin kıymetini daha da artırmıştır.

Tüm bu duygu ve düşüncelerle, işini layıkıyla yapan, toplumun haber alma özgürlüğünü kullanabilmesi için yoğun emek sarf eden ve hakikatin izini sürmekten vazgeçmeyen tüm gazeteci ve habercilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü en içten dileklerle kutluyorum.

Vefat eden gazetecilerimizi rahmetle anıyor, çalışan gazetecilerimize de başarı ve sağlık dolu bir ömür diliyorum...

Prof. Dr. Vedat ÇAKIR
Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı

BASIN, DEMOKRASİNİN KILCAL DAMARLARIDIR

Kiymetli basın çalışanları, kamuoyuna doğru bilgi vermek ve topluma fayda sağlamak noktasında gece gündüz demeden çalışan, en zor şartlar altında dahi halkın güvenilir haber alması için gayret gösteren kıymetli basın çalışanlarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

Basının temsilcileri için seçilmiş bu özel gün, aynı zamanda gazetecilerin çalışma hak ve hürriyetlerinin kabul edildiği gün olma özelliği taşıyor. Bu açıdan 10 Ocak anlamlı ve tarihi bir günü temsil ediyor.

Çok zor ama bir o kadar da kıymetli bir meslek olan gazetecilik, halk adına yasama, yürütme ve yargı erklerini denetleyen dördüncü bir güç olarak nitelendiriliyor. Bu bakımdan gazeteciler insanların bilinçlenmesi, aydınlatılması ve de demokrasi anlayışının gelişmesinde başat role sahiptirler. Yerel basın da bu açıdan modern demokrasilerde kılcal damar rolünü üstlenirler. Yerel basın, başta bulundukları bölge ile ilgili konular olmak üzere çeşitli konularda vatandaşın sesi olma özelliği taşıyor. Halkın doğru bilgi alma noktasında önemli bir görevi yerine getiren basın çalışanlarımızın ayrıca birçok toplumsal sorumluluğu da bulunuyor. Ayrımcılık yapmadan insan haklarını önceleyen bir bakış ve anlayış ile milli ve manevi değerlere saygı duyan bu anlayışı, habercilik yaşantıları içerisine uygulamak basın mensuplarının en önemli görevleri arasındadır.

KONYA YEREL BASINI İLE GÜÇLÜ BİR BAĞIMIZ VAR

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi olarak Konya yerel basını ile kurduğumuz güçlü köprülerle de akademik bilgi birikimimizin sahadaki tecrübeyle buluşmasını sağlıyoruz. Yerel medya, halkın sesidir ve İletişim Fakültesi olarak biz de bu sesi bilimsel verilerle destekleme gayreti içerisindeyiz. Yerel basının imkanları çerçevesinde de öğrencilerimizin staj başta olmak üzere mesleki tecrübeler kazanma fırsatı bulması bizi ziyadesiyle memnun ediyor. Yerel basın temsilcileriyle hem fakültemiz hem de bölümlerimiz mensuplarını düzenli olarak bir araya getirerek istişarelerde bulunuyoruz. Bu anlamda Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi olarak bu bilinç ve misyonla hareket ediyor, geleceğin basın çalışanlarının eğitime ve gelişimlerine büyük önem veriyoruz.

DİJİTAL ÇAĞDA GAZETECİ VİCDANI ŞART

Yapay zekâ ve dezenformasyonun yoğun bir şekilde arttığı bir dönemde, gazetecilerin vicdanı ile etik değerlerin her şeyin üzerinde olduğuna inanıyoruz. Hiçbir teknoloji, bir gazetecinin olay yerindeki sezgisinin ve kamu yararını gözetken vicdanının yerini tutamayacağının da farkındayız. Bu duygu ve düşüncelerle; kalemini halkın haber alma hakkı ve faydası için kullanan tüm basın emekçilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor, ebediyete intikal eden meslektaşlarımızı rahmetle anıyorum.

M. Nuri KOLAYLI

Gazeteciler Konfederasyonu Genel Başkanı

HERKES GAZETECİ(!) OLURSA GERÇEK NASIL BULUNACAK?

Türkiye’de basın sorunlarını saymaya kalksak sayfalar yetmez;
Ekonomik kriz...

İlan gelirlerinin yok olması...

Basın ilan gelirlerinin her geçen gün çeşitli bahanelerle düşmesi/düşürülmesi,...

Dijital mecraların ve yayıncılığının kontrolsüz biçimde gelişmesi/yaygınlaşması ...

Sansür tartışmaları...

Güvencesiz çalışma koşulları...

Yerel basının sessiz sedasız yok oluşu...

Gibi yüzlerce sorun yazılabilir.

Hepsi doğru, hepsi gerçek.

Ancak yıllardır şunu açıkça söylüyorum:

Basının yaşadığı bu çok katmanlı krizin merkezindeki en büyük temel eksiklerden biri: Basın Meslek Yasası.

Bugün gazetecilik, hukuki olarak tanımı net olmayan, sınırları çizilmemiş, mesleki standartları belirlenmemiş nadir alanlardan biri hâline gelmiş durumda. ..

Hemen her mesleğin bir yasası, bir çerçevesi, bir denetim mekanizması varken; **basın gibi toplumu doğrudan etkileyen bir alanın bu kadar sahipsiz bırakılmasını anlayabilmek mümkün değil.**

Eğitime, mesleki birikimine, etik anlayışına bakılmaksızın herkesin “gazeteciyim” diyebildiği bir düzende; ne meslek itibarı korunabilir, ne de toplumun doğru haber alma hakkı güvence altına alınabilir. Dijital mecralarda yaşanan bilgi kirliliği, tık avcılığı ve sorumsuz yayıncılık da tam olarak bu boşluğun ürünüdür.

Burada altını özellikle çizmek gerekir:

Basın Meslek Yasası, ifade özgürlüğünü sınırlamak için değil; tam tersine, gerçek gazeteciliği korumak için gereklidir.

Bu yasa;

Gazetecinin kim olduğunu,

Basın çalışanının hangi haklara sahip bulunduğunu,

Hangi etik ilkelere uymakla yükümlü olduğunu

açık ve tartışmasız biçimde tanımlamalıdır.

Aksi halde basının diğer tüm sorunlarını konuşmak, semptomlarla uğraşıp hastalığın kendisini görmezden gelmekten öteye geçmez.

Basın Meslek Yasası’nın yanı sıra basının belirli başlı sorunlarını da sizlerle paylaşmak istiyorum:

Ekonomik kriz: Basın nefessiz

Yüksek enflasyon, artan kâğıt ve baskı maliyetleri, düşen reklam gelirleri...

Özellikle yerel basın ayakta kalma mücadelesi veriyor. Ekonomik bağımsızlığı olmayan basının, editöryal bağımsızlığından söz etmek de mümkün değildir. Basın özgürlüğü, yalnızca hukuki değil aynı zamanda ekonomik bir meseledir.

Resmi ilanlar ve BİK: Can suyu kesiliyor

Basın İlan Kurumu’nun sağladığı destek, özellikle yerel basın için hayati önemdedir. Ancak icra ve iflas ilanlarına ilişkin düzenlemeler ile ve ilanların farklı yöntemlerle gazetelerden uzaklaştırılması, yerel basının gelir damarlarını tıkamaktadır. Bu gidiş, yerel basını taşıyıcı sürecine sürüklemektedir.

İnternet basını: Yük var, destek yok

İnternet haber sitelerine getirilen ağır kriterler, özellikle yerel gazetelerin dijital alanda ayakta kalmasını zorlaştırmaktadır. Tıklama ve ziyaretçi sayısı merkezli değerlendirmeler, nitelikli ve kamu yararına yapılan haberciliği cezalandırır hâle gelmiştir.

Televizyon ve Radyo: Yayın yapabilmek bile lüks

RTÜK payları, Türksat ücretleri ve yüksek lisans bedelleri; yerel yayıncı için taşınamaz bir yüke dönüşmüştür. Bu maliyetlerle çoğulcu, bağımsız ve sürdürülebilir yayıncılıktan söz etmek gerçekçi değildir.

Güç odakları ve bağımsızlık

Ekonomik olarak zayıf medya, kaçınılmaz olarak siyasal ve sermaye baskısına açık hâle gelir. Bağımsız basın, ancak güçlü bir hukuki ve adil bir ekonomik düzen içinde var olabilir.

Basın özgürlüğü ve çalışma koşulları

Türk Ceza Kanunu, Dezenformasyon Yasası, Terörle Mücadele Yasası ve güncelliğini yitirmiş Basın İş Kanunu; gazeteciyi korumaktan çok baskılayan bir yapıya sahiptir. Yıpranma hakkı, iş güvencesi ve sosyal haklar yeniden ele alınmalı, çağın gereklerine uygun hâle getirilmelidir.

SON SÖZ

Basının sorunları çoktur ama çözümün anahtarı bellidir.

Basın Meslek Yasası çıkarılmadan ne basın özgürlüğü güçlenir, ne etik standartlar yükselir, ne de mesleğin itibarı korunur.

Demokratik bir gelecek istiyorsak, güçlü bir basın şarttır.

Güçlü bir basın için ise; **güçlü, çağdaş ve kapsayıcı bir Basın Meslek Yasası artık ertelenemez bir zorunluluktur.**

Sezai BALLI

Medya İşçileri Sendikası Genel Başkanı

GERÇEĞİN İZİNDE FEDAKÂRLIK

Ülkemizde medya işverenleri karşısında gazetecilerin haklarını ilk kez güvence altına alan 212 sayılı yasanın yürürlüğe girdiği 10 Ocak 1961 tarihi, Çalışan Gazeteciler Günü olarak kabul ediliyor. En temel insan haklarından biri olan haber alma hakkını sağlayan, doğru ve tarafsız bilgilerle kamuoyunun oluşmasına aracılık eden, demokrasimizin olmazsa olmazı siz gazeteci arkadaşlarımızın günüdür bugün... Ancak, 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü, bizler ve sizler için yalnızca bir kutlama değil, aynı zamanda gazetecilerin karşılaştığı zorluklar ve emeklerini anmanın, hak ettikleri çalışma şartlarını sağlamanın da bir vesilesi, sorunlarının çözümü için de önemli bir tarihin adıdır.

Gazeteciler, haberciler, bir felakete herkesten önce giden, yeri gelince işini canından öne koyan bir meslek grubudur. Hangi meslek grubu, mecbur olmadığı halde depremde enkazın altına girer. Kim herkesin kaçtığı felaket bölgesine girmek için çabalar? İtfaiyeden önce yangına giden, trafik kazasında polis ekibinden önce olay yerine varan habercilerdir. Toplum olarak iyi günümüzde kötü günümüzde yanımızda hep haberciler, gazeteciler var. Meslektaşlarımız olmasa televizyonlar olmaz, gazeteler olmaz, sosyal medya, spor müsabakaları, siyasetçiler olmaz.

Kurgucusu, kameramanı, sesçisi, ışıkçısı, yönetmeni, muhabiri, yapımcısı olmasa haberi kimden alacağız? İşte bugün bizim bayramımız.

Adı bayram olsa da meslektaşlarımızın sorunları çok büyük. Canlarını, sağlıklarını tehlikeye atarak toplumun her kesiminin, çalışanların, emeklilerin haklarını

korurken gazetecilerin hakkını kim koruyacak?

Bu mesleği icra ederken karşılaşılan zorlukları, düşük ücretleri, uzun çalışma saatlerini ve güvencesiz çalışma şartlarını sadece gazetecilerin bir sorunu olarak görmüyoruz. Bu mesleğin önündeki her zorluğun, gazetecilik mesleğinin yanı sıra toplumun, milletimizin haber alma hakkına zarar verdiğinin de özellikle altını çizmek isterim.

Bu nedenle, basın emekçilerimizin hak ettiği koşullarda, mesleklerinin gereğini her şekilde sürdürebilecekleri medya ortamını hep birlikte inşa etmeliyiz.

Sektörün en büyük sendikası olmamıza ve bütün çabalarımıza, sektörün lokomotifleri TRT ve AA'da yetkili sendika olmamıza rağmen halen iş kolumuzun yalnızca yüzde 13'ünde örgütlüyüz. Geride kalan on binlerce meslektaşımız sendikasız yani korumasız. Medya patronlarını, çalışanların sendikalaştırılması konusunda insafa davet ediyoruz.

Hamile kalan çalışanınızı işten çıkarmayın, en ufak kusurunda iş akdini feshetmeyin, insani ücretler verin.

Her şeye rağmen, yalnızca ücret sendikacılığı değil sosyal sendikacılık yapan bir sendika olarak, maddi ve manevi, her zaman gazeteci arkadaşlarımızın yanında olduk ve olmaya da devam edeceğiz.

Bu vesileyle, hayatını mesleğine adanmış ve meslek etiğine sadık kalan bütün basın emekçilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor; Medya-İş Sendikası olarak adil, özgür ve insanca bir çalışma düzeni için üyelerimizden aldığımız güçle, onlarla birlikte ve onlarla el ele, gönül gönüle mücadelemizi sürdüreceğimizin sözünü veriyorum.

Sefa ÖZDEMİR

Konya Gazeteciler Cemiyeti Başkanı

HER ÖNÜNE GELEN GAZETECİ OLURSA...

Yıllarını gazetecilik mesleğine vermiş biri olarak 10 Ocak tarihlerini hakikatti bir şekilde önemsiyorum...

Bu tarihi neden önemsedığıme gelince;

Birileri arayıp soruyor, mesaj gönderiyor, '10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününüz Kutlu Olsun' diyor diye değil elbette...

O gün meslektaşlarımızla biraraya geliyor olmak güzel olsa da bu birliktelik de esasında 10 Ocak tarihini önemsememin asıl nedeni değil...

10 Ocak günü, Türkiye'nin dört bir yanında meslektaşlarımızın mesleki sorunları dile getirdiği bir gün olduğu için önemli benim gözümde.

Toplum içerisinde 7'sinden 70'ine herkesin ortak paydası olan medya, 10 Ocak dışında hiçbir tarihte kendi sorunlarını dile getiremiyor, 'benim de bir derdim var' diyecek ne zamanı, ne de ortamı bulamıyor.

Peki bizim derdimiz ne?

**YASASI OLMAYAN BİR MESLEĞİN
MENSUPLARI OLMAK İSTEMİYORUZ**

Biz yıllardır şunu savunuyoruz; Bir mesleğin dört başı mamur bir şekilde yapılabilmesi için belli başlı kuralları ve bu kuralları belirleyen bir meslek yasası olması gerekir. Kaldı ki günümüzde meslek yasası bulunmayan çok az meslek grubu vardır. Ki bunlardan birisi de basın mesleğidir.

Büyük kitleleri etkisi altına alabilen, yönlendirebilen, kamuoyu oluşturabilen basın mesleğinin ilkele-ri ile birlikte acilen bir meslek yasasına kavuşması şarttır.

GAZETECİ İLE SOSYAL MECRA KULLANICISI AYRILMALI

Son yıllarda özellikle teknolojiye atılan dev adımlarla birlikte gazetecilik mesleği de büyük bir değişim ve dönüşüm sürecine girdi. Canlı bir organizma gibi olan mesleğimizin teknolojinin gerisinde kalması elbette ki kabul edilemezdi. İnsanlara hızlı ve interaktif bir şekilde en doğru bilgiyi ulaştırmak için bu teknolojiyi meslektaşlarımız da aktif bir şekilde kullanıyor.

Ancak aynı teknoloji adına fenomen denilen ve

edindiği büyük takipçi kitleleri ile paralel ölçekte kitleleri etki altına alabilen kişiler de kendisini gazeteci olarak tanıtır hale geldi. Doğruluğu teyit edilmemiş, kulaktan doğma, herhangi bir kaynağa dayanmayan, 'ben yaptım oldu' mantığından hareketle ortaya atılan ve birçoğu asılsız olan iddialar, etkilediği hedef kitlenin nazarında gazeteciler tarafından söylenilmiş gibi algılanıp, doğruluğu sorgulanmadan kabul görür hale geldi. Bu da günümüzde daha sık rastladığımız bilgi kirliliğini beraberinde getirdi. Dolayısıyla gazetecilere olan güven de sarılmış oldu.

GAZETECİNİN NET TARİFİ YAPILMALI

Bu çıkmazdan kurtulmak için istediğimiz Basın Meslek Yasası, gazetecinin tanımının da beraberinde getirecektir. Bu tanımlama sadece kime gazeteci denir sorusunu yanıtlamakla kalmayacak; gazetecilik mesleğinin ilkelerini de ortaya koyarak mesleği yasal anlamda sağlam bir zemine oturtacaktır. Nihayetinde gazeteci ile sosyal mecracı ya da fenomen arasındaki ayrım yapılmış olacak, gazetecilik mesleği kaybettiği itibarını yeniden kazanacaktır.

Bugün geline nokta yaşıdığımız bir başka sorun da şudur: Gazetecilik mesleğini icra eden, bu meslekten parasını kazanan ve bunu kendisine iş olarak benimseyen meslektaşlarımızın ikinci bir işi daha yoktur. Yani hobi değil, ek iş değil, gazetecilik bir geçim kaynağıdır bizim için.

Dolayısıyla gazeteciler, herhangi bir baroya, tabipler birliğine, muhasebeciler odasına üye değildir, olamaz da...

Ancak başkaca mesleklerle iştigal olanlar, çok basit bir şekilde bizim mesleğimize yönelerek, kendi işlerini yürütürken, gazetecilik yapmaya da soyunabilmektedir. Bu da mesleğimizin yani gazeteciliğin net bir tarifinin yapılması ve yasa ile güvence altına alınması gerektiği gerçeğini ortaya koymaktadır.

BASIN MESLEK ÖRGÜTLERİ ODA STATÜSÜNE ALINMALI

Türkiye genelindeki gazetecilik meslek örgütlerinin cemiyet veya dernek adıyla anıldığını ve dernek statüsünde olduğu için meslektaşları üzerinde hiçbir yaptırım gücünün olmadığını bilmeyen meslek-

taşımız yoktur.

Mesleğimizin onurunu korumak, gazetecilik adı altında şantaj veya kişisel çıkar ilişkisi kuranlara anında müdahale edebilmek ve belki de meslekten men edebilmek adına meslek örgütlerimizin yaptırım gücüne kavuşması gerekir.

Bunun yolu da dernek statüsünde olan cemiyetlerimizin oda statüsüne alınması ile sağlanabilir.

Toparlayacak olursak, yok olma tehlikesi ile karşı karşıya kalan, değişen ve gelişen dünyaya ayak uydurmaya çalışırken kendi iç meseleleri ile karmaşık bir girdabın içerisinde kalan mesleğimizin nitelikli bir şekilde varlığını sürdürebilmesi için bütün kapılar Basın Meslek Yasası'nın çıkarılmasına dayanmaktadır.

İNTERNET SİTELERİNİN YÜKÜ HAFİFLETİLMELİ

Senede bir gün anıldığımız ve kendi adımıza birkaç kelimede edebildiğimiz bu önemli günde paylaşmamız gereken bir diğer husus da meslektaşlarımızın ekonomik özgürlüklerinin kısıtlı olması konusudur.

Meslektaşlarımızın zihni anlamda daha özgür ortamda işlerini yapabiliyor olması için ekonomik özgürlüklerinin de aynı ölçekte var olması şarttır. Yani açık söylüyorum ekonomik özgürlüğü olmayan meslektaşlarımızın zihni özgürlükleri de kısıtlıdır. Oto sansürün de ötesine geçen bu durum mesleğimizin onuru ve itibarı açısından büyük bir risktir. Diğer yandan internet sitelerimiz bugün en önemli kitle iletişim araçları haline gelmiştir. Haber sitelerimizin nitelikli haber üretebilmesi için belli şartlar ortaya konulmuş ve bu şartları sağlaması istenmiştir. Yolun başında daha ağır olan şartlar, bugün görece bir miktar daha hafiflemiş hale geliyor olsa da esasında internet haber sitelerinden istenilen şartların da makul seviyelere indirgenmesi ve asgari müştereklerde buluşulması gerekmektedir.

Sorunlarımızın çözüme kavuştuğu, ekonomik özgürlüğümüzü kazandığımız, Basın Meslek Yasası ile haklarımızın güvence altına alınıp görev ve sorumluluklarımızın tam bir metin haline döktüğü 10 Ocak'larda buluşmak dileğiyle, Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

Osman KOCA

İç Anadolu Gazeteciler Federasyonu Başkanı

10 OCAK

"Basın, milletin müşterek sesidir." Gazi Mustafa Kemal Atatürk Türk basın tarihinde "milat" kabul edilen 10 Ocak 1961 yılın da, 212 sayılı yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte "Çalışan Gazeteciler Günü" olarak kutlanmaya başladı. Neydi bu 212 sayılı yasa? Gazetecilere sosyal ve ekonomik hakları sağlayan bir düzenlemeydi. Günün şartlarında bu yasa gazetecilere gerçek anlamda bayram ettirdi. Zira şartlar zordu. Ama meslek ahlakı, değerler, etik gazetecilikte şartların zorluğuna rağmen vardı. Dönemin teknolojik aletlerinden birkaçını nostalji olarak hatırlatayım. Entertip, harfleri satır olarak dizen ve kurşun olarak döken dizgi makinesi. Daktilo, klişe, tipo baskı, o günlerden anımsadıklarım... Çok kullanılan bir sözcüktü" Mürekkep yalamak." Matbaa boyasının kokusunu almak. Tuhaf ama hoş gelirdi. Gazete okurken boya kokusu almak.. Mizaanpaj çizmek, Fransızcadan dilimize geçme bir sözcük. Sayfa düzeni anlamını taşır. Matbaada tashihe kalmak, yani düzeltme yapmak artık bunlar hatıralar da kaldı. Şimdi bunları basın müzelerinde görebilirsiniz. İşte o yasa çıkınca, "10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü" bu ağır şartlarda çalışan fikir işçisi meslektaşlarımıza bayram yaptırmıştı.

O günden bugüne çok şey değişti. Özellikle teknolojik şartlar... Ama fikir işçiliğinin ağırlığı halen var. Beden işçiliği, teknolojik güçlükler hafiflemiş, habere ulaşmak kolaylaşmış gibi gözükse de, ekonomik yükün ağırlaşmış olması gazetecilerin işinin daha da zorlaştığını gösteriyor. Sosyal medya, bilgi kirliliği, meslek yasanın olmaması, tabiri caizse " sapla- samanın karışmasına da neden oluyor. Dolayısıyla ek iş olmadan tek işi gazetecilik olan meslektaşlarımızın ekmeğini gazetecilikten çıkarmakta zorlaştırdığını biliyoruz. Bu yüzden de iletişim fakültelerinden mezun olan gençler başka sektörlere yöneliyor. Ya da işsiz kalıyor. Bu meslektaşlarımızın günümüze uyarlanacak yeni bir yasaya ihtiyacı olduğunu söylemeden geçemiyorum. Gazetecilerin yeni bir meslek yasasına ihtiyacı var. Dileriz bu meslek yasası da yeni bir "10 Ocak"ta çıkartılır da gerçekten bu işi layıkıyla yapan gazeteciler, kaybettikleri haklara yeniden kavuşup, yasalaşan ikinci bir tarihi gerçek bayram olarak, kutlarlar... 10 Ocak vesilesiyle bir kez daha basın şehitlerimiz başta olmak üzere ahrete intikal eden tüm gazeteci arkadaşlarımıza, ağabeylerimize, ablalarımıza Allah'tan rahmet diliyorum. Emeği ve fikri çalan kopyala yapıştır sözde gazetecilerin değil, beyin gücü ile çalışan, üreten ve ekmeğini habercilikten çıkartan meslektaşlarımızın "10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü"nü kutluyorum...

Halil İbrahim PARLAK
Basın İlan Kurumu Konya Bölge Müdürü

BASIN EMEKÇİLERİYLE OMUZ OMUZA 65 YILLIK BİR KAMU SORUMLULUĞU

Kamu ile toplum arasında sağlam bir iletişim köprüsü kuran basın; doğru, güvenilir ve nitelikli bilginin topluma zamanında ulaşmasını sağlayan temel bir aktördür. Basın, yalnızca bilgiyi aktaran bir araç olmanın ötesinde; toplumsal hafızayı diri tutan, sorunları görünür kılan ve kamuoyunun ortak vicdanını besleyen vazgeçilmez bir güçtür. Şeffaf bir yönetim anlayışıyla sağlıklı bir kamu düzeninin inşa edilmesi ve demokratik kültürün güçlenmesi de ancak mesleki ilkeleri esas alan, bağımsız bir basın yapısının varlığıyla mümkündür.

Ülkemizde basının bağımsız duruşunu koruyarak herhangi bir baskı ya da tahakküm altında kalmadan görevini sürdürebilmesinde ise yıllardır süregelen resmî ilan ve reklam desteklerinin gücü yadsınamaz boyutadadır. Bu bağlamda kamu ile basın arasında bağlantı kuran Basın İlan Kurumu, 65 yıldır Türk basınının en önemli destekçilerinden biridir. Kurumumuz; ilan ve reklamların adil, şeffaf ve mevzuata uygun biçimde yayımlanmasını sağlayarak hem kamu kaynaklarının doğru kullanımını güvence altına almakta hem de basın kuruluşlarının ekonomik ve kurumsal yapılarının güçlenmesine katkı vermekte; basın kuruluşları ve basın emekçileriyle omuz omuza vererek, ortak bir sorumluluğu yerine getirmeyi sürdürmektedir.

Köklü yayın geleneği, güçlü yerel refleksi ve kamu yararını önceleyen yayın anlayışıyla Konya basını, Kurumumuzun önemli bir paydaşı olarak Anadolu basınına temsil etmektedir. Konya'da görev yapan basın mensuplarımızın; şehrimizin sosyal, kültürel ve ekonomik hayatına ilişkin gelişmeleri büyük bir sorumluluk bilinciyle kamuoyuna aktarması, yerel demokrasinin güçlenmesine de önemli katkılar sunmaktadır. Bizler de Basın İlan Kurumu Konya Bölge Müdürlüğü olarak, sorumluluk alanımızdaki tüm basın kuruluşlarıyla yakın iş birliği içerisinde çalışmayı ve yerel basının güçlenmesini temel önceliklerimiz arasında görüyor, sahadaki ihtiyaçları yakından takip eden ve çözüm üreten bir anlayışla çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Basın kuruluşlarımızın can damarı olarak nitelendir-

diğimiz resmî ilan destekleri yalnızca bir ilan yayımlama süreci değil; aynı zamanda kamu yönetiminde şeffaflık ve hesap verebilirliğin temel unsurlarından biridir. Kamu idarelerinin iş ve işlemlerine ilişkin ilanların mümkün olan en geniş kitlelere ulaştırılması, vatandaşların doğru bilgiye erişimini sağlarken, kamu faaliyetlerine duyulan güveni de pekiştirmektedir. Bu yönüyle resmî ilanlar demokratik işleyişin ve hukuk devleti ilkesinin önemli tamamlayıcılarından biri olarak öne çıkmaktadır.

Basın İlan Kurumu olarak ilan ve reklam süreçlerinin ötesine geçerek basın kuruluşlarına ve çalışanlarına yönelik maddi destekler, kurumsal iş birlikleri, eğitimler, projeler ve diğer faaliyetlerimizle basın sektörünün yanında yer almayı sürdürüyoruz.

Genel Müdürümüz Sayın Abdulkadir Çay'ın da vurguladığı üzere sürdürülebilir ve nitelikli bir basın yapısının varlığı; yalnızca sektörün değil, güçlü bir demokrasinin ve bilinçli bir toplumun da temel şartıdır. Bu anlayışla, değişen medya dünyasında basının dijital dönüşüme uyum sağlamasını ve geleceğe daha sağlam adımlarla ilerlemesini önemsiyoruz.

Tüm bu yapının ve yürütülen çalışmaların gerçek taşıyıcısı ise sahada görev yapan basın emekçileridir. Gazeteciler; çoğu zaman zor şartlar altında, gece gündüz demeden, kamuoyunu doğru bilgilendirme sorumluluğuyla görev yapmakta; bulundukları şehirlerin, mahallelerin ve insanların sesi olmaktadır. Verdikleri emek, sadece haber üretmekten ibaret olmayıp; toplumsal sorumluluk bilinciyle yerine getirilen önemli bir kamu hizmetidir.

İşte bu nedenle 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü, basın emekçilerinin alın terinin, fedakârlığının ve mesleki onurunun hatırlandığı son derece kıymetli bir gündür. Basın İlan Kurumu'nun 65 yıllık kurumsal birikimiyle aynı anlam dünyasında buluşan bu özel tarih vesilesiyle başta Konya'da görev yapan basın mensuplarımız olmak üzere, mesleğini etik değerlerle bağlılıkla sürdüren tüm gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü içtenlikle kutluyor, çalışmalarında başarılar diliyorum.

Prof. Dr. Süleyman Hakan YILMAZ
Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölüm Başkanı

GAZETECİYSEN HEP UMUDUN VARDIR...

1 0 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde özellikle çalışan bir gazeteci olmak, ekmeğini yazarak, haber yaparak kazanmak. Yaptığı haberi gazete sayfasında, sosyal medyada ya da bir internet gazetesinde görmek, okumak gerçekten büyük bir mutluluk olsa gerek. Gazetecilik zor meslektir, mücadele mesleğidir. Bazen ekonomik zorluklar ile bazen siyasal baskılar ile bazen ise dönemin kasvetli ruhuyla mücadele etmek, yel değirmenlerine karşı savaşmak zorunda kalırsın. O yel değirmenleri ki her dönem başka bir rüzgârı vardır ve nereden eseceğini bir türlü kestiremezsin. Kısacası gazetecilik zor meslektir, yorucu meslektir.

2023 yılında yüz yaşında kaybettiğimiz duayen gazeteci, hayatı bir gazetecilik okulu olan Hıfzı Topuz yazdığı bu satırlarda mesleğin bütün zorluklarını kısaca özetlemiş; "Gazeteciliğe girdin mi artık her şeyi göze alıp çalışman lazım. Direnmekten vazgeçmemek lazım, dimdik durmak lazım, kafa tutmasını bilmek lazım, tehlikeyi göze almak lazım. Bunu yapamayacak güçte olanlar girişmesinler bu işe."

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü 1962 yılından günümüze her yıl kutlanmakta. Benim kutlanıyor dememe bakmayın aslında. Çoğu zaman bir gazeteci bayramı ifadesi altında gazetecilerin sorunları tartışılmakta, çalışan gazetecilerden çok mesleğini yapma olanağı bulamayan gazeteciler başta olmak üzere, hapiste olan gazeteciler ile mesleğini yaptığı

için baskıya, şiddete, her türlü yaptırıma uğrayan gazeteciler ile bir dayanışma gününe dönüşmekte. Zaten en güzel bayramda dayanışma içinde yaşanan bayramlar değil mi.

Yine bir 10 Ocak Gazeteciler Günü'nde yeni teknolojiler ile dönüşüme uğrayan gazetecilik mesleği konuşulacak, yine bir 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde mesleğini yapamayan işsiz gazeteciler konuşulacak, yine bir 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde hapiste olan gazeteciler konuşulacak, yine bir 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde ekonomik zorluklar ile baş etmeye çalışan gazeteciler konuşulacak ve yine bir 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde ardımıza dönüp meslek tarihimize baktığımızda teknoloji değişse de, yeni bir hayatın kapıları açılmış olsa da, gazeteciler için mesleklerinde yaşadıkları zorlukların değişmediğini, gazeteciliğin zor meslek olduğunu göreceğiz. Çalışanıyla, çalışmayana, bir 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde bu mesleği yaparken, haber peşinde koşarken yaptığı haberi okurken, izlerken duyulan sevincin verdiği haz hatırlanacak. Çalışsak da çalışmaksak da bugün bir kez daha gazeteci olduğumuz için birçok meslektaşımız içlerinde, derinlerde, yaşadığı bir sevinci hissedecek. Mutlu olacak. Yeni haberler için nefes alıp verecek, yaşayacak. Bu nefes ile mutlu olan yaşayan meslektaşlarımızın bayramı kutlu olsun. Hep gazeteci kalsınlar...

Merve DURGUT
İnternet Editörü - Grafik Tasarımcı

BAZI KAHRAMANLARIN KENDİLERİ DEĞİL, YAPTIKLARI GÖRÜNÜR

Altı yıldır aynı şehirde,
aynı matbaa telaşıyla,
aynı heyecanla sayfa açıyorum.
Ben Yenigün Gazetesi'nde bir tasarımcıyım.
Yazmam belki ama anlatırım...
Sesimi harflerle değil, boşluklarla duyururum.
Konya'nın sabahlarına yetişen gazetelerde
benim de görünmeyen bir izim vardır.
Bir başlığın rahat nefes alması,
bir fotoğrafın yerini bulması için
geceyi gündüzüme kattığım çok oldu.
Tasarımcı olmak biraz sessiz kalmayı öğrenmektir.
Adınız bilinmez,

ama eksik olsanız sayfa ayakta durmaz.
Bir hizanın, bir rengin, bir boşluğun
ne kadar önemli olduğunu bilenler bilir.
Yenigün'de geçen her gün bana şunu öğretti:
Bu şehirde gazetecilik emektir.
Ve o emeğin arka planında,
sessizce çalışan tasarımcılar vardır.
10 Ocak benim için sadece bir gün değil;
emeğin fark edilmesini beklemeden
işini en iyi şekilde yapmanın adıdır.
Tüm basın emekçilerinin
ve görünmeyen tasarımcıların
Çalışan Gazeteciler Günü kutlu olsun.

Tekniğin ötesinde emek ve dikkat isteyen bir meslek

Gazeteciliğin sadece teknik bir süreç değil, aynı zamanda büyük bir sorumluluk ve titizlik gerektirdiğini belirten Abdullah Samet Baykal ile mesleğin temel değerlerinden dijital dünyanın getirdiği yeni sorumluluklara kadar uzanan derinlikli bir söyleşi gerçekleştirdik

Medya ve iletişim dünyası, teknolojinin hızıyla kabuk değiştirirken; bu değişimin merkezinde duran, doğru bilgiyi estetikle buluşturan profesyonellerin deneyimleri her zamankinden daha kıymetli bir hâl alıyor. Sayımızda reklamcılık eğitimiyle temelini attığı kariyerini medya ve kurumsal iletişim alanındaki titiz çalışmalarıyla sürdüren, Konya Ticaret Odası Kurumsal İletişim Uzmanı Abdullah Samet Baykal'ı konuk ettik. Özellikle 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü vesilesiyle gerçekleştirdiğimiz bu özel röportaj, bir bilginin peşinden gitmenin ve o bilgiyi en doğru kadrarla topluma ulaştırmanın ne denli büyük bir emek gerektirdiğini bir kez daha gözler önüne seriyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Abdullah Samet Baykal, 1997 yılında Ardahan'da doğdum; aslen Konya lıgınlıyım. Evli ve bir çocuk babasıyım. Lisans eğitimi reklamcılık bölümünde tamamladım. Eğitim sürecim ve mesleki yolculuğum boyunca iletişim, medya ve görsel anlatım alanlarına odaklanarak kendimi sürekli geliştirmeye gayret ettim. Hâlen Konya Ticaret Odası'nda Kurumsal İletişim Uzmanı olarak görev yapıyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Bu alana yönelmemde, gazeteciliğin temelinde yer alan doğru bilgiye ulaşma, bunu anlaşılır ve sorumlu bir şekilde aktarma anlayışı etkili oldu. İletişimin insanlara ulaşma ve kamuoyunda karşılık bulma gücü, benim için her zaman belirleyici bir motivasyon oldu. Zaman içinde kendimi geliştirmek için farklı eğitimlere katıldım ve üretme sürecinin çeşitli aşamalarında yer aldım. Eğitim ve kariyer yolculuğum boyunca farklı alanları tanıma fırsatım olsa da anlatma ve bilgilendirme sorumluluğu taşıyan bu alanda çalışmanın bana daha uygun olduğunu net biçimde gördüm. Bu

yaklaşım beni bu mesleğe çekti ve bugün hâlâ severek yapıyorum.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Evet, ilk ürettiğim içerik ve sahaya çıktığım ilk çalışma hâlâ aklımdadır. O süreç, teoride öğrendiklerimin pratiğe nasıl yansıdığını görmem açısından benim için çok öğretici oldu. Bir bilgiyi doğru şekilde derlemek, bunu anlaşılır ve sorumluluk duygusuyla aktarmak, işin sadece teknik değil aynı zamanda ciddi bir emek ve dikkat gerektirdiğini fark etmemi sağladı. Bu deneyim, yaptığım işin taşıdığı sorumluluğu daha net görmeme vesile oldu ve mesleğe bakışımı kalıcı biçimde şekillendirdi.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Geçmişle kıyaslandığında, bugün gazetecilik yapmanın bazı yönlerden daha kolay hâle geldiğini söyleyebiliriz. Özellikle bilgiye erişim açısından çok güçlü bir imkân alanı var. İnternet ve sosyal medya, her ne kadar yanlış ve kirliliği riskini de beraberinde getirirse de doğru bilgiye ulaşmayı ve farklı kaynakları karşılaştırmayı da ciddi ölçüde kolaylaştırıyor. Bunun yanında teknik ve fiziki imkânlar da geçmişe göre çok daha elverişli. Kullanılan kamera, mikrofon ve fotoğraf ekipmanlarının daha taşınabilir ve pratik hâle gelmesi, sahada üretimi hızlandıran önemli unsurlar. Elbette bu kolaylıklar, sorumluluğu ortadan kaldırmıyor; aksine doğruyu ayıklama ve doğrulama yükümlülüğünü daha da önemli hâle getiriyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Kurum basınında çalışırken sahada en çok iz bırakan anlar, fotoğraf üzerinden yaşanıyor. Özellikle protokol programlarında ya da resmi ziyaretlerde, tek bir kareyle hem anı doğru yakalamak hem de

kurumu en iyi şekilde temsil etmek gerekiyor. O anlarda zaman çok sınırlı, tekrar şansı ise çoğu zaman yok. Doğru kadrajı, doğru ışığı ve doğru anı aynı anda yakalayabildiğinizde, yaptığınız işin ne kadar önemli olduğunu daha net hissediyorsunuz.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Yoğun programlar sırasında doğru anı yakalamak her zaman dikkat gerektiriyor. Protokol ve ziyaretlerde zaman kısıtlı, tekrar şansı ise sınırlı oluyor. Ancak sahada zamanla kazanılan tecrübe sayesinde bu tempoya alışıyor ve doğru kareyi yakalama sürecini daha kontrollü şekilde yönetebiliyorsunuz.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin topluma karşı en temel sorumluluğu, bilgiyi doğru ve zamanında kamuoyuna ulaştırmaktır. Bu süreçte haberin doğruluğu, kaynağı ve aktarım dili büyük önem taşır. Tüm bu sürecin temelinde kamu yararı gözetilmeli; toplumun sağlıklı bilgiye erişebilmesi, bu sorumluluğun dikkatle ve titizlikle yerine getirilmesine bağlıdır.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme ve sosyal medya, gazeteciliğin hızını ve erişim alanını önemli ölçüde genişletti. Haberlerin daha kısa sürede ve daha geniş kitlelere ulaşmasını sağladı. Aynı zamanda farklı kaynaklara erişimi kolaylaştırarak haber üretim süreçlerini çeşitlendirdi. Ancak bu durum, yanlış bilginin daha hızlı yayılabilmesi gibi riskleri de beraberinde getirdi. Bu nedenle dijital ortamda gazetecilik yaparken doğruluk, kaynak kontrolü ve etik ilkeler her zamankinden daha büyük önem taşıyor.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ uygulamaları, gazetecilikte özellikle hız, veri işleme ve içerik üretim süreçlerinde önemli kolaylıklar sağlıyor. Tekrarlayan işlerin daha kısa sürede yapılabilmesi, gazetecilere zaman kazandırabiliyor. Ancak yapay zekânın ürettiği içeriklerin doğruluğu, bağlamı ve etik boyutu mutlaka insan denetimiyle değerlendirilmelidir. Bu nedenle yapay zekâyı, gazetecinin yerine geçen bir unsurdan ziyade, mesleği destekleyen ve doğru kullanıldığında fayda sağlayan bir yardımcı olarak görmek daha doğru olur.

Ayrıca bu imkânı tanıdığınız için teşekkür eder, tüm basın camiasının 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Gününü kutlarım.

Dezenformasyonun karşısında, tarafsız, dürüst ve ilkeli şekilde, şart gözetmeksizin; savaş bölgelerinde, toplumsal olayların takibinde, doğal afetlerde, salgın koşullarında, görevini hakkıyla yerine getiren tüm basın emekçilerinin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü saygılarımla kutluyorum.

Sezai BALLI

Medya İşçileri Sendikası Genel Başkanı

İnsana dokunan işlerin karşılığı gözlerdeki ışıktır

“Haber sadece bir metin değil, bir emanettir” diyen Meram Belediye Başkan Yardımcısı Ahmet Şenyiğit, bugün gazetecilik yapmanın sorumluluklarını ve dijital çağda değişen dengeleri anlatıyor. Yapay zekânın habercilikteki yerinden sahada biriktirdiği unutulmaz anılara kadar geniş bir perspektif sunan konuşumuz; hizmetin en büyük ödülünün bir vatandaşın gözündeki o samimi ışık olduğunu vurguluyor

Konya'nın kadim sokaklarında büyüyen, bu şehrin kültürüyle yoğrulmuş ve hizmet sevdasını “insana dokunmak” olarak tanımlayan bir isimle beraberiz. Kariyerine yerel yönetimlerin mutfağında başlayıp, bugün Meram Belediye Başkan Yardımcılığı görevini yürüten, ancak kendisini her zaman bir “kamu basın emekçisi” olarak gören Ahmet Şenyiğit, bizlere sadece bir bürokratin değil, bir şehrin hafızasını tutan bir kalem erbabının perspektifini sunuyor. 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü vesilesiyle gerçekleştirdiğimiz bu sohbet; yerel yönetimlerden basın etiğine, yapay zekâdan insan hikâyelerine uzanan keyifli bir yolculuğa çıkıyoruz:

Sizi daha yakından tanıyabilir miyiz; Ahmet Şenyiğit kimdir?

1985 yılında Konya’da doğdum. Bu şehirde büyüdüm, bu sokaklarda yürüdüm,

bu kültürle yoğrulduğum. Konya’nın bana kattığı değerler, hayatımın her döneminde pusulam oldu.

İlköğrenimimi Gazi Mustafa Kemal İlköğretim Okulu’nda, ortaöğrenimimi 23 Nisan İlköğretim Okulu’nda, lise eğitimimi ise Cemil Keleşoğlu Lisesi’nde tamamladım. Üniversitede kamu yönetimi okumayı özellikle tercih ettim; çünkü insanı, şehri ve yönetmeyi birlikte düşünmenin önemli olduğuna inanıyordum. Lisans eğitimimi Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü’nde, yüksek lisansımı da Necmettin Erbakan Üniversitesi’nde Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi alanında yaptım.

2005 yılında Karatay Belediyesi’nde çalışmaya başladım. Yerel yönetimlerin mutfağında yetişmek benim için çok kıymetliydi. Daha sonra Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde milletvekili danışmanlığı

yaptım. Bu süreç bana hem yasama tarafını hem de halkla doğrudan temasın önemini öğretti.

2015 yılında Meram Belediyesi Özel Kalem Müdürlüğü görevini üstlendim. 2016 yılında ise Sosyal Yardım İşleri Müdürlüğü görevine getirildim. 31 Mart 2019’dan bu yana Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü’nün de bağlı olduğu Meram Belediye Başkan Yardımcısı olarak görev yapıyorum.

Meslek hayatım boyunca insanı anlamayı, toplumun nabzını tutmayı, şehrin hafızasını ve ihtiyaçlarını doğru okumayı hep temel bir sorumluluk olarak gördüm. Bu anlayışla sadece kamu görevimle yetinmedim; çeşitli sivil toplum kuruluşlarında aktif görevler aldım, zaman zaman sunuculuk yaptım ve köşe yazıları kaleme aldım. Çünkü inanıyorum ki kamu görevi masa başında değil, sahada anlam kazanıyor.

Evliyim ve dört çocuk babasıyım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

İnsana hizmet etmeyi hayatın en değerli işi olarak gören bir yapıya sahibim. Meslek hayatımda özel bir basın kuruluşunda görev almak nasip olmadı; ancak 2005 yılında Karatay Belediyesinde kamu kurumunda basın mensubu olarak görev yapmaya başladım. Kamu yararı gözetilerek gerçekleştirilen bu mesleği kamu kurumunda yapmaya başlamış oldum ve halen devam ettirmekteyim.

Yerel yönetimler, toplumun günlük hayatına en fazla dokunan alanlardan biri. Bu yönüyle sorumluluğu büyük ama aynı zamanda son derece anlamlı. Kamu kurumunda bu mesleği icra eden biri olarak yapılan hizmetlerin vatandaşlara duyurulması ve bu hizmetlerden yararlanmasını sağlamak adına da görevimiz var.

Bunun yanında sokağın nabzını tutabildiğiniz, bir vatandaşın sorununa birebir çözüm üretebildiğiniz, küçük gibi görünen bir adımın bir aile için çok büyük bir iyiliğe dönüşebildiği bir hizmet sahası.

Beni bu mesleğe çeken şey de tam olarak buydu: İnsana dokunabilmek, bir hayatın içinde iz bırakabilmek ve yapılan hizmetin doğrudan karşılık bulduğunu görmek.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Bugün gazetecilik çok daha geniş bir alanın tam ortasında duruyor. Teknolojinin hızını, sosyal medyanın etkisini, kamuoyunun beklentisini birlikte yönetmek gerekiyor. Bilgiye ulaşmak hiç olmadığı kadar kolay; ancak bilginin doğruluğunu korumak, sağlıklı bir dil kullanmak, toplumsal hassasiyetleri gözetmek her zamankinden daha zor.

Bu nedenle gazetecilik artık sadece haber yapmak değil; sorumluluk duymak, süzmek, analiz etmek ve toplumsal dengeyi gözeterek aktarmak anlamına geliyor.

Gazetecilik bugün daha kritik, daha görünür ve daha hayati bir meslek haline geldi.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Sahada yüzlerce insan hikâyesine tanık oluyoruz, her biri ayrı bir dünya, ayrı bir duygu... Ama unutamadığım anlardan biri, bir sosyal yardım çalışması sırasında yaşandı. Ekiplerimizle bir aileyi ziyaret ettiğimizde, hanımefendinin "Bizi hatırladığınız için Allah razı olsun" cümlesi içime işledi.

O cümlede minnet, umut, güven ve insani bağ aynı anda vardı.

İnsana dokunan işlerin en büyük karşılığı bazen bir teşekkür değil; gözlerdeki o ışığı görebilmek oluyor. O gün, yaptığımız her işin arkasında büyük bir emanet olduğunu bir kez daha hissettim.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

En zorlayıcı süreç, bir bilginin hem

doğruluğunu hem toplumsal etkisini aynı anda düşünmek zorunda olmamız. Bir cümle bazen bir aileyi, bir mahalleyi, hatta bir şehrin algısını etkileyebilir.

Bu nedenle bilgi paylaşımında aceleden uzak durmak, her detayı teyit etmek, açıklamaları titizlikle hazırlamak en önemli aşama oluyor.

Kısacası, haberin doğruluğunu koruyabilmek, hızdan daha kıymetli bir sorumluluktur.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin en büyük sorumluluğu, gerçeği topluma en doğru, en temiz ve en insani haliyle ulaştırmaktır.

Toplumsal sesini duyurmak, bazen sessizlerin sesi olmak, bazen de doğruyu eğip bükmeden aktarmak...

Gazetecilik öyle bir meslektir ki, sadece bilgi değil; duyguyu, vicdanı ve toplumsal hafızayı da taşır. Bu yüzden haber bir metinden ibaret değildir; bir emanet, bir sorumluluk ve bir toplumsal bilinç meselesidir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme haberi hızlandırdı fakat habere yüklenen sorumluluğu da artırdı. Artık bilgi çok hızlı yayılıyor ve bu hız bazen gerçeğin önüne geçebiliyor.

Bu yüzden daha dikkatli, daha bilinçli, daha sorumlu bir habercilik anlayışına ihtiyaç var.

Dijital çağda en kıymetli şey, doğruluktan taviz vermeyen, toplumun kalbine dokunabilen haberlerin varlığıdır.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ, haberciliğin teknik süreçlerini hızlandırabilir; veri analizinden arşiv taramasına kadar birçok konuda kolaylık sağlayabilir.

Ancak hiçbir teknoloji bir insanın sahada gördüğü ayrıntıyı, bir vatandaşın yüzündeki ifadeyi, bir olayın arka planındaki duyguyu tam olarak yansıtamaz.

Haberin ruhu vardır; o ruhu teknoloji değil, insan hisseder ve aktarır.

Bu nedenle yapay zekâ, doğru kullanıldığında gazeteciliği güçlendiren bir araçtır; fakat haberciliğin merkezinde daima insan emeği, insan aklı ve insan vicdanı yer alacaktır.

Son olarak neler söylemek istersiniz?

Böyle kıymetli bir dergide bana da yer ayırdığınız için teşekkür ediyorum. Meşakkatli ve fedakarlık isteyen bir mesleği icra eden, özel veya kamu da görev yapan tüm basın emekçilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor, başarı ve sağlık dolu bir ömür diliyorum. Vefat eden gazetecilerimizi de rahmetle anıyorum.

Biz teşekkür ederiz.

Uzun yıllar Yenigün Gazetesi ve 10'lar Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğü yapan Abdullah Akif Solak ile meslek hayatını ve medyanın ahvalini konuştuk:

Gazetecilik dünden daha onurlu, kıymetli ve daha çetin bir meslektir

Meslek hayatının on yılını Yenigün ailesinde Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olarak geçiren Abdullah Akif Solak elinizde bulunan 10'lar Dergisi medya özel sayılarının hazırlanmasına da uzun yıllar büyük emekler vermişti. Çalışma hayatını Konya Ticaret Odası Basın Müdürlüğünde devam ettiren A. Akif Solak bu defa, evvel zamanda yönettiği dergiye röportaj konluğu oldu ve hem çalışma hayatını hem de değişim, dönüşüm, dezenformasyon gibi kavramların arasında sıkışıp kalan medyaya dair fikir ve tespitlerini anlattı.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz, hangi tarihte nerede dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1987 yılında Konya'nın Meram İlçesi'nde dünyaya geldim. İlk ve orta öğrenimi Ayşe Tümer İlköğretim Okulu'nda tamamladıktan sonra, lise eğitimimi Muhittin Güzelkılınç Lisesi'nde sürdürdüm. Lisans eğitimimi ise Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nde tamamladım. Üniversite yıllarında başladığım gazetecilik mesleğini bugün de (KTO'nun basın biriminde) sürdürüyorum. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Gazeteciliğe başlama hikâyenizi anlatır mısınız?

Aslında gazeteciliğe kendimce ilginç bir başlama hikâyem olduğunu düşünüyorum. Bu hikâyeye başlamadan önce şunu belirtmem gerekiyor; Rahmetli babam, 1980 öncesi sağ-sol çatışmaları ve sonrasında gelen 80 ihtilalinin yaraladığı bu milletin parlak gençlerinden biriydi. 1980 öncesi öğrenci olayları dönemi, babamın da üniversite yıllarıymış. O dönem babam radikal bir "Akıncı" ... Adeta fikir ve saha adamı. Merhum Erbakan'ın neredeyse tüm mitinglerinde ön sıralarda yer alan biri. Oldukça zeki, çalışkan ve başarılı bir öğrenci. Ülke meselelerine oldukça duyarlı ve aksiyon adamı. Tabiri caizse bugün oturduğu yerden siyaset yapanlardan değil! İhtilal öncesi korkup, komünizme karşı koymayıp, arka sokaklardan kaçıp bugün o dönemlerin havasını atan, bugünün kaymağını yiyenlerden hiç değil... Oldukça samimi bir Müslüman, inandığı dava uğruna mücadele eden biri. Ancak yine ihtilal öncesi olaylardan dolayı (öğrenci olayları) üniversiteyi bitiremeyen (Farklı 3 üniversiteye gitmesine rağmen) bu ülkenin en parlak beyinlerinden biriymiş. Ve yine uğruna ömrünü heba ettiği davası ve dava arkadaşları (Milli Görüşçüler) tarafından hak etmediği bir vefasızlıkla karşı karşıya kalan birisiymiş. Dolayısı ile rahmetli babam, gençlik yıllarını devlet meseleleri nedeniyle harcamış, ancak harcadığı bu samimi duruşun karşılığını maalesef dünyada görememiş. Bu konuyu uzun uzun şunun için anlattım; Rahmetli babamdan dolayı küçüklükten beri hep devlet meselelerine karşı ilğim olmuşum. Küçük yaşlarda babamla televizyondan, radyodan haberleri takip eder, babamın yorumlarını merak ederdim. Ancak babam da tam tersine bizlerin (abilerimle benim) siyasetle, devlet meseleleriyle ilgilenmemizi istemezdi. (Gençlik yıllarında yaşadığı olayların ardından dava arkadaşım dediği kişilerin vefasızlığı nedeniyle) Tabi babamın bu çabası bende çok etkili olmadı. Küçük yaşlarda kitap okumaya başladım. Tarihe, sinemaya, güncel konulara karşı ilğim vardı. Bu durum ve baba-

mın yaşadıkları benim siyasi tercihlerimi etkilediği gibi, gündem okumalarıma da katkıda bulundu.

Aslına bakarsanız buna rağmen gazetecilik yapma fikri mesleğe başladığım güne kadar aklımda hiç olmadı. Ben daha çok küçük yaşlardan beri ilğim olan sinemaya yönelmek istiyordum. Üniversite tercihimin de nedeni (Tamamen bilinçli) budur. Türk kültürünün ve müktesebatının büyüklüğünü tam anlatamadığımızı, sinema yoluyla bu birikimi anlatmayı ve toplumsal bilince katkı sağlamayı hayal ediyordum. Ancak elbette Konya'dan gurbete hiç çıkmamış biri için bunu başarmanın da zor olduğunu biliyordum. Velhasıl, üniversiteyi tamamlayıp İstanbul'a gitmeyi, sinema sektörüne girmek için mücadele etmeyi planlarken, üniversite 2. Sınıfta kendimi geliştirmek için başladığım kısa süreli ÜN TV macerası belki dönüm noktası oldu. Oradan KON TV'ye geçmiş, 2009 yerel seçimleri öncesinde de burada stajyer olarak çalışmışım. Yerel seçim öncesi olduğu için siyasi programlar yapılıyor, sık sık adaylar geliyordu. Ülke meselelerine ilgisi olan biri olarak bu programlar beni cezbediyordu ve çok sevmişim. Okulu bitirene kadar bu şekilde çalışmalarım devam etti. Üniversiteden sonra ise bir yıl kadar Konya'da bir işte çalışıp sonra İstanbul'a gitmeyi planladım. İş arayışı içerisinde o dönem Kanal 42'nin Program Müdürü olan Hamdi Bağcı abiyle tanıştım. O tanışma gazeteciliğe tam anlamıyla başlamama vesile oldu. Hamdi Bağcı abi bir tanıdığının yeni bir gazete aldığını ve iletişim mezunu çalışana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de nasıl olsa bir yıl çalışacağım düşüncesiyle kabul ettim ve Egemen (Yeni Haber Gazetesi)'nde gazeteciliğe başladım. O günden sonra ne gazeteciliği bırakabildim ne İstanbul'a gidebilirdim. Mesleğe başlama hikâyem budur.

Çalıştığınız medya kuruluşları ve üstlendiğiniz görevlerde ilgili bilgi verir misiniz?

Az önce kısmen belirttim ama detaylı olarak anlatayım. 2007'de ÜN TV'de kısa dönem stajyer muhabirlik yaptım. KON TV'de bir yıl stajyer canlı yayın kameramanlığı görevinde bulundum. Profesyonel iş hayatımda ise; yayın hayatına Egemen Gazetesi olarak başlayan ve isim değişikliği ile Yeni Haber olarak yayın hayatını sürdüren basın kuruluşunda S. Yazı İşleri Müdürlüğü (2011-2014) görevini üstlendim. Askerlik nedeniyle iş hayatına 7-8 ay ara verdikten sonra, Yeni Meram Gazetesi'nde sayfa editörü olarak mesleği sürdürdüm. Burada bir yıl çalıştıktan sonra ise 2016 yılında Yenigün Gazetesi'ne muhabir olarak başladım. 2025 yılına kadar çalıştığım Yenigün'de Yazı İşleri Müdürlüğü, S. Yazı İşleri Müdürlüğü görevlerini üstlendim. 2025 yılı 1 Ocak tarihi itibarı ile de Konya Ticaret Odası Basın Müdürlüğü'nde memur olarak iş hayatındaki çalışmalarımı sürdürüyorum.

Medya sektöründe son 20 yılda özellikle çok ciddi değişimler yaşandı ve yeni yayın platformları oluştu. Bu gelişim medya ve ülkeye ne getirdi ne gibi faydaları ya da zararları olur?

Öncelikle şunu belirtmeliyim; ben gelenekçi biriyim. Ancak yeniliğe de kendimi kapatan biri değilim. O yüzden geleneksel medya her zaman bana daha samimi

mi, daha ilkeli, daha inanılır gelmiştir. Evet, teknolojik gelişmeler, dünyadaki değişimler, iletişim araçlarının çeşitlenmesi hiç kuşkusuz medya sektörünü doğrudan etkisi altına almıştır. Özellikle sosyal medyanın çok hızlı yayılması, iletişim hızını artırdığı gibi, ilkesiz, bilinçsiz, güvensiz bir ortamı da beraberinde getirmiştir. Maalesef üzülerek söylemeliyim ki, Türkiye olarak sosyal medya dediğimiz bu kirliliği doğru yönlendiremedik. Bu alan toplumsal hafızayı çürüttüğü gibi, ahlaki duygularımızı da tamamen istismar etmiş, beyinlerimize adeta tecavüz etmiştir. Denetimsiz bıraktığımız, doğru yönlendirmedığımız bu alan bugün yaşadığımız en büyük sorunlardan toplumsal adaletsizliğin, hukuksuzluğun, rıyanın, dolandırıcılığın, ahlaksızlığın ateşleyicisi durumundadır. Bilginin bilgisizce öğrenildiği, bu bilgilerin de büyük oranının gerçek olmadığı bu sanal dünya, maalesef toplumdaki çürümenin baş aktörü olmuştur. Bu düşüncelerden şu anlaşılmaz; başta da belirttiğim gibi yeniliklere kapalı değilim. Bu derya-deniz alanı ülke olarak doğru okuyamadığımızı ve kullanamadığımızı düşünüyorum. Dünyayı yöneten antiislâmcıların, sömürü düzeninin mimarlarının elinde bulunan bu alan, bizim kültürel birikimimiz dışında büyümüş ve onların yönlendirmesiyle toplum mühendisliği yapılmıştır. Planlı olarak kurulan bu düzene karşı koyamamış olmamızın en büyük sonucunu ise bugün cinayetlerde, dolandırıcılıklarda, ahlaksızlıklarda, saygısız-sevgisiz insanlarla, umursamayan nesillerle, hak hukuk tanımazlarla, paraya ve şöhrete tapanlarla, riya maskesiyle şekillenmelerle görüyoruz. Ancak burada şuna dikkat çekmek gerekiyor: sosyal medya ile artan tüm bu dezenformasyon bize gazetecilik mesleğinin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Çünkü gazeteci için bilginin en önemli temeli doğruluğudur. Gazeteci doğru olmayan bilgiyi yazamaz, yazmamalı. Gazetecinin ilkesi, etiği vardır. Gazeteci araştırmadan bilgi paylaşamaz. Varsayımlarla, süslü cümlelerle yanlış kamuoyuna sunamaz. Dolayısı ile bugün gazetecilik daha önemli hale gelmiştir. Doğru bilginin en net kaynağı bugünün gazetecileridir. O kadar kirlilik içerisinde gazetecinin verdiği bilgi oldukça değerlidir. Ama bunu idrak etmediğimiz takdirde, mesleğin onurunu ayaklar altına alır, bu mesleğin etiğini çöpe atmış oluruz. Mesela son dönemde meslektaşlarımızdan sıkça duyduğum, çok üzüldüğüm ve bir o kadar karşı çıktığım bir cümle var: Bugün herkes gazeteci! Hayır efendim, bir insan fotoğraf-video çekip, yalan yanlış iki satır cümleyle sosyal medyada paylaşım yapmayla gazeteci olmaz, olamaz. Araştırmadan, yorumlamadan, bilgi ve birikim derinliği olmadan paylaşılan her bilgi; kamuoyu nezdinde güvensiz, itibarsız, lafıgüzaftır. Dolayısı ile bugün gazetecilik mesleği dünden daha onurlu, dünden daha kıymetli, dünden daha çetin bir meslektir. Sahip çıkalım...

Matbu medyanın geri plana düşmesi dijital medyanın özellikle sosyal mecraların öne çıkması habercilik açısından bakıldığında nasıl bir sonuç getirmektedir?

Elbette matbu medya bugün daha kıymetli diye düşünüyorum. Her ne kadar basılı yayınların okunma oranları büyük oranda düşmüş olsa da, basılı yayınlara verilecek her bir kelime geleceğe bırakılacak önemli

bir miras diye düşünüyorum. Elbette dijital platformlar daha kolay, erişilebilirliği yüksek alanlar. Ancak bu alanlar az önce de belirttiğim gibi güvenilirliği düşük alanlar (sosyal medyayı kast ediyorum) Tabi burada yeniliğe ayak uydurmak amacıyla basın sektörü de dijitalleşti ve gerek internet üzerinden gerek sosyal medya araçları üzerinden kamuoyunu bilgilendiriyorlar. Bu anlamda güvensizlik konusunda basın sektörünü dışarda tutuyorum. Bu sayede elbette basın sektörü bilgiyi artık daha hızlı ve daha fazla kişiye ulaştırabiliyor. Ve yine bu dijital alan, basın sektörüne doğru kullanıldığı takdirde haber kaynağı olabiliyor. Ancak şu bilinmelidir ki, internet alanı yani bu sanal dünyanın fişi bizim elimizde değil. Bu durum verilerin bir gün sıfırlanabileceği gibi bir riski beraberinde getiriyor. Ancak matbu medya öyle mi? 100 yıl önce basılan bir gazeteyi bugün dahi arşivimizde saklayabiliyor, o dönemle ilgili bilgiler edinebiliyoruz. Dolayısı ile evet basın sektörü olarak yeniliklere ayak uydurmamız şart. Bu nedenle tüm bu alanları etkin ve verimli bir şekilde kullanarak kamuoyunun doğru bilgiye ulaşmasını sağlamak önemli görevimiz olmalı. Ancak bunu matbu medyayı da bitirmeden yapmalıyız. Bilgiye geleceğe böyle aktarmalıyız.

Medya mesleğine dair yaşadığınız bir-iki hatırayı paylaşır mısınız?

Yani bir gazeteci sahadaysa aslında her anı her günü önemli hatıralar içerir. Bu açıdan elbette yaşadığım çok şey var. Hangi birini anlatacağımı bilemiyorum. Ancak şunu söyleyebilirim; gazeteden ayrıldığı güne kadar pek çok kişiden doğrudan ya da dolaylı tehditler aldım. Bu tehditlerde bulunanlar arasında bugün hala Konya'nın önemli kurumlarında önemli koltukları dolduran isimler de var, yaptığım bir haberden dolayı dolaylı olarak şahsımı tehdit edip de, haberimizin doğruluğu nedeniyle koltuğunu kaybeden de var... Gördüğümüz ve yaşadığımız tüm hadiseler bana şunu gösterdi ki; karakter çok büyük bir nimetmiş. Hamd olsun yaşadıklarımızdan dolayı karakterimizden ve duruşumuzdan asla taviz vermedik. Tehditlere boyun eğmedik, para sevdalısı olmadık, makamlarda oturanlara şirin görünme çabasına girmedik, doğru bildiğimizden şaşmadık. Sermayenin, siyasetin elinde oyuncak olmadık...Birçok gazetecinin düştüğü duruma düşmedik... Buna hamd ediyorum.

Ekleme istedikleriniz var mı?

Öncelikle şahsınız nezdinde meslek hayatımın on yılını geçirdiğim başta Yenigün Gazetesi Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Arslan ağabey olmak üzere tüm Yenigün ailesine böyle bir fırsatı verdikleri için teşekkür ederim. Yenigün'ün şehrimizin hafızasına olan katkıları, kültürel birikimimizin geleceğe taşınmasına öncü olan duruşu, takdire şayandır. Bu aile içerisinde on yıl bulunmam ve bu değerli hizmetlerde katkılarım olmasından dolayı da mutlu ve gururluyum. Bu çerçevede; 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü vesilesiyle başlatılan Konyalı basın emekçilerini tarihe not düşen bu çalışmanın başarılı bir şekilde devam etmesini temenni eder, tüm meslektaşlarımın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutlarım.

Merak değil, sorumluluk!

Anadolu Ajansı'nın genç muhabiri Aleyna Kartal, gazeteciliği sadece olayları aktarmak değil, "bir yaraya pansuman olmak" olarak tanımlıyor. Çocukluk hayallerinden adliye koridorlarına uzanan bu yolculukta Kartal; teknolojinin hızını, insan hikayelerinin sarsıcı gerçekliği ve sarsılmaz bir meslek etiğiyle harmanlıyor

Bazı meslekler sadece unvanlarla değil, çocukluk düşleleriyle ve dünyaya karşı hissedilen o büyük sorumluluk duygusuyla şekillenir. Henüz yolun başında olmasına rağmen, adliye koridorlarından yaşamın en hassas noktalarına uzanan özel haberleriyle dikkat çeken Aleyna Kartal için gazetecilik, tam da böyle bir yolculuk. Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü son sınıf öğrencisi olan ve Anadolu Ajansı çatısı altında adliye muhabirliği görevini sürdüren Kartal, mesleğini sadece bilgi aktarmak değil, bir insanın hikâyesinden doğan gücün başka hayatlara dokunmasına aracılık etmek olarak tanımlıyor.

Çocukluğunda televizyon ekranında izlediği güçlü kadın figürlerinin soğukkanlılığından ilham alarak yola çıkan genç meslektaşımız, bugün sahadaki teknolojik imkânları ustalara taş çıkartan bir etik anlayışla birleştiriyor. İlk özel haberinde meme kanserini yenen bir kadının umut dolu direnişine tanıklık eden, kampüsün ortasındaki bir faciada babanın kucağındaki sessiz çığlığı iliklerine kadar hissedilen Kartal; gazeteciliğin "bir yaraya pansuman olma" gücüne inanıyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Aleyna Kartal, Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü son sınıf öğrencisiyim. Anadolu Ajansı'nda adliye muhabirliği yapıyorum. Bunun yanında yaşam alanında özel haberler yapıyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Çocukluğumda, akşam haberlerinde Jülide Ateş'in sakin ama güçlü tonunu, Ece Üner'in sert geçişlerindeki kararlılığı ve ekrana yansıyan soğukkanlılığını izlerken içimde tarifsiz bir şey kıpırdırdı. Küçük bir kız çocuğun zihninde bile çok net bir gerçek vardı. Dünyanın içine girip olup biteni anlamak, anlamlandırmak ve başkalarına aktarmak istiyordum. Belki de beni gazeteciliğe çeken şey, olayların sadece dışından bakmak değil, merkezine dokunabilme ihtimaliydi. Hayatın nabzını en yakından duyabilmek, insanların hikâyelerini ellerimle tutabilmek, karanlıkta kalmış bir ayrıntıyı ışığa çıkarabilmek... Gazetecilik benim için

bilgiye duyduğum merakın da ötesinde, insanın insana karşı sorumluluğuna dönüşen bir yolculuktu.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberimi Anadolu Ajansı'nda yaptığım gün bunun ne demek olduğunu daha derinden anladım. Meme kanserini yenen bir kadının hikâyesiydi. Fakat beni asıl etkileyen, kanseri yenmiş olması değil, yarasını kapattıktan sonra yüzünü yine insanlara dönmesiydi. Sanki bir zamanlar kendi içinde taşıdığı acının izlerinden, başkalarının karanlığına ışık yakacak bir güç çıkarmıştı. Bunu gördüğümde gazeteciliğin aslında şöyle fısıldadığını hissettim: "Bir hikâyeyi anlatmak bazen bir yaraya pansuman olur."

O kadının yaşadıkları, benim için sadece bir başarı öyküsü değil; iyileşen bir bedenini yeniden iyileştirme arzusunun sembolüyüdü. Yaraları iyileşmişti, ama insanlığın yarasını görmezden gelmemiştii. Her cümlesinde şu his vardı: "Ben ayağa kalkabildiysem, başkaları da kalkabilir." Sanırım beni en çok titreten şey de buydu. Acıdan geçmiş bir insanın başkasına ilaç olma isteği...

O gün anladım ki gazetecilik, yalnızca gerçekleri aktarmak değil; bir insanın hikâyesinden doğan gücün başka hayatlara değmesine aracılık etmektir. Benim mesleğe duyduğum bağ tam da bu yüzden her geçen gün daha da güçlendi: Çünkü bir insanın iyileştiği yerden bir başkasına uzattığı el, haberin içinde saklı en kıymetli hakikatti.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Bugün gazetecilik yapmak, bilim ve teknolojiye hızlı ilerlemeler sayesinde geçmişe göre çok daha kolay. Dijital iletişim araçlarının gelişmesi, bilgiye erişim süresini saniyelere indirerek muhabirlerin dünyanın her yerindeki olaylara anında ulaşmasını sağlıyor. Akıllı telefonlar; kamera, ses kaydı, konum ve interneti tek bir cihazda toplayarak sahadaki tüm teknik yükü hafifletiyor. Ayrıca yapay zekâ ve veri işleme teknolojileri, haber analizini, doğrulama süreçlerini ve içerik üretimini hızlandırıyor. Böylece gazetecilik hem daha hızlı hem de daha yüksek doğrulukla yapılabilir hâle geliyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Selçuk Üniversitesinde bir aracın patladığı ihbarı geldiğinde derste idim. Telefon çalar çalmaz sınıftan çıktım ve bir arkadaşım ile birlikte aceleyle olay yerine koştuk. Kampüsün ortasında, dumanı hâlâ tüten yanık bir aracın etrafında sessiz bir kalabalık vardı. Yüzlere çöken ifade, yangından daha koyu bir karanlık taşıyordu.

Kısa süre sonra araçta 3 aylık bir bebeğin ve teyzesinin hayatını kaybettiğini öğrendik. O an, habercilik refleksimle insani tarafımın birbirine çarpıp kırıldığı anlardan biriydi.

Ama hafızamdan asla silinmeyen bir sahne var...

Bebeğin babası, küçücük bedenini bir battaniyeye sarıp kucağına bastırarak hâlde, kalabalığın arasından çıkıp bize doğru yürüyordu. O adımlarda hem dünyanın yıkılışını hem de bir babanın dimdik durmaya çalışmasını görüyordum. Öyle bir sessizlik çökmüştü ki, sanki herkes nefesini tutmuş onun acısına yer açıyordu.

Yüzündeki ifade tek bir cümleye sığacak gibi değildi; öfke yoktu, çaresizliğin dili yoktu, sadece tarifi olmayan bir boşluk...

Bir insanın kalbinden koparılan en değerli şeyin ardından kalan derin bir çukur gibiydi. O an anladım ki evlat acısı sadece bir cümle değil, insanın göğsüne çöken koca bir dağmış.

O görüntü, bir haberden çok, hayat boyunca taşıyacağım bir iz oldu.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Bir haberi takip ederken beni en çok zorlayan belirgin bir konu yok; ancak özellikle olumsuz hava şartları, sahada çalışırken ciddi ölçüde güçlük çıkarabiliyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu, gerçeği doğru ve tarafsız bir şekilde aktarmaktır. Toplumun bilgi alma hakkını korumak, doğruluktan asla taviz vermemek ve haberin her aşamasında etik ilkelere bağlı kalmak bence bu mesleğin temelidir. Haber bence, bilgiyi tam doğrulukla, kaynağı sağlam, doğrulanmış hâliyle aktarmaktır. Haber ne kadar hızlı verilirse verilsin, doğruluktan sapmamak ve kamuoyunu yanıltmamak bizim mesleğin omurgasıdır. Toplumun güvenini korumak, haberi kişisel görüşten arındırmak ve her koşulda gerçeğin peşinde durmak bence gazetecinin en temel görevidir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme haberin hızını inanılmaz artırdı. Artık olaylara çok daha çabuk ulaşıyor, haberi anında duyurabiliyoruz. Sosyal medya hem kaynak hem de bir yayın alanı hâline geldi. Ama bunun yanında bilgi kirliliği de arttığı için doğrulama süreci bizim için çok daha önemli bir yere oturdu.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ bence gazeteciliğe hız kazandıran bir araç. Veri taraması, arşiv tarama ya da metin düzenleme gibi konularda büyük kolaylık sağlıyor. Ama haberi anlamlandıran, insan hikâyesini yorumlayan ve etik süzgeçten geçiren yine gazeteci. Yani yapay zekâ yardımcı olabilir ama mesleğin özünü asla insanın yerine koyamaz.

Teşekkür ederiz.

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

Doğru ve tarafsız haber alma özgürlüğümüzün yılmaz emekçileri olan tüm gazetecilerin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

Nazif KARLIER
Memur-Sen Konya Şube Başkanı

Objektifin ardındaki 9 yıl!

Kameraman ve muhabir Ali İsmail Taşçı ile Kazakistan'dan Konya'ya uzanan meslek yolculuğunu konuştuk. Dokuz yıla sığan saha deneyimlerini, bir haber açılışında değişen hayat hikâyesini ve dijitalleşen medyada görsel haberciliğin önemini merkeze alan bu samimi söyleşide, bir vizörün ardındaki bakış açısı var

Kariyer yolculuğuna Kazakistan'da aldığı gazetecilik eğitimiyle başlayan, bugün ise Konya yerel basınının deneyimli kameraman ve muhabirlerinden biri olan Ali İsmail Taşçı ile mesleğin mutfağını konuştuk. Grafik tasarıma olan estetik bakış açısını kamera vizörüyle buluşturan Taşçı, yaklaşık 9 yıllık meslek hayatında sadece haberleri değil, aynı zamanda kendi hayatının en özel karesini de bu meslek sayesinde yakaladı. Ulusal ve yerel medya arasındaki denge zorluklarından yapay zekânın habercilikteki geleceğine kadar pek çok konuya değindiğimiz söyleşide; Taşçı bir habercinin sadece görüntü değil, aslında toplumun vicdanını ve şeffaflığını kayıt altına aldığını belirtti. İşte röportaja yansıyanlar...

Sizi tanıyabilir miyiz?

Ali İsmail Taşçı, 32 yaşındayım, evliyim. Yabancı Diller ve Mesleki Kariyer Üniversitesinde Gazetecilik Bölümünden mezun oldum. Yaklaşık 9 senedir basın kuruluşlarında; 2 sene yurt dışı, 7 senede Konya yerel basınında kameraman-muhabir olarak çalıştım. Şu anda TV 42 kanalında kameraman- muhabir olarak görevimi icra etmeye devam ediyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Asıl ilgi duyduğum alan, grafik tasarımıydı. Kazakistan'da tahsilimi yaptığım süre zarfında aile büyüklerinin yönlendirmesiyle basın ve gazetecilik alanının benim için daha iyi olacağına karar verdim. Beni bu mesleğe çeken nokta ise grafik tasarım gibi ilgi duyduğum bir sanatı icra edebileceğim başka bir alanın da gazetecilik olmasıydı.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

2017 'de televizyon kuruluşunda stajyer olarak çalıştığım bir döneminde Türkiye Hokey Federasyonu'nun bir oteldeki basın toplantısına katılmıştım. Orada kamera ile ilk çekim deneyimimi yaşadım. En güzel şekilde kareleri yakalamak ve başarılı bir iş ortaya koymak için çabaladığımı hatırlıyorum.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Eskiye nazaran şu an kalifiyeli elaman noktasında sıkıntı yaşandığı için haberler kaliteli bir şekilde yapılamıyor. Şu anda haber sitesi sayısı çok fazla olduğu için eskisi gibi insanların habere ulaşma noktasında sıkıntı yaşamaması, haberciliğin değerini düşürdü. Vatandaşlara bile mikrofon uzattığınızda eski değerini görmüyor. Eskiden ciddiye alınan bir meslek iken şu anda hak ettiği değeri görmemesi mesleği daha zor kılıyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

19 Mart 2022 yılında bir kasap firmasının açılışına gitmiştim. O sırada basından birçok gazeteci açılış haberi için gelmişti. Farklı basın kuruluşunda çalışan eşim ile o açılışa tanışmıştık. Mesleğimin bana kazandırdığı en önemli an, o gündü diyebilirim. Eşim Türkan Taşçı da sektöründe başarılı bir gazeteciydi. Habercilikte esnaf, vatandaş, siyasetçilerle ve üst bürokrasiyle unutulmaz an yaşadım. Ama ben için en kıymetli gün 19 Mart'tır.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Yerel ve ulusal medyanın aynı anda bu-

lunduğu haber programlarında ulusal basın kuruluşlarının çekim alanında söz sahibi olmaları, bizi ciddi anlamda zorluyor. Bir haberi yapmak için kameralarımızı kurduğumuzda ulusal medyada çalışan görevliler, 'alan sadece onlarınmış' gibi davranıp çekim alanımıza müdahale etmeleri, sektörde en çok zorlandığım ve nefret ettiğim konulardan bir tanesidir.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Özellikle sokak röportajları konusunda oluşan kaos ortamlarını en iyi şekilde idare ederek, yayınlanan kişi içinde sorun teşkil etmeyecek şekilde haberi düzenlemek ve haberleri olduğu durumdan saptırmadan en doğru ve şeffaf şekilde izleyiciyle en büyük sorumluluktur. Aynı zamanda haberlerdeki gizlilik kurallarına dikkat etmek etkileşim almak uğruna insanların hayatını zorlaştıracak durumlara sürüklemek için doğru habercilik yapmak en büyük sorumluluktur.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Sosyal medya üzerinde çok fazla sayfanın ortaya çıkması, 'doğru habercilik' kavramını tamamen değiştirdi. Sadece 'tık ve beğeni' almak için haberin doğruluğunu araştırmadan, belki gazeteci kimliği bile olmayan, gazetecilik hakkında bilgisi olmayan kişilerin haber sayfası kurup buradan gelir elde etme çabaları işini hakkıyla yapan gazetecilerin meslek kimliğini lekeliyor. Dijitalleşme, yapay zeka açısından önemsenip televizyon alanına entegre edilebilirse farklı ve ilgili çekici projelerin ortaya çıkması kaçınılmaz. Ama bunun için yerel televizyon ve gazetelerin epey bir zamanı olduğunu düşünüyorum.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekânın şu anda bile birçok sektöre ket vurmaya başladı. İleriye dönük çok kısa bir süre içerisinde birçok mesleğin içerisinde yapay zekâyı göreceğiz. Yapay zekâ işverenlere insan gücü olmadan bir şeylerin yapılabileceğini göstermiş olacak. Ancak yapay zekâ, işleri pratikleştirmiş ve hızlandırmış olsa da insanı duyguları veremeyeceği için yine hitap ettiği kitle olan insanlar için hiçbir anlam taşımayacak. O yüzden yapay zekânın tamamıyla bir sektörü ele geçirebileceğine değil, sektörleri yapılandıracağını düşünüyorum.

Toplumu doğru
bilgilendirme sorumluluğunu
taşıyan tüm gazetecilerin
10 Ocak Çalışan Gazeteciler
Günü kutlu olsun

buyrukgrup
KONYA

Ali Emir ARSLAN
Muhabir

HIZIN GÖLGESİNDE HAKİKATİ ARAMAK

Gazetecilik, yalnızca bir meslek değil; topluma karşı taşınan ağır bir sorumluluktur.

Bu sorumluluk, teknolojinin gelişmesiyle birlikte hafiflemedi; aksine daha da büyüdü.

Bir dönem haber, matbaaya yetişme telaşıyla yazılırdı.

Bir haberin yayımlanması saatler, bazen günler alırdı. Bu süre, gazetecinin en büyük güvencesiydi: **kontrol etmek, doğrulamak ve emin olmak.**

Bugün ise bambaşka bir çağdayız.

Bir olay yaşanıyor, cep telefonları havaya kalkıyor, birkaç saniye içinde sosyal medyada dolaşıma giriyor.

Artık haberin rakibi başka bir gazete değil; **zamanın kendisi.**

Yeni nesil gazetecilik, hızın ve erişimin gücünü elinde tutuyor.

Sosyal medya ve internet siteleri sayesinde haber, sınır tanımadan yayılıyor.

Bu, doğru kullanıldığında toplum için büyük bir kazanım.

Ancak hızın cazibesi, beraberinde ciddi bir risk de taşıyor: **doğru olmadan yayınlanan haberler.**

Bugün en büyük sorun; bilginin yanlış olması değil, yanlış bilginin doğruymuş gibi sunulmasıdır.

"Son dakika" etiketiyle paylaşılan her bilgi, haber değildir.

Çünkü gazetecilik, sadece ilk olmak değil; **doğru olmaktır.**

Geleneksel gazetecilik bu noktada bize güçlü bir miras bırakmıştır.

Haberin kaynağını sorgulamak, ikinci bir kaynaktan teyit etmek, kamuoyuna sunulan bilginin arkasında durabilmek...

Bu refleksler, gazeteciliğin omurgasını oluşturur.

Yeni nesil gazetecilik ise bize şunu hatırlatır:

Haber çağın hızına ayak uyduramazsa, etkisini kaybeder.

Toplum artık bilgiyi anında talep ediyor.

Geç kalan doğru haber, bazen erken yayılan yanlış haberin gölgesinde kalabiliyor.

İşte tam da bu nedenle, gazeteciliğin geleceği bir ter-

cihte değil; bir birleşimde yatıyor.

Geleneksel gazeteciliğin etik anlayışı ile yeni nesil gazeteciliğin hızını karşı karşıya koymak yerine, aynı potada eritmek zorundayız.

Hızlı ama teyitli.

Etkileşimli ama sorumlu.

Dijital ama etik.

Sosyal medya, gazetecinin düşmanı değildir.

Ancak sosyal medya, gazetecinin vicdanının yerine de geçemez.

Bir paylaşımın binlerce kişiye ulaşması saniyeler alabilir;

Ama o paylaşımın oluşturduğu algıyı düzeltmek bazen mümkün bile olmayabilir.

Bugün tıklanma sayıları, beğeniler, izlenmeler; haberin önüne geçmeye başladı.

Oysa gazetecilik, rakamlarla değil; güvenle ölçülür.

Okur, izleyici ve dinleyici; doğruyu söyleyenle söylemeyen zamanla ayırt eder.

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü, tam da bu noktada bir muhasebe günüdür.

Kendimize şu soruyu sormamız gerekir:

Biz gerçekten doğruyu mu kovalıyoruz, yoksa hızın peşine mi takılıyoruz?

Gazetecilik;

Yanlış düzeltme cesaretidir.

Baskıya rağmen doğruyu yazabilmektir.

Sessiz kalmanın daha kolay olduğu yerde, konuşmayı tercih edebilmektir.

Geleneksel ya da yeni nesil fark etmeksizin; gazeteciliğin ortak paydası **hakikattir.**

Bu payda kaybolduğunda, geriye sadece içerik kalır; haber değil.

Dileğimiz;

Teknolojiyi inkâr etmeyen,

Ama etik değerlerden ödün vermeyen,

Hızla birlikte sorumluluğu da büyüten bir gazetecilik anlayışının güçlenmesidir.

Çünkü gazetecilik, dün olduğu gibi bugün de;

Toplumun hafızası, vicdanı ve aynasıdır.

Ve bu ayna ne kadar temiz olursa,

Toplum da kendini o kadar net görür.

Hız arttıkça doğruluk riske giriyor

Bursa Konyalılar Derneği'nin basın sözcülüğünü yapan Atilla Bayat kendini gazeteci değil haberci olarak tanımlarken dönüşen medyaya dair önemli tespitlerde bulunuyor:

Bursa Konyalılar Derneği'nin Basın Sorumlusu olan Atilla Bayat gurbetçi Konyalılara memleketlerinden haber vermek, sıladaki gurbetçi yakınlarını da gurbetten haberdar etmek için başladığı internet gazeteciliği faaliyetleriyle Bursa basınının dikkatini çekip haber paylaştı, makaleler yazmaya başladı. "Gazeteciyim, demek bana düşer mi bilmiyorum" diyen Bayat bir gazeteci hassasiyetiyle "Benim için doğruluğu teyit edilmemiş hiçbir haber, haber değildir" görüşünü dile getiriyor.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız? Nerede ve hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

Konya'nın Çeltik ilçesine bağlı Adakasım köyünde 1980 yılında dünyaya geldim. İlköğretimi Adakasım'da, ortaöğretimi Çeltik'te, lise eğitimimi ise Yunak ilçesinde yatılı olarak tamamladım. Henüz 11 yaşında gurbete çıktım. Ortaokul ve lise yıllarım boyunca hem eğitim hem de gurbet hayatının zorluklarını omuzlayarak büyüdüm.

Edebiyata ilgilim o yıllarda başladı. Şiirler yazdım ve liseler arası düzenlenen şiir yarışmasında ikincilik derecesi aldım. Liseden sonra hayat beni okumaya değil, çalışmaya yönlendirdi ve yolum Bursa'ya düştü.

Medya alanına ilginiz nasıl başladı? Hangi evrelerden geçtiniz?

Haberle ilk bağım, ortaokul ve lise dö-

nemlerinde kurduğum, köyüm ve köylülerimle ilgili haberler paylaştığım bir Facebook sayfasıyla başladı. Bursa'ya yerleşince, gurbetin de etkisiyle bu paylaşımlar tarih ve bölge haberleri ağırlıklı hale geldi. Akşehir, Yunak, Emirdağ, Sivrihisar, Çeltik, Cihanbeyli ve Polatlı gibi bölgelere ilişkin tarihî içerikler ve güncel haberler üretmeye başladım.

Zamanla hem Konya hem de Bursa odaklı haberler yapınca, Konyalılar Derneği ve Bursa basınının dikkatini çektim. Bursa'daki usta gazetecilerle tanışma ve dostluk kurma imkânı buldum; bazı gazetelerde köşe yazıları yazdım.

Bugün ise Bursa'daki Konyalılarla memleketimiz Konya arasında adeta bir köprü vazifesi görüyorum. Bu nedenle, Konyalılar Derneğinin basın sorumluluğunu üstlenmiş olmaktan da onur duyuyorum. Yakın zamanda Şeb-i Arus anma programı ve üç ayların başında düzenleyeceğimiz Şivlilik etkinlikleri bunun güzel örnekleri arasındadır.

"Gazeteciyim" demek bana düşer mi bilmiyorum; fakat sevdiğim bir işi, iş hayatımın izin verdiği ölçüde etkili ve faydalı şekilde yapmaya çalışıyorum. Doğduğum topraklara (Konya), yaşadığım şehre (Bursa) ve ülkeme bir değer katabiliyorsam ne mutlu bana.

Bursa'daki Konyalıları memlekete, memlekettekileri de Bursa'daki hemşehrilerine haberdar etmek gibi bir görev üstleniyorsunuz. Bu trafiği nasıl yönetiyorsunuz?

Bu aslında gönüllülükle başlayan bir iş. Çünkü gurbette yaşayan herkes bilir; memleketinin haberini duymak, oradan bir selam almak insanın içini ısıtır. Ben de bunu yapan bir elçi gibi görüyorum kendimi.

Her haberin doğru, hızlı ve güvenilir olması gerektiğini bildiğim için paylaşımlarımı titizlikle seçiyorum. Doğruluğunu teyit edemediğim bir bilgi geldiğinde, hazır metinlerle değil; gerçeğe uyumlu, dikkatli ve sorumluluk bilinciyle hazırlanmış içerikler paylaşmayı tercih ediyorum.

Dijital çağda geleneksel medya geriye düşüyor. Bu konuda görüşünüz nedir?

Evet, günümüzde zaman çok hızlı akıyor. Okuyucular artık kısa, öz ve etkili haberler istiyor. Dijital mecra bu hızlı tüketim döngüsüne daha uygun olduğu için öne çıkıyor. Gazete ve televizyon gibi geleneksel medya araçları ise ister istemez geri planda kaldı.

Fakat şu da bir gerçek:

Hız arttıkça doğruluk riske giriyor.

Ne yazık ki atılan manşetle altındaki haberin birbiriyle ilgisiz olduğu örnekleri çok görüyoruz. Bu durum, okuyucu güvenini büyük ölçüde zedeliyor. Bazen doğruluğuna güvenerek paylaştığımız haberlerin daha sonra gerçeği yansıtmadığı ortaya çıkıyor. Böyle durumlarda biz de özür metni yayınlarak durumu düzeltiyoruz.

Bu sebeple benim için doğruluğu teyit edilmemiş hiçbir haber, haber değildir.

Habercilik yaparken unutamadığınız bir anınız var mı?

Habercilikte en zor anlar, doğru bildiğiniz bir haberin yanlış çıkması ve bunun sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmanızdır. Defalarca yaşadığım için "güven" kavramının ne kadar kıymetli olduğunu çok iyi biliyorum. Bu nedenle haberciliğe hep saygı duyuyor, her metni büyük bir özenle hazırlıyorum.

Benim için habercilik; doğduğum Konya'yı, yaşadığım Bursa'yı ve tüm hemşehrilerimizi birbirine yakınlaştıran bir gönül köprüsüdür. Bu köprüyü sağlam tutabildiğim sürece kendimi görevini yerine getiren biri olarak görüyorum.

Bu arada (Sıla-i Rahim Derneği-Gurbetten Sılaya Sıladan Gurbete) kurma çabamız vardı ama maalesef hazırlık aşamasından ileriye gidemedik grup aşamasında kaldık.

Dijitalleşmenin haber üretimini hızlandırdığı bir dönemde, odağını “algoritmaların soğuk verisinden” alıp “insani sezgi ve toplumsal sağduyuya” çeviren bir isim: Dr. Ayça Gökyer. Akademik derinliğini kurumsal iletişim yönetimiyle birleştiren Gökyer; bilginin sadece bir veri akışı değil, toplumsal değişimi tetikleyen sosyolojik bir güç olduğunu savunuyor

Algoritmaların ötesinde: İletişimin insani ve sosyolojik gücü!

İletişim dünyası, teknolojinin hızıyla her gün yeniden şekillenirken; bu baş döndürücü dönüşümü hem akademik bir titizlikle hem de profesyonel bir vizyonla yöneten bir ismi ağırlıyoruz: Dr. Ayça Gökyer! Konya Ticaret Odası (KTO) Karatay Üniversitesi Kurumsal İletişim ve Tanıtım Direktörü olarak görev yapan Dr. Gökyer, sadece bir yönetici değil; aynı zamanda iletişim bilimleri alanında doktora derecesine sahip, kurumsal iletişim yönetimini dijital çağın dinamikleriyle yeniden yorumlayan bir akademisyen. Kariyerinin temellerini gazeteciliğin o çok sesli dünyasında atan Gökyer için “doğru bilgi” ve “etik duruş”, hem birer akademik çalışma başlığı hem de mesleki yaşamının vazgeçilmez pusulası.

“Gazetecilik, olayları aktaran bir gözlemci olmanın ötesinde, toplumsal duyarlılığı gözetken sorumlu bir tanıklıktır” diyen Dr. Ayça Gökyer ile hız yarışının güven inşasına nasıl yenik düştüğünü, yapay zekânın insani sezgi karşısındaki konumunu ve bir haberin toplum hafızasında nasıl umuda dönüşebileceğini konuştuk. İletişimin sadece bir mesaj aktarımı değil, bir “değer ve vizyon” anlatma sanatı olduğunu savunan Dr. Gökyer’in tecrübe dolu dünyasını röportaja yansıttı:

Sizi tanıyabilir miyiz?

Konya Ticaret Odası (KTO) Karatay Üniversitesi Kurumsal İletişim ve Tanıtım Direktörü Dr. Ayça Gökyer. KTO Karatay Üniversitesi’nde Kurumsal İletişim ve Tanıtım Direktörü olarak görev yapıyorum. Lisans eğitimimi Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesinde tamamladım. KTO Karatay Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü’nde İşletme alanında yüksek lisans yaptım, kurumsal iletişim yönetimi alanında ise doktora derecem aldım.

Akademik çalışmalarımda yönetim, kurumsal iletişim, geleneksel ve yeni medya ile dijital iletişim başlıklarına odaklanıyorum. İletişim ve medya alanında uzun yıllara yayılan akademik ve mesleki deneyimim, kurumsal iletişimle başlayarak zaman içerisinde gazetecilik, medya analizleri ve iletişim yönetimi alanlarında derinleşti.

İletişim alanındaki çalışmalarımın ulusal ve uluslararası ödüllerle karşılık bulması, bu alana duyduğum bağlılığı ve mesleki sorumluluğu daha da pekiştirdi. Bugün KTO Karatay Üniversitesi’nde, üniversitemizin değerlerini ve vizyonunu, topluma sunduğu katkıyla birlikte doğru, tutarlı ve sürdürülebilir

bir iletişim diliyle anlatmayı temel bir görev olarak görüyorum.

İletişim kökenli olmam, gazeteciliğe ve kurumsal iletişime bakışımı her zaman şekillendirdi. Doğru bilgi, etik duruş ve kamu yararı; hem akademik çalışmalarımda hem de yürüttüğüm kurumsal iletişim faaliyetlerinde benim için vazgeçilmez ilkeler arasında yer alıyor.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu alana çeken neydi?

Gazetecilik, kamuoyunu doğru ve güvenilir bilgiyle buluşturmayı ve topluma karşı sorumluluk almayı gerektiren çok özel bir alan. Mesleğe başlama kararım, olayların neden-sonuç ilişkilerini bütüncül biçimde analiz etme isteği, insan hikâyelerine tanıklık etme ve bunları kamuoyuyla paylaşma motivasyonu etkili oldu.

Bir haberin yalnızca bilgi aktarmakla kalmayıp aynı zamanda toplumsal farkındalık oluşturduğunu, bazen de değişimin başlangıç noktası olabildiğini görmek, bu mesleğe duyduğum bağlılığı güçlendirdi. Zaman içinde akademik perspektifle birleşen bu deneyim, bugün yürüttüğüm kurumsal iletişim çalışmalarının da temelini oluşturuyor.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberimi çok net hatırlıyorum. Yayınlandığı an, mesleğin ağırlığını ve sorumluluğunu ilk kez bu kadar derinden hissetmiştim. Yazdığım yazı metnin, tanımadığınız insanların gündemine girmesi ve onların düşüncelerini etkileyebilmesi oldukça güçlü bir duygudur.

Bu deneyim bana, gazeteciliğin ciddiyetini ve etik sorumluluğunu çok erken bir aşamada öğretti. O günden sonra her metne, her başlığa ve her ifadeye daha büyük bir hassasiyetle yaklaşmayı benimsedim.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay?

Teknolojik gelişmeler, gazeteciliği teknik açıdan önemli ölçüde kolaylaştırdı; bilgiye erişim hızlandı, haber üretim ve yayılım kanalları çeşitlendi. Ancak içerik üretiminin bu denli hız kazandığı bir ortamda, doğru ve güvenilir habercilik yapmak geçmişe kıyasla çok daha büyük bir sorumluluk alanı hâline geldi.

Bilgi kirliliği, dezenformasyon ve özellikle sosyal medya kaynaklı yanlış yönlendirmeler, gazetecinin doğrulama ve etik süzgeçlerini daha titizlikle işletmesini zorunlu kılıyor.

Günümüzde gazetecilik, hız yarışından çok doğruluk ilkesine; görünürlük arayışından çok güven inşa etmeye odaklanan bir anlayış gerektiriyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anılardan birini paylaşır mısınız?

Sahada çalışırken karşılaştığım birçok insan hikâyesi hafızamda derin izler bıraktı. Özellikle toplumsal hassasiyetin yüksek olduğu dönemlerde takip ettiğim bir haberin, kısa sürede geniş kitlelere ulaşarak beklenmedik bir etki alanı oluşturduğuna tanıklık ettim. Söz konusu insan hikâyesinin, kamuoyunda tanınan isimler ve kanaat önderleri tarafından paylaşılması; mesleki sorumluluğun ve doğru bilginin etkisini somut biçimde görmemi sağladı.

Bu süreçte, bir habercinin olayları aktaran bir gözlemci olmasının yanı sıra toplumsal duyarlılığı gözeten, sorumlu bir tanık olduğunu daha güçlü biçimde hissettim. Bazen tek bir cümlenin, doğru kurgulanmış bir başlığın ya da güvenilir bir bilginin insanlara güç verdiğine, umut aşıladığına tanıklık etmek, gazeteciliğin insani yönünü en yalın hâliyle ortaya koyuyor.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç nedir?

Bir haberi takip ederken beni en çok zorlayan süreç, bilginin doğruluğunu sağlamak ve çoklu kaynaklardan teyit etmektir. Özellikle hızın ve anlık paylaşımın ön plana çıktığı günümüzde, doğru bilgiye ulaşmak sabır, dikkat ve güçlü bir mesleki disiplin gerektiriyor.

Gazetecilikte öncelik, haberi ilk aktarmaktan ziyade doğruluğu güvence altına almaktır. Bu yaklaşım, habercilik çalışmalarımda olduğu kadar, bugün yürüttüğüm kurumsal iletişim süreçlerinde de vazgeçilmez bir ilke olarak yerini koruyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu, kamuoyunu doğru, tarafsız ve etik ilkelere bağlı bir anlayışla bilgilendirmektir. Toplumsal güven, büyük ölçüde medyanın güvenilirliğiyle doğrudan ilişkilidir.

Bu güvenin korunması, yalnızca bireysel bir meslek etiği meselesi olarak görülmemeli; aynı zamanda toplumsal sorumluluğun ayrılmaz bir parçası olarak ele alınmalıdır. Yanlış ya da eksik bilginin dolaşıma girmesi, uzun vadede toplumun karar alma süreçlerini ve kamusal sağduyuyu olumsuz yönde etkileyebilir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl dönüştürdü?

Dijitalleşme, gazeteciliği daha katılımcı ve etkileşimli bir yapıya dönüştürdü. Günümüzde okur, yalnızca içeriği tüketen bir konumda yer almıyor; aynı zamanda haber üretim ve dolaşım sürecinin aktif bir parçası hâline geliyor. Bu dönüşüm, gazetecinin sorumluluk alanını genişletirken, kullanılan iletişim dilinin de daha özenli ve bilinçli biçimde kurulmasını zorunlu kılıyor.

Sosyal medya ise haberin yayılma hızını önemli ölçüde artırdı. Bununla birlikte söz konusu hız, doğrulama süreçlerinin titizlikle yürütülmesini ve etik denetimin daha güçlü şekilde işletilmesini her zamankinden daha kritik hâle getirdi.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yapay zekâ uygulamaları, veri analizi, arşiv taraması ve rutin içerik üretimi gibi alanlarda gazetecilik pratiklerine önemli katkılar sunuyor. Bu yönüyle değerlendirildiğinde, gazeteciler için güçlü ve işlevsel bir destek aracı niteliği taşıyor.

Bununla birlikte, bir haberin değerini belirleyen temel unsurlar; etik muhakeme, toplumsal bağlamı doğru okuma ve insani sezgidir. Bu çerçevede yapay zekânın, gazetecinin yerini alan bir unsurdan ziyade, mesleki üretimi destekleyen ve tamamlayan bir araç olarak konumlandırılması gerektiğini düşünüyorum.

Teşekkür ederiz.

10 OCAK

GAZETECİLER GÜNÜ

Haber alma hakkını savunan,
gerçeği esas alan tüm gazetecilerin
10 Ocak Çalışan Gazeteciler
Günü kutlu olsun.

Ak Parti Konya İl Başkanı
Av. Fatih ÖZGÖKÇEN

Mürekkep kokulu yıllardan akıllı telefon çağına

Matbaa mürekkebinden dijital çağa uzanan bir serüven... Bayram Berkoğlu ile çocukluk hayallerinden haber mutfağındaki zorluklara, teknolojinin dönüştürdüğü medyadan gazeteciliğin değişmeyen etik değerlerine dair samimi bir söyleşi gerçekleştirdik

Bazı tutkular çocuklukta alınan bir hediyeyle başlar. Bayram Berkoğlu için bu dönüm noktası, Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrası eline geçen o meşhur Zenith marka fotoğraf makinesiydi. İlkokul yıllarında vizörden bakmaya başladığı dünya, onu zamanla Eskişehir'in soğuk matbaa binalarından günümüzün baş döndürücü dijital medya düzenine taşıdı. Karatay Belediyesi Basın Yayın Müdürlüğü'ndeki görevinin yanı sıra, mesleğin mutfağında "mürekkep donduran" zorlukları bizzat yaşamış bir isim olan Berkoğlu ile haberciliğin dününü ve bugününü konuştuk. Akıllı telefonu olan herkesin "muhabir" sayıldığı bu yeni çağda, gerçek gazeteciliğin etik sınırlarını ve insan dokunuşunun neden vazgeçilmez olduğunu Berkoğlu'nun içten hikâyesinde bulacaksınız.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Bendeniz 1984 Almanya doğumluyum. Üniversiteye kadar Bursa'da yaşadım. Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümü mezunuyum. 2012 yılında Karatay Belediyesi Basın ve Yayın Müdürlüğü'ne atandım. Evliyim, iki çocuk ve iki kedi babasıyım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Gazeteciliğe başlama kararımın temelinde Sovyetler Birliği'nin dağılması var. Çünkü ben fotoğrafçı olarak bu işe başladım. İlkokul 1. Sınıfın sonunda Bahattin Bey'in (Ortanca dayım olur) bana "Rus pazarından" hediye olarak aldığı Zenith marka fotoğraf makinesi benim hayatımın dönüm noktasıdır. O dönem Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla pek çok Rus malı fotoğraf makinesi ve agrandisör ülkemizdeki "Rus Pazarı" diye adlandırdığımız pazarlarda satılmaya başladı. Yaşıtlarımdan da eminim ilk makinesi Zenith olmuştur. Çünkü Batı Avrupa ve ABD menşeli makinelere göre bu marka çok daha ulaşılabilir idi.

Bir süre fotoğraf çektikten sonra mahalle-mizdeki fotoğrafçıda da yaz tatillerinde çalışarak karanlık oda ve baskı uygulamalarını öğrendim. Bizim dönemimizde Coşkun Aral Bey'in Haberci programı çok meşhurdur. Bir programda Bosna Savaşı'ndan, bir diğer programda Afrika iç savaşından haber görüntüleri servis edilmesi beni o kadar çok etkiledi ki, 'mutlaka savaş muhabiri olmalıyım' dedim. Bu program bana meslek tercihim belirlemem noktasında ilham verdi. Bu

doğrultuda iletişim bilimleri fakültesini tercih ettim. Sonrasında Eskişehir'deki yerel gazetelerde muhabirliğe başladım. Yıl 2003 idi. Savaş muhabiri olamadım ama 20 yıldır haberci olarak görev yapmaktayım.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberim bir adli vaka olduğu için burada uzun uzadıya bahsedip tat kaçırmak istemem. Trajik bir ölüm vakasıydı. Yaşımın genç, tecrübenin kıt olması sebebiyle bana bir süre hayatı ve ölümü sorgulatmıştı.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Günümüzde gazetecilik yapmak, eskiye göre çok daha zor. Bunu sadece bir muhabir olarak değil; arkadaşlarıyla yerel gazete kurmuş biri olarak söylüyorum. 2009 yılında kurduğumuz gazetenin haber toplaması yazımı, dizimi, matbaa için kalibinin alınıp (Trenle İstanbul'da hurdalıktan alıp onarttığımız) Heidelberg'de, basımı ve gazetenin kırımına kadar kendimiz yapardık. O kadar teknik zorlukla boğuştuk ki, gazeteyi devretmeseydik mental ve fiziki çöküşümüz kaçınılmazdı. Para sorunlarımızda tabi ki cabası.

Eskişehir'in soğukunda gazete binasını sadece mürekkep donmasın, baskı kâğıda sarmasın diye ıstırdık. Ama tüm bu zorlukların şu anki yapısal sorunların yanında çok basit kaldığı görüyordum. Çünkü artık "akıllı" telefonu olan herkes muhabir, yayın yapabildiği her ücretsiz mass medya aracı artık gazete konumunda. Eskiden bir şehrin gündemini o şehrin yerel basını belirlerken; artık sade bir vatandaşın paylaşımı çok daha etkili bir gündem belirleme, kamuoyu oluşturma aracına dönüşebiliyor. Basına uzun yıllar vermiş bir meslek profesyonelinin yaptığı bir araştırma haberi çok kısıtlı bir kitleye ulaşırken; bir kullanıcının kafede çay içerken yaptığı mesnedi belirsiz bir paylaşımı çok daha başarılı kamuoyu ve kanaat oluşturabiliyor. Burada sorun sadece etki sorunu değil; aynı zamanda paylaşım yapan anonim bir hesabın tarafsızlık, kaynak teyidi, objektiflik gibi kaygılar gütmesine gerek yokken; bir gazetecinin muhakkak bu konuları göz önünde bulundurması, yaptığı haberi eşik beğenisinden ve editöryal süreçten geçirmesi gerekiyor. Eskiden yan masadaki haberciden ya da farklı bir basın kuruluşunda görevli haberci arkadaşına haber atlatman gerekirken; artık milyonlarca akıllı telefon sahibi "muhabir" den haber atlatmak gerekiyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Saha muhabiri iken karşılaştığım en eğlenceli anım, bir trafik kazası haberi idi. Tonton bir amca ile eşi trafik kazası yaparak araç içinde kalmışlar.

Kendilerinde bir hasar yok fakat aracın kapıları sıkıştığı için çıkamıyorlardı. Yayınlayamayacağımız halde ikisiyle de kurtarılmayı beklerken röportaj yapmıştık. Amca anlatırken gülüyor (tabi sinir boşalmasının da etkisi var), o güldükçe biz gülüyoruz, teyze gülüyor. Hiç o kadar trajikomik bir sahne görmemiştik. İnşallah hala o amca ve teyze sağlıklı gülüyorlardı.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Haber takibinin güçlüğü, bahse konu haberin türüne göre değişir. Polis adliye haberi takip ederseniz iyi telsiz dinlemeniz, kodları iyi bilmeniz gerekir. Bunun yanı sıra, kod cinayet büro mu, trafik şube mi, nereyle ilgili ise, kurumda tanıdık biri olması çok önemlidir. Polis adliye muhabiri emniyetle iç içedir. Teyit alamayan bir habercinin haberleri her zaman patlamaya hazırdır! Aynı şey magazin için de geçerlidir. Şehrin kalburüstü kişilerinin yemek yediği, kahve içtiği mekânların valelerini, garsonlarını tanımanız gerekir. Yoksa size bilgi akmaz. Haberciliğin en zor kısmı, bilgi kaynaklarını sürekli canlı tutmak ve yazılı olmayan kurallarla belirlenmiş ilişki yumağının içinde hiçbir ipin ucunu kaçırmayacak dengeyi oluşturmaktır. Gerisi haberin üretim sürecidir. O zaten 1. Dünya Savaşı'ndan günümüze aynı ilkeler üzerine devam etmektedir.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin topluma karşı sorumluluğu, bilgi vermektir. Ama burada gazeteci tanımını da betimlemek gerekir. Gazeteci, sorunu çözen, toplumsal ya da erksel sorunları masaya yatırıp problemleri halleden kişi değildir. Gazeteci, toplumun bilmesinin topluma fayda sağlayacağına inandığı gerçekleri kendi bakış açısıyla topluma anlatan kişidir. Bir sorunun çözümünün toplum tarafından istenmesine vesile olmaya çalışan kişidir. Kamuoyu oluşturup, toplumu fikirser olarak harekete geçirmek için çaba sarf eder.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Yapay zekanın önemi ile gerekli eğitimin olmadığı için fikir belirtemem. Ama basın etik sorunlar yaratacağı görüşündeyim. Habercilik sorumluluk gerektirdiğinden bir yazılımın veri tabanından çıkan bir sürecin sorumluluğunu kimin üstleneceği hem hukuki hem de etik bir sorundur. Bir süre sonra konusu suça bahis bir haberin yapay zeka tarafından kaleme alınması karşısında yazı işlerini sorumlu tutmak ne kadar mana taşıyacaktır? Çünkü ceza hatanın tekrarlanmaması içindir. Ama yapay zeka kendine göre hata yapmamıştır. İçinden çıkılmayacak bir etik sorun olduğunu düşünüyorum.

Haberin estetik kaygılarına gelecek olursak yapay zekanın ürettiği bir illüstrasyon yerine bir insanın çektiği yanlış pozlama değerindeki fotoğrafı görmeyi tercih ederim. Ya da haberde yapılmış bir anlatım bozukluğu, o haberi yapanın bir insan olduğunu bana hatırlatır. Bu mükemmel çekilmiş Hollywood filmleri yerine Brecht'in oyunlarında 4. duvar kullanarak bunun insan yapımı bir trajedy olduğunu bize hatırlatması gibi kişiyi ve olayı biricik hale getirip; onu üretilmiş değil, var oluşunun iyi ya da kötü tüm sonuçlarının bir özeti yapan şeydir. Yapay zeka, bilgi toplama için kullanılsa bile teyide muhtaçtır. Sorun şu ki teyit edilemeyecek kadar fazla bilgi dolmuş bir kaynaktan beslendiği için teyidi de imkânsızdır. Yapay zeka veri tabanındaki girdilerin pek çoğu ölü internetten de gelmiş olabilir. Yapay zekanın haberin uzatılması için kullanılması ise haberi şişirmekten başka bir işe yaramamaktadır. Ama burada devreye haberin ekonomi-politik tarafı devreye girer. Gazetenin bazı faydaları için haberin uzunluğunu sayfada kaplayacağı alanın bazı kriterleri tutturması gerekliliği belki düz piramit bir haberin tabanının genişletilip harf sayısını arttırmak için kullanılması büyük sorunlar oluşturmaz. Daha önce söylediğim gibi haberi haber yapan habercinin ilişkileri, istihbaratı ve zekâsıdır. Yapay ne kadar iyidir bilemem ama şehrimiz ve ülkemiz çok zeki ve başarılı habercilere ev sahipliği yapmaktadır. Uzun yıllar da yapay zekanın onların yerini alması bence mümkün gözükmemektedir...

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü hasebiyle başta şehrimizde olmak üzere ülkemizde ve tüm dünyada insanların haber alma hakkını devam ettirmek için mesai mevhumu gözetmeksizin görev yapan meslektaşlarımız; Gazze'de, Ukrayna'da ve barut kokan her coğrafyada ezilenleri katledilenleri insan hakları ellerinden alınanları belgeleyip tarihe bir vesika olarak kaydeden tüm habercilerin gününü nazizane kutlarım. Kaybettiğimiz tüm habercilere Allah'tan rahmet dilerim.

Yapay zekâ hızlandırır, **muhabir derinleştirir!**

Teknoloji haber üretimini hızlandırırsa da, sahadaki gerçek duygu ve derinlik hâlâ gazetecinin kaleminde saklı. Konya Yenigün Gazetesi'nin spor editörü Cankat Yıldırım, dijitalleşmenin imkânlarını ve spor muhabirliğinin sarsılmaz ilkelerini "tarafsızlık ve sadelik" vurgusuyla bizlerle paylaşıyor

Gazetecilik kimi zaman bir adliye koridorunda, kimi zaman ise yeşil sahalarda heyecan dolu atmosferinde hayat bulur. Konya Yenigün Gazetesi'nin spor muhabiri ve internet editörü Cankat Yıldırım için bu meslek, sadece bir kariyer tercihi değil; çocukluğunda abisiyle izlediği maçların, o bitmek bilmeyen futbol sohbetlerinin profesyonel bir yansıması. Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümü mezunu olan Yıldırım, futbol sahalarna olan tutkusunu kaleminin gücüyle birleştirerek Konya spor basınının dinamik isimlerinden biri haline geldi. Kariyer yolculuğuna ÜniTV'den TRT Haber'e kadar pek çok önemli durakta deneyim sığdıran Yıldırım, sadece skorların değil, sporun ardındaki insan hikayelerinin ve emeğin de peşinde. Bursa'daki orman yangınlarında bir sandalye üzerinde sabahladığı günlerden, pazar yerindeki fiyat nabzını tuttuğu ilk heyecanlarına kadar her anı, onun habercilik refleksini besleyen birer ders niteliğinde.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Cankat Yıldırım. Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümü mezunuyum. Konya Yenigün Gazetesi'nde spor muhabirliği yapıyorum. Bunun yanında internet editörlüğü görevini de sürdürüyorum. Öncesinde ise sırası ile ÜniTV, tv42, Konya Olay Tv, TRT Haber ve sosyal medyada bir futbol sayfasında çalışıyordum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Mesleğe başlamamda bir nevi abim ilham kaynağı oldu. Kendisi Sakaryaspor altyapısında futbol oynuyordu. Daha sonra futbolculuğu bıraksada futbolu izlemeyi hiçbir zaman bırakmadı. Ben onun kadar yetenekli bir futbolcu olamadığım için, futbol bilgisini ondan almak ve futbolun içinde var olmak istedim. Kendime ilk hedef olarak spor spikerliği ve muhabirliğini koydum. Gazeteciliğe başlama sebebim, spora özellikle futbola olan ilgimle şekillendi. Çocukluğumda abimle izlediğim maçların etkisini ve faydasını bugün daha net görüyorum.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberim üniversite öğrencisiyken, tv42'de mesleği öğrenmek amacıyla çalıştığım dönemlere dayanıyor. Kameraman olarak bir turşu haberi çekmiştim. Muhabir olarak ise pazara gidip pazar fiyatlarıyla ilgili bir haber yapmıştım.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Geçmişe göre daha kolay olduğunu düşünüyorum. Örnek vermek gerekirse bir spor muhabiri açısından değerlendirebilirim. Günümüzde bir telefon aracılığıyla edinilen bilgiler, geçmişte bir futbolcunun evinde sabahlanarak elde ediliyordu. Şu an

sosyal medya sayesinde üzerine durduğunuz konu hakkında çok sayıda kaynağa kolaylıkla ulaşabiliyorsunuz. Ancak sosyal medyanın bu kadar aktif olmadığı dönemlerde günlerinizi, hatta aylarınızı harcamanız gerekiyordu.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Bir yaz günü, kısa süreli de olsa asistan olarak çalıştığım TRT Haber'de kameramanlık yaptığım dönemde Bursa yangınlarında görev aldım. Oradaki ortamı görmek ve 3 gün boyunca bir sandalye üzerinde sabahlamak beni çok etkilemişti. Yangın bölgesindeki insanların bizi gördüklerinde hoşgörülle karşılamaları ve misafirperverlikleri beni gerçekten şaşırtmıştı. Bursa'daki yangın sürecinde çalıştığım günler benim için unutulmaz anılar arasında yer alıyor.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Olumsuz hava koşulları ve beklenmedik olaylar diyebilirim.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazeteciliğin topluma karşı en büyük sorumluluğu, tarafsızlık ilkesiyle en doğru ve en hızlı şekilde toplumu bilgilendirmektir. Vatandaşın ihtiyaçlarını ve beklentilerini iyi analiz ederek, yanıltıcı olmadan, anlaşılır bir dille haberi aktarmak çok önemlidir. En küçüğünden en büyüğüne herkesin anlayabileceği bir dil kullanılması gerekir. Gazeteci; tarafsız, doğru ve güvenilir olmalıdır.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme ve sosyal medya, gazeteciliği köklü biçimde dönüştürdü. Bu dönüşümün olumlu yönlerinin ağır bastığını düşünüyorum. Teknolojinin bilinçli ve etkin kullanımı sayesinde bilgiye erişim hızlandı, kaynak çeşitliliği arttı ve haberin dolaşıma girme süresi ciddi ölçüde kısaldı. Artık gazeteciler yalnızca resmi kaynaklara bağlı kalmadan, sahadan anlık verilere, görsellere ve tanıklıklara ulaşabiliyor. Sosyal medya hem bir haber kaynağı hem de haberin yayılma kanalı haline geldi. Bu durum, özellikle kriz anlarında ve kamuoyunu yakından ilgilendiren olaylarda bilginin daha hızlı paylaşılmasını sağlıyor.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ uygulamalarının gazetecilik üzerinde genel olarak olumlu bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Yapay zekâ, özellikle haber üretim süreçlerini hızlandırarak gazetecilerin zaman yönetimini kolaylaştırıyor. Bu sayede gazeteciler rutin ve zaman alan işlerden kurtularak daha fazla araştırmaya, sahaya ve haberin derinliğine odaklanabiliyor. Elbette yapay zekânın doğru ve etik şekilde kullanılması büyük önem taşıyor. Doğru kullanıldığında yapay zekâ, gazetecinin yerini alan değil, haberciliğin niteliğini artıran güçlü bir araç olarak öne çıkıyor.

**KONYA
DSYB**

DAMIZLIK SIĞIR YETİŞTİRİCİLERİ BİRLİĞİ

**Dünden bugüne gerçeğin izinde;
zaman değişir, sorumluluk değişmez.**

10 OCAK
Çalışan Gazeteciler Günü
Katlı Olsun!

ALO BİRLİK | 444 35 49 | www.konyadsyb.org.tr

Dijitalin hızında bir vicdan sesi!

Haberciliğinin saniyelerle yarıştığı bir çağda, dezenformasyona karşı doğruluğu ve etiği savunan bir isim: Cansu Islak. KONTV konhaber.com editörü Islak, çocukluk hayali olan mesleğine duyduğu tutkuyu, sahada karşılaştığı sarsıcı hayat hikâyelerini ve dijitalleşen medyanın geleceğini paylaşıyor

Bazı hikâyeler, sevinç gözyaşlarıyla başlar ve büyük bir sadakatle devam eder. Selçuk Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nü kazandığı gün, hayallerine ilk adımı atan Cansu Islak için gazetecilik; sadece bir meslek değil, çocukluğundan bu yana taşıdığı "görünür kılma" isteğinin bir sonucu. Bugün KONTV bünyesindeki konhaber.com'da internet editörü olarak görev yapan Islak, dijital dünyanın baş döndüren hızını, babasının ona armağan ettiği "Cansu'dan bak" vizyonu harmanlıyor.

Mesleğe ilk adımını karlar altında mahsur kalan bir otogarda, kalabalığın ortasında sesini duyurmaya çalışan insanların arasında atan genç gazeteci; o gün cesaretin ve empatinin habercilikteki yerini bizzat deneyimledi. Sokaktaki vatandaşın dökülen gözyaşından, dijital ekranlardaki dezenformasyon kirliliğine kadar her anı bir sorumluluk bilinciyle karşılayan Islak, "Hız önemlidir ama güveni belirleyen şey her zaman doğruluktur" diyerek dijital haberciliğin etik sınırlarını çiziyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Cansu Islak. 2002 yılında Konya'da doğdum ve Selçuk Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nden mezun oldum. Gazeteciliğe karşı ilgim çocukluk yıllarıma dayanıyor ve 2021'den beri bu alanda çalışıyorum. 2023'ten bu yana KONTV bünyesindeki konhaber.com'da internet editörü olarak görev alıyorum, dijital habercilik alanında çalışmalarımı sürdürüyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Gazetecilik benim için bir meslekten önce çocukluk hayalıydı. Bu alanda eğitim almak istiyordum ve Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nü kazandığımı gördüğüm an sevinçten gözyaşlarımı tutamadım. O an kendime bir söz verdim: Ne olursa olsun bu yoldan vazgeçmeyeceksin, hayalinin peşinden gideceksin.

Bu mesleğe beni çeken en güçlü duygu, çocukluktan gelen anlatma ve görünür kılma isteğiydi. Kameralar, ekranlar ve sahada olmanın verdiği heyecan her zaman ilgimi

çektir. Üniversite yıllarında aldığım eğitim ve özellikle staj sürecinde haberin mutfağıyla tanışmam, bu heyecanı daha da alevlendirdi. Bu süreçte ailemin bana olan desteği de çok önemliydi; her adımda yanımda olmaları ve hayallerime inanmaları motivasyonumu artırdı. Hatta canım babam, benim için kullanacağım kartvizite bile bir slogan bulmuştu: "Cansu'dan bak". Bu küçük ama anlamlı dokunuş hayallerimin peşinden giderken en büyük rehberim oldu.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk sahadaki haberimi hiç unutmuyorum. Konya'da yoğun kar yağışı nedeniyle yollar kapanmış, ulaşım durma noktasına gelmişti. Konya Otogarı'na gittiğimizde, birçok insanın kartonların üzerinde, soğukta beklediğine tanıklık ettim. Elimde mikrofona otogara girdiğim an, mesleki anlamda ilk büyük heyecanı yaşadım. Kalabalığın içinde, orada bulunan genç kadın muhabir olarak herkesin bana yöneldiğini hissettim. Herkes anlatmak, sesini duyurmak istiyordu. "Otogarda mah-

sur kalanların sesi olmaya geldim" dediğimi bugün gibi hatırlıyorum.

Kamera açıldığında ortam daha da hareketlendi; sesler yükseldi, kalabalık arttı. Genç bir kadın olarak o kalabalığın içinde kalmak, hem ilk korkumu hem de cesaretimi aynı anda yaşamama neden oldu. Bir yandan haberimi yapma sorumluluğu, diğer yandan insan kalabalığının yarattığı tedirginlik vardı. Ancak tüm bu duyguların arasında, insanların sesi olabilmenin verdiği güç ağır bastı. O gün, gazeteciliğin cesaret, sorumluluk ve empatiyle yapıldığını sahada yaşayarak öğrendim.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay?

Bugün gazetecilik yapmak, bazı açılardan geçmişe göre daha kolay, bazı açılardan ise daha zor. Eskiden teknik şartlar zordu; ulaşım, iletişim ve haberin yayılması şimdiki kadar hızlı değildi. Yine de o dönemin gazetecileri için işin bir saygısı ve ağırlığı vardı. Günümüzde teknolojik imkanlar ve dijital platformlar sayesinde haber üretmek ve ulaştırmak çok daha pratik hâle geldi ancak ne yazık ki gazetecinin toplumdaki saygınlığı ve itibarının eskisi kadar güçlü olmadığını görmek zor değil. Bu da gazeteciliği hâlâ değerli kılıyor ama farklı bir sorumluluk ve dikkat gerektiriyor; hem doğru haberi üretmek hem de mesleğin güvenilirliğini korumak her zamankinden önemli.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Sokak röportajı yaptığım bir gün, Türkiye'nin mutluluk anketi sonuçları açıklanmıştı ve oran yüzde 52 olarak paylaşılmıştı. Ben de bu veriden yola çıkarak vatandaşlara "Siz bu oran hakkında ne düşünüyorsunuz, ne kadar mutlusunuz?" sorusunu yöneltiyordum. Heyecanla röportajımı sürdürürken, bir kadının cevabı benim için her şeyi durdurdu.

Kadın konuşmaya başladığı anda duygularına hâkim olamadı ve sokak ortasında ağladı. Faturalarını ödeyemediğini ve çocuklarını okutamadığını anlatıyordu. O an, elimde tuttuğum mikrofonun ağırlığını ilk kez iliklerime kadar hissettim. Açıklanan rakamlar bir anda anlamını yitirdi; karşımda gerçek bir hayat, gerçek bir çaresizlik vardı.

Röportajıma devam ettim ancak o konuşmadan sonra aldığım cevapların hiçbirini beni etkilemedi. Uzun süre bu anın etkisinden çıkamadım. Yanımdaki kameraman arkadaşım, mesleği yapabilmek için duygularımı bir noktada kapatmam gerektiğini söyledi. O gün şunu anladım: İşimiz dışarıdan ne kadar büyüdü görünse de çiçeklerin arasında bazen büyük dikenli kaktüsler de olduğunu görüyoruz. Gazetecilik tam da bu; hem büyüleyici hem de zorlu.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

İnternet haberciliği yaptığımız için beni en çok zorlayan süreç, özellikle son dakika gelişmelerinde hız ile doğruluk arasındaki dengeyi kurmak. Dijital alanda bilgi çok hızlı yayılıyor ve ne yazık ki ortalıkta ciddi bir dezenformasyon dolaşıyor. "İddialara göre"

ifadesiyle yapılan haberciliği doğru bulmuyorum; çünkü gazetecinin görevi belirsizliği çoğaltmak değil, doğru bilgiyi netleştirmektir. Bu nedenle kurumlar tarafından yapılan resmî açıklamaları beklemek önemli.

Konumum gereği sürekli tetikte ve hızlı olmak zorundayım. İnternet haberciliğinde bazen üç dakika geç girilen bir haber bile güncelliğini yitirebiliyor. Bu da sürekli dikkat ve teyit gerektiriyor. Zorlayıcı ama bir o kadar da sorumluluk isteyen bu süreç, dijital haberciliğin en belirleyici yanlarından biri.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu doğruluktur. Hızın ve bilgi kirliliğinin arttığı dijital çağda, doğruyu teyit ederek aktarmak gazetecinin en temel görevidir. Güveni her zaman "ilk olmak" değil, doğru olmak belirler.

Ben mesai gözetmeksizin sürekli haberleri takip ediyor, büyük olaylarda hemen işe koyuluyorum. Bu yoğun tempoda içimdeki heyecan hiç sönüyor; canım eşim her zaman yanımda olarak beni cesaretlendiriyor, heyecanımı paylaşıyor ve mesleğime odaklanmamı destekliyor. Onun bu anlayışı, gazeteciliğin sorumluluk üzerine kurulu olduğunu bana her gün yeniden hatırlatıyor.

Tüm bunların yanında ev ve aile sorumluluklarını da yürütmek ciddi bir denge gerektiriyor. Kendi sorumluluğumla topluma karşı sorumluluğum, neredeyse aynı ölçüde hayatımın içinde kocaman bir yer kaplıyor.

Bu yüzden gündem dediğimiz kavram benim için adeta ikinci bir aile. Yaşananları bu kadar benimseyerek takip ettiğimizde, topluma karşı en büyük sorumluluğumuzu da ancak bu bilinçle yerine getirebildiğimize canı gönülden inanıyorum.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme ve sosyal medya, haberi hızlandırırken dezenformasyonu da ciddi biçimde artırdı. Herhangi bir olaya denk gelip tek bir görüntü çeken herkes kendini gazeteci zannediyor. Etik haber kurallarına uyulmadan uygunsuz içerikler sosyal medyada hızla dolaşıyor. Bu nedenle gazetecilik bugün yalnızca haber vermek değil, doğru bilgiyi ayıklayıp topluma güvenilir şekilde sunma sorumluluğunu da taşıyor.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ, haber üretiminde hız ve veri analizinde büyük kolaylık sağlıyor fakat doğruyu seçmek, empati kurmak ve etik kararlar almak hâlâ yalnızca gazetecinin işi. Doğruyu seçmek, karmaşık toplumsal olayları anlamak ve okuyucunun güvenini kazanmak hâlâ insan gazetecinin sorumluluğunda. Yapay zekâ haber yazabilir, veri analiz edebilir veya içerik önerilerinde bulunabilir, ancak vicdanlı bir karar mekanizması, etik seçimler veya toplumsal sorumluluk gibi insani değerleri yerine getiremez.

'Konya'nın tasarruf kültürü Fuzul'un sistemine ilham oldu'

Konyalı iş insanları Konya İl Tanıtım Günleri'nde buluştu. Etkinliğe katılan Fuzul Tasarruf Finansman A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Eyüp Akbal, Konya'nın üretkenliği, tutumlu yaklaşımı ve uzun vadeli düşünme geleneğinin, tasarruf finansman anlayışıyla güçlü bir ortak zemin oluşturduğunu anlattı

Konyalı Sanayici ve İş İnsanları Derneği (KONSIAD) ile Konyalı Sanayici ve İş İnsanları Federasyonu (KONSİFED) iş birliğinde, 18-21 Aralık tarihleri arasında İstanbul Atatürk Havalimanı Millet Bahçesi'nde düzenlenen Konya İl Tanıtım Günleri; Konya'nın kültürel, ekonomik ve sosyal değerlerini İstanbul'da tanıttı. Etkinliğe katılan Fuzul Tasarruf Finansman A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Eyüp Akbal, Konya'nın üretkenliği, tutumlu yaklaşımı ve uzun vadeli düşünme geleneğinin, tasarruf finansman anlayışıyla güçlü bir ortak zemin oluşturduğunu anlattı.

Konyalı Sanayici ve İş İnsanları Derneği (KONSIAD) ile Konyalı Sanayici ve İş İnsanları Federasyonu (KONSİFED) iş birliğinde, 18-21 Aralık tarihlerinde İstanbul Atatürk Havalimanı Millet Bahçesi'nde düzenlenen Konya İl Tanıtım Günleri; Konya'nın kültürel, ekonomik ve sosyal değerlerini İstanbul'da tanıttı. Etkinliğe; İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya, Ticaret Bakanı Ömer Bolat, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş, İstanbul Valisi Davut Gül, Yalova Valisi Hülya Kaya, Konya Valisi İbrahim Akın ile siyasi parti temsilcileri ve belediye başkanları katıldı.

Konya'nın köklü kültürü ve dayanışma anlayışının ön plana çıktığı organizasyon; kamu, iş dünyası ve sivil toplum temsilcilerini bir araya getirirken, ziyaretçilere kentin yerel değerlerinden ekonomik potansiyeline uzanan kapsamlı bir deneyim sundu.

Etkinliğe katılan Fuzul Tasarruf Finans-

man AŞ Yönetim Kurulu Başkanı Eyüp Akbal, Konya'nın üretkenliği, tutumlu yaklaşımı ve uzun vadeli düşünme geleneğinin tasarruf finansman anlayışıyla güçlü bir ortak zemin oluşturduğunu vurguladı. Bu kültürel mirasın, sürdürülebilir ekonomik modellerin temelini oluşturduğuna dikkat çeken Akbal, Konya'nın iş yapış biçimlerini şekillendiren değerlerine de değindi.

Etkinliğe ilişkin değerlendirmelerde bulunan Akbal, şu ifadeleri kullandı: "Bugün burada yalnızca bir iş insanı olarak değil; Konya'da doğmuş, bu şehrin kültürüyle yetişmiş biri olarak bulunuyorum. Konya, kazandığını savurmayan; sabırla biriktirmeyi ve planlı hareket etmeyi bilen bir şehir. Mevlânâ'nın "yavaş ol" diyen öğretisiyle, Selçuklu'nun kalıcı eserler bırakma geleneğiyle büyüyen bu şehir bize şunu öğretti: Sağlam işler, ancak sağlam değerler üzerine kurulur."

Tasarruf finansman modelinin bu kültürel zeminden beslendiğini belirten Akbal, modelin temel yaklaşımını şu sözlerle anlattı: "Bizim sunduğumuz modelin merkezinde borçlanma değil, tasarruf var. Kişi önce birikimini planlıyor, ardından hedeflerine güvenle ilerliyor. Tasarruf etmeyi bilen, planlı hareket eden ve geleceğini sabırla inşa eden bu anlayış; hem hane ekonomisini hem de ülke ekonomisini güçlendirir. Biz de Konya'dan aldığımız bu duruşla, insanların hedeflerini güvenle hayata geçirebildiği bir finansal sistem inşa etmeye devam edeceğiz."

Türkiye evini arabasını fuzul'le alıyor.

fuzul

yeni bir finans

Sosyal medyanın kontrolsüzlüğü, gazeteciliği kırılğan hâle getiriyor

Gazetecilik hayatında birçok ulusal ve yerel medya kuruluşuna temsilcilik hizmeti veren ve halen Akşehir Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı yapan Cemal Filiz taşrada haberciliğin şartlarını ve meslekteki yenilikleri anlattı

Ortaokul yıllarında çocuk dergisi ile tanıştıktan sonra medya alanını meslek olarak seçen Cemal Filiz ajans muhabirliği, gazete ve televizyon temsilciliği gibi görevleri uzun yıllar deruhte ettikten sonra Akşehir Belediyesi'nde Basın Danışmanı olarak görev aldı. Emekli olduktan sonra da adeta "Nerede kalmıştık" deyip Haber Poligon İnternet Sitesini kurdu. Emekli bir gazeteci olarak "Bugün hâlâ ilk günkü heyecanla kalemi elime alabiliyorum, bunun nedeni gazeteciliği bir işten öte bir hayat tarzı olarak görmemdir" diyen Cemal Filiz bakın neler anlattı:

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız? Nerede ve hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1973 yılında Akşehir'de doğdum. İlk, orta ve lise öğrenimimi yine Akşehir'de tamamladım. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Radyo-Televizyon Programcılığı Bölümü'nden mezun oldum. Bunun yanı sıra Bilgisayar Operatörlüğü ve İşaret Dili alanlarında çeşitli eğitim programlarına katıldım.

Medya sektörüne ne zaman ve nasıl adım attınız?

Medya sektörüne ilginç çocukluk yıllarıma dayanıyor. Ortaokul dönemimde, o yıllarda yayın hayatını sürdüren Can Kardeş adlı çocuk dergisinin Akşehir muhabiri olarak ilk deneyimimi yaşadım. Haberlerimin dergide yayımlanması beni çok motive ederdi.

Eğitimi tamamladıktan sonra İstanbul'da Sabah Gazetesi'nde asayiş gece muhabiri olarak görev aldım. Akşehir'e döndükten sonra ise HBB

TV, Kanal 7, Yurt Haber Ajansı, ATV, Sabah Gazetesi, Habertürk TV ve Habertürk Gazetesi, Show TV, İhlas Haber Ajansı, KONTV, Kanal 3, Kanal 68, Yeni Meram ve Yeni Konya gibi pek çok ulusal ve bölgesel medya kuruluşunun Akşehir temsilciliğini yürüttüm.

Akşehir basın tarihinde bir ilk olarak 2003 yılında Flaş Akşehir dergisini yayımladım. Ardından Ateş Haber ve Yorum Dergisini çıkardım. Daha sonra Akşehir Belediyesi'nde göreve başlayarak belediye tarihinin ilk basın danışmanı oldum. Bu görevi Mustafa Baloğlu, Abdülkadir Oğul ve Salih Akkaya'nın başkanlık dönemlerinde sürdürdüm. 2023 yılı Eylül ayında EYT kapsamında kendi isteğimle emekli oldum.

Aynı yıl Akşehir'in ilk ve tek internet gazetesi olan Haber Poligon'u kurarak yayın hayatına başladım. Akşehir'in ve bölgenin gündemini hızlı, doğru ve etkili biçimde kamuoyuna ulaştırmak; yerel basına yeni bir soluk kazandırmak benim için büyük bir mutluluk. Kısa sürede güçlü bir okuyucu kitlesine ulaştık ve Haber Poligon, bölgesel ölçekte liderliğini her geçen gün pekiştiriyor.

Hâlen İhlas Haber Ajansı (İHA), KONTV ve Kanal 3 Televizyonu'nun Akşehir temsilciliğini sürdürüyorum. Mart 2024'te yapılan olağan genel kurulda tek liste ile seçilerek Akşehir Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı görevini devraldım ve halen devam ediyorum.

İlçede gazetecilik yapmanın zorlukları, dezavantajları ve avantajları nelerdir?

İlçede gazetecilik yaptığınızda toplumun hemen her kesimi sizi tanır; dolayısıyla habere ulaşmak ve muhataplarla temas kurmak çoğu

zaman daha hızlıdır. Ancak bu yakınlık, aynı zamanda sorumluluğu da artırır. Çünkü yaptığınız her haberin muhatabıyla ertesi gün sokakta karşılaşmanız son derece olasıdır. Bu nedenle daha dikkatli, daha dengeli ve daha özenli olmak zorundasınız.

Yerelde gazetecilikte algı yönetimi de önemli bir başlıktır. Örneğin bir belediye başkanı hakkında olumlu bir haber yaptığınızda "yakınlık kuruyor", olumsuz bir haber yaptığınızda ise "kişisel bir beklentisi var" gibi haksız yorumlarla karşılaşabilirsiniz. Bu durum yalnızca yerel yöneticiler için değil, haberi hoşuna gitmeyen herkes için geçerlidir; gazeteci kolayca hedef hâline gelebilir.

Öte yandan sosyal medyanın kontrolsüz ve hızla yayılan yapısı, ilçelerde gazeteciliği daha kırılğan hâle getirebiliyor. Düşünülmeden yapılan yorumlar ve doğrulanmamış iddialar bir anda büyüyebiliyor. Bu yüzden ilçede gazetecilik, toplumun içinde yaşarken baskılara rağmen mesleğin etik çizgisinden sapmadan dimdik durmayı gerektiriyor.

Mesleğe başladığınız yıllarla günümüz arasında medyada nasıl bir değişim yaşandı?

Mesleğe başladığım yıllarda bir haberin fotoğrafını çekmek bile ciddi bir süreçti. Filmleri makineler kullanır, tüm ayarları manuel yapar, her kareyi büyük dikkatle alırdık. Fotoğrafları bastırıp tarattıktan sonra kurumlara e-posta yoluyla ya da otobüsle gönderirdik.

Görüntülü haberde süreç daha da zorluydu. Çekilen kasetleri İstanbul'a ulaştırmak için otobüs muavinlerine teslim eder, günlerce teyit ve transfer beklerdik. Dijital kameralar, akıllı telefonlar,

FTP sistemleri veya anlık aktarım imkânları henüz yoktu.

Haber metinlerini çoğu zaman daktiloyla hazırlar, görsel ve görüntüleri sonradan ekleyerek gönderirdik. Bilgisayarların yaygınlaşması işleri kolaylaştırırsa da internet sınırlı ve pahalıydı. Bugün ise teknoloji sayesinde haber üretimi ve aktarımı saniyelere indi; habercilik hem hızlandı hem de çok katmanlı bir yapıya kavuştu.

Sosyal medya hakkında neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medya gazetecilik açısından iki yönlü bir etkiye sahip. Bir yandan bilgiye hızlı erişim sağlıyor, haberin yayılmasını kolaylaştırıyor ve kamuoyunun nabzını anlık tutmayı mümkün kılıyor. Bu yönüyle basın ve toplum için önemli bir mecra.

Ancak diğer yandan ciddi bir dezenformasyon alanı. Doğrulanmamış bilgiler hızla yaylabiliyor ve herkesin kendini "gazeteci" gibi konumlandırması mesleğin itibarını zedeleyebiliyor. Bu durum gerçek gazetecilik emeğinin görünürlüğüne azaltıyor.

Buna rağmen sosyal medya doğru kullanıldığında çok güçlü bir iletişim aracıdır. Önemli olan, bu hızın gazeteciliğin etik ve doğruluk ilkelerinin önüne geçmemesidir. Sosyal medya gerekli; ancak gerçek gazeteciliğin değeri daima korunmalıdır.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik benim için yalnızca bir meslek değil; aynı zamanda bir duruş ve yaşam biçimi. Gerçeğin peşinde olmak, doğruyu savunmak ve toplumun vicdanını temsil etmek bu mesleğin temel sorumluluklarıdır. Zor bir yol olduğunu bilerek başladım, fakat mücadele kadar onurunun da büyük olduğunu hep hissettim.

Bugün hâlâ ilk günkü heyecanla kalemi elime alabiliyorsam, bunun nedeni gazeteciliği bir işten öte bir hayat tarzı olarak görmemdir.

Bizimle bir anınızı paylaşır mısınız?

Bu mesleği seviyorum ve sağlığım el verdikçe sürdürmek istiyorum. Elbette yıllar içinde biriken pek çok anı var.

Unutamadığım anılardan biri Konya'nın bir ilçesinde yaşanan önemli bir olayla ilgiliydi. Soğuk bir kış gecesi idi; olayın yerini ve ayrıntılarını paylaşmam doğru olmaz. O dönemde internet yaygın değildi, cep telefonlarında kamera bile yoktu ve olay benim bulunduğum yerden yüzlerce kilometre uzakta gerçekleşmişti.

Temsilcisi olduğum televizyon kanalının Konya temsilcisine ulaşamayınca, İstanbul'daki merkez beni aradı ve acilen "Ne oldu, nasıl oldu, kimler etkilendi?" gibi bilgilere ihtiyaç duyduklarını söyledi. Kısa bir süre rica ettim; bağlantılarım sayesinde olayın yaşandığı ilçeye bağlı köyün muhtarına ulaşip bilgileri birinci elden aldım ve merkeze aktardım.

Gece yarısı haber bülteninde sanki olay yerindeymişim gibi canlı telefon bağlantısı yaptılar; gelişmeleri ayrıntılarıyla paylaştım. Bu olay, meslek hayatımda her zaman gülümseyerek hatırladığım anılardan biridir.

Hüseyin Keçeci

Hak-İş Konya İl Başkanı ve Hizmet-İş Sendikası
Konya 2 Nolu Şube Başkanı

Halkın gözü ve kulağı olan,
zor şartlar altında çalışan basın
sektörünün emekçileri, değerli
arkadaşlarımızın **Çalışan
Gazeteciler gününü** en içten
duygularımla kutluyorum.

Yöntemler değişse de Gazetecilik var olacak

Romancı, şair, yazar ve gazeteci D. Ali Gültekin medyada zamanın şartlarına uyumlanma ihtiyacı olduğunu söyledi

D. Ali Gültekin Karaman Uyanış Gazetesi'nde başladığı gazeteciliğe daha sonra Anadolu'da Bugün de, ardından İstanbul Yenigün'de devam etti. Roman, deneme, inceleme ve şiir kitapları yayımlanan, aynı zamanda resim sanatıyla da ilgilenen Gültekin Keşif Ekranı isimli bir YouTube kanalında edebi programlarına devam ediyor. Uzun yıllar sonraki görüşmemizde dünü anlatırken; bugünün mesleki şartlarını yok saymamak gerektiğinin de altını çizdi.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede, hangi tarihte dünyaya geldiniz ve hangi okullarda eğitim aldınız?

1963 Taşkent/Konya doğumluyum. Çocukluğum ve gençliğim Karaman'da geçti. İlk, orta ve lise eğitimini Karamanda tamamladım, Yükseköğrenimimi Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesinde yaptım. İstanbul'da yaşıyorum.

Gazeteciliğe nasıl başladınız, hangi kuruluşlarda ne tür görevler yaptınız?

Gazeteciliğe 17 yaşında Karaman'da Uyanış gazetesinde başladım. Konya'da Anadolu'da Bugün gazetesinde şiirlerim ve yazılarım yayınlandı. İstanbul'da Yenigün Gazetesinde köşe yazarlığı yaptım. Gazetecilik benim ilk göz ağrım diyebilirim. O yüzden gazetecilik, hayatımın her evresinde devam etti. Gazetelerde ve dergilerde yazmayı hep sürdürdüm. Kısacası basın yayıncı modern deyimle medyayla bağım hiç kopmadı ve yaşadığım sürece de kopmayacak.

Matbu gazetecilik, internet gazeteciliği ve sosyal medya hakkında kıyaslama yapabilir misiniz?

Matbu gazetecilik elbette bizim için çok önemli. Biz gazeteciliği matbu gaze-

tede öğrendik. Ama dijital gazeteciliği, internet gazeteciliğini de yok sayamayız. Devir değişiyor, yöntemler değişiyor ama değişmeyen ve değişmeyecek olan tek şey gazetecilik. O hep var olacak. Zamanın iletişim sistemlerini yok saymak, reddetmek, sosyal medyadan uzak durmak, eskilere takılıp kalmak çok iyi bir şey değil... Biz de değişmek, zamanın iletişim araçlarını çok iyi kullanmak zorundayız. Yani bir kıyaslama yapmak yanlış olur.

Sizin döneminiz ile bugünü mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyrüseferi nasıl görünüyor?

Biz gerçekten iyi gazetecilerdik. Haber peşinde koşar, zaman zaman da risk alırdık. Şimdilerde gazetecilik haber peşinde koşmak yerine ajanslardan haber edinme veya kopyala yapıştır dönüştü. Bunu hazmedemiyorum.

Gazetecilik sizin ne ifade ediyor?

Gazetecilik benim için dürüstlüğü ve doğru haberciliği ifade eder.

Uzun yıllardır İstanbul'da yaşıyorsunuz, meslek ile ilintiniz var mı, neler yapıyorsunuz?

Gazete ve dergilerde hala yazılar yazıyorum. Yazmak benim için her şeyden önce nefes almak gibi bir şey. Edebiyat alanında Yayımlanmış on altı kitabım var. Şiir, roman, inceleme, deneme alanlarında yazıyorum. Ayrıca resim yapıyorum ve kişisel ve karma sergilere katılıyorum. Bir çok da ödül aldım.

Şu sıralar Keşif Ekranı isimli bir youtube kanalında Seyir Defteri ve Şiir Defterim isimli iki program yapıyorum.

Konya'dan bir gazetecinin beni hatırlaması ve röportajı yapması benim için çok anlamlıydı. Çok teşekkür ediyorum...

Haber için yarın çok geç!

Ereğli medyasında uzun yıllardır haberin peşinde koşan, radyo ve televizyonlarda programlar yapan Emrah Çakıcı meslek hayatını dergimize anlattı.

Konya taşrasında işine âşık gazetecilerden biridir Emrah Çakıcı... Henüz ortaokul sıralarında öğrenciyken radyolarda mikrofon başına geçerek geleceğini şekillendiren Emrah Çakıcı televizyon programcılığı ve gazete haberciliği alanlarında Ereğli'nin önde gelen gazete4ecilerşnden biri oldu. Biz de Emrah ile meslek hayatına dair söyleştik.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Emrah Çakıcı, 1980 doğumluyum, Konya'nın Ereğli ilçesinde dünyaya geldim. Ereğli Lisesi mezunuyum.

Gazeteciliğe ne zaman ve nasıl başladınız hangi kuruluşlarda görev yaptınız?

Gazetecilik öncesi ortaokul yıllarında Radyo Programcılığı ile başladım basın hayatıma. Şık Fm, Kent Fm, Radyo Sonix, Ert Fm gibi birçok radyoda programlar yaptım. Konya'da Radyo Net gibi kurumlarda da çalıştım. Akabinde yerel Televizyon serüvenim başladı. İlk olarak Şık TV'de klip programları sundum. Sonra ERT TV ile yoluma devam ettim ve haber sunmaya başladım. Tabi bununla bitmedi. Metro TV'de siyasi programlar yaptım. Aynı zamanda TRT Yurt Haber muhabirliğini de üstlendim. Bu çalışmalarımın sonu İhlas Haber Ajansı (İHA) Ereğli Temsilciliğini de yürüttüm.

Matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Geleneksel gazetecilik artık dijitalle yeniliyor. Şöyle etrafıma baktığım zaman,

kendim dâhil; elimize gazete alıp okuyan çok zor görüyorum. Çünkü dijital mecra insanlar için daha kolay, daha hızlı ulaşılabilir bir gazetecilik oldu.

Sosyal medya olarak da nitelenen sosyal mecraya dair neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medya hem çok güzel, hem çok kötü. Nedeni şöyle; amacına uygun kullanıldığı zaman haber anlamında güzel ama maalesef insanların özel hayatını sergilemesi, tavırları, hareketleri ve aile kavramını ayaklar altına aldığını düşünüyorum. Hatta tam bir çürüme yaşıyor sosyal medya.

Konya'nın büyük bir ilçesinde görev yapıyorsunuz. Geçmiş dönemle bugünü mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyrüseferini nasıl görüyorsunuz?

Geçmişte insanlar akşam Ana Haber Bültenini beklerdi; Ereğli'de neler olmuş, kaza var mı, ölen biri var mı, ya da asayiş haberlerinde neler var diye... Şimdi günümüze bakıyorum da haberlik bir olay olduğunda saniyesinde sosyal medya sayesinde insanlar her şeyden akşamı beklemeyen insan için ertesi günkü gazete eskimiştir. Günümüzde şartlar böyle.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik benim için bir serüven, heyecan ve hayattır. Çünkü çok severek yapıyorum. Nasıl olmuş, nerede olmuş... Yani 5N1K'yı araştırmak, yaşamak beni heyecanlandırıyor. Bu sebeple yüzden hayatımın her anında gazeteci olduğum için hayatımdan çok memnunum. İşime âşık bir insanım.

Bizimle paylaşabileceğiniz bir mesleki hatıranız var mı?

Aslında her haber bir anıdır. Bizde de o kadar çok anı var ki... Benim için en güzel anı; yaptığım haberlerde karşımdaki kişiye dokunabiliyorsam, yani haber hedefine ulaşıyorsa ve ben huzurla evime gidiyorsam benim için en güzel anıdır.

Gazetecilik editoryal faaliyetlere indirgendi

Aydın Maraton TV Anonim Şirketi'nde yönetici ve yapımcı olan, bir dönem de Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı yapan Esin Özhavutçu medyanın değişim ve dönüşüm sürecine dair görüşlerini dergimize anlattı.

Esin Özhavutçu aslen Konya Çumralı ama çocukluk yıllarından bu yana Aydın'da yaşayan bir gazeteci. Bir dönem Aydın Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı da yapan ve "Gazetecilik herkesin yapabileceği bir meslek değil. Bu iş yalnızca bilgi aktarmakla sınırlı değil; farklı bir bakış açısı, güçlü bir yaratıcılık, sağlam bir karakter ve her şeyden önce sıkı bir vicdan gerektiriyor" görüşünü savunan Özhavutçu medya sektöründeki hızlı dönüşüme dairde çarpıcı tespitler yapıyor. "Önümüzdeki süreçte medya, daha dijital, daha hızlı ama aynı zamanda daha fazla güven tartışmasının yaşandığı bir alana everilecek diye düşünüyorum. Bu süreçte ayakta kalacak olanlar ise; etik ilkelere bağlı, doğrulanmış bilgiye önem veren ve teknolojiyi mesleğin hizmetine sunabilen yayın organları olacak" diyen Havutçu'nun birbirinden çarpıcı tespitleri ders niteliğindeki mesleki hatırlarını bir kenara not etmek gerek.

Aslen Konyalı olmanıza rağmen Konya'dan uzaktasınız. Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

Evet, aslen Konyalıyım. 1984 yılında Konya'nın Çumra ilçesinde dünyaya geldim. İlkokul üçüncü sınıfa kadar eğitim hayatımı Çumra'da sürdürdüm. Ardından ailemle birlikte Kuşadası'na taşındık. İlk, orta ve lise öğrenimimi Kuşadası'nda tamamladım.

Her ne kadar yaşamımın büyük bir bölümü Konya dışında geçmiş olsa da, Konya ile olan bağım hiçbir zaman kopmadı. En değerlilerim hala orada yaşıyor; anılarım, köklerim ve geçmişim o topraklarda duruyor. İnsan nerede büyürse büyüsün, ailesinin, hatıralarının ve köklerinin olduğu yer, onun yurdu

olmaya devam ediyor.

2006 yılında İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldum. Akademik eğitimimi ise 2008 yılında Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde tamamladığım yüksek lisans çalışmasıyla sürdürdüm.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz? Aydın'da Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı da yaptınız.

Gazetecilik yolculuğum 2010 yılında başladı. Adnan Menderes Üniversitesi'nde Türkiye Cumhuriyeti İnkılap Tarihi dersini okutman olarak verdiğim dönemde, çocukluk yıllarımdan beri hayalini kurduğum haber spikerliği ile yollarım kesişti. Çocukluk yıllarımda Gülgün Feyman'a duyduğum hayranlıkla başlayan bu ilgi, zamanla profesyonel bir mesleğe dönüştü.

Aynı yıl Ada TV'de haber spikerliği yaparak medya sektörüne adım attım. Daha sonra sabah programları hazırlayıp sundum. 2012 yılında Maraton TV Anonim Şirketi'nin yüzde yüz hisselerini devralarak yayıncılık alanında yöneticilik ve yapımcılık sorumluluğunu üstlendim. Aynı süreçte 09 Haber Gazetesi'nin yayın hayatı boyunca sorumlu yazı işleri müdürlüğü görevini yürüttüm.

2012 yılından bu yana Maraton TV AŞ'nin Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini sürdürmekteyim. Ayrıca 2014 yılından itibaren Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı basın kartı sahibiyim.

2024-2025 döneminde meslek örgütü çatısı altında aktif sorumluluk alarak Aydın Büyükşehir Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı görevini yürüttüm.

Mesleğin genel sorunlarına dair tespit ve önerilerinizi öğrenebilir miyiz?

Yerel basının en büyük sorunlarından biri, güçlü ve kapsayıcı bir meslek birliğinin eksikliğidir. Bu boşluk, yerel medyanın ortak bir ses üretmesini zorlaştırmakta; mesleki dayanışmayı zayıflatmakta ve gazeteciliği editoryal faaliyetlere indirgenmiş, dağınık bir yapı haline getirmektedir. Oysa yerel basın, demokrasinin en önemli denetim mekanizmalarından biridir ve bu bilinçle ele alınmalıdır.

Bununla birlikte yerel medya, uzun süredir hem ekonomik hem de kurumsal anlamda desteksiz bırakılmakta ve yeterince ciddiye alınmamaktadır. Kamuoyunu doğrudan ilgilendiren pek çok konuda sahada olan yerel gazeteciler, çoğu zaman görmezden gelinmekte; emekleri, etkileriyle orantılı bir karşılık bulamamaktadır. Bu durum, nitelikli haberciliğin sürdürülebilirliğini de doğrudan tehdit etmektedir.

Çözüm noktasında ise yerel basını temsil edecek güçlü bir meslek birliği yapısının oluşturulması, yerel medyanın hem ekonomik hem de hukuki olarak desteklenmesi ve karar alma süreçlerinde muhatap kabul edilmesi büyük önem taşımaktadır. Yerel medyanın ciddiye alındığı, desteklendiği ve kurumsal olarak güçlendirildiği bir yapı, hem gazeteciliğin saygınlığını artıracak hem de yerel demokrasiyi güçlendirecektir.

Matbu gazetecilik, radyo, televizyon, sonra internet ve nihayet sosyal medya denilen yeni bir mecra oluştu. Bu rekabet sürecine dair sizin gözlemlerinizi ve fikriniz nedir?

Matbu gazetecilikten radyoya, televizyondan internet haberciliğine ve bugün sosyal medyaya uzanan süreç, aslında medyanın kaçınılmaz bir dönüşüm hikâyesidir. Her yeni mecra, bir önceki alanla rekabet ederken aynı zamanda onu dönüştürmüş ve yeniden tanımlamıştır. Bu rekabet süreci, doğru yönetildiğinde haberciliğin hızını ve erişim gücünü artırmış; yanlış yönetildiğinde ise tüm sorunlarını beraberinde getirmiştir.

Sosyal medya adı verilen mecra ya dair neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medya, habere erişimi demokratikleştiren önemli bir alan olmakla birlikte, denetimsizliği nedeniyle ciddi riskler de barındıran bir platformdur. Doğrulanmamış bilgilerin hızla yayılması, gazetecilik ile tanımlanamayacak içeriklerin "haber" gibi sunulması ve tıklanma odaklı bir dilin yaygınlaşması, mesleğin güvenilirliğini zedelemektedir. Sosyal medya gazeteciliğin alternatifi değil; doğru kullanıldığında onu destekleyen bir araç olmalıdır.

Günümüzde yapay zekâ ile üretilen haber ve makaleler olduğu ifade ediliyor. Teknolojinin gazeteciliğe bu boyutta tesir etmesi bir kazanım mı yoksa bir kayıp mı olarak görülmeli?

Yapay zekâ ile üretilen haber ve metinler gazetecilik ve medya sektöründeki dönüşümün en yeni ve en tartışmalı boyutunu oluşturuyor. Teknolojinin sunduğu bu imkânı bütünüyle bir kayıp olarak görmek doğru olmadığı gibi, sınırsız bir kazanım olarak değerlendirmek de hiç gerçekçi değil. Yapay zekâ gazeteciye; veri analizi, arşiv taraması ve hız gerektiren alanlarda ciddi katkılar sunabilir belki... Ancak haberin ruhu, yorumu, vicdanı ve sahadaki tanıklığı "insan"a aittir. Bu nedenle yapay zekâ, gazetecinin yerine geçen değil, gazeteciye destekleyen bir araç olarak konumlandırılırsa ancak o zaman bir kazanım olabilir.

Medya sektörünün seyrüseferini nasıl görüyorsunuz, önümüzdeki süreç medya açısından neler getirecek?

Önümüzdeki süreçte medya, daha dijital, daha hızlı ama aynı zamanda daha fazla güven tartışmasının yaşandığı bir alana evrilecek diye düşünüyorum. Bu süreçte ayakta kalacak olanlar ise; etik ilkelere bağlı, doğrulanmış bilgiye önem veren ve teknolojiyi mesleğin hizmetine sunabilen yayın organları olacak. Medyanın geleceği, araçlardan çok, o araçları nasıl ve hangi sorumlulukla kullandığımızla şekillenecektir.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik benim için herkesin yapabileceği bir meslek değil. Çünkü bu iş yalnızca bilgi aktarmakla sınırlı değil; farklı bir bakış açısı, güçlü bir yaratıcılık, sağlam bir karakter ve her şeyden önce sıkı bir vicdan gerektiriyor. Gerçeğe yaklaşırken cesaret kadar sorumluluk da taşıyorsunuz.

Gazetecilik, gördüğünü aynen yazmak değil; görünenin ardındaki hakikati anlayıp onu kamu yararı süzgecinden geçirerek aktarmaktır. Bazen konuşmak, bazen susmak, bazen de bedel ödemeyi göze almak demektir. Hızın ve gürültünün hâkim olduğu bir çağda, doğrudan ısrar edebilme duruşudur.

Benim için gazetecilik; taraf olmadan tavır alabilmek, güçlünün değil haklının yanında

durmak ve ne olursa olsun vicdanla kalem arasında mesafe koymamaktır. Çünkü kalemin değeri, onu tutan elin vicdaniyla ölçülür.

Bizimle bir-iki mesleki bir anınızı paylaşır mısınız?

İlk olarak bir canlı yayın anımı paylaşayım; -Bir gün canlı yayında konuğumla oldukça samimi bir sohbet yürütüyoruz. Konu dönüp dolaşıp şehrin sorunlarına geldi. Konuğum da gayet rahat bir şekilde yöneticilerin eksiklerini anlatmaya başladı. Söyledikleri gayet net, cümleler gayet cesurdu.

Tam o sırada bana doğru eğildi, fısıltıyla ve büyük bir ciddiyetle şunu söyledi:

"Bunları yayınlamayalım."

O an hem gülmek için kendimi zor tuttum hem de yayına devam etmek zorunda kaldım. Çünkü unuttuğu küçük bir detay vardı: Biz zaten canlı yayındaydık.

O gün anladım ki gazetecilikte en zor anlar, yayında değil; yayında olduğumuzu karşı tarafa hatırlatmak zorunda kaldığımız anlardır.

Bir de unutmadığım bir gazete anım var.

- Bir sayımızda, gazete artık baskıya gitmek üzereyken masamda duran bir haberle durduk. Saat ilerliyor, matbaa bekliyor, herkes gözünü bana dikmişti. Haber iyiydi, iddialıydı, manşet olmaya hazırdı. Ama içime sinmeyen bir şey vardı. Küçük bir detay... "Yanlış olma ihtimali."

Bir şey olmaz diyen çoktu. Baskı vardı, zaman yoktu, manşet boş kalıyordu. Ama yazı işleri müdürü olmak bazen sadece karar vermek değil, gerektiğinde durabilmektir. O haberi son anda kaldırdık. Manşeti de birlikte kaldırmış olduk aslında.

Ertesi gün o iddia çıktı. Haber doğru çıkmadı. Bizim gazetemizin manşeti ise istediğimiz gibi değildi. Son anda, sadece sayfa dolsun diye atılmış, kimsenin dönüp bir daha bakmayacağı önemsiz bir haberle çıktı. O gün manşetin içi boş kaldı belki ama bizim içimiz doluydu.

Çünkü gazetecilik bazen ne yazdığınızla değil, yazmadığınızla sınanır. Alkışlandığınızda değil; yalnız kaldığınızda, kimse arkanızda durmazken verdiğiniz kararla meslek olur. Ve en çarpıcı anılar, büyük manşetlerde değil; bedelini ödemeyi göze aldığınız, yayımlanmamış satırların arasında birikir.

“Gazetecilik insana hayattan Bir adım önde olma hissi verir”

Çocukluğunda elinde fotoğraf makinesiyle gazetecilik hayalleri kuran Fatih Ersoy medyanın kapısını İstanbul’da açtı, Konya’da kıldı

Çocukken soranlara “Büyüyünce gazeteci olacağım” diyordum. Gazeteci oldum ama büyüdüm mü bilmiyorum... Büyümek için çaba sarf ettiğim de söylenemez. Gazetecilik... Bir gün meleklerle karşılaşsın, ertesi gün şeytanla. Ama her biri sana bir şey öğretir; seni büyütür, geliştirir, pişirir. Böyle son bulan hikâyeyi ne kadar özetleyebilirsin ki? Çocukken kurduğum gazeteci olacağım hayali bir yaşam biçimi, benim için ideoloji hatta ve hatta yaşam tarzı oldu...” Bu sözler Fatih Ersoy’a ait. Bakın başka neler anlattı:

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz?

Konya’nın Çumra ilçesinde dünyaya geldim. Çocukluğumun büyük kısmı sokaklarda koşturmakla ve elimdeki küçük fotoğraf makinesiyle her şeyi çekmeye çalışmakla geçti. Fotoğrafçılığa amatör olarak başladım ama zamanla bu merakım bir tutkuya, tutkum da profesyonel fotoğrafçılığa dönüştü.

Çocukken sorarlar ya; “Büyüyünce ne olacaksınız?” Verdiğim cevap net ve kararlı olurdu. “Gazeteci olacağım...” Çocukken kurduğum gazetecilik meslek hayallerim, fotoğraf çekme arzumu, yaşanmış gerçek hikâyeleri dinlemek, gözlemlemek aslında ruhumda olan farklı bir kapının anahtarı oldu. Bu süreçte boş durmadım; radyoculuk yaptım, fotoğraf, haber ve mikrofon... Hepsi beni başka bir yere hazırlıyormuş meğer. Derken yol yavaş yavaş beni Çumra’nın sakinliğinden alıp İstanbul’un hareketli hayatına doğru itti. Gazetecilik hikâyem de böyle başladı.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Çumra’daki hikâyemin bitmesiyle birlikte

İstanbul maceram başladı. O dönem özel televizyonların yeni yeni kurulduğu, medyanın hızla değiştiği yıllardı. Bir dostun aracılığıyla kendimi Star TV’nin kapısında buldum. İlk zamanlar kamera arkasında, daha çok teknik işlerde yer aldım ama içimde hep kameraman olmanın heyecanı vardı. Her gün televizyona giderken “Bir gün ben de o kameranın başına geçeceğim” diye kendi kendime söz verirdim.

Sabır sonunda meyvesini verdi. Yıllarca heves ettiğim kameramanlık sonunda bana nasip oldu. Ardından yolum TELEON’a düştü. Orası benim için dönüm noktasıydı; çünkü profesyonel anlamda haber kameramanlığına ilk adımımı orada attım. Saha haberlerinin temposunu, sıcak gelişmelerin nabzını, görüntünün haber üzerindeki gücünü o yıllarda öğrendim. Televizyon haberciliğinin gerçek temelini de o dönemlerde

attım.

Özel kanallar çoğaldıkça işin temposu da çeşitlendi. Farklı alanlarda çalışmalar yaptım, pek çok olaya yerinde tanıklık ettim.

Sonra gazeteciliğin yazılı tarafını deneyimlemek istedim. Bu kez yolum Tercüman gazetesine düştü. Kamera yerine kalemi elime aldım, diyebilirim. Ardından Dünya gazetesinde ekonomi muhabirliği yaptım. Ekonominin dili, terimleri, rakamların perde arkası... Hepsi bana bambaşka bir bakış açısı kazandırdı.

Kısacası medya içinde kamera arkasından sahaya, sahadan gazeteye uzanan geniş bir yol yürüdüm. Her aşaması ayrı bir tecrübe, ayrı bir heyecan oldu.

Matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Arada gerçekten büyük bir fark var. Teknoloji öyle hızlı gelişti ki, çağa ayak uyduramayan birçok insan ve kurum ister istemez sektörün dışında kaldı. Benim bakış açım göre matbu gazetecilik artık daha çok geleneksel bir değer hâline geldi; saygı duyduğumuz, emek kokan ama yavaş yavaş geride kalan bir alan...

İnternet haberciliği ise tam tersine her geçen gün kendini yenileyen, gelişen bir mecra oldu. Teknolojinin yaygınlaşması, haberin hem üretim şeklini hem de tüketim hızını tamamen değiştirdi. Artık anlık gelişmeler internet sitelerinde saniyeler içinde yayınlanıyor. Buna rağmen derinlik isteyen, araştırmaya dayalı, özel dosya tarzı haberler hâlâ gazete sayfalarında kendine yer buluyor. Yani geleneksel gazetecilik tamamen bitmedi ama rolü değişti.

Şunu net bir şekilde söyleyebiliriz: İnternet gazeteciliğinde habere ulaşmak o kadar kolaylaştı ki, insanlar gazeteye bakmadan önce “Ben

bunu zaten okumuştum" demeye başladı. Bu da doğal olarak matbu gazete satışlarını frenledi.

Kabullenmesi zor ama gerçek... Bugün hâlâ bu dönüşümü içten içe kabullenmiş çok az eski gazeteci kaldı. Medya artık bambaşka bir yere evrildi ve biz de ayakta kalmak için bu değişimi kabul etmek zorunda kaldık. Gazete yayınlanan köşe yazılarımızı haberlerimize sosyal medyadan okuyucu çekmeye çalışıyoruz...

Sosyal medya adı verilen mecraya dair neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medya, doğru kullanıldığında gerçekten büyük bir güç. Ama bu güç kontrolden çıktığı anda da kimsenin sizi kurtaramayacağı bir hale dönüşüyor. Çünkü sosyal medya, kontrol ettiğinizi sandığınız anda bile başka bir kapı açan, sürekli kendini yenileyen bir mecra. Bir bakıyorsunuz hâkimiyet sizde sanıyorsunuz, bir bakıyorsunuz tamamen başka bir dinamik sizi sürüklüyor.

Bugün insanlar bilgiyi tüketmek yerine çoğu zaman kulaktan dolma cümlelerle hareket ediyor. Bilgiyi harcıyorlar ama çoğu aslında bilgi bile değil. Bu yüzden sosyal medyanın uzun vadede ayakta kalacağını sanmıyorum. Yakın bir zamanda değil belki ama ileride yerini bambaşka bir şeye bırakacağına inanıyorum. Çünkü "daha ne görebiliriz ki" dediğimiz her sosyal medya platformunu gördük ve yenileri gelmeye devam ediyor. Her biri bir dönem parlıyor, sonra yenisi çıkınca gücünü kaybediyor. Bu döngü hep devam edecek.

İşin bir başka tarafı da sosyal medyanın güvenilirmezliği... Ahlaki yozlaşmanın en büyük taşıyıcılarından biri hâline geldi. Gençlerin geleceğiyle oynuyor, ailelerin dağılmasına bile sebep oluyor. Her şey çok kontrolsüz, çok başboş. İnsanlar neye maruz kaldığını fark etmeden kayıp gidiyor.

Özetle; sosyal medya güçlü ama tehlikeli, fırsat sunuyor ama bedeli ağır. Bizler ise maalesef bu mecraı kontrolsüzce kullandığımız için daha neler yaşayabileceğimizi hayal bile edemiyoruz.

Sizin mesleğe başladığınız dönemde bugünü mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyruşefi nasıl görünüyor?

Açık söylemek gerekirse pek parlak görmüyorum. Hatta umut vermek isterdim ama gerçekler farklı... Bizim bildiğimiz anlamıyla gazetecilik neredeyse bitti. Sektörün tam çöktüğü bir dönemin içindeyiz. Bizim dönemimiz, daktilo sesleriyle başlayan, siyah beyaz fotoğrafların değer gördüğü, haberin emekle yoğrulduğu bir dönemdi.

Bugün ise kopyala-yapıştır mantığının hâkim olduğu, özgün üretimin neredeyse tamamen yok olduğu bir gazetecilik var. Bir haberi almak için saatlerce, bazen günlerce koşturduğumuz o emeğin yerini şimdi birkaç dakikada hazırlanmış içerikler aldı.

Bizim dönemimizle bugünü karşılaştırmak bile doğru değil aslında; çünkü aynı terazide tartılacak iki şey değil artık. Karşılaştırmaya kalkmak, kendimizi kandırmaktan başka bir şey olmaz.

Gerçek şu ki: Meslek, bildiğimiz formuyla sona erdi. Ve yeni nesle "gazetecilik hayali kurun" demeye de dilim varmıyor.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Benim için gazetecilik; özgürlüğü, ideolojiyi ve bir yaşam biçimini ifade ediyor. Bu meslek insana hayattan bir adım önde olma hissi verir. Çünkü sen daha kimsenin bilmediğini bilir, yarını bugünden yaşarsın.

Gazeteciliğin içinde elbette bir ego, bir kibir vardır; bunu inkâr etmiyorum. Ama iş sağlam yapıldığında, o ego seni yukarı taşıyan bir disipline dönüşür. Haber peşinde koşmak, doğruyu bulmak, bir olayın en sıcak hâline tanık olmak... Bunlar insanın karakterini de, bakış açısını da değiştirir.

Kısacası gazetecilik, benim için sadece bir meslek değil; hayatın ta kendisidir.

Bizimle paylaşacağınız mesleki bir anınız var mı?

Aslında tek bir anıdan çok, bu mesleğe dair bir gerçek var bende... Kabul etmesem de, yaşıldıkça bile içimdeki gazetecilik aşkı hiç sönmedi. Bırakmadım, bırakmadım; kısa aralarım oldu ama hep geri döndüm. Çünkü bu iş öyle bir iş ki... Ünlüsünüz ama ununuz yok. Dürüstseniz, bu iş sizi bırakır; siz onu yine de bırakamazsınız.

Bir de şunu özellikle söylemek isterim: Geleneksel gazetecilikten dijital gazeteciliğe geçişte özellikle yerelde, öncülerden biri olduğuma inanıyorum. Bugün sosyal medya haberciliğinin bu şehirde bu kadar yaygınlaşması, etkili olması ve sayısının artması bence çok kıymetli.

Hatta bütün bu sürecin başlangıcında bir psikolog arkadaşımın şu cümlesi var:

"Gelecek sosyal medyada. Siz hâlâ ne yapıyorsunuz? Gazetecilik bitti demiyorum ama okuyan yok. Okutmak için sosyal medyayı kullanın."

Bu söz benim için bir dönüm noktası oldu.

Anı'ya gelince... Bu sektörde her gün yeni bir şey öğrenirsiniz. Bir bakarsınız yeni bir buluşun mimarıyla yan yana gelmişsiniz; bir bakarsınız, şehrin hafızasına kazınacak bir olayın anlık tanığı olmuşsunuz. Eğer şehrin yaşayan bir hafızası varsa, bunu en iyi anlamının yolu İl Halk Kütüphanesi'nin gazete arşivlerine inmektir. Orada yılların solğunu hissedersiniz.

Bir gün meleklerle karşılaşsın, ertesi gün şeytanla. Gazetecilik böyledir... Ama her biri sana bir şey öğretir; seni büyütür, geliştirir, pişirir.

Genç bir yöneticinin portresi!

Basın ve yayım teknolojileri eğitimi sahadaki pratikle birleştirerek genç yaşında Yazı İşleri Müdürlüğü koltuğuna oturan Fatma Çatlı, muhabirlikten yöneticiliğe uzanan başarı dolu hikayesini paylaştı. Haberciliği sadece bir iş değil, toplumsal bir hak savunuculuğu ve vicdani bir duruş olarak gören Çatlı ile mesleğin geleceğini ve dijital dönüşümün etkilerini konuştuk

Gazetecilik, kimileri için sadece bir haber aktarma süreciyken, kimileri için hayatın en sert gerçeklerine tanıklık etme ve o gerçekleri savunma biçimidir. Konuğumuz, meslek hayatına duyduğu büyük heyecanla başlayan ve bugün İlgi Haber'in Yazı İşleri Müdürlüğü koltuğunda oturan Fatma Çatlı! Kendi deyimiyle "hiç bilmediği bir bilginin peşine düşmenin ayrıcalığını" yaşayan Çatlı, sadece başarılarıyla değil, asrın felaketi depremlerden Filistin'deki insanlık dramına kadar pek çok hassas konuda sergilediği vicdani duruşla da dikkat çekiyor. Gazeteciliği bir "susmama sanatı" olarak tanımlayan genç iletişimci ile mesleğin etik sınırlarından dijitalleşmenin getirdiği zorluklara ve bir haberin yürekte bıraktığı izlere uzanan çok özel bir söyleşi gerçekleştirdik.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Ben Fatma Çatlı. 25 yaşındayım, Konyalıyım. Konya Teknik Üniversitesi Basın ve Yayım Teknolojileri Bölümü mezunuyum ve şu an ikinci üniversite eğitimime devam ediyorum. Meslek hayatıma muhabir olarak başladım, bugün ise İlgi Haber'de Yazı İşleri Müdürü olarak görev yapıyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Gazeteciliğe adım attığım ilk günlerde içimde hep aynı sorular vardı: Nasıl yapacağım? Başarabilecek miyim? Zamanla bu soruların yerini, başardığımı fark ettikçe güçlenen bir özgüven aldı. Her adımda kendime biraz daha inandım. Hep daha fazlasını başarabileceğimi düşünerek ha-

reket ettim ve gerçekten de ne istediysem başardım.

Bu mesleği seçerken beni yönlendiren biri olmadı. Beni bu alana çeken en güçlü duygu heyecandı. Kimsenin bilmediği bir bilginin peşine düşmek, kimsenin haberinin olmadığı bir olayı ilk kez duyurmak ve insanların doğru bilgiye ilk kez benim aracılığımla ulaşması... İşte bu duygu, beni mesleğime daha da bağladı. İlk olmak beni ayrıcalıklı hissettirdi, farklı bilgilere ulaşmak ise bu mesleğin içine çekici tarafı oldu.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Bugün teknoloji sayesinde bilgiye ulaşmak geçmişe göre çok daha kolay. Ancak sahada gazeteci olmanın zorlukları hâlâ aynı. Haber takip ederken en çok zorlandığım durumlardan biri, vatandaşların fotoğraf kadrajına girmek istememesi ve çekilen görüntülerin silinmesi yönünde baskı yapılması. Oysa gazetecilik, kamu yararı gözetilerek yapılan bir meslek ve bu bilinçle hareket edilmesi gerekiyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Meslek hayatımda beni en çok etkileyen ve vicdanımı derinden sarsan konulardan biri ise Filistin'de yaşanan insanlık dramı oldu. Filistin haberleri yapmak, yaşanan zulmü görünür kılmak ve sessiz kalmamak benim için yalnızca bir haber üretme süreci değil; o insanlara yapabileceğim en büyük yardım. Elimden silah tutmak ya da sahada olmak gelmeyebilir, ancak gerçeği yazmak, duyurmak ve unutturmak bir gazeteci

olarak en güçlü silahım. Bu nedenle Filistin'e dair her haber, benim için mesleki olduğu kadar insani bir sorumluluk da taşıyor.

Unutamadığım anlardan biri ise, asrın depreminde sansürlenmemiş beton yığını altında kalan bir bebekle, iki duvar arasında sıkışıp kalan bir çocuktü. İki beton arasında kalan çocuk kardeşime çok benziyordu; onu o hâlde görünce gözyaşlarımı tutamadım. Kahramanmaraşlı yengemin ailesinden ise uzun süre haber alınamadı. Onların isimlerini listelerde takip etmek benim için tarifsiz derecede zor ve yıpratıcıydı.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Benim için gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu; doğru, açık ve tarafsız bilgi sunmaktır. Aynı zamanda vatandaşın hakkını savunmak da bu mesleğin temel görevleri arasında yer alır. Ancak dijital mecralar ve sosyal medya gazeteciliği, mesleğimizin önünde ciddi bir engel oluşturuyor. Bizler haber için araştırma yapıp bilgiyi doğrulamaya çalışırken, sosyal medyada yalan ve yanlış bilgiler hızla yayılabiliyor. Üstelik emek vermeden, sigortasız ve sorumluluk almadan yapılan paylaşımlar, gazetecilerin geçim kaynağı olan haberleri değersizleştiriyor.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekânın gazeteciliği kolaylaştırdığı bir gerçek. Ancak bu kolaylık, özgün düşüncenin önüne geçmemeli. Yapay zekâ, fikir üretmez; yalnızca hazır olanı sunar. Oysa gazetecilik; sahada olmayı, emek vermeyi, düşünmeyi ve özgün bakış açısını gerektirir. Hazırcı bir yaklaşım, bu mesleğin ruhuna zarar verir.

Ben hâlâ ilk günkü heyecanla işimin başındayım. Çünkü biliyorum ki gazetecilik; sadece bir meslek değil, vicdanla yapılan bir sorumluluk ve asla susmamayı gerektiren bir duruştur.

Teşekkür ederiz, emeğinize sağlık.

10 Ocak Çalışan GAZETECİLER GÜNÜ *Kutlu Olsun!*

10 Ocak 1961 tarihinde 212 sayılı kanun ile yürürlüğe girerek, basın mesleği icrasında emek veren basın mensuplarımızın haklarını düzenleyen ve "Çalışan Gazeteciler Günü" olarak kabul edilen bu özel günü hep birlikte kutluyoruz.

ASRIAD
KONYA ŞUBESİ

ASRIN
İŞİNSANLARI
DERNEĞİ

“

“Telefonu elimize alınca kendimizi bir girdabın içinde buluyoruz”

Haberciliğin merkezinde olan ve spikerliği de deneyimleyen kadın gazetecilerden Hale Gülpınar ile mesleğe başladığı günlerden bugüne akan zamanı konuştuk:

Televizyon izleyicisinin, sunduğu başarılı haberlerle tanıdığı Hale Gülpınar haber peşinde sokağın tozunu yutan arkadaşlarımızdandır. Konyaspor’un şahlanış yaşadığı dönemde kurumsal iletişim biriminde hem Konyaspor dergisinin yayınlanmasına katkı verip hem de Youtube kanalında kulübe dair seri yayınlarla spor gazeteciliğinin keyfine varan Gülpınar ile mesleki serüveninin yanı sıra dönüşüm yaşayan medyayı konuştuk.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz, ne zaman, nerede dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1981 yılı kasım ayında Mersin’de doğdum. İlkokulu orada tamamladıktan sonra babamın görevi dolayısıyla, memleketimiz olan Konya’ya geldik. Ortaokul ve liseyi burada bitirdim. Üniversiteyi Niğde’de okudum, Radyo-TV Yayıncılığı eğitimi aldım. Stajımı TRT Antalya Bölge Müdürlüğü haber dairesinde yaptım. Sonrasında Konya’ya dönerek çalışma hayatına atıldım.

Özel televizyonların kurulmasından sonra sizi KTV ekranlarında ve haber peşinde tanıdık. Medya sektörüne ilginiz nasıl gelişti ve görevlerinizden bahsedebilir misiniz?

Çalışma hayatım 2002 yılında yerel televizyon KTV’de başladı. O zamanlar yerel televizyonlar çok revaçta tabii. Benim habercilik deneyimim ise stajla sınırlıydı. Bir de okulda anlatılan teorik bilgiyle pratikteki asla birbirine uymuyor. İlk etapta bocalama oldu, ister istemez. İşe başladığım yılın yaz mevsimi çok hareketliydi, zira kasım ayında erken seçime gidilecekti. Genel müdürümüz Durmuş Alagöz, kendisi de siyasetin içinden geldiği için bu tip haberlere çok önem veriyordu. Kendimi bir anda o hengâmenin içinde bulmuştum. Konya’da peş peşe mitingler düzenleniyor, siyasilerin açıklamalarının ardı arkası kesilmiyordu. Bu sıcak gündeme ben de adapte olmuştum artık. Yine o dönem haber müdürümüz Yaşar Toy’un desteğini es geçemem. Kendisi benim mesleki gelişimime katkıda bulunan isimlerden biridir.

2002’de muhabirlikle başlayan KTV maceram 2011’de haber müdürlüğüyle noktalandı. Mesleki anlamda bir okul gibiydi benim için. Aynı zamanda güzel dostluklar da edindim. Çoğu arkadaşım hala görüşüyorum.

Mesleğe bir süre ara verdikten sonra bu kez Konyaspor Kulübü’nde gördük sizi. Orada neler yaptınız, nasıl bir çalışma sisteminiz vardı?

Orası bambaşka bir deneyimdi benim için. KTV’de bir dönem birlikte çalıştığımız Seyit Ali Gülcan ile bu kez yollarımız Konyaspor’da kesişti. Kulübün kurumsal iletişim biriminde Konyaspor dergisini çıkardık. Takımın neredeyse altın çağını yaşadığı Aykut Kocaman dönemi de başlamıştı. YouTube üzerinden Konyaspor TV’yi hayata geçirdik. İki yıl boyunca gerek maç sonu röportajları gerekse futbolcularla yaptığımız keyifli sohbetleri yansıtmaya çalıştık. Bu dönem için ‘çalışma hayatının en keyifli iki yılıydı’ diyebiliriz.

Sizi BBN Türk TV’nin kuruluş sürecinde yeniden ekranda gördük. Medya sektörüne dönüşünüzde etkili olan neydi?

2020 yılında BBN Türk TV’nin kuruluş aşamasında Uğur Özteke’den gelen telefon, benim sektöre tekrar dönüşümü sağladı. Haber müdürlüğü için kolları tekrar sıvamıştım. Ancak bu kez durum çok daha farklıydı, çünkü kanal ulusal yayın yapacaktı. Haber kanalı olarak yayın hayatına başladık ve saat başı bülten hazırlamak açıkçası biraz zorlayıcıydı. Yerel anlamda alıştığımız düzenden öteydi her şey. Pandemi dönemine denk gelmesi de cabasıydı. Ama Genel Yayın Yönetmeni Fahrettin Damga ve Haber Koordinatörü Serdar Ermiş’in desteğiyle bu işin de üstesinden geldik.

KTV’ye başladığınız dönem ile BBN’de çalıştığınız dönemde mesleki alanda ne gibi değişim ve dönüşümler gözlemlediniz?

Bir defa yayın politikası çok farklıydı. Ulusal çapta yayıncılık yapmanın, yerele göre ne kadar farklı olduğunu gördüm. BBN Türk TV, ilk kurulduğu dönemde Konya’dan yayın yapan bir ulusal haber kanalıydı. İstanbul ve Ankara’da

ekibimiz vardı. Kanalı Konya ayağında yeni mezun arkadaşlar çoğunlukta idi. Bir yandan onlara yol göstermek bir yandan da işimizi düzgün yapmak gerçekten sabır ve emek istiyordu. Anadolu'da bu denli zor bir işi başarmak herkesin harcı değildi. Verilen emeğin karşılığını almak her şeyin üstündeydi bizim için. Sonra merkez İstanbul'a taşındı, biz dört kişi Konya'da kaldık ve işleri buradan yürütmeye devam ettik. 2023 yılı temmuz ayında da kanal kapandı.

Eskilerin spiker, yeni neslin sunucu olarak adlandırdığı ekran yüzleri akıcı, vurgulu ve etkileyici konuşabilmek için ne gibi ön hazırlıklar yaparak kamera karşısına geçiyor; bu işin zorlukları neler?

Staj yaptığım dönemde, eski TRT spikerlerinden rahmetli Osman Özüvar'dan diksiyon eğitimi almıştım. Sesimi kullanmayı da o dönemde öğrendim aslında. Çalıştığım kurumlarda kendi yazdığım haberleri kendim seslendirdim hep. Bir başkası okuyunca sanki haberin ruhu kaçacakmış gibi hissediyordum. Mikrofonu ne kadar seviyorsam ekran önünden bir o kadar hazzetmiyordum. Ancak daha fazla kaçamamış, KTV'de bir kaç ay haber de sunmuştum. Şunu söyleyebilirim ki, iyi bir spiker habere hâkim olmalı. Hatta mümkünse işin mutfağından gelmeli. Dikkat ederseniz, bu işin çiraklığını yapan, yani sahanın tozunu yutan spikerler her zaman bir adım öndedir. Haberin ruhunu yansıtmak çok önemli. O ruh da haberi bilmekten geçiyor.

BBN'den ayrıldıktan sonra medya sektöründen uzak kaldınız. İş hayatına dair yeni fikirleriniz var mı, neler yapıyorsunuz?

Bir süre dinlendikten sonra BAE merkezli Alain Türk internet sitesinde editör olarak çalıştım. Ancak bu uzun sürmedi, iki ay sonra kendi isteğimle ayrıldım, çünkü hem evden çalışmak çok yorucu geldi. Hem de iş yükü fazlaydı. Şu anda çalışmıyorum, fiili olarak emekli olmadım ama kendimi emekli gibi hissediyorum. Ailemle vakit geçiriyorum. Şartlar ne getirir bilinmez tabii.

Günümüzde medya sektörü epey çeşitlilik kazandı. Özellikle internet teknolojisinin gelişmesiyle sosyal mecralarda anlık bilgi paylaşımları da haber olarak nitelenir oldu. Bu konuda sizin görüşlerinizi öğrenebilir miyiz?

Bunun hem olumlu hem de olumsuz yanları var. Kamuoyu oluşturma adına sosyal medyayı önemsiyorum. Üstü kapanan çoğu olay, sosyal mecralardan yükselen sesler sayesinde aydınlandı. Nitekim bunun örneklerini gördük, görüyoruz. Ancak bunun yanında, maalesef bilgi kirliliğinin önüne de geçilemiyor. Telefonu elimize alıp o mecra daldığımızda kendimizi adeta bir girdabın içinde buluyoruz. Ne doğru, ne yanlış muhakeme yürütmek çoğu zaman mümkün olamayabiliyor. Bir de her yazılanı ciddiye alan bir kesim var. Güvenilir kaynakları takip edip, olaylara o açıdan yaklaşmak en doğrusu diye düşünüyorum.

Haber peşinde koşan muhabirler türlü meşakkate katlanır. Ekranla olan arkadaşlar da bazen unutulmaz ekran kazalarına maruz kalır. Yaşadığınız bu tür bir iki hatırayı bizimle paylaşmak ister misiniz?

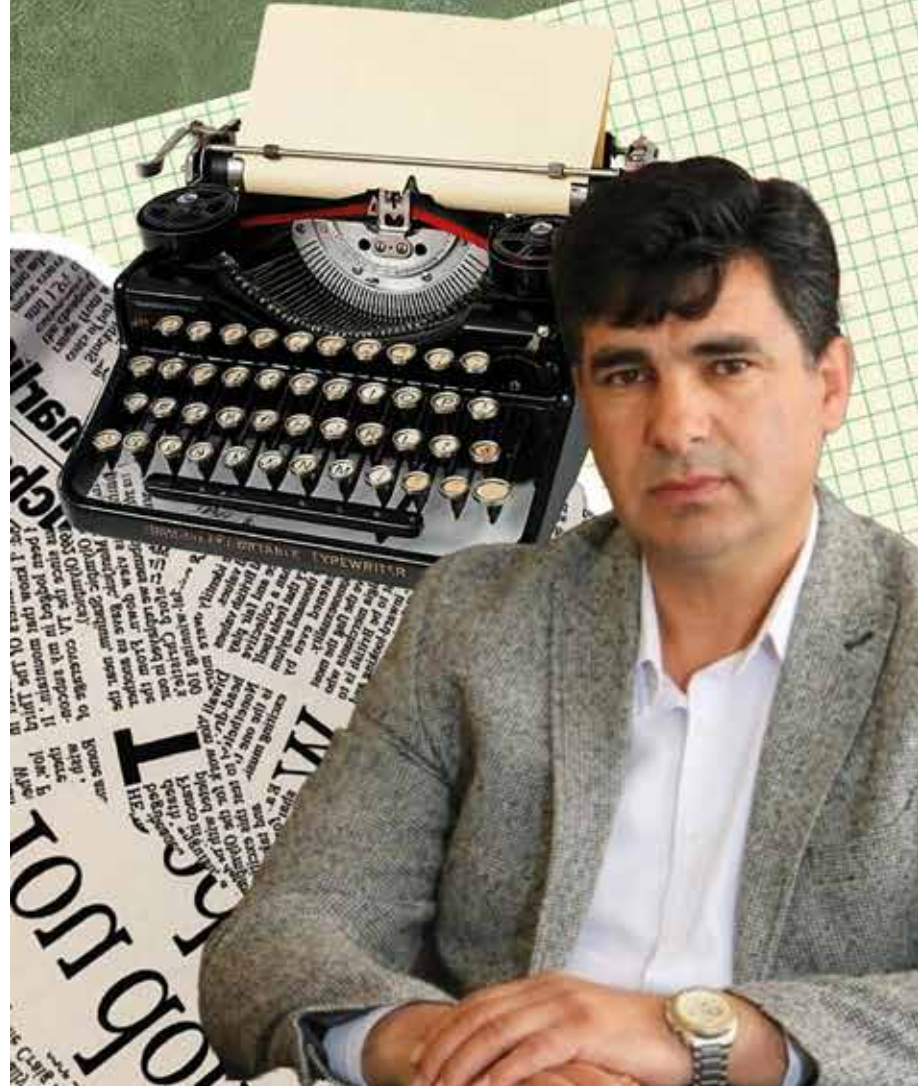
Sahada türlü durumlara karşılaştık elbette. Çokça hatıra da biriktirdik haliyle. Ancak aklımdan hiç çıkmayan öyle bir anı var ki, biraz acı. Tarih 2 Şubat 2004, kurban bayramının ikinci günü. Bizim meslek malum, bayram seyrân dinlemiyor. Ana haber bülteni yayına girdi, biz de yavaş yavaş dağılıcağız. Şoför arkadaş evlerimize bırakacak, arabaya bindik. Polis telsizinden hararetti bir anons: "Bina yıkılmış." Tam olarak bu şekilde bir anons geçti ama anlam veremedik. Yanlış duyduğumuzu düşündük, hayır doğrudu. Hemen adres bilgisi verildi. Biz de o adrese doğru ilerledik. TV ve çöken binanın bulunduğu Kerkük Caddesi arası araçla 2-3 dakika kadardı. Olay yerine ulaştık ama göz gözü görmüyordu. Ortalık toz duman. Zümrüt Apartmanı yerle bir olmuş, koca bir binanın enkazı altında onlarca can kalmıştı. O gece eve kaçta döndüğümü hatırlamıyorum. Diğer günler de farklı değildi. Bir hafta boyunca acıyı ve sevinci bir arada yaşadık. Enkaz altında can verenler için üzüldük, günler sonra enkazdan sağ çıkanlar için sevindik. Şimdi o alanda başka bir apartman var. Oradan ne zaman geçsem, o soğuk kış akşamı aklıma gelir.

10 OCAK

GAZETECİLER GÜNÜ

Haber alma hakkını savunan,
gerçeği esas alan tüm gazetecilerin
10 Ocak Çalışan Gazeteciler
Günü kutlu olsun.

Mustafa Çoban

'Biz haberin ayağına giden gazetecilerdik'

1980'li yıllarda Konya Postasında spor muhabiri olarak çalışan Hasan Alagöz ile o yılların şartlarını konuştuk

Konya Postasında çalıştığımız dönemde Zahit Oruç özel sebeplerle istifa edince yeni bir muhabire ihtiyacımız olmuştur. Zahit kendi yerine işe almamız için arkadaşı Hasan Alagöz'ü tavsiye etti. Habere imzasını koyduğumuz gün "Patronun oğlunu spor muhabiri mi yaptınız?" sorularına da kapı aralamıştık ve bir zaman arkadaşlar Hasan'ı Mustafa Alagöz'ün oğlu zannetmişlerdi. Eğitim hayatını tamamlamaya karar verince gazeteciliğe de veda eden Hasan ile kısa mesleki yaşantısına dair konuştuk.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1970 yılında Ermenek ilçesi Uğurlu köyünde doğdum. İlk ve ortaokulu babamın memuriyetinden dolayı değişik il ve köylerde tamamladık. Sonra babamın emekli olmasıyla Konya'ya yerleştik. Lise ve yüksekokulu Konya'da tamamladım.

Gazeteciliğe nasıl başladınız?

Liseyi bitirdikten sonra 1987 yılında arkadaşım Zahit Oruç'un referansı ile Konya Postası gazetesinde spor muhabiri olarak çalışmaya başladım. Aslında Zahit orada çalışıyordu ama ayrılmaya karar vermişti ve kendisinden boşalan yere beni teklif ederek işe alınmama vesile olmuştu. Haber7 televizyonun reklam biriminde çalıştığım yıllarda kaybettiğimiz arkadaşımıza bu vesile ile rahmet diliyorum.

O dönemde gazetecilerin çalışma şartları nasıldı?

Bizim gazetemiz henüz ofset baskıya geçmemişti. Haberleri daktiloda yazdıktan sonra matbaaya gönderiyorduk ve dizgi makinasında tekrar yazılıyordu. Fotoğrafları klişe yaptırarak baskıya veriyorduk. Hafta sonları kar kış demeden stadyumdaki bütün spor müsabakalarını takip edip hepsini haber yapıyorduk. Bu yüzden cumartesi ve pazar günleri spor muhabirlerinin en yoğun çalıştığı günler olurdu. Pazartesi ve Salı günleri de puan cetveli, haftanın panoraması gibi özel çalışmalar yapardık. Biz, haberin ayağına giden gazetecilerdik.

Biz sizinle aynı gazetede ve aynı serviste görev yaptık ama medya sektöründe durmadınız. Sonraki yıllarda neler yaptınız?

Özel sektörlerde makine ve kalıp imalat

sorumluluğu görevindeyken 2009 yılında kendi iş yerimi açtım halâ devam etmekteyim.

Sizin muhabirlik döneminizle bugün mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyrüseferi nasıl görünüyor?

Bizim zamanımızda halkın spor haber kaynağı sadece gazete ve trt idi. Bu yüzden gazetelerin okunurluğu ve etkisi çok fazlaydı. Günümüzde yayın mecrası çoğaldı ve ilgi yön değiştirdi.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik, hayatımın kısa bir evresinde olmasına rağmen hep içimde eksikliğini yaşadığım, tekrar hayatıma girmesini hayal ettiğim bir meslek olmuştur.

Gazeteciliği ne zaman ve neden bıraktınız?

1987 yılında başladığım gazeteciliği 1988 yılında eğitim hayatına devam etmek için bıraktım.

Mesleğe özlem duyduğunuz oldu mu?

Bu özlem hiç bitmedi, hayatımın her devresinde devam etti.

Basılı gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Günümüzde basılı gazetecilik maalesef yerini internet gazeteciliğine bırakıyor. Özellikle pandemi ile başlayan bu dönem gazeteciliğin evresini de değiştiriyor. Son zamanlarda sosyal medyaya yön verende gazetecilik olduğunu düşünüyorum.

Bizimle paylaşacağınız mesleki bir anınız var mı?

Benim spor muhabirliği yaptığım dönemde Konyaspor 2. Ligde şampiyonluğa oynuyordu ve bir sene öncesindeki son maçta meydana gelen saha ve saha dışı olaylardan dolayı zor dönemler geçiriyorduk. Bu dönemde, ülkemizin en iyi teknik direktörlerinden Özkan Sümer Konyaspor'da teknik direktör olmuştu. 17 yaşındayken onunla özel bir röportaj yapmak benim hayatımda unutamayacağım bir anıdır.

Gazetecilikten sonra hangi sektörde faaliyet gösterdiniz?

Gazetecilikten sonra makine sektöründe çalıştım ve şu anda Konya'da hidrolik makine üretimi ve dış ticaret faaliyetleri yapmaktayım.

Geleceğin 'multimedya uzmanları' lisede yetişiyor

Haberleşmenin değişerek sosyal mecralarda yer aldığı günümüzde gazetecilik, liselerde alan dersi olarak veriliyor. M. Halil İbrahim Hekimoğlu Ticaret MTAL'deki gazetecilik alanı kapsamında da öğrencilerin sektörü erken yaşta görmesine olanak tanınıyor

Günümüzden yüzyıllar önce insanların haberleşme, çevresinde gerçekleşen olaylarla ilgili bilgi sahibi olma ihtiyacıyla ortaya çıkan gazetecilik mesleği, zamanla toplumsal işleyişin ve demokrasinin temel taşlarından biri haline aldı. Gazetecilik denilince akla ilk gelen yazılı basın, gelişen teknolojiyle birlikte büyük bir değişim ve dönüşüme uğradı. Dijital dönüşümle yazılı basının, görsel işitsel unsurlarla bütünleşmesinin yanı sıra hem teknik açıdan hem de mesleğin icra edilmesi noktasında bambaşka bir boyuta geldi. Yaşanan yeniliklerle dijital sayfaların da devreye girmesi medyanın gücünü ve etkisini fazlasıyla arttırdı.

Meslek liselerinde gazetecilik alanı, her ne kadar istihdam zorlukları nedeniyle eleştirilip bundan ötürü fazla talep görmese de güçlü değişimlerle öğrencilere "multimedya uzmanlığı" kazandıran çok yönlü bir bölüm olarak günümüze taşınıyor. Bu bölümü sadece haber yazmak olarak görmeyip içerisinde bulunduğumuz çağ göz önüne alınarak modern iletişim becerileri penceresinden bakıldığında geniş bir iş ve uzmanlık alanına sahip olduğu da aşikar! M. Halil İbrahim Hekimoğlu Ticaret Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde bulunan gazetecilik alanı da, öğrencileri henüz lise yıllarında bu alana motive ediyor.

İŞ İMKANLARI VE KARIYER

Öğrencileri medya sektörünün mutfağına hazırlayan hem teorik hem de teknik becerilerin bir arada verildiği gazetecilik alanında öğrencilere sadece haber yazmayı değil; fotoğraf çekmeyi, sayfa tasarlamayı ve haber videoları kurgulama gibi medyanın diğer yönleri de öğretiliyor. Alanda haber yazma teknikleri, fotoğrafçılık, sayfa tasarımı, haber çekimi ve kurgusu gibi mesleğin temelini oluşturan konularla ilgili verilen dersler sayesinde öğrenciler, çeşitli iş alanlarında çalışmaya hazır hale geliyor. Gazetecilik alanının bilinenine aksine sahip olduğu geniş iş imkanları ise şöyle:

1. Profesyonel fotoğrafçılık
2. Video kurgu ve montaj
3. Grafik tasarımcılığı (afiş, broşür, ilan, dergi, gazete, kitap kapağı vb tasarımı)
4. Dijital içerik üreticiliği
5. Gazete ve dergilerde muhabirlik veya editörlük
6. Televizyonlarda haber kameramanlığı veya asistanlık
7. Haber ajanslarında muhabirlik, haber

müdürlüğü

8. Dijital medya ajanslarında sosyal medya uzmanlığı
9. Kurumsal firmaların halkla ilişkiler ve basın departmanlarında medya sorumlusu
10. Reklam ajanslarında ve prodüksiyon şirketlerinde medya uzmanı
11. Matbaa ve yayın evlerinde kariyer yapabiliyor.

Günün popüler mesleği olan YouTubercılık, podcast yayıncılığı veya sosyal medya içerik üreticiliği gibi özü gazetecilik temelli işlerde kendini geliştirmek isteyen öğrenciler için güzel bir alan açılan bu bölüm, kurgu yapmayı, etkileyici başlık atmaya ve hedef kitle analizini öğrettiği için öğrencilere kendi markalarını kurma ve dijital dünyada var olma şansı da veriyor.

Her büyük şirketin, belediyenin veya spor kulübünün bir basın birimi var! Meslek lisesi çıkışlı bir gazetecilik öğrencisi; basın bülteni yazmayı ve medya ilişkilerini okulda öğrendiği için bu kurumlarda "basın danışmanı" veya "sosyal medya sorumlusu" olarak çalışma şansına sahip oluyor.

STAJ VE UYGULAMA

Meslek lisesi öğrencilerinin en büyük avantajı ise 12. sınıfta aldıkları işletmelerde beceri eğitimi olarak öğrencilere kazanımlar sağlamayı amaçlıyor. Bu eğitim, yaygın bilinen ismiyle staj, öğrencilere mesleğe hazır olma açısından büyük katkılar sağlıyor. Öğrenciler haftanın 3 günü okudukları alana yönelik iş yerlerinde gördükleri staj sayesinde mezun olduktan sonra iş bulma sürecinde de büyük fırsatlar yakalıyor.

Öğrenciler staj eğitimi boyunca asgari ücretin belirli bir oranında maaş alıyor. Ayrıca iş kazası ve meslek hastalıklarına karşı önlem için sağlık sigortaları devlet tarafından karşılanıyor.

ÜNİVERSİTE SÜRECİNDE AVANTAJ!

Lise sonrası yüksek öğrenime geçiş sınavını başarıyla tamamlayan 4 yıllık iletişim fakültelerinde profesyonelleşme adına öğrenimine devam edebilmesinin yanı sıra, lisede bu eğitimi alan öğrenciler gazetecilik alanına yönelik iki yıllık meslek yüksek okullarının ilgili bölümüne sınavsız geçiş yapabiliyor. Meslek yüksek okulunu bitirenler, dikey geçiş sınavı ile lisans programlarına geçebilir; üniversitelerin iletişim fakültelerine ise ek puan avantajıyla yerleşebiliyorlar.

Gazeteciliği bir meslekten öte, toplumun vicdanını ayakta tutan ahlaki bir sorumluluk olarak tanımlayan Hasan Erbay, geçmişin fikri mücadelelerinden bugünün dijital mecralarına uzanan yolculukta, medyanın şehrin ruhunu yansıtan en güçlü ayna olduğuna dikkat çekiyor

Aynadaki medya, kağıttaki toplum!

Gazetecilik, sadece olayları aktarmak değil; bir şehrin ruhunu okumak, toplumun vicdan terazisinde dürüstçe tartılabilmektir. Trabzon'da başlayan, Ankara'da şekillenen ve yolu bir dönem Konya'nın bereketli topraklarından geçen Hasan Erbay, medya dünyasının geçirdiği büyük kırılmaları biz-zat tecrübe etmiş bir isim. Bugün Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkan Danışmanlığı görevini sürdüren Erbay, mesleğe başladığı ilk günkü heyecanını, dijital mecralara taşıdığı "Kitap Tosbağası" kanalıyla diri tutmaya devam ediyor.

DİJİTALLEŞMENİN ÖZGÜRLEŞTİREN GÜCÜ!

Konya basınının Türkiye'deki öncü rolüne ve Merhaba gazetesinin kuruluş günlerindeki o büyük fikri mücadelelere tanıklık eden Erbay, yerel basını bir şehrin "merak uyandıran vitrini" olarak görüyor. Toplumsal sarsıntıların medyaya yansımalarını açık yüreklilikle analiz ederken, gazeteciliği itfaiyecilikten doktora kadar uzanan kutsal bir sorumlulukla eş değer tutuyor. "Batı yakasında değişen bir şey yok" diyerek ahlaki ve karakteristik sağlamlığın önemine vurgu yapan usta isim, dijitalleşmenin gazeteciyi özgürleştiren gücüne de dikkat çekiyor.

Veryüzündeki tüm kitapların tek bir kitabı anlamak için yazıldığına inanan, yeni bir şey denemenin heyecanı ile 241 kitabı takipçileriyle buluşturan Hasan Erbay ile Konya'daki anılarından basın-ekonomi ilişkilerine, dijitalleşmenin getirdiği özgürlük alanlarından 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü mesajına uzanan ufuk açıcı bir söyleşi gerçekleştirdik:

Sizi tanıyabilir miyiz?

Merhaba, Konya'ya güzel insanların diyarına selam ederim. Hasan Erbay! Trab-

zon doğumluyum, 2 yaşından sonra Polatlı ve Ankara'da yaşadım. Uzun yıllar basın camiasında çeşitli görevlerde çalıştım. Şimdi TOBB Başkan danışmanlık görevini sürdürüyorum. "Kitap Tosbağası" adlı bir YouTube kanalım var. Orada her hafta Perşembe akşamları 5 dakikalık bir kitap anlatımını 5 yıldır yapıyorum.

Gazeteciliğe başladığınız yıllarla bugünü kıyasladığınızda meslekte en büyük kırılma ne oldu?

Uzun bir hikâye ama şunu söylemek isterim. Temel olarak toplumun içine düştüğü ahlak ve karakter sorunlarının tamamının en çok göze battığı alan medya sektörüdür. Çünkü bu sektörde insanlar kusurlarını yazarak, anlatarak insanların önüne çıkıyorlar. Yani bir bakıma içsel bir yolculuk olarak düşünersek, bu yolculuğun dışı vurum merkezi medya sektörü. Bu yüzden söyleyeceğim sözleri sadece medya da varmış gibi algılanmasını istemem. Toplumsal problemlerin medyaya yansımaları diyerek anlaşılmasını isterim. Önce-

den iktidarlar iki ana ekseninde yer alıyor ve bu eksenler etrafında işler yürüyordu. Bu medyaya da yansımıştı. Bir kısım ana akım medya kendi taraftarı olduğu siyasi oluşum iktidara geldiğinde (güncel deyim ile) yandaş medya oluyordu, diğer ana akım medya da muhalif medya oluyordu. İktidar el değiştirdiğinde de medyada da roller değişiyordu. Ama bu sefer iktidar çok uzun süre kalınca doğrusu herkesin keli - körü gözüktü. Bu yüzden toplumun yaşadığı sarsıntıların da en belirgin göze çarpan örneklerini medya da görüyoruz. Yani aslında "batı yakasında değişen bir şey yok"

Dijitalleşme gazeteciyi özgürleştirdi mi, güvencesizleştirdi mi?

Ben medyanın içinde yer almalarının çok yararlı olacağına ve toplumun kendine çekti düzen vermesine hatta siyasilerin bile bir denetim mekanizması olması nedeniyle işlerine daha ölçülü ve saygılı yaklaşabileceklerine sebep olacak insanların bir şekilde dışarıda kalmalarını haksızlık ve topluma karşı büyük bir kayıp olarak düşünüyorum. Bu açıdan baktığımızda dijital medya platformlarının birçok insana daha özgür ve anlamlı ve topluma karşı daha dikkatli davranmayı sağladığını düşünüyorum. Elbette problemleri alanlar ve söylemler var. Bu özgürlük alanını kötü kullananlar ve toplumu fesada sürükleyecek yayınlar da oluyor: Ama toplum bunlarla baş etmesini öğrenmek zorunda. Korumacı bir zihin bizi iyi bir akıbet ile buluşturamaz.

Konya'da çalıştığınız dönemi nasıl hatırlıyorsunuz?

Ben Merhaba gazetesinin ilk günlerinde sanırım 40 gün kadar kaldım Konya'da. Çok güzel anılarım var. Gazetenin sahibi Teoman beyi, yazı işleri müdürümüz Ebubekir beyi ve Tangut beyi ve onlarla yaşadığımız büyük mücadeleyi asla unutamam. Hepsine isimlerini burada anama-

diğim birçok arkadaşına çok teşekkür ediyorum. Güzel işler başardık, büyük mücadeleler verdik. İnsanların çocuklarına Müslüman isimlerini vermelerinin yasaklandığı dönemlerdi. Fikri anlamda büyük mücadelelerin verildiği günlerdi.

Konya basınının sizi en çok etkileyen yönü neydi?

Aslında şehir olarak Konya büyük bir örnek. Türkiye'nin en güzel örnek şehirlerinden. Son 15 yılda büyük bir atılım yapıldı. Bir turizm ve kalkınma modeli olarak Konya, hem hayır işlerinde hem de sanayileşmede büyük adımlar attı. Bu etki basını da önemli derecede geliştirdi. Zaten eskiden beri Konya basını Türkiye'deki üç önemli şehir olan İzmir - Bursa ile birlikte yerel basının önderlerindendir. Bunu da hiçbir zaman kaybetmedi. Şehir ve kültür adına, insanların yaşamları ve ihtiyaçları adına çok önemli ipuçlarını bulabilirsiniz Konya basınında. Bir insan bir sabah kalkıp Konya gazetelerini okusa, herhalde Konya'yı merak eder ve gidesi gelir. Meselenin bence böyle değerlendirilmesi lazım. Elbette sorunlar ve kusurlar var, bunlar her zaman olacak ama genel bir bakış bizi daha doğru sonuçlara götürecektir.

Kurumlar basını yeterince doğru kullanabiliyor mu?

Bunu buradan yani Ankara'dan anlamam zor. Ama dediğim gibi, kurumlar medyadan kaçmak ve saklanmak yerine medyayı bir iş ortağı olarak görüp, şehrin kalkınmasına destek verecek bir iş birliğine yönelmelerini tavsiye edebilirim. Olayı sadece parasal ilişkiler ve tarafgirlik olarak görmek yerine (ki bunlar da elbette hayatın bir hakikati) şehre nasıl katkı sağlayabiliriz olarak görülürse, sanırım çok daha büyük kazanımlar elde etmek kolaylaşır. Sonuçta şehre giren her insan mutlaka bir katma değer üretir ve bu da şehirde yaşayan herkesin hayatına hem maddi hem de manevi olarak katkı sağlar.

Basın ile ekonomi dünyası arasındaki ilişki sizce sağlıklı mı?

Uzun yıllardır edindiğim izlenim, medyanın çok bölünerek çoğalması ve işin ekonomik sıkıntıları nedeniyle yaşanan zorluklar açıkçası herkesi bir girdabın içerisine sürüklüyor. Bu nedenle parçalanıp bölünmeler yerine daha sağlıklı kurumlarda ve mesleki olarak ahlaklı ve nitelikli insanların çoğalması için çaba sarf etmeli. Bu tür bir gelişme maa-lesef ülkemizin hiçbir şehrinde dengeli bir yaşam alanına kavuşmadı. Üzüntü verici ama ümitsiz değilim. Sonunda bir şekilde bu sağlanacak ve daha sağlıklı gelişmeler ve işbirlikleri olabilecek. Ben bu bakımdan sosyal medyanın ve ulusal kanalların varlığının yerelin haysiyetli bir yayın ile yeniden toplumda buluşmasına ciddi katkı sağlayacağını düşünüyorum.

Bu meslekte sizi hâlâ heyecanlandıran şey ne?

Yeni bir şey denemek. Ben 5 yıldır kitap anlatıyorum, şu anda sitemde 241 tane kitap oldu. Bunu önemsiyorum. Reklam yok, bir haber bile olmadı ama 2 bine yakın abone olmuş. Bu beni heyecanlandırıyor. Yeni bir şey bu, beni gerçek anlamda mutlu ediyor, heyecanlandırıyor.

10 Ocak vesilesiyle Konya'daki gazetecilere ne söylemek istersiniz?

Yeryüzündeki bütün inançların en değerli dayanağı bir kitap, yani yazılı metinler. Denildiği gibi " bütün kitaplar, yazılanlar aslında bir kitabı anlamak içindir" diye düşünürsek yaptığımız için çok önemli ve kutsal bir görev. İnsanları bilmeleri gereken şeylerden haberdar ediyorsunuz ve onlara mümkün olan yolları göstermeye çalışıyorsunuz. Yangına müdahale edip cankurtaran sevgili itfaiyeciler ne ise, acil serviste kan revan içerisinde çalışan acil doktorları ne ise, öğrencilerine bir kelime daha öğretebilmek için büyük emek sağlayan öğretmenler ne ise, işini doğru yapmaya çalışan her medya mensubu da odur. Kendimizin kıymetini bilelim, derim başka da sözüm yok.

Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

"Basın hürriyeti kalkarsa, vicdan, eğitim, konuşma hürriyetleri de kalkar."

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ
Kutlu Olsun

Av. Oktay Unkur
Konya Barosu Başkanı

'Gazeteci toplumun avukatı, sözcüsüdür'

Akademi öğrenimine Tarih Bölümünde başlayıp yatay geçişle İletişim okuyan ve Pusula Gazetesi'nde meslek hayatına atılan Havva Gül Acar idealist gazeteciyi tanımladı

Meslek hayatını Pusula gazetesinde sürdüren Havva Gül Acar "Gazetecilerin halka karşı büyük sorumluluğu var. İnsanların sesini duyurmak, gerçeğin peşinden koşmak ve bilinmeyeni ortaya çıkarmak... Gazeteci cesur olmalı, kalemle yürümeli, insanların hayatına dokunabilmeli" derken son derece doğru bir gazeteci tanımlaması yapıyordu. İlk tanışmamızda söyledikleri meslek adına umut vericiydi. Bakın başka neler anlattı:

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz?

1996 yılının 18 Haziran günü Almanya'nın Leonberg şehrinde dünyaya geldim. Lise 1'e kadar kolejlerde okuduktan sonra yolum Meram Atatürk Kız Meslek Lisesi'ne düştü ve liseyi orada tamamladım. Ardından Necmettin Erbakan Üniversitesi Tarih Bölümü'nde okumaya başladım. Fakat içimde hep başka bir şeyin çağrısı vardı. Üçüncü sınıfa geldiğimde o sese kulak verip Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'ne yatay geçiş yaptım. Bu sadece bir bölüm değiştirmek değildi; benim için adeta kendi hayatımın direksiyonunu bambaşka bir yöne kırmaktı. Bugün hala üniversite yıllarımı "ha-

yatımın en güzel zamanları" diye anıyorsam, gazeteciliği isteyerek, severek ve inanarak seçtiğim içindir. Bugün geriye dönüp baktığımda hayatımın en önemli kararını verdiğimi görüyorum.

Mezun olduktan sonra mesleğe adım attığımda, yıllardır içimde büyüttüğüm gazetecilik tutkusunun gerçek hayatta karşılığını bulduğumu hissettim. Yatay geçiş yaptığım gün kendime verdiğim "Bu mesleği mutlaka yapacağım" sözünü tutmak benim için çok büyük bir mutluluk oldu.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Gazeteciliğe üniversite 4. sınıftan mezun olur olmaz Pusula Haber'de yaptığım stajla başladım. Stajımı tamamladıktan sonra birkaç alanı deneyimledim. Yerel basında başladığım gazetecilik serüvenimde sahaya da çıktım, masa başında da çalıştım. Haber, röportaj, köşe yazısı, internet editörlüğü, hepsinin içine girmeye çalıştım. Özellikle şehir gündemi alanlarında yoğunlaştım. Sahanın hızlı bir temposu var bunu deneyimledim. Masa başının ise analitik bir tarafı vardır. Her ikisini de deneyimlemek benim için büyük bir şans oldu.

Matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Matbu gazetecilik bana göre haberin kokusunu taşıyan, emeğin hissedilebildiği bir alan. Oldukça zahmetli araştırmanın, doğrulamanın disiplin olduğu bir dünya. İnternet gazeteciliği hızın ön planda olduğu adeta bir yarışın içine çekildiğiniz ve nefes almadan güncellenen, dinamik bir alan. Matbu gazeteciliğin de internet gazeteciliğinin de kendine göre güzellikleri var ve ben gazeteciliğin geleceğinin bu iki ruhun doğru harmanlanmasıyla şekillendiğine inanıyorum.

Sosyal medya adı verilen mecraaya dair neler düşünüyorsunuz?

Öncelikle sosyal medyadan biraz bahsetmek, ardından sosyal medya ve habercilikten bahsetmek istiyorum. Sosyal medya günümüz şartlarında dikkat edilmesi gereken bir mecra oldu. Bu konuda gerçekten toplumda 7'den 70'e bir bilinçsizlik söz konusu. Yani benim için önemli ve uzun bir konu ama kısaca şöyle söyleyebilirim; sosyal medya kullanımı için denetimler artırılmalı. Sosyal medya ve habercilik konusuna gelecek olursak; sosyal medya habercilik için hem silah hem köprü görevi görüyor. Yani

doğru kullanıldığında haberciliği güçlendiriyor, kitlelere anında ulaşmayı sağlıyor. Ama bilgi kirliliğinin de en yoğun olduğu yer yine burası. Bu yüzden sosyal medyada her kelimenin daha titiz düşünülmesi gerektiğini savunuyorum.

Mesleğe başladığınız dönemle bugünü mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyrüseferi nasıl görüyorsunuz?

Gazeteciliğe başladığım dönemle bugün arasındaki farkı en çok 'hız' ile anlatabilirim ve tabii internet haberciliğine evrilmenin yoğunlaşmasıyla özetleyebilirim. Çağımız haberciliğinde hızın ne kadar önemli olduğu belli. Fakat sadece hızlı olmak yetmiyor; hem hızlı hem doğru olmak zorundayız. Gelecekte gazeteciliğin daha da dijitalleşeceğine inanıyorum.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Benim için gazetecilik o kadar çok şeyi ifade ediyor ki; bunu burada etraflıca anlatmam mümkün değil. Fakat bunu şöyle açıklamak istiyorum; Gazetecilik benim için bir yaşam tarzı; bunu meslek olarak görmüyorum. Gazetecilik hayatın içinden bir meslek, hatta meslek diyemiyorum bile; hayatın içinden bir alan. Gazetecinin toplumun avukatı, sözcüsü olduğunu düşünüyorum. Biz gazetecilerin halka karşı büyük bir sorumluluğu var. Hayata karşı bir tavrimız var. İnsanların sesini duyurmak, gerçeğin peşinden koşmak ve bilinmeyeni ortaya çıkarmak bu mesleği seçmemde en büyük sebepler arasında oldu. Bütün bu düşüncelerime paralel olarak şunu da dile getirmek istiyorum; Gazeteci cesur olmalı, kalemle yürümeli, insanların hayatına dokunabilmeli.

Mesleki bir-iki haber hatıranızı bizimle paylaşır mısınız?

Mesleğe başladığım ilk zamanlarda sahada görev alırken dilsiz canımız bir kedinin başına gelen talihsiz olaylarla ilgili bir haber yapmıştım daha sonra o kediciğin emin ellerde güzel bakımlar gördü. Aradan geçen birkaç hafta sonrada bana ulaşan ve kedisini yakın zamanda kaybeden bir kişi onu sahiplenmek istedi. Ben aracı oldum ve kediyi o kişi sahiplendi. Kedi emin ellerde güzel bir yuvada büyüdü ve bu beni çok mutlu etti.

**Gece gündüz çalışan,
demokrasinin yanında saf
tutan, millet için yazan,
emek veren tüm basın
mensuplarının
10 Ocak Çalışan Gazeteciler
Günü'nü kutlarım.**

MEHMET ÜNLÜGÖL
Konya Sıhhi Tesiat ve Kalfirferciler
Esnaf ve Sanatkarlar Odası Başkanı

Topluma dokunan haber, gazeteciliğin onurudur

Gazetecilik, sadece olayları aktarmak değil; bir insanın hayatına dokunabilmek, toplumun vicdanı olabilmek ve en zor anlarda bile doğru bilgiyi halka ulaştırma sorumluluğunu omuzlamaktır. Bu mesleğe 1995 yılının o güven ve saygınlık dolu atmosferinde adım atan Hüseyin Kanber ile Konya'dan Antalya'ya uzanan bu başarı öyküsünde; yapay zekanın haberciliğe etkisinden sahadaki en unutulmaz anılara, yerel basının mevcut durumundan gazetecilik etiğine kadar pek çok konuyu masaya yatırdık. Mesleğini şahsi menfaatlerin üzerinde tutan, toplumun doğru bilgilendirilmesini kutsal bir görev sayan Kanber, ilham verici söyleşiyle okuyanları adeta haberciliğin gerçek ve onurlu dünyasına davet ediyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Hüseyin Kanber. 20 Mart 1978 Konya doğumluyum. İlkokul, ortaokul ve lise öğrenimimi Konya'da tamamladım. Akdeniz Üniversitesi Sosyal Bilimler MYO ve ardından Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun oldum. Yüksek Lisansımı ise 2022 yılında Akdeniz Uygartıkları Araştırma Enstitüsü'nde yaparak mezun oldum. 2023'ten bu yana sürekli basın kartı sahibiyim.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Lise eğitiminden sonra üniversite hazırlıkları yaptığım dönemde bir arayış içinde oldum. Ne yaparsam topluma fayda sağlayabilirim diye. Doktor ya da mühendis olmak gibi popüler meslekler bana çok çekici gelmiyordu. Sosyal alanda kendimi çok başarılı buluyordum. Bir dernek etkinliği vesilesiyle bir gazeteci arkadaşımızın ne kadar itibar gördüğünü ve toplumda ne kadar önemli bir mesleği yerine getirdiğine şahit oldum ve bu mesleğe bu motivasyonla girdim. Tabi günümüzdeki gazeteci kriterleriyle 1995'lerdeki kriterler aynı değil. O günlerde mesleğe olan bir güven ve saygınlık vardı.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Mesleğe Konya'da ilk bölgesel yayın yapan Kon-TV'de başladım. Ancak çok kısa sürdü. Daha

sonra üniversite eğitimi için Antalya'ya gittim. Okulum ikinci öğretimdi yani gece eğitimi veriyordu. Gündüzleri boş geçirmek istemiyordum. Burada Antalya'nın önemli bir yerel televizyonu olan Kanal Vip'te çalışmaya başladım. Gündüz gazetecilik yapıyor; akşam da derslerime devam ediyordum. Günlük siyasi- sosyal haberleri takip ediyordum.

Ancak unutmadığım ilk haberim kirasını ödeyemediği için evden çıkartılan ve iki torunuyla parkta yaşamaya çalışan yaşlı bir kadın idi. Utanıyordum ve isteksizdi haber olmasına. İkna ederek haberini yaptık. Haber yayımlandıktan sonra kanalın santrali kitlediğini öğrendim sabah işyerine geldiğimde. Yardım yapmak isteyen onlarca vatandaş teyzeye ulaşmak için iletişim bilgilerini istiyordu. Hatta haber yayımlandıktan hemen sonra bazılarının yiyecek ve giysi alarak parktaki teyzeyi bulduklarını öğrenince bu mesleğin ne kadar önemli ve onurlu olduğunu anladım. Topluma dokunmadan yani insanlara faydalı olmadan gazeteciliğin içinin boş bir meslek olmadığını bugün çok daha iyi anlıyorum.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Günümüzde gazetecilik yapmak o kadar kolay ki masabaşı üretilen haberler ve hazır gelen haber büttenleriyle gazetecilik yapıldığı zannediliyor. (İşi ciddiyetle yapan araştırmacı meslektaşlarımı tenzih ederim). Elbette bunu bütün gazeteciler için değil ancak araştırma ve sahaya inip ciddi haberlerin yapıldığını maalesef Konya basın camiasında göremiyorum. Gazeteler ve yerel birkaç televizyonda belediye haberleri ve birkaç asayiş haberinin dışında beni yerel Konya haberlerini izletecek ya da okutacak bir şey yok. İnsan için yumuşatacak ya da insan için acıtacak, topluma faydalı olacak işler yapılmalı ki ses getirsin ve bunu yapan haber kurumu konuşulsun. Siyasetçi ne der, belediye başkanına dokunur muyum gibi mazeretler bu meslekte olmamalı.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Unutamadığım o kadar çok mesleki deneyimlerim var ki hangi birini anlatsam bilemiyorum. Ancak

1995'te mesleğe adım atan Hüseyin Kanber, sahadan süzülen gerçek hikâyelerle gazeteciliğin yalnızca haber yazmak değil, insan hayatına dokunmak ve topluma karşı vicdanlı bir sorumluluk taşımak olduğunu anlatıyor; mesleğin onurunu, etik duruşunu ve dönüşümünü samimi bir söyleşiyle gözler önüne seriyor

30 Kasım 2007'de Isparta'da düşen uçağın enkazına ulaşan ilk haber ekibi bizdik. Anadolu Ajansı olarak gecenin ilerleyen saatlerinde uçağa iletişim kesildiğinin bildirilmesi üzerine apar topar yola çıkarak uçağın enkazına saatler süren aramadan sonra kurtarma ekiplerinin enkaz yerini tespit etmesinden kısa süre sonra ulaşmıştık. Sıcak ana ait ilk görüntüleri alıp tüm dünyaya servis etmiştik. Meslek hayatımızda çok nadir görülecek üzücü bir olaya şahit olmak elbette kolay unutulacak bir durum değildir.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Gazetecilik kamusal bir görevi yerine getirmektir. Tıpkı bir polis memuru ya da kamu da çalışan bir memurun yaptığı iş gibi. Ancak bunun farkında olmayan ya da olmak istemeyen yetkililer bir olay ya da durum karşısında sizi bilgilendirmek ya da durumu en doğru haliyle size aktarmak yerine (aktarılması gereken kadar) susmayı ya da en üst birimin bilgilendirmeyi yapacağını belirterek geri çekilmeyi tercih ediyor. Doğal olarak sıcak bir haber anında gazetecinin toplayabildiği oranda yayılır. Olumsuz ya da doğru olmayan bir bilginin yayımlanmaması için tüm resmi ve özel yetkililerin bu konuda duyarlı hareket etmeleri doğru bilgilerin halka ulaşması için çok önemlidir. Çok basit onlarca kaza ya da bir asiye olayında bilgi vermemeyi tercih etmek gazetecinin hem işini zorlaştırır hem de gerçek bilginin kaybolmasına neden olur. Gazeteciler ve bu mesleğe yıllarını vermiş biri olarak söylüyorum bir olayın ya da adli süreci etkilemediği sürece anlık bilgiyi gazeteciyle paylaşmak çok daha sağlıklı haberlerin halka ulaşmasını sağlar.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Kısa ve net: Mesleğini şahsi menfaatlerinden uzak tutarak toplumu doğru ve eksiksiz bilgilendirmek. Ayrıca toplumu iyiye ve doğruya yönlendirmek. Ahlsız yayımlar ya da toplumun kafasını karıştıracak, ikiye bölecek yalan, yanlış haberlerden uzak durmak.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Değişen dünya şartlarında kaçınılmaz bir durumdur dijitalleşme ve sosyal medya. Ancak az önce söylediğim gibi doğru bilgi akışının düzenli sağlandığı ve insanların kafalarında soru işaretlerinin kalmadığı içeriklerin bu platformlarda sunulması koşuluyla. Aksi durumda yine söylüyorum kötü niyetli kişilerin elinde burası toplumsal çatışmayı tetikleyebilecek en önemli kötülük merkezidir.

Yapay zeka uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekayı doğru bilgilerin yüklendiği teknolojik alanlarda kullanmak oldukça faydalı bir durum. Hastanelerde, teknolojik çalışmalarda ve eğitimde. Ancak yapay zeka yine insanların yükledikleri bilgileri (doğru ya da yanlış ayırt etmeden- edemeden) belli algoritmalar çerçevesinde bize yeni bir bilgi gibi sunmaktadır.

İnternette derlenen bilgilerin doğru olmadığı durumda, bize verilen bilgilerde doğal olarak doğru olmayacaktır. Bunu araştıran kişi gerçek bilgiyle ilgili elinde bir veri yoksa bu uygulama üzerinden aldığı bilgiyi gerçek zannedecektir. Bu nedenle yapay zeka üzerinden haberlerin oluşturulması ya da sorgulanması çok çok dikkat gerektiren bir durumdur. Buna uygulamaları kullanan gazetecilerin çok çok daha dikkatli olmaları gereklidir diye düşünüyorum.

Teşekkür ederiz.

Adalet için geliyoruz; çünkü
Biz Farklıyız!

10 OCAK

**Çalışan Gazeteciler
Günü'nü Kutlar,
Basın Çalışanlarına
Başarılar Dilerim.**

AV. Hasan YEL

Yeniden Refah Partisi

Konya İl Başkanı

YENİDEN REFAH

'Muhabirliği bırakamam, topluma faydalı oluyorum'

Kulu'nun kıdemli gazetecilerinden Hüseyin Ordulu ile ilçe şartlarında gazeteciliği konuştuk.

Kulu ne zaman seyahat güzergâhımızda olsa Hüseyin Ordulu omzunda çantası, boynunda makinası ile selamlaştığımız meslektaşlarımızdandır. Kendini hayatın adeta her anını gazeteci gibi yaşamaya kodlamış olan Ordulu sohbetimizde, taşra gazeteciliğinin karşı karşıya olduğu bir tehlikeye dikkat çekti "Muhabirlik emeğinin karşılığını alamayan bir meslek dalı haline gelince birçok bölgede muhabir yetişmiyor. Ajansların, gazetelerin ve internet haber-ciliği işletmelerinin buna çözüm bulmaları gerekiyor."

Önce sizi tanıyalım, hangi tarihte nerede dünyaya geldiniz ve eğitim hayatınızla ilgili bilgi verir misiniz?

1978 yılında Konya'nın Kulu ilçesinde doğdum. İlkokul sonrası iki yıllık bir Kuran Kursu döneminin ardından Mısır'da eğitim görme plânları dönemin yönetimi tarafından engellenince Kulu İmam Hatip Lisesinde eğitimimi tamamladım. Yaşanan 28 Şubat süreciyle birlikte eğitimde ilerleme kaydetmeyeceğimi düşünerek 18 aylık vatani görevimi tamamladım. Evliyim çocuk sahibi değilim.

Gazeteciliğe ne zaman ve nasıl başladınız, hangi medya kuruluşlarında görev yaptınız? Halen sürdürdüğünüz medya faaliyetlerinizle ilgili bilgi verir misiniz?

Gazetecilik serüvenime başlamamdaki en büyük katkı askerlik döneminde yapmış olduğum fotoğrafçılık ve gazete okumayı sevmemle birlikte kamuya katkı sağlamayı benimsememdir. Vatani görevimin ardından ekonomik kriz dolayısıyla çok zorluklarla karşı karşıya kaldım. Küçüklüğümde her gün evime giren gazeteyle beraber okuma alışkanlığı, araştırma ve düşünme konusu içime işlemiş olacak ki belli aşamalardan sonra yazılı basın da bölge temsilciliği görevine başladım.

2002 Yılında Vakit, Yeni Şafak, Milli ve Sabah gazetelerinin çeşitli tarihlerde temsilciliğini üstlendim. Bu zaman zarfında yerel gazete için de haber peşinde koştum.

2008 yılında Doğan Haber Ajansı ile görsel medyaya ayak bastım, Kulu ve Cihanbeyli ilçelerinden sorumlu olarak haber nöbetini devam ettirdim. Doğan Haber Ajansında sekiz yıllık bir tecrübeden sonra 2016 yılında sözleşme imzalayarak Anadolu Ajansı'nda göreve başladım. Belli bir zaman sonra TRT Haber muhabirliği görevini de üstlendim ve halen devam ettirmekteyim.

İletişim teknolojisinin günümüz şartlarından geri olduğu dönemlerde taşra muhabirleri haberlerini merkeze ulaştırabilmek için zamanla yarıştı. Siz bu yarışa teknolojinin hangi aşamasında dâhil oldunuz ve ne gibi şartlar altında çalıştınız?

İletişim teknolojisi ilerlemeden önce sadece fotoğraf makinası kullanılırken ulusal haber için önem taşıyan olaylarda negatifler, bilgiyle birlikte şehirlerarası otobüs yardımıyla Konya'ya ulaştırılırdı. Yani bu gün yaşanan bir önemli olay hazırlanıp yarına yetiştirilmesi için en erken otobüse verilir ve Konya'daki görevliye de zarfı otobüsten alması için bilgi verilirdi. Video kayıtlık bir haberde, kaydedilen kaset paketlenip yine otobüs yardımıyla iletilirdi.

2009 yılında artık harddisk kayıtlı bir kamera olması zorunluluğu doğmasıyla İsveç'ten akrabam vasıtasıyla kamera sahibi oldum. Yeni kamera ve internet aracılığıyla daha kolaylaşan ve hızlı aktarılan görüntü, fotoğrafla birlikte muhabirlik konusunda daha çok haz almama ve daha çok sevmeme neden oldu.

Muhabirlik yaparak maddi anlamda çok şey kazanmasam da bu zorlu mücadeleyi severek veriyordum. Kendime hep sormuşumdur. "Bu iş karın doyurmadağı halde neden yapıyorsun?" diye. Galiba topluma faydalı olduğumu düşünüyorum ve bu bana gerçekten haberciliği sevdiren. Muhabirlik, bırakamayacağım bir meslek haline geldi.

Haberciliğin radyo, gazete ve televizyon süreçlerinden sonra internet ve sosyal medya kanallarına evrilmesine dair görüş ve fikriniz nedir?

Günümüzde artık iletişim altın çağını yaşıyor. Bizim açımızdan habere dair ne yaşıyor anında sosyal medya platformlarında insanlarımız tarafından paylaşıyor. Fakat muhabir için iyi olsa da toplum için ve olaya muhatap kişi veya kişiler için bu hiç de hoş olmuyor. Çünkü bu görevle alakası olmayanların kulaktan duyma ve resmi makamlardan alınmayan bilgilerle yapılan haberler çoğu insanımıza zarar vermekte, hatta zaman zaman toplumda infiale neden olduğunu görmekteyiz.

Sosyal medyanın yararlı tarafı olduğu gibi zararlı tarafının da olduğu gerçeğini göz ardı etmemek gerekir. Bir muhabir olarak, sosyal medyada kesinlikle düzenleme ve denetimin gerekliliğine inanıyor ve arzu ediyorum. O kadar çok sayfa açılmış durumda ki, emek hırsızlığı yapılmakta, kaynak yazılmamakta, tabiri caizse kopyala yapıştır yapılmakta, bu

da muhabirlerin emeklerinin heba edilmesi anlamına geliyor.

Her bölgenin sosyal medyadaki sayfaları muhabirler tarafından yönetilmeli maddi manada da kazanç sağlamalıdır. Muhabirlik emeğinin karşılığını alamayan bir meslek dalı haline gelince artık birçok bölgede yetişmemektedir. Bu konuda ajansların, yerel gazetelerin ve internet haberciliği işletmelerinin bir çözüm bulmaları gerekmektedir. Bunun yolunun da sosyal medyadan yapılan kazançla olacağını düşünmekteyim.

Bir dönem Kulu Belediyesi basın bürosunda görev alıp medya ile ilişkilerinizi tanışmanlık düzeyinde devam ettirdiniz. Bu süreçteki deneyimlerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Kulu Belediyesi Basın ve Yayın müdürlüğünde görev aldığım üç yıllık sürede güzel işler yapmak, güzel tecrübeler kazanmakla beraber muhabirliğin verdiği avantajla Konya ve Ankara'da görev alan basın mensuplarıyla çok güzel bir diyalog yaşayarak bir aile olduk. Birim olarak medya, basın vazgeçilmezimizdir. Bu süreçte Konya'daki basın mensubu arkadaşlar, sorumlu olduğum bölgede yapacağı her türlü işlerde bana ulaşıp, ben de yardım etmekten keyif aldım. İlçemiz hakkında bilgi ve belgelerle her türlü katkıyı sağlamaya çalıştım. Ziyaretimize gelen meslektaşlarımızı en iyi şekilde ağırlamaya çalıştım.

Görevimde zorlu ve yoğun bir süreç geçirdiğimi söyleyebilirim. Ekip ile çalışmanın önemini vurgulamam gerekli, çünkü yalnız çalışmak çok zor. Bu sürede sosyal hayatım çok kısıtlandı, haftanın tamamını çalışmakla geçirdim. Çalıştığım dönemde yönetimin maddi anlamda ekip oluşturmaması sizi daha çok çalışmaya itiyor. Çalışma planı, seçilen yöneticiye göre değişim sağlamakta olup; bunu yaşayarak tecrübe ettim.

Konya'nın başkente açılan kapısı durumundaki bir ilçede gazetecilik yapmanın sizin açısından zorluk ve avantajlarından bahsedermisiniz?

Kulu, Konya'ya 150 kilometre uzaklıktaki ilçesi ve başkente açılan kapısı olmakla beraber yoğun gurbetçisi olan bir ilçedir. Mesleki açıdan zorlukları olsa da avantajlarını da görmekteyim. Haber konusunda zorlukları; idare bakımından birçok kişiyle muhatap olmak zorunda ve bilgiye geç ulaşmaktayız. Yani çevremizdeki komşu ilçeler Ankara'ya bağlı ve mesafe açısından, haberler bölgeye yakın ama benim bölgem dışında olması dolayısıyla hem ulaşım hem de

tanımadığın kişilerle diyalog çok zor oluyor. Bu durumda zamanın önemini bildiğim için bir haberi yetiştirmek üzere saatlerimi harcamak zorunda kalabiliyorum.

Avantaj bakımından, çevre edinmek bizler için çok önemli; habercinin en büyük silahı istihbarattır. Her daim yeni yeni insanlarla tanışmak, dostluk kurmak bizler için en büyük avantajdır. İlçenin Ankara ve Konya arasında kalması gazeteci için bir nimet haline geliyor. Her iki şehre de kollarınız uzamış oluyor.

Mesleki bir hatıranızı anlatır mısınız?

Gazetecilerin hem iyi, hem kötü kategoride hatıraları çoktur. Çünkü bizler bire bir olayların içerisindeyiz. Bizim için haber hemen bitmez, tıpkı savcı gibi takipte kalarak haber içerisinde haber ararız. Mesleki hayatımda trafik kazalarının sonucunda nice ailelerin yok olduğunu görmek, en fazla da dokuz kişilik bir ailenin yok olmasını görmek kötü bir anıdır. Hatıralarımın arasına kötü olarak koyduğum nice yalnız kalmış yaşlı insanımızın evinde günlerce ölü olarak kalması beni derinden üzen haberlerimdir.

Mesleğe başladığım yıllarda yalnız yaşayan bir gurbetçimizin evinde ölü olarak bulunduğu ihbarı üzerine olay yerine gitmiştim. Ceset dört gün boyunca ısıtıcının önünde kalmış maalesef. İçeride bütün adli işlemlerin yapılmasının ardından bende meraklı gözlerle içeri girdim ama hayatım boyunca halâ unutmadığım o kokuyla karşı karşıya kaldım. Kötü hatıralarımdan biri de maalesef bu olaydı. Sonraki bu tür haberlerde yakın markaja girmedim.

İyi hatıralarıma gelince... Genel olarak söylemek isterim ki eleştirel doğa, çevre haberlerimin ardından yetkililerin harekete geçmesi kamu adına bana her zaman iyi gelmiştir ve iyi hatıralarımda yerini almıştır.

Sizin eklemek istediğiniz bir konu var mı?

Görevim boyunca hep şunu başarmak istemişimdir. İlçemde bir müzenin ve kültür evinin yapılması en büyük hayalımdır. Gelen ziyaretçilerimize, en önemlisi gurbetçi ilçe olmamızdan dolayı gelen yeni nesle hiçbir şekilde tarihimizi, geleneklerimizi ve kültürümüzü öğretmemektiyiz. Keşke yetkim olsa da, tarihi göz önüne serecek kalıcı bir eser bıraksam diye her zaman temennide bulunuyorum.

Kıymetli meslek büyüğüm Mustafa Güden abime ve Yenigün gazetesi ekibine bana verdikleri bu sayfadan dolayı teşekkür ediyorum. Bütün gazeteci dostlarıma da sağlık afiyet diliyorum.

İletişim tutkusunu profesyonel kariyerine dönüştüren İrem Emine Ceylan ile medyanın dününü ve bugününü konuştuk. Sahadaki beklenmedik olaylardan spikerlik koltuğundaki sorumluluklara kadar pek çok konuya değinen Ceylan'a göre, günümüz dünyasında gazeteci olmanın en büyük kuralı; hıza rağmen doğruluktan ödün vermemek

Mikrofonun gücü ve gerçeğin peşinde!

Medya dünyası, dijitalleşen dinamikleriyle her geçen gün daha karmaşık bir yapıya bürünürken, sahada ter döken genç kalemlerin ve ekran yüzlerinin enerjisi sektöre taze bir soluk getirmeye devam ediyor. Konuşmuyor; Alanya'da başlayan profesyonel serüvenini memleketi Konya'ya taşıyan, TV42 ekranlarının sevilen muhabir ve spikerlerinden İrem Emine Ceylan! İletişim tasarımı disipliniyle harmanladığı kariyerinde, sokak röportajlarının heyecanından canlı yayınların sorumluluğuna uzanan geniş bir deneyim yelpazesine sahip olan Ceylan ile medya sektörünün dönüştürücü gücünü konuştuk. Gazeteciliğin etik değerlerinden yapay zekanın sektörel etkilerine, pazar yerindeki unutulmaz anlarından haberin mutfağındaki zorluklara kadar pek çok konuya değindiğimiz bu söyleşi, genç bir iletişimcinin mesleki tutkusuna ayna tutuyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

İrem Emine Ceylan. 05.10.2000 Konya doğumluyum. Alanya Üniversitesi / Sanat ve Tasarım Fakültesi/ İletişim Tasarımı ve Yönetimi (İngilizce) mezunuyum. Çalışma hayatına 2020 yılında Alanya'da reklam ajansında başladım. Daha sonra okulumu devam ederken bu sektörde kendimi geliştirmek adına 1 sene Alanya'nın yerel televizyonu Digi Z Tv şirketinde, program çekimleri, sokak röportajları ve haber editörlüğü yaptım. Sonrasında memleketim Konya'ya dönmeye karar verdim. Şimdi ise TV42'de muhabirlik ve spikerlik yapmaktayım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Üniversiteye hazırlanırken bu bölümü okumayı ya da bu sektör içerisinde olmayı düşünmemiştim. Sınav sonrasında ise İletişim Tasarımı bölümünü araştırdım ve çok kapsamlı bir bölüm olduğunu öğrendim. 1. Sınıfa başladığımda vizelerim ve finallerim uygulamalı sınav olarak ilerledi ve bu

bölümün beni mutlu ettiğini fark ettim. Kısa video çekimleri, Photoshop, grafik tasarımı ve sahada ödevlerimi yapmak beni bu sektöre yakınlaştırdı. Daha sonrasında kendimi geliştirmek için çalıştığım iş yerinde, bu sektörde güzel bir itibar kazanıldığını keşfettim. Sonrasında ise sektöre ilgi duyulum ve her zaman kendimi geliştirmek adına çalıştım.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Sahada çalışmayı çok istiyordum ama bir o kadar korkuyordum. Fakat bir yerden başlamam gerekiyordu çünkü bu sektörde girişimciliğin önemli olduğunu biliyordum. İlk haberim sokak röportajıydı. Esnaflara, turizm ve turistlerin fiyatlara tepkileri ile ilgili haber yapmıştım. İlk haberim, ilk kamera karşıları deneyimim ve ilk sokak röportajım. Tabii ki çok heyecanlıydı. İnsanlara nasıl yaklaşmam gerektiğini ve insanlardan nasıl tepkiler alacağımı bilmiyordum. İlk haberimde insanlara biraz çekinecek mikrofon uzatmıştım. Heyecanımı ve korkumu yansıtmıştım. Zorlandım ama benim bu sektörde cesaret kazanmamı sağladı. Bu sebeple ilk haberim meslek hayatıma başlamak için büyük bir adımdı.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Gazeteciliğin her sektörde olduğu gibi zor ve kolay yönleri de var. Zor yönleri; Sosyal medya ve internet sayesinde yanlış veya kasıtlı olarak üretilmiş bilgiler yayılıyor. Bu yüzden gazeteciler daha dikkatli olmak zorundalar. Medyaya olan güvenin azalması, gazetecilerin yaptıkları işin değerinin sorgulanmasına yol açabiliyor. Kolay yönleri ise; İnternet, akıllı telefonlar ve dijital araçlar sayesinde bilgiye ulaşmak, röportaj yapmak ve haber yaymak çok daha hızlı. Eskiden ulaşılması zor olan belgelere, arşivlere ve uzmanlara bugün birkaç tıkla erişilebiliyor. Gazeteciler büyük medya kuruluşlarına bağlı olmadan da blog, podcast veya

sosyal medya üzerinden içerik üretebiliyor. Bugün gazetecilik teknik olarak daha kolay, ancak etik, doğruluk ve güven açısından daha zor bir meslek hâlinde.

Sahada çalıştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Kameraman arkadaşım ile, pazardaki fiyatları ve gündemin ekonomi-siyle ilgili özel haber yapmak istedik. Vatandaşlarla ve esnaflarla röportaj yapmak için pazara gittik. Röportaj yaptığımız iki vatandaş siyaset kavgası yaptı. Kavgı çok büyüdü ve pazarda ilk röportajımdı biraz telaşlandım ve ne yapmam gerektiğini o an bilemedim fakat durumu tarafsız bir şekilde kontrol edebildim. Her sahada çalıştığımda yeni şeyler öğrenmek ve kendimi geliştirmek bu sektöre daha şok bağlanmama sebep oldu. Olmaya devam ediyor.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Genelde ilk gelen bilgiler tam doğru olmayabiliyor; eksik ya da taraflı olabiliyor. Bu yüzden bilgiyi tek bir kaynağa güvenmeden, birkaç yerden kontrol etmek gerekiyor. Sosyal medyada haberler çok hızlı yayıldığı için gerçek olanla söylenti olanı ayırt etmek zorlaşıyor. Yetkililere, olaya tanık olanlara ya da resmi belgelere ulaşmak her zaman kolay olmuyor. Bir yandan haberi hızlı vermek beklenirken, diğer yandan doğru bilgi vermek zorunluluğu baskı yaratıyor. Kendi düşüncelerini ya da toplumun tepkisini habere katmadan, dengeli bir dil kullanmak kolay değil. Özellikle çocuklar, mağdurlar ve özel hayat gibi hassas konularda neyin yazılıp yazılmaması gerektiğine karar vermek oldukça zor olabiliyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Bence gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu gerçeği doğru, dürüst ve tarafsız bir şekilde aktarmaktır. Gazeteci; bilgiyi çarpıtmadan, eksik bırakmadan ve kişisel ya da çıkar odaklı yaklaşımlardan uzak durarak kamuoyunu bilgilendirmelidir. Spikerlik yapıyorum ve en çok dikkat ettiğim şeylerden birisi ise seyirciye karşı güler yüz, samimiyet ve doğrucu olmak. Gazetecinin ve spikerin eleştiriye açık olması gerektiğini ve samimi bir dille doğruyu veya yanlış anlatılabilmenin çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Haberler artık anında yayımlanabiliyor. Gazeteciler sosyal medyayı hem kaynak hem de yayın kanalı olarak kullanıyor. "Son dakika" haberciliği çok daha yaygın hale geldi. Bağımsız gazeteciler ve küçük haber siteleri daha görünür oldu. Olay yerinden paylaşım yapan kişiler önem kazandı. Kullanıcılar yorum yapıyor, paylaşabiliyor, hatta habere yön verebiliyor. Etkileşim beğeni, paylaşım, yorum haberin yayılmasını etkiliyor. Yanlış bilgi ve "sahte haber" daha hızlı yayılabilir. Diğer yandan basılı gazetelerin gelirleri azaldı. Dijitalleşme gazeteciliği daha hızlı, erişilebilir ve etkileşimli hale getirdi; ancak aynı zamanda güvenilirlik, etik ve kalite konusunda yeni sorunlar ortaya çıkardı.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zeka uygulamalarının olumlu ve olumsuz yönleri olduğunu düşünüyorum. Doğru kullanıldığında büyük bir kurtarıcı. Mesela; hava durumu, spor skorları, finans bültenleri gibi çok daha hızlı üretebiliyor. Bu, gazetecilere araştırma ve sahaya daha fazla zaman ayırma imkânı veriyor. Karmaşık bilgileri anlaşılır hikâyelere dönüştürmekte yardımcı olabiliyor.

Gazeteciliği biraz kötü etkilediğini düşündüğüm noktalar ise, yaratıcılık bitiyor. Haberin önemi, haber yazmanın öneminin azaldığını düşünüyorum. Gazetecilik, araştırmak, takip etmek, haber aramak, üretmektir. Fakat şu an maalesef ki yapay zeka bunların hepsini bir tuşla yapıyor. Yapay zekâ gazeteciliği bitirmez, ama gazeteciliğin nasıl yapıldığını kökten değiştireceğini düşünüyorum.

Teşekkür ederiz.

**GELECEK
PARTİSİ**

“

**Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen
'Basın bir milletin müşterek sesidir'
ilkesinden hareketle, basın ahlak
esasları çerçevesinde çalışmalarını
büyük bir özveriyle her koşulda
kamuoyunu aydınlatmak için
büyük bir özveriyle çalışan
tüm basın mensuplarımızın
10 OCAK ÇALIŞAN
GAZETECİLER GÜNÜNÜ
KUTLARIM.**

”

Ahmet Arslan
Gelecek Partisi İl Başkanı

Medicana uyarıyor: Ani ısı değişimleri bel ağrısını artırabilir

Toplulun yaklaşık yüzde 80'i yaşamlarının bir döneminde bel ağrısı sorunuyla karşılaşılıyor. Medicana Sağlık Grubu Beyin ve Sinir Cerrahisi Bölümü'nden Op. Dr. Yaşar Karataş, mevsim geçişlerinde yaşanan bel ağrılarıyla ilgili konuştu

Günümüzde hareketsiz yaşam tarzı, kilo fazlalığı ve dengesiz beslenme alışkanlıkları omurga sağlığını olumsuz yönde etkileyerek birçok kişide omurga yıpranmasına neden olmaktadır. Yıpranmış omurgada yapılan ani hareketlerin kas ve eklem zorlanmalarına bağlı ağrılara yol açabileceğini kaydeden Medicana Konya Hastanesi Beyin ve Sinir Cerrahisi Op. Dr. Yaşar Karataş, özellikle sonbahardan kışa geçiş döneminde bel sağlığına dikkat edilmesi gerektiğini vurgulayarak önemli uyarılarda bulundu.

D vitamini, kalsiyumla birlikte kemik gücünü artırır

Mevsim geçişlerindeki sıcaklık farklılıkları kaslarda ani kasılmalara ve dolaşım bozukluklarına yol açarak omurga çevre-

sindeki kas dokusunun gerginleşmesine neden olur. Bu durumun özellikle yıpranmış omurgalarda ağrılara neden olduğunu söyleyen Op. Dr. Yaşar Karataş, sözlerine şöyle devam etti: "Isı düşmesi kaslardaki kan akımını azaltır. Bu da iyileşme sürecini yavaşlatarak ağrıların uzamasına da neden olur" diye konuştu.

Soğuyan havalarla birlikte güneş ışığından daha az yararlanıldığını belirten Op. Dr. Yaşar Karataş, D vitamininin kemik sağlığı açısından önemine dikkat çekti: "D vitamini, kalsiyumla birlikte kemik gücünü artırır. Güneş ışığı azaldığında D vitamini üretimi de düşer. Bu durum osteoporoz zemin hazırlayabilir ve iskelet sistemi ağrılarına yol açabilir. Uygun saatlerde güneşten faydalanmak ve dengeli beslenmek

bu açıdan çok önemlidir" dedi.

Kıyafet seçimi ve egzersiz önemli

Soğuk havalarda mevsime uygun giyinmenin kas spazmlarını önlemede önemli rol oynadığını belirten Op. Dr. Yaşar Karataş, "İnce kıyafetler, araç kullanırken camı açık bırakmak veya terleme sonrası aniden soğuk havaya çıkmak kas spazmlarına ve tutulmalara yol açabilir" uyarısında bulundu.

Bel sağlığını korumanın en etkili yollarından birinin düzenli egzersiz yapmak olduğunu vurgulayan Op. Dr. Karataş, "Egzersiz omurga kaslarını güçlendirir, eklem hareket açıklığını korur ve esnekliği artırır. Bu sayede ani hareketlerde sakatlanma riski azalır" dedi.

HİZMET PETROL

Yarım asırlık
HİZMET AŞKI

7/24
HİZMETİNİZDEYİZ

**TEK ARACA DEĞİL, HER ARACA
TEK SEFER DEĞİL, HER SEFERİNDE
ANINDA İNDİRİM!**

**HER ZAMAN KALİTE
UYGUN FİYAT
GÜLER YÜZLÜ HİZMET**

www.hizmetpetrol.com.tr

Mevlana Civarı Üçler Mezarlığı Karşısı Konya

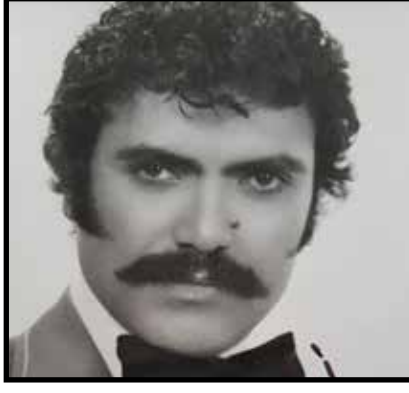
Tel./Faks: 0332 352 22 41 • E-mail: bilgi@hizmetpetrol.com.tr

*Bizi Facebook'tan da
takip edebilirsiniz!
facebook.com/hizmetpetrol*

Yakıtlarımız **Tüpraş** rafinerileri çıkışlıdır.

KURULUŞUR

Bir ömrün hikâyesi: Abdullah İleri

“Kahpe felek, değirmenin döndü mü?” mısrasıyla hayata veda eden Abdullah İleri, ardında onurlu bir isim ve tertemiz bir geçmiş bıraktı. Sanatçı naifliğini bir ülküdaşın sert ve dik duruşuyla harmanlayan, çocuklarını vatana hayırlı birer nefer olarak yetiştiren bu gönül insanı, koleksiyonundaki tespihler gibi dostlukları da tek tek sabırla işledi

Yörük bir ailenin evladı olarak, Torosların vakur sessizliğini yüreğine miras alan Abdullah İleri, 15 Nisan 1955'te Karaman'ın Ermenek ilçesinde dünyaya gözlerini açtı. Çocukluğunun ilk yıllarını Ermenek'in saf ve mütevazı atmosferinde geçirdi. Henüz ilkokul beşinci sınıftayken, 1965 yılının sonbaharında; anne ve babası ile dört kız kardeşini de yanına alarak Konya'ya göç etti. Bu göç, onun hayat yolculuğunda yeni bir sayfanın başlangıcı oldu.

Ortaöğrenimini Konya Devrim Ortaokulu'nda, lise eğitimini ise Karatay Lisesi'nde tamamladı. Gençlik yıllarında vatan sevgisini, inandığı değerleri ve ülkücü duruşunu hayatının merkezine aldı; Konya'da ülke sevdalı bir genç olarak birçok siyasi faaliyetin içinde yer aldı.

Vatan borcunu, Sivas Temeltepe'de acemi birliğinden sonra, Ankara Sıhhiye Orduevi'nde tamamladığı askerlik hizmetiyle yerine getirdi. Askerlik sonrası hayatında ise, kader onu hem sanatla hem emekle yoğunlaşmış bambaşka bir yola çağırıyordu.

Konya'da küçük bir berber dükkânında, el yapımı, mütevazı bir bağlama ile başlayan müzik serüveni kısa sürede bir tutkuya dönüştü. Arkadaşlarıyla birlikte saz öğrenmeye duyduğu heves, onu sahnelerin tozuna taşıdı. Bu sevdâ; Konya Fuar Gazinosu'nda, Alaeddin Tepesi'nde bulunan Torans Salonu'nda taçlandı. Ferdi Tayfur, Yıldırım Çınar ve Özay Gönülüm gibi usta sanatçılarla aynı sahneyi paylaşma onuruna erişti; türkülerde kendi hikâyesini, kendi sesini buldu.

1978 yılında, yine sahne aldığı Torans'ta hayat arkadaşı, Asuman İleri'yi tanıdı ve nişanlandı. Ancak hayat, her zaman tutkulara uzun yollar açmazdı. Fransa'da gurbetçi bir ailenin kızı olan sevdiğini kaybetmemek ve kayınpederinin “daha sağlam bir iş” isteğini karşılamak adına, sanatı kalbine saklayarak sahnelere veda etti.

Ardından basın dünyasına adım attı; Konya Postası'nda muhabir olarak başladığı meslek hayatını Yeni Meram Gazetesi'nde sürdürdü.

1979 yılında dünya evine giren Abdullah İleri, bir oğlu ve iki kızının dünyaya gelişiyle hayatını ailesiyle anlamlandırdı. Evlatlarını; biri asker, biri öğretmen, diğeri sağlıklı olacak şekilde topluma faydalı bireyler olarak yetiştirdi. Böylece vatani koruma, öğretme ve iyileştirme duygusunu kendi evladıyla yaşatan bir baba oldu.

1981 yılında Konya Ticaret Odası'nda memur olarak göreve başladı. Bunun yanında milli atletizm hakemi olarak birçok müsabakada görev aldı. Ancak yapılan revizeler nedeniyle iş akdinin sona erdirilmesi ve aynı dönemde annesini kaybetmesi, hayatındaki en ağır imtihanlardan biri oldu. Bu süreçte yakalandığı amansız şeker hastalığıyla, 1990 yılından 2025'e kadar büyük bir sabır ve metanetle yaşamını sürdürdü.

Siyasi duruşundan hiçbir zaman taviz vermeyen Abdullah İleri, “büyük davam” dediği Milliyetçi Hareket Partisi'nin Konya il yönetimlerinde çeşitli dönemlerde görev aldı.

Evlatlarının yuva kurmasıyla beş torun sahibi oldu, evlat ve torun sevdasıyla yaşayan bir gönül

insanı sıfatıyla ailesi kadar değer verdiği dost ve arkadaşları ile de ayrılmaz bir bütün olarak sağlığında hep dile getirdiği “dost meclisim” kelimesi hayat felsefesi oldu.

Tespih sevdası ise onun zarif ruhunun bir yansımasıydı. Koleksiyonuna kattığı kıymetli tespihleri bir süre çeker, ardından değer verdiği insanlara hediye ederdi. “Hatıra, insanları birbirine bağlar” sözü, onun dünyaya bakışını özetler gibiydi. Vefatının ardından cenaze törenine katılan birçok dostunun elinde, onun hatıra olarak verdiği tespihlerin bulunması; arkasında bıraktığı gönül izlerinin sessiz bir şahidi oldu.

2025 yılının Haziran ayında, sebebi anlaşılmayan rahatsızlıkların araştırılması sonucu; şeker hastalığına ek olarak, sigara ve alkol kullanmasına rağmen siroz teşhisi konuldu. Ardından başlayan hastaneler arası zorlu süreç, yoğun bakım ve tedavilerde onu fazlasıyla yordu. Sirozla mücadelesi sürerken konulan kan kanseri teşhisi ise bu ağır yükü daha da derinleştirdi. Yapılan tüm müdahalelere rağmen, 4 Aralık 2025 tarihinde hayata veda etti. Cenazesi aynı gün ikindi namazını müteakiben Kurutuluş Mezarlığında toprağa verildi.

Geride; onurlu bir yaşam, tertemiz bir isim ve sıkça dile getirdiği o söz kaldı;

“Kahpe felek... Değirmenin döndü mü, döne döne sıra bana geldi mi?”

Ve o değirmen döndü;

Fakat ; Abdullah İleri, ardında silinmeyecek izler bırakarak bu dünyadan geçti.

DOSTLARININ KALEMİNDEN

Bir Dostun Ardından / Seyit Emiroğlu

Abdullah Bey ile lise yıllarında tanışmıştık. Farklı okullarda okumamıza rağmen aynı idealin peşinden koşmamız bizi birbirimize yaklaştırmıştı. Farklı zamanlarda farklı mekanlarda beraber oluyor, memleket ahvalinden konuşuyorduk. Zaman bizleri ayırdı, yüksek tahsil ve iş hayatı az görüşmemize sebep oldu. Netice her ikimizde emeklilik hayatına başlayınca daha sık görüşür olduk. Bizleri hep o toplan plan yapar davet ederdi. Buluşur sohbet ederdik. Bugün artık o yok ama onun güzel hatıraları hep var olacak. Rabbimden rahmetler niyaz ederim. Başta muhterem eşine, evlatlarına ve torunlarına baş sağlığı diler, sağlıklı, mutlu bir hayat temenni ederim.

Abdullah İleri abinin ardından... / Yüksek Mimar Mustafa Celepçi

İyi bir ülküdaş, iyi bir dava adamıydı. Hayatını inandığı değerlerle yoğurmuş; emeklilikten sonra dahi sorumluluktan kaçmayıp MHP yönetiminde görev almıştı. Ermenek sevdası, memleketine olan vefasının en güzel göstergesiydi. Sert ve mesafeli görünen duruşunun altında ise bir sanatçı naifliği saklıydı; Türk kültürüne, türküler, tesbihe olan muhabbetiyle gönüllere dokunurdu. Kimseye zararı olmayan, bulunduğu yere ağırlık ve ahlak katan bir insandı. Ardında güzel hatıralar, temiz bir iz bırakarak gitti. Rabbim rahmetiyle muamele eylesin, mekânı cennet olsun.....

Sevgili Abdullah İleri.. Rabbim rahmetini dâim eylesin.. / Ahmet Külahlı

Vatan, millet, ülkü sevdasının gönlümüze düşüp aklımıza yön verdiği deli zamanımızda tanıdım kendisini. Doğruda karar kılmış, gönlü geniş, hukuku adaletin merkezinde gören bıçkın bir kişiliğe sahipti. Emekli hayatımızda da olmamız lazım gelen yerde buldum kendisini.. Haftanın belli günlerinde dost bildiklerimizi bir mekanda birleştirir; geçmişimizden günümüze taşınan ne varsa tartışır, ahvalimizin ederini analiz ederken bağlaması ile gönül telimizin ince ince akordunu yapardı. Yüzüme tebessüm ile bakarak beni çok sevdiğini söyler ve "ah hocam ah, elleri alım ettin beni de zalim" diyerek yapılan sohbetlerin yönünü yumuşak bir geçişle değiştirirdi. Gönlümüzde hoş bir sedasın sevgili Abdullah..

Konya büyük bir değerinden mahsun kaldı / Prof. Dr. Mehmet Alagöz

Ruhuyla, fikriyle, hayatıyla herkese örnek olmuş ve ülkesi için her daim mücadele etmekten vazgeçmeyen Türk Milli-yetçisi güzel abim, ruhun şad olsun. Bizler senden razıyız. İnşallah Mevlâm da senden razı olur. Allah rahmet etsin eylesin.

Bir dostun ardından / Halil Ataoğlu

Konya'ya ve ülkesine hizmet için adanmış bir hayat... Dost meclislerinde yaptığımız sohbetlerde Türk töresinden hiç ayrılmayan, toparlayıcı ve yapıcı sözleriyle yol gösterici olan, inceliğiyle gönüllere iyilik ve tebessüm dağıtan güzel insan.. Bana "gara gardaşım" diye hitap eder, dile getirdiği saziyla türküler ikram ederdi. Ruhun şad olsun. Başta ailesi olmak üzere tüm sevenlerinin başı sağ olsun.

İyi ki Abdullah İleri arkadaşımı... / Hakkı Altuntaş

Abdullah İleri iyi bir dosttu. Bir kaç gün görüşmesek mutlaka arar hal hatır sorardı. İyi bir arkadaştı. Görüştüğümüz an da vaktin nasıl geçtiğini anlayamazdık. Çok güzel türkü söyler, çok güzel saz çalardı. Profesyonel bir sanatçıydı. Yardım severdi. Tanıdığı tanımadığı kimin bir müşkülünü görse onu giderinceye kadar çabalardı. Bu iyileri daha çok çoğaltabiliriz. İyi ki Abdullah İleri arkadaşım. İyi ki Abdullah İleri dostum. İyi ki Abdullah İleri abim. Seni çok özleyoruz Abdullah abi mekânın cennet olsun inşallah.

O bir tarz adamıydı / Hacı Mustafa Kaymak

Abdullah Abi nasıl anlatılır kelimelerle nasıl ifade edebilirim bilemiyorum ama; Bence Abdullah Abi Millî ve Manevî değerlerine bağlı, iyi bir Türk Milliyetçisi, naif bir insan, duygu adamı, içi dışı bir düz insan, paylaşımcı, birleştirici, çevresine duyarlı yardımsever, çözüm odaklı, sağlam dostlukları olan, temiz ve iyi giyinen, müthiş bağlama çalan, tarz adamıydı.. Mekânı cennet olsun.

Hatıraları daima canlı kalacaktır / Yusuf İnanç

Abdullah İleri ağabeyi kaybetmenin hüznü yüreğimizdeyken, hatıraları daima canlı kalacaktır. Kendisi güçlü bir ülküdaşı; zor zamanda dostu omuz, dar günde kapı, iyi günde sessiz bir sevinçti. Yardımseverliğini anlatmazdı; yaşardı. Kimse bilsin diye değil, Hakk rızası için uzatırdı elini. Vefayı sözüyle değil, ömrüyle gösterirdi. İlkeleri vardı; rüzgâra göre yön değiştirmez, menfaate göre susmazdı. İnandığı değerleri hem yaşar hem de yaşatmaya gayret ederdi. Abdullah ağabeyimin bir de türküleri vardı... Bağlamasında hüznün, sesinde memleket, ezgisinde dava vardı. Onun türküleri dostlarına duyduğu sevginin ifadesiydi. Gara gardaşım Halil Ataoğlu'na, Hacı Kaymak Muhtar Mustafa Kaymak'a hediye ettiği türküler; bir hatıranın, bir muhabbetin sesiydi. Abdullah İleri ağabey, ardında güzel dostlar, temiz hatıralar, silinmeyecek izler ve susmayacak türküler bıraktı. Mekânın cennet olsun ağabeyim. Sesin kulaklarımızda, hatıran gönlümüzde yaşayacak. Aziz ruhun şad, mekânın cennet olsun inşallah.

Gazete kokusunun insanın ruhuna işlediği, mürekkep lekelerinin bir madalya gibi parmaklarımızda gezindiği o eski matbaa günleri artık birer anı. Ama bazı insanlar vardır yıllar geçse de, devir değişse de, isimleri matbaanın duvarlarına sinmiş o mürekkep kokusu gibi silinmez. Bizim için o isimlerden biri de hiç şüphesiz Mehmet Altıntaş, nam-ı diğer Ebbek Memet.

Merhaba Gazetesi Matbaa bölümünde Ebbek Memet ile çok uzun yıllarımız geçti. Biraz zaman alırdı işimiz sabahlara kadar sürerdi baskısı, kırımı, balyalama-sı. Ama Ebbek Memet oradaysa, yorgunluk bir şekilde hafifler, gecenin bir yerinde mutlaka kahkaha patlardı. Çünkü o, matbaanın sadece baskı ustası değil neşesi, rengi ve olmazsa olmaz karakteriydi.

OKUMA YAZMAYI SEVMİYEN AMA MATBAA MAKİNESİNİN DİLİNDEN KONUŞAN ADAM

Ebbek Memet'in küçük bir özelliği vardı okuma yazmayı pek önemsemezdi. Büyük harfler bir derece ama gerisi... Karıştıktı. Fakat şu gerçek asla değişmez okuma yazmayı bilmek başkadır, işini bilmek bambaşka!

Dünya üzerinde 35 yıl boyunca tek bir aksama olmadan günlük gazeteyi basan, makinenin huyunu suyunu ezbere bilen, kâğıdın kokusundan o gün havanın nem oranını tahmin eden kaç kişi tanırırsınız?

Biz bir tanesini tanıdık: Ebbek Memet. "Ebbek" lakabı da ekmeğe "Ebbek" demesinden gelir. Biz de o haliyle sevdik onu doğallığıyla, dobra tavıyla, saf temiz mizacıyla...

Değişmeyen Kıyafetleri, Değişmeyen Yolu, Değişmeyen İnadı...

Bazı insanlar kendi düzenini kurar ve o düzen dünyanın en sağlam kanunları gibi işler. İşte Ebbek Memet tam böyle bir adamdı. Kıyafetleri yıllarca değişmedi. Koyu renk ceket, koyu yelek, koyu pantolon, sivri uçlu yumurta topuk ayakkabı...

Yolu da değişmedi:

Yanık Cami'den şehir merkezine giden o tek güzergâhı 25 yıl boyunca bir santim bile değiştirmede. Kestirme yol mu? Onun kitabında yoktu. Otobüs, dolmuş? O da yok.

"Adam yürür!" mottosuyla yıllarca gidip geldi. Ve inanırsa...

Ne yaparsanız yapın fikrini değiştiremezsiniz. İşte o yüzden Ebbek Memet ile yaşadığımız neşeli anılar bir masal tadındadır.

"Renkli Fotoğraf Makinesi Getirdi!"

Bacanağı yurtdışından gelmişti. Matbaaya girer

girmez müjdeyi verdi, "Ali Sait! Bacanağım bana renkli fotoğraf makinesi getirdi!" O yıllar renkli fotoğraf pek bilinmez. Ben anlatıyorum, "Mehmet, renkli makine olmaz. Film neyse o..." Ama yok!

"Ali Sait, televizyon değil lan bu! Renkli fotoğraf makinesi! Renkli çekiyor renkli!" diye inatlaşması hâlâ belleğimde. Bugün bile sorsak eminim aynı kararlılıkla anlatır.

DÖRT AY BORDRO İNATLAŞMASI

Bir gün muhasebe maaş bordro imzalatıyordu. İçeriden çıktım, şaka olsun diye Mehmet'e dedim ki, "Bize içeride bir kâğıt imzalatıldı, tüm haklardan vazgeçiyor-muşuz galiba..."

Ciddiye aldı tabii. Sonuç, Dört ay boyunca bordro imzalamadı! Sonunda ikna ettik ama yıllar sonra bile hâlâ laf atar, "Senin yüzünden imzalamadım lan dört ay!" Sözde kızar, ama gözünün kenarı hep güler.

ÜNLEM İŞARETİNE 'TERS DURAN İ HARFİ' DEMEK...

Gazetenin manşetindeki ünlem işaretini görünce, "Ülen cahiller! İ harfini ters koymuşlar!" dedi. Ve düzeltti... Hem de tepe taklak!

Başka bir gün üç siyasetçinin olduğu bir haberde, "İHL'leri bunlar kapatıyor" diye herkesin yüzünü karalayıp matbaadan onlarca gazete çıkarması mı? Gece tren sesi duyup "Helikopter geçiyor Ali Sait!" diye inatlaşması mı? Hepsisi matbaanın unutulmaz kahkahalarıydı.

Şimdi soracak olursanız,

Ebbek Memet artık matbaa makinelerinin gürültüsünü torunlarının sesiyle değiştirdi. Torunlarının peşinden koşarken bile o meşhur yumurta topuk ayakkabısıyla yürüyor mu?

Kesinlikle evet! Torunları "Dede sen gazeteyi nasıl basıyordun?" diye sorduğunda, anlatır o eski günleri, "Tıkır tıkır işlerdi makineler... Bir de benim renkli fotoğraf makinem vardı..."

Biz duysak yine güleriz ama torunlar mest olur.

Son söz... Bazı insanlar meslektaş değil, hatırdır.

Ebbek Memet bizim için sadece bir matbaa çalışanı değildi. Bir dosttu, bir renk, bir neşe kaynağıydı.

Hayatın en güzel yanı da böyle insanları tanımak! Şimdi torunlarıyla meşgul olsa da, onun inadını, samimiyetini, kahkahasını unutmamız mümkün değil. Allah uzun ömürler versin.

Neşesi, inadı, enerjisi hiç eksilmesin. Ve bilsin ki, Biz hâlâ Ebbek Memet'i anlatırken gülüyoruz. Hem de en çok, onun bize kattığı o güzel günlere teşekkür ederek...

Kâmil hocam ile tanışmamız ve yol arkadaşlığımız Polatlı Ekspres gazetesinde başlamıştı. Ben daha sonra Polatlı Postası kadrosunda dâhil oldum ve hukukumuz burada da devam etti.

Hocam, devlet memuru olduğundan 657 sayılı kanun elini kolunu bağlasa da onu durdurmak ne mümkün! Polatlı Postasında Nükte adlı köşesinde Zafer Aydın müstearıyla kaleme aldığı idealizm yüklü yazılar bir neslin uyanışına ve şuurlanmasına vesile oldu.

Zülfüyâre dokunan yazıları sebebiyle halktan büyük ilgi gördü; fakat kendisini Adliye koridorlarında bulduğu da oldu. Bazen gazetede yayımlanan yazılarını okuduktan sonra yüzünde bir tebessüm çiçeklenir ve "Elimin de hiç ayarı yok, kantarın topuzunu fazla kaçırmışım" diye söylenirdi.

İdealist ve inançlı idi. İslâmî çizgisi yazı ve söylemlerinde ağır basardı. Yaşam tarzına önem verirdi. "Ben değil, biz" diye konuşan bir ağabey, bir öğretmen, bir üstat idi.

O kadar çok yaşanmışlığımız var ki, hangisini anlatayım?

Okul çıkışında, neredeyse her akşam gazeteye uğramadan ve o günün gazetesini alıp okumadan evine gitmezdi.

Gazeteyi alıp evine giderken başlık kısmını, görünecek şekilde dışarı kıvrıp katlar ve dikey olarak ceketinin cebine koyarken "Gençler safımız belli olsun" derken cesur olmayı öğretirdi.

O yıllarda Polatlı Ekspres yerini Polatlı Postasına bırakacaktı. Neredeyse Polatlı basınında bir devir kapanıp yeni bir devir başlayacak, 35 yıldır sol çizgide yayın yapan gazete ciddi bir kabuk değişimi yaşayıp, Akıncı Gençlik'in kontrolünde Milli Görüş çizgisinde yayın yapmaya başlamıştı.

Polatlı Postası yayın hayatına başlayınca, ekonomik şartlar el vermediğinden Polatlı Ekspres kapanmış, bundan mütevellit arkadaşlar arasında epey kırılganlıklar ve dahi yaşanmışlıklar olmuştu. Ağabeyler grubu o güne kadar verdikleri destekleri çekmekle

kalmayıp gençlere kırılganlıklarını da ifade ediyordu ki süreçte Kâmil hocam ortalığı derleyip toparlayan, kırılmaları, darılma ve dağılmaları önleyen bir bilge insan olarak öne çıkmıştı.

Hafta sonları, vakit öğleyi geçerken elinde bir poşet dolusu simit-poğaça ile gazeteye gelirken katığı da neşe ve muhabbet olur, "Benden bu kadar, çaylar da sizden olsun" diyerek sohbetin yolunu açtıktan sonra alırdı gazeteyi eline alıp bize verip verişirmeye koyulurdu:

-Bu haber böylemi yazılır?

-Hafta boyu okulda verdiğim ders yetmiyor, bir de burada size ders vermek zorunda kalıyorum!

O tatlı sohbet, muhabbet ortamında zamanın nasıl akıp geçtiğini, günün ne çabuk bittiğini fark edemezdik.

Gün dönmeye başlayıp, aramızdan bir-iki kalkan olduğunda "Simit-poğaçalar bitince, ufak ufak kaçarsınız diye lâtife ederdi.

O kadar çok yaşanmışlıklar, hatıralar var ki, hangisini yazsam bilemiyorum. Polatlı'nın 1980'li yıllarına damga vuran, bir nesli ihya edip ayakta tutan Kamil Hocam ile gönül yollarımız hiç ayrılmadı. Emekli olup memleketi Konya'ya gitmiş olmasına rağmen ne Polatlı o u unuttu ne de o Polatlı'yı. Son telefonla aradığımda hastanede tedavi görüyordu ve zor bir süreç yaşıyor olmasına rağmen, "Parmakları verdik, bacağı kurtarmaya çalışıyoruz" diyerek espri yapmaktan geri durmuyordu.

Şimdi maziye dönüp baktığımda, "Keşke biz halâ 1980'li yıllardaki idealist, inançlı, bir birine saygılı, birbirini anlayan toplum olarak kalabilseydik diyorum.

Keşke hepimiz son nefesimize kadar Kâmil Bircan hocam gibi saygımızı, sevgimizi, anlayışımızı, hoşgörümüzü hiç bozmadan dimdik durabilsek...

Bu dünyadan bir Kâmil Bircan böyle geldi geçti.

"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi raciun"

Allah rahmet eylesin, mekanı cennet olsun. Bizler ondan razıyız ,Allah da gittiği onu aziz eylesin. Bircan ailesine ve dostlarına sabr-ı cemil niyaz ederim.

"Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız." diyordu şair Otuz Beş Yaş şiirinde. Oysa artık bizler altmışlı yaşlarımızdayız... Ve bir bir ayrılıyor yollarımız kardeş bildiklerimizle, yakınlarımızla, dostlarımızla, uzaktan yakından tanıdıklarımızla, beraber yol yürüdüklerimizle!..

Kâmil Bircan kardeşimize rahmet olsun. O da yüreğinde nice kıyametler koparken ve daha neler neler yaşamak/gerçekleştirmek arzusu taşıırken her zaman yaptığı gibi -şaka yapıyor gibi- ayrılıverdi aramızdan. O da "Kastım budur şehre varam / Fer-yâd u figan koparam." diyen Yunus'tan el almışçasına bir çığlık bırakıp geçti bu dünyadan: Dostlarınca duyumsanan derin bir çığlık!..

O, 1985'te gelmişti Polatlı'ya öğretmen olarak. Girdiği ilk sınıfta adını kara tahtaya beyaz tebeşirle "Kâmil" diye yazar yazmaz öğrenciler arasında gülüşmeler, fısıldaşmalar olunca şaşırır ve biraz da bozulur. Sonradan anlar ki şehirde herkesin bildiği, şakalaştığı kendisinin de kısa süre sonra tanıdığı muzip bir "Deli Kâmil (!)" vardır ve şimdi Polatlı'nın bir de "Kâmil Hoca"sı olmuştur.

Kâmil Hoca ilâhiyatçıydı. İnsanlarla çok kolay ünsiyet geliştiren, konuşkan bir insandı. Öğrenme merakını dâima korumuştur. Dini bilgisi kadar sanat ve edebiyata da âşinaydı. Dönemin fikir, kültür ve sanat dergilerini yakından takip ederdi. Şiire ve edebiyata birçok edebiyat öğretmeni arkadaşımızdan daha fazla ilgi duyardı. Bir kültür adamıydı. Okuyup yazmayı severdi. 80'li yıllar Türkiye'de -o günkü tabirle- İslamcıların diğer ideolojik gruplara göre daha çok okuduğu, düşünceyle, kültür-sanatla daha iç içe olduğu yıllardı. Bu durum halkın derdiyle dertlenme meselesinde de böyleydi.

1980 Askeri darbesinin üstünden çok zaman geçmemişti. Rahmetli Başbakanımız Turgut Özal ile birlikte ülkede nispeten bir normalleşme söz konusu ise de Devlet Başkanı Kenan Evren'di. Onca badirelerden, siyasal savrulmalardan sonra herkesin, her kesimin düşüncelerini özgürce ifade edebileceği, inancına uygun şekilde yaşayabileceği bir Türkiye mücadelesi için toparlanmaya çalışıyorduk. 1980 Darbesiyle birlikte fiili takibe uğramış, dayak yemiş, işkence görmüş arkadaşlarımızın bir

kısmı köşesine çekilmişti. Yaşadıklarından dolayı bu durum normaldi. Oysa onlar şiddete bulaşmış insanlar da değillerdi. Şair İsmet Özel'in dediği gibi (Toparlanın, gitmiyoruz.) yeniden toparlanmaya çalışıyorduk ve gitmeyecektik. "Madem ölüme kadar / Verilmiş bir mühlet var/ Donanıp tekrar aşkla / Sefere baştan başla." demiş ya şair, biz de öyle yapıyorduk. Aramızda Büyük Doğu câmiyasından, Milli Türk Talebe Birliği'nden, Akıncılar teşkilâtından ağabeylerimiz, arkadaşlarımız vardı. İçimize yeni katılan yaşça daha genç arkadaşlarımızla beraber bir avuçtuk. Ama heyecanımızı kaybetmemiştik ve korkmuyorduk. Geçmişteki yanlışlarımızdan da çıkarımlar yaparak "mücadelemize" başlamıştık.

O yıllarda Polatlı Postası adıyla Polatlı'da yıllardır çıkmakta olan sol-kemalist çizgide yerel bir gazete vardı ve kamuoyunda çok etkiliydi. Arkadaşlarımız, bütün imkânsızlıklara rağmen bunun karşısına Polatlı Ekspres adıyla önce haftalık, sonra günlük yayımlanan bir gazete çıkardılar. Bu gazete bizlere "mektepe" oldu. Orada buluşuyorduk, orada tartışıyorduk, orada dertleşiyorduk, orada tartışıyorduk. Gazetenin köşe yazarları biz öğretmenlerdik. Hepimizin bir müstearı vardı. Yazmak için okumak araştırmak zorundaydık ve böylece kendimizi geliştiriyoorduk. Şimdi hatırladım, daha sora "Adımlar" adıyla bir dergi de çıkarmıştık. Üzülürüm ki şimdi Polatımızda bu seviyede bir kültür ortamı kalmadı.

Yıllar geçti, devran döndü, Polatlı Postası gazetesi sahipleri, gazetelerinin adını yaşatmak şartıyla bunu bizim Polatlı Ekspres kadrosuna devrettiler ve el'an bu gazete Aykut Kaya kardeşimizin sahipliğinde yayın hayatına devam etmektedir.

Kâmil Hocam, bu gazetelerin en velûd yazarıydı. Zaman zaman şiirler de karalardı, çok ustaca hiciv de yapardı. O günlerden bir hatıra: Bir günün akşamında birkaç arkadaş sokakta geziniyoruz, birbirimizin yazıları üzerine konuşuyoruz. O günlerde de Öğretmen Evi bir lokal olarak hizmet veriyor. Kahvehaneden pek farkı yok. Öğretmenlerin ve dışarıdan bazı arkadaşların okey salonu gibi. Yönetimin onayladığı bir iki gazete dışında öyle okuma köşesi falan da yok. Kadın öğretmenlerin de oturup çay kahve içebilecekleri bir ortam mevcut değil. Öğretmen Evi idaresi bir karar alarak burada

bira içilmesine karar veriyor. Bu karar okullarımızda öğretmen odalarında yüksek sesle tartışılıyor. Bunu bizim gazete de sert şekilde eleştiriyor. O akşam, Kâmil hocam ceketinin iç cebinden ertesi gün gazete de yayımlanacak yazısını çıkardı ve bize okudu. Yazının konusu Öğretmen Evinin alkol serbestisiydi. Öğretmen Evi yönetimini eleştiriyor, hicvediyordu. O günlerde televizyonlarda bira reklamları yasaklanmamıştı. Bira firmaları kıyasıya rekabet içerisinde çok etkili reklâm yapıyorlar, çocukları bile bira içmeye özendiriyorlardı. Zafer Aydın (Kâmil Bircan'ın gazete yazılarındaki müstearı) bu reklamlardan mülhem olarak yönetimi, ilim irfan için birtakım projeler gerçekleştirmek yerine Öğretmen Evinde alkol kullanımını savundukları için ironik şekilde yeriyordu. Nihayetinde bu haliyle kullanamayacağımız bir mekânın ihtiyaçları için bizlerin maaşından kesinti yapılıyordu. Bunu kabullenemiyorduk. Üstelik bu işler lâik- anti lâik çekişmesine Atatürkçülük üzerinden malzeme yapılıyordu. Bütün bunları ele alan yazının en ironik cümlesi "En hakiki mürşit, biracı Hurşit!" cümlesiydi.

Kâmil Hocam, yazıyı okuyunca, beğendik ve gülüştük ama ertesi gün kıyamet koptu. Sol-kemalist çizgideki bir grup avukat hem gazete hem yazar hakkında "Atatürk'ün manevi şahsiyetine hakaret" iddiasıyla dava açmışlardı. Hazin olan şu ki bizim Kâmil beyi savunacak bir avukatımız yoktu. Polatlı'dan bu davayı üstlenen bir avukat olmadı. İslamcı kesimin basın camiasında ismi bilinen Avukat Mustafa Everdi, Ankara'dan imdadımıza yetişti. Yazısından dolayı Kâmil beyi tebrik etti, bize moral verdi ve savunma için vekâleti üstlendi. Davayı takip için Ankara'dan defalarca gidip geldi, bütün masraflarını da kendi karşıladı. Nihayetinde Kâmil hocam bu davadan berat etti de hepimiz rahatladık.

Biraz düşündüğümde Kâmil hocamızla ilgili ortak yaşanmışlık içeren birçok hatıramız zihnimde beliriveriyor. Bunlardan birini daha seçerek aktarmak isterim.

1992 yılının Aralık ayında idaydık. Bosna'da Müslümanlara yönelik soykırım bütün şiddetiyle sürüyordu. İstanbul, Ankara, Konya gibi büyük şehirlerimizde soykırımı lânetleyen ve durdurulması için kamuoyu oluşturmayı amaçlayan mitingler

yapılıyordu. Gönüllü dernekler, vakıflar, çeşitli sivil toplum kuruluşları yardım kampanyaları düzenliyorlardı. Yılbaşı yaklaşıyordu. Yılbaşı kutlamaları için şehirde yapılan hazırlıklar mağaza vitrinlerinde kendini göstermeye başlamıştı. Batının, gözlerimizin önünde, Avrupa'nın ortasında Müslümanlara yönelik böyle bir vahşeti seyretmesi onu onaylaması anlamına geliyordu. Bu ortamda Batı tarzı yılbaşı kutlamaları bize yakışmazdı. Bu konuda şehirde bir bilinç oluşturmalydık,

Bu düşüncemizi hayata geçirmek için arkadaşlarımızla, gençlerimizle acilen harekete geçtik. "Bosna Kan Ağlarken Yılbaşı Kutlanmaz." diyerek afişler hazırladık ve gönüllü esnafların vitrinlerine astık. Yılbaşı gecesi Belediye sinema salonunda sergilenmek üzere bir program hazırladık: Şiirler, marşlar, ilahiler, slayt gösterileri, konuşmalar ve küçük bir tiyatro oyunu. "Akademi Kiraathanesi" adıyla yirmi yirmi beş dakikalık bir oyun yazmıştım. İnançsızlık nedeniyle boşluğa düşmüş bir gencin arayışlarını konu alıyordu. Genci bunalımdan çıkaran rehber öğretmen rolünü Kâmil hocam üstlendi. Kısa sürede çeşitli okullardan öğrencilerimiz ve arkadaşlarımızla beraber hızlı bir çalışmayla hazırlıklarımızı tamamladık. Artık sahneye çıkabiliydik. İçimizde, salonu doldurabilir miyiz yoksa bir fiyasko yaşanır mı endişesi vardı. Çok şükür ki zulme geçit vermeyen halkımız bizi yalnız bırakmadı. Salon hınca hınç doldu, insanlar yerlere karton serip oturdular ve bir o kadar insan da dışarıda kaldı ama programın bitişini bekledi. Programın flaş ismi Kâmil hocamdı. Gençlerle beraber nefis bir iş çıkardılar. Alkışlar ve gözyaşları birbirine karıştı. Bizler için amaç hasıl olmuştu.

Görünen o ki geride bıraktığımız sandığımız zaman kesitleri, şehirler, mekânlar, isimler geçmişte bir yerde durmuyorlar. Bizden de öte bir nehir gibi geleceğe akıyorlar. Akış içerisinde suyun üzerinde kırılmış bir dal parçası olarak varlığını hissettirmek bile güzel. Kâmil hocamız bundan çok daha fazlasıydı. Mümin ve muvahhitti, musalliydi. Bu nedenle yas tutmak bize düşmez.

Ne diyordu Âşık Ruhsâtî:

"Çok yaşayan yüze kadar yaşıyor
Gel de bu dünyayı yor deli gönül."

'Ben gazeteci oldum' dediğiniz an bittiğiniz andır!

Gazetecilik hayatına, iletişim okumak üzere geldiği Konya'da başlayan ve yıllardır Bloomberg HT'de tarım ve gıda editörü olarak görev yapan İrfan Donat medya sektörünün dünü, bugünü ve yarınını söyleştik:

Arkadaşlar, "Yavuz Donat'ın yeğeni Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesini kazanıp gelmiş, Milliyet Konya Bürosunda da çalışmaya başlamış" dediklerinde "Demek Konya yeni Yavuz Donat'ı yetiştirecek" diye bir espri yapılmıştı. Tez vakitte tanıştık İrfan Donat ile... "Nasil olsa okulda öğreniyorum" deyip pratiği diploma sonrasına bırakmayışı sayesinde mesafeleri çabuk kat etti. Amerika'da doktora yaptı ve alanında uzman bir gazeteci olarak yıllardır mesleğini icra ediyor. İrfan Donat'ın donanımından istifade etmek isteyen bu yazıyı dikkatle okumalı... Zira iyi gazeteci olmanın şifrelerini de veriyor.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1979 Mersin doğumluyum. İlk, orta ve Lise eğitimimi Mersin'de aldım. Sonra 1996 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesini kazandım. 1996-2000 yılları arasında Konya'daydım. Konya'da üniversite öğrencisiyken de iş hayatına atıldım. Mezun olduktan sonra işletme üzerine Yüksek Lisansımı yapmak üzere 2000 yılının sonunda Amerika Birleşik Devletlerine taşındım. 2001-2008 döneminde Amerika'da kaldım. Hem Yüksek Lisans, hem yabancı dil eğitimi aldım. Biraz da iş tecrübesi olsun diye farklı kurumlarda iki-üç yıl çalıştım. Böyle bir eğitim hayatım oldu.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Gazeteciliğe 1997 yılının yazında Konya'da Milliyet gazetesi Konya bürosunda başladım. O dönem arkadaşlarım birinci sınıfın sonunda yaz tatilinde memleketlerine ya da tatile gittikleri vakit ben Konya'da kaldım ve dediğim gibi ilk mesleki deneyimimi Milliyet Konya bürosunda edindim. Aynı zamanda Yeni Meram Gazetesine de haber yapıyordum. Aramızda işbirliği oluyordu. Hem yerel medya hem ulusal bir gazetenin Konya bürosunda muhabir olarak iş yaptım. Yaklaşık üç yıl bu göreve devam ettim.

Öğrenciliğimin son yılında Sabah Gazetesi Konya bürosunda görev yaptım. O dönemde de yine Konya ve civarında olan, Türkiye gündemini ilgilendiren önemli gelişmelerle ilgili haberler yaptım. Ardından Amerika seyahatim oldu. 2000-2008 döneminde yurt dışında kaldım.

2009'da Amerika'dan kesin dönüş yaptım ve tekrar Sabah Gazetesi İstanbul merkezde ekonomi biriminde editör olarak çalışmaya başladım ve üç yıl editörlük yaptım. Enerji sektörü, tarım, gıda perakende taraflarına baktım.

2013'den beri de yaklaşık 13 yıldır Bloomberg HT'de hem ekonomi ve tarım editörü hem de ekran yüzü olarak görev alıyorum. Aynı zamanda haftalık olarak yayınlanan Gazete Oksijen'de tarım ve gıda üzerine köşe yazıları yazıyorum.

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesine öğrenci olarak geldikten sonra Konya'da fasilasız görev yaptınız. Hangi kurumlarda ve kimlerle çalıştınız?

Hakikaten benim için ilginç ve önemli bir deneyimdi. Birincisi, ilk tecrübemdi. Okulun ilk yılında deneyimsiz olarak, alaylı gibi işe başladım. Evet, İletişim fakültesinde işin eğitimi alıyordum ama okulda aldığım eğitimin çok öncesinde ben bu işi sahada yapmaya başladığım için bir nevi alaylıyım desem yeridir. Çünkü okulda haber yaz-

maya; yanlış hatırlamıyorsam üçüncü sınıfta filan başlamıştık. Ama ben zaten daha ikinci sınıftayken haber yazıyordum. Ve teorideki değil, pratikteki haliyle yazıyordum. Bazen üniversitedeki ile gerçek hayattaki bilgiler çok uyuşmayabiliyor; onu da gördüm, şahit oldu en azından.

Milliyet'te başlamam benim için ilginçti. O zaman Milliyet Haber Ajansı (MİL-HA) vardı. Konya'nın gitmediğimiz ilçesi kalmadı. Bildiğiniz üzere, yerel çalışma şartlarında uzmanlaşma olmadığı için her habere bakıyorduk. Trafik kazası, cinayet, hastane, adliye, parti lideri ya da bakan geldiği zaman onun toplantısı ya da etkinliği, ya da bir sanatçının konseri, ya da şehrin Türkiye gündemini ilgilendiren ve öne çıkan meselesi... Bunların hepsini o dönemde deneyimledim.

Hatta şöyle düşünüyorum da; Süleyman Demirel, Necmettin Erbakan, Devlet Bahçeli, Tansu Çiller, Mesut Yılmaz, Deniz Baykal... O dönemde görmediğimiz siyasetçi kalmadı. Çünkü hepsinin haberlerini takip ediyorduk. Bir tek Bülent Ecevit hariç, o dönemde Konya'ya gelmemişti. Bu deneyimleri tecrübeleri edinmem açısından Konya'daki o dönem benim için çok önemliydi.

Hem yerel medyadaki, hem ulusal medyadaki arkadaşlarla da çok uyumlu çalıştığımızı düşünüyorum. O dönem Konya'da medya sektöründe bir dayanışma kültürü vardı. Bazen birimiz habere erişemediğinde yahut bir fotoğrafı çekemediğinde paylaşabiliyorduk. Ama rekabet de vardı. Bunların hepsi benim meslek hayatımda önemli bir yer edindi.

O yıllarda yerel medyanın çalışma şartları ve basının toplumdaki etkisi, saygınlığı, güvenilirliği nasıldı?

Aradan geçen yaklaşık yirmi beş yıl çok şeyi değiştirdi. Türkiye'de birçok şey değişti. Medyada da değişim söz konusu ama bu değişim maalesef çok da olumlu değil. Hatırlıyorum; bizim başladığımız 1997-98 yıllarında; hem siyaseten hem de ekonomik açıdan hareketli o dönemde haber peşinde koştururken, bizden önceki yıllardaki hikâyeleri dinlediğimizde, oradaki olaylara şahit olduğumuzda kendi dönemimizi beğenmiyordum ve "Vay be! Eskiden adamlar ne gazetecilik yapıyor. Bizim bu yaptığımız gazetecilik mi?" diyorduk. Ama şimdi dönüp baktım zaman, bizim dönemimizde gayet iyi imiş, o zamanlarda da biz gazetecilik yapıyor muyuz.

Şimdi aynı soruyu daha çok sormaya, tartışmaya başladık ki yeni neslin medyaya bakış açısı çok çok farklı. O dönemde de basında güven kaybı, erozyon gibi konular konuşuluyor, tartışılıyordu ama özellikle basılı yayınların, gazetelerin yine de bir saygınlığı, toplumda bir etkisi vardı. Gazetelerin manşeti gündemi belirler ya da siyasette belirleyici bir rol oynar, televizyonlar bunun devamını getirirdi. Şimdi aynı etkinlik ya da saygınlıktan söz etmek çok zor.

Günümüzde matbu gazetecilik geri plana düştü ve sosyal medya adı verilen mecrada anlık tüketilen haberler öne çıkmaya başladı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Her sektörde olduğu medyada da gibi bir değişim, dönüşüm var. Burada basılı medya, gazetecilik tarafında bir zayıflama var. Bu tirajlardan da görülüyor. Televizyon tarafına baktarsak, insanlar sosyal medyaya kaydığı için oturup da televizyon izlemek yerine ücretli abonelik

usulüyle platformlardan ya da Youtube vs. gibi diğer platformlardan bu işi takip eder hale geldi. Matbu gazeteciliğe baktığımız zaman, gazetecilik geri plana düştü gibi gözükse de yine toplumun, kamuoyunun ihtiyacı olan bilgiyi üreten insan yine gazetecidir. Temelde yine gazeteci var. Editörler, muhabirler var, köşe yazarları var. Burada roller biraz değişmeye başladı. Çünkü artık bir yapay zekâ gerçeği var ve bu medya sektöründe de

Konya'dan ayrıldıktan sonra uzun yıllardır İstanbul'da mesleğinizi icra ediyorsunuz. İki şehirdeki medya oluşumlarını mukayese ettiğinizde karşınıza nasıl bir tablo çıkıyor?

İki şehir arasındaki hem ekonomik hem sosyo politik yapı çok farklı hem de çalıştığım dönemle arasında ciddi bir makas var. Yani yirmi beş sene önceki Konya ile şimdiki Konya da bir değil, medyası da bir değil. Dolayısıyla o dönemden bu yana İstanbul da çok farklı. Şu an Konya'daki duruma dair bir şey söyleyemem.

Konya'ya ve Konya medyasına yıllardır çok uzaktayım. Ama o dönüşüme Konya medyasının da ayak uydurduğunu düşünüyorum. Paylaşımlara, sosyal medyadaki mecralara baktığımız zaman bunu görüyorum. Bunu söyleyebilirim.

Ama şu var... Tabi bu işin başarılı olabilmesi için, İstanbul Ankara gibi yerlerde; dünya da artık böyle, her alanda bir uzmanlaşma şart. Her sektörde olduğu gibi burada da kendi alanında uzmanlaşma şart. Bir gazeteci, muhabir ya da editör, hangi pozisyonda olursa olsun, bir tarafa odaklanıp kaslarını o tarafa güçlendirdiği vakit farkı orada yaratıyor. Örnek veriyorum; bizim kurumumuzda finans editörü vardır, tamamen işi finans dünyasıyla alakalıdır. Enerji editörü vardır, enerji sektöründen sorumludur. Benim gibi bir kişi tarım ve gıdaya bakıyor. Başkası otomotive bakıyor. Konya gibi ya da diğer illerde böyle çok mümkün değil. Çünkü zaten çalışan sayısı az, kaynaklar sınırlı. Dolayısıyla bir kişi her tarafa bakmak durumunda kalıyor. Bu da uzmanlaşmayı arka plana atıyor ister istemez. Ama bunu yapabilenler de yok değil. Bunu "hobi gibi düşünerek" her alana bakıp ama sevdiği bir tarafa da ekstra ilgi göstermesi kendi açısından fark yaratıyor. İstanbul, Ankara gibi yerlerde bu şans var, karşılaştığımız zaman. Ama bu şehirler birbirine bağlı. Çünkü ben İstanbul da tarım ve gıda üzerine programlar yapıyor, yazılar yazıyorum ama benim en çok beslendiğim şehirlerden bir tanesi Konya'dır. Yine; klasik bir söylem, Türkiye'nin tahıl ambarıdır Konya; arpa, buğday, mısır başta olmak üzere ciddi üretim var. Ereğli'de belli bölgelerde meyve sebze üretimi ciddi ağırlık kazandı. Hüyük'e giderseniz, orada çilek üretimi vardır. Ereğli-Aksaray civarlarında hayvancılık tarafı çok gelişmiştir. Dolayısıyla sadece Konya diye de bakmamak lazım. İç Anadolu'nun merkezidir Konya, tarım ve gıda açısından. Bende birçok ilden beslendiğim gibi Konya'dan da çok besleniyorum, kendi uzmanlık alanıma ilişkin.

Konya sizin için neyi ifade ediyor?

Çok şey ifade ediyor. İkinci memleketim, desem yeridir. Ömrümün aralıksız dört yılı, üniversite dolayısıyla orada geçti. Ve birçok pik deneyimimi orada elde ettim. Gazetecilik açısından baktığımda ya da sosyal hayatım açısından da baktığımda bende Konya'nın yeri ayrıdır. Hatta yayınlardaki

etkisini gösteriyor. Dolayısıyla bizleri ya da sektördeki yayınları, kurumları ayırıştırarak olan şey bu değişime ne kadar adapte olduklarıdır. Adapte olanlar, yani anlık gelişmeyi paylaşmanın ötesinde o gelişmenin altındaki neden sonuç ilişkisiyle bir analiz yapabilme yeteneğinde olan medya kuruluşları ve çalışanları bir fark yaratacaktır. Bu şekilde, bundan sonraki dönemde karşımıza çıkacaktır. Yoksa dediğim gibi, daha da önümüzdeki

dönemde kâğıt üzerindeki dergicilik olsun, gazetecilik olsun bu işler artık oldukça geriledi. Ama bu işi yapanların ortaya koyduğu malzemeler, kâğıtlar üzerinden değil, ekranlar, dijital medya üzerinden karşımıza çıkıyor. Dolayısıyla temelde insan faktörü halâ değişmiyor. Nitelikli insan, analiz gücü yüksek ve bu işin matematiğini doğru kurgulayanlar bu sektörde yine fark yaratmaya devam edecekler.

sohbetlerden yola çıkarak benim Konyalı olduğumu düşünenler de var, aslen Mersinli olmama rağmen. Ama "Konyalı mısın?" diye sorulduğunda "Evet, ikinci memleketim" diyorum. Hakikaten Konya'nın insanını da havasını da suyunu da seviyorum. O coğrafyanın bende ayrı bir yeri var. Tabi ki o mistik havasını, Mevlânâ vs. daha saymıyorum bile... Gerçekten o kültür ve medeniyet şehri benim için ayrı bir yere sahip; benim kişiliğime karakterime çok şey kattığını düşünüyorum. Her fırsatta, bazen toplantı vesilesiyle bazen başka sebeple Konya'ya gelmeyi hep istiyorum, geliyorum, arkadaşlarımla da halen iletişim halindeyim.

Bir gün gazetecilikten emekli olur, ya da bırakmayı düşünür müsünüz?

Bildiğiniz gibi aktif olarak halen gazeteciliğe devam ediyorum. Allah izin verirse bırakmayı da düşünmüyorum. Hem ekonomik açıdan bırakmayı düşünmüyorum hem de sağlığım elverdiği sürece bu mesleği yapmak istiyorum. Çünkü bu meslekte emeklilik olduğunu düşünmüyorum. Bu işin içinde olanlar, o mürekkep kokusu, tuşların sesi (Şimdi klavye bile kalktı, bunu ekran üzerinden yapıyoruz ama) bu işleri yapanların "Hadi ben emekli oldum, artık köşeme çekiliyorum, ya da başka bir işle uğraşayım" diyebileceğini zannetmiyorum. Bu bir bağımlılık, bir hayat tarzı... Dolayısıyla Allah izin verdiği sürece, sağlığım elverdiği sürece bu işi yapmayı istiyorum. Çünkü ben bunu bir iş olarak görmüyorum. Galiba Çinlilerindi, bir söz var, (Çalışmak istemiyorsan sevdiğin işi yap) diye... Ben çalışmıyorum, sevdiğim işi yapıyorum. Dolayısıyla hafta içi hafta sonu, şu saat fark etmiyor, ben he zaman bu işi yapmaktan haz alıyorum ve devam etmeye niyetim var.

Öğrenmenin de sonu yok, ben halen "gazeteci oldum" diyemiyorum. Tarım konusunda, gıda konusunda uzmanım, diyemiyorum. Dediğiniz an zaten bittiğiniz andır. Ben halâ her gün yeni bir şey öğreniyorum. Ben bir muhabir ruhuyla

çalışıyorum, muhabirim de... Herkes de ilerlemek istiyorsa böyle bakmak zorunda. Oldum, dediğin vakit kendini durdurduğun vakittir.

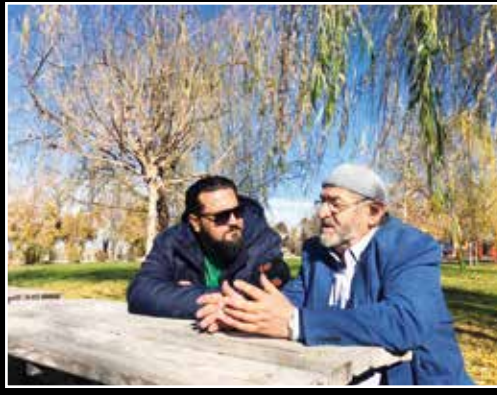
Ben de öğrenmeye ve öğretmeye devam etmeyi düşünüyorum.

Konya'dan ve İstanbul'dan, bir kaç mesleki hatıranızı bizimle paylaşır mısınız?

Çok hatıra var. Konya'dan özellikle... O kadar çok alana bakıyorduk ki hepsinde ilginç hatıralarımız oldu. Mesela 1999 depreminde ben Konya'da idim. Gazeteciler olarak deprem bölgesine gitmiş ve çok etkilenmiştik. Yalova'da yıkılan birçok binanın müteahhidi Veli Göçer'di. Tutuklanıp Konya'da yargılanmıştı. O davaları takip ettik. Sonra tahliye edildiğinde de onu takip edip yemek molası verdiği yerde onunla röportaj yapmıştım.

Yine hiç unutmadığım bir hadise... Hüsametdin Cindoruk Demokratik Türkiye Partisi'ni kurmuştu. Beyşehir'de mitingi vardı, biz de Konya'dan gazeteci grubu olarak bir minibüsle oraya gidiyorduk. Beyşehir yolu üzerinde minibüsün freni patladı. Hayatımda ilk defa hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti ve "Birazdan bu araç devrilecek ve belki de biz öleceğiz" diye düşündüm. Ben en önde oturdurdum. Fren patladı, vites kolu çıktı; şoför ayağıyla frene seri şekilde basıyor ama hiç bir şey olmuyordu. Allah'tan yol düz ve ilerisi de hafif rampa idi. Araba kendiliğinden yavaşlayıp. Ve gerçekten soğuk terler dökmüştük. "Habere giderken haber olacağız" diye içimizden geçmişti. Sonra, partinin yağmur isminde bir otobüsü vardı, bizi ona aldılar. Yola onunla devam ettik.

Yine Konya'da olduğum son dönemde Türkiye'nin birçok yerinde Hizbullah operasyonları yapıyordu. Konya'da yapıldı. Konca Kuriş'in cesedinin bir evin bodrumunda çıkarıldığında da biz gazeteci olarak oradaydık. Bunlar hep böyle hayatımda halâ aklımda olan haberlerden bazıları.

Medya değişiyor ama bitmiyor; sadece şekil değiştiriyor

Konya'nın köylerini karış karış gezipilmek ilmek ilmek program üreten, televizyon ekranlarının İsmailCe'si İsmail Acar ile medya alanının çeşitlenmesi üzerine söyleştik:

Televizyon izleyicileri onu programının adıyla, "İsmailCe" diye tanıdı. Hatta bizim telefonumuzda da öyle kayıtlıdır. İsmail Acar, bizim mahallenin Harmanlık sınırında, kanalın hemen öte yakasında oturur. Sihirli kutu televizyon ekranlarında Konya'nın köylerini, gelenek-göreneklerini tanıtırken samimiyet aşılayan programlar üretmeye yıllardır devam ediyor. Ürettiği içeriği magazin olarak değerlendirmek haksızlık olur. Gündem haberlerinin peşinde koşan bir muhabir değilse de İsmail medyadaki gelişmelere dair doğru okumalar yapan bir arkadaşımız. "Bugün rekabet değil, çoklu varlık dönemi var. Kim bu mecraların ruhunu anlarsa, yoluna devam eder" diyen Acar bakın başka neler anlattı:

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

Konya'nın Meram ilçesinde 1984 yılında dünyaya geldim, aslen Hadim Aladağlıyım. Eğitim hayatıma Konya'da başladım. Selçuklu Teknik Lisesi Elektrik-Elektronik Bölümü'nden mezun olduktan sonra Fotoğrafçılık ve Kameramanlık bölümünde ön lisansımı tamamladım. Ortaokul ve lise yıllarım tiyatro sahnelerinde, amatör oyunculukla geçti. Hem teknik hem sanatsal yönümün temelini bu yıllarda attım.

Medya sektöründe çalışmaya nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Medya hayatıma 2007 yılında bugün Kanal 42 olarak bilinen, o dönemin Konya TV'sinde başladım. "Konya'da Hayat" adlı programla ek-

ranlara çıktım ve yüz bölüm boyunca Konya'nın hikâyelerini anlattım. Bugüne kadar televizyon, radyo ve dijital medya dâhil olmak üzere birçok alanda içerik ürettim. Konya FM'de hem "2+1" hem de "İsmailCe" programlarını hazırlayıp sundum. 2013 yılından bu yana ise Kon TV'de "İsmailCe" programıyla Konya'nın köylerini, kültürünü, insanını, geleneğini ekranlara taşıyorum.

İcra ettiğiniz programlara dair bilgiler verir misiniz?

Benim için program yapmak; sadece çekim yapmak değil, insanla temas etmektir. "İsmailCe" bu yüzden sevildi. Çünkü biz köylerin ruhunu, insanların samimiyetini, Anadolu'nun güzelliğini kameraya değil gönüllere kaydediyoruz. "Konya'da Hayat" ile şehir merkezinin nabzını tuttum. "2+1" ve "İsmailCe" Radyo programlarıyla Radyolarında beni dinleyenlerin yüzünde tebessüm olmaya çalıştım. "İsmailCe" TV programı ile Konya'nın köylerini, kültürel mirasını, folklorunu dört yüzdten fazla bölümde anlattım. Bu program, Konya'da kültür-sanat ve gezi türünde en çok izlenen programlardan biri hâline geldi.

Bir dönem belediyede görev yapıp sonra ayrıldınız ve medyaya geri döndünüz. Bu tercihinizin sebebini anlatır mısınız?

Belediyede çalıştığım dönemde özellikle Konyanoğlu Müzesi Yaşayan Konya Evi ve Medeniyet Okulu Projesi kapsamında binlerce öğrenciyle buluştum. Bu süreç bana inanılmaz bir tecrübe kattı; tiyatro, sahne ve eğitim alanında kendimi geliştirdim.

Sonra Meram Belediyesi Kültür biriminde görev aldım. Ancak kalbim daima medya

diyordu. Medyadan kopamazdım... Çekim, kurgu, anlatıcılık, insan hikâyeleri... Bunlar benim hayata bakış biçimim oldu. Bu nedenle belediyeden ayrılarak ait olduğum yere, yani medya dünyasına geri döndüm.

Matbu gazetecilik, radyo, televizyon, sonra internet ve sosyal medya... Bu rekabete dair gözlemlerinizi nedir?

Ben tüm bu süreçleri yaşayarak gördüm. Artık tek bir mecra yok; her platform kendi içinde güçlü. Matbuat; derinlik ve kalıcılık sunuyor. Radyo; samimiyet ve konuşma sıcaklığıyla etkiliyor. Televizyon; görüntünün gücüyle kitlelere ulaşıyor. İnternet; hızın merkezinde duruyor. Sosyal medya ise; insanların kendi medyasını kurduğu bir alan. Bugün rekabet değil, çoklu varlık dönemi var. Kim bu mecraların ruhunu anlarsa, yoluna devam eder.

Sosyal medya adı verilen mecra ya da neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medya, doğru kullanıldığında muazzam bir güç. Ama yanlış kullanıldığında bir o kadar zarar verici. Ben sosyal medyayı bir: arşiv, iletişim köprüsü, tanıtım penceresi olarak görüyorum. İçerik üreticisi olmak kolaylaştı ama nitelikli içerik üretmek hâlâ çok zor. Kaliteyi ve samimiyeti koruyabilen, bu yarıta öne geçiyor.

Medya sektörünün seyrüseferini nasıl görüyorsunuz?

Sıkıntılar, sorunlar var mı? Elbette var. Sektörün en büyük sıkıntısı ekonomik sürdürülebilirlik ve nitelikli personel bulma zorluğu. Her şey hızlandı, beklentiler arttı, reklam pastası daraldı.

Ama iyi iş yapan, istikrarlı olan, üretmekten vazgeçmeyen ayakta kalıyor. Ben mevcut durumu şöyle görüyorum: Medya değişiyor ama bitmiyor; sadece şekil değiştiriyor.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik; benim için hem meslek hem tutku hem de sorumluluktur. Ben bu işi bir "görev" olarak görüyorum. Bazen bir köy çocuğunun tebessümünü ekrana taşımak... Bazen yaşlı bir amcanın duasını milyonlara ulaştırmak... Bazen de kültürel bir değeri kaybolmadan dünyaya anlatmak... Gazetecilik benim için insanı anlatmak, izi kalacak bir hikâye bırakmaktır.

Mesleki bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?

Hatıralarımdan bir tanesi; Yine Dağ Köylerinden birin çekimini yapıyorduk. Çekim yapacak, birkaç güzel insanla sohbet edecek, günü bitirip dönecektik... En azından biz öyle zannediyorduk. Köy meydanına girdiğimizde yaşlı bir amca bizi eliyle çağırdı. "Gel hele evlâdım, bir kahveni için de gidelim" dedi. Bizim program temposu belli; çekim, koşturmaya, yetişme derdi... Kıbarca teşekkür edip yolumuza devam edecektik ki, kameraman arkadaşım kulağıma eğilip, "İsmail abi, amcanın gözleri çok ısrar ediyor... Bence oturalım." dedi. Gülümsedim. "Tamam" dedim, "Bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır."

Amcanın evine girdik, oturduk. Bir cezve, üç fincan... Ama kahve ne kahve! İlk yudumu aldığımda o fincanda sadece kahve olmadığını anladım. Emek vardı, misafirlik vardı, köylü sıcaklığı vardı, yılların birikmiş duası vardı. Amca karşıma oturdu, bakmaya doyamadı. "Evlâdım," dedi, "Seni televizyonda izleriz hep. Köylere gelirsiniz ama bizim eve de gelirsiniz diye hiç ummazdım."

Tam o anda anladım; bizim program sadece bir gezi programı değilmiş. Biz ekranlara bir köyü değil, insanların kalplerini taşıyormuşuz. Amca yavaşça fincanı gösterdi: "Bu kahve var ya evlâdım... Bunu içtiğin sürece bu evde bir hakkın var. Biz unutmayız. Siz de unutmayın."

O kahveyi bitirdikten sonra amcayla uzun uzun sohbet ettik. Hayatından, gençliğinden, köyün eski günlerinden... Çekim defteri o gün dolmadı; gönül defterimiz doldu. Köyden ayrılırken amca arkamızdan seslendi: "İsmail! Bir dahaki gelişine kahveyi ben değil, hanım yapacak! Kılıbık değilim ben, sadece hanım yoktu bu gün. Gülererek el salladım.

O günden beri gittiğim her köyde bir kahve ikram edilir, ama o günkü kahvenin kokusu hâlâ başka gelir. Çünkü o kahve, bir fincan içecek değildi. Gönülden bir kapıydı... Bir insanın "hatırına" yazılan en sıcak satırdı. Unutamadığım anı budur. Bir köy kahvesi, bir fincan muhabbet ve kırk yılın ötesine giden bir hatır...

Bu röportajın hazırlanmasında gösterdikleri ilgi, nezaket ve katkılarından dolayı Mustafa Güden beye ve Yenigün gazetesi ailesine gönülden teşekkür ediyorum. Konya'nın sesi olma yolundaki çalışmalarında başarılarının daim olmasını diliyorum.

GAZETECİLİK GÖNÜL İŞİDİR!

Mesai mefhumu gözetmek-sizin, son derece önemli ve zor bir görevi ifa etmeye çalışan, milletimizin ortak sesi, gören gözü, duyan kulağı, konuşan dili, yazan eli olan basın mensuplarımızın Çalışan Gazeteciler Gününü en kalbi duygularıyla kutluyor, sağlık, mutluluk, başan ve esenlikler diliyorum.

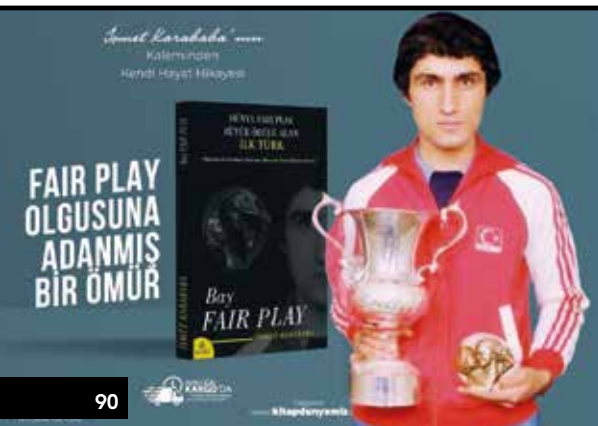
Ali KOÇ

Diyanet-Sen Konya Şube Başkanı

"Futbolun Rengi Dergisini keşke devam ettirebilseydik!"

Futbol camiasının Teknik Direktör olarak tanıdığı İsmet Karababa bir dönem yaygın medyada yazarlık yapmış, hatta TÜFAD adına spor dergisi de yayınlamıştı.

İsmet Karababa kendisine Türkiye ve Dünya Fair Play ödülünü kazandıran dürüstlüğü sergilediği gün, kalesini koruduğu, benim memleketimin takımı Derbentspor küme düşmüştü. Evet, dürüstlük kendi lehine olabilecek olandan da vazgeçmeyi gerektirirdi bazen. O ödül Karababa'yı öne Türkiye gazetesine spor yazarı yaptı. Sonra Yeni Konya, Merhaba, Konya Postası, Pusula gibi gazetelerde spor yorumları yazdı. Ve hatta 2000'li yılların ikinci yarısında Futbolun rengi dergisini yayınlayarak medya alanında varlığını pekiştirmişti. Sohbet için vakit dardı ama yine de pek şeyi konuştuk.

Sizi kısaca tanıyalım, nerede ne zaman doğdunuz eğitim hayatınız ben önce okullarda geçti?

6 Mayıs 1959 tarihinde bir Hıdırellez günü kuşluk vakti Konya'nın Yarma nahiyesinde ailenin beşinci oğlu olarak dünyaya gelmişim. İlk, orta ve lise öğrenimimi tamamladım. 1980 yılı öncesinde yaşanan siyasi olaylardan dolayı ailemin beni zorla askere göndermesiyle üniversite hayalimi gerçekleştiremeden öğrenim hayatıma zorunlu olarak son vermiş oldum.

Aktif futbol hayatınızda hangi kulüplerde futbol oynadınız?

Futbola çocuk yıllarımda sokak futbolu ile başladım. O yıllarda mahalle takımları yaygındı. 1973 Yılında rahmetli Hatay Sarkanat hocamın çalıştırdığı Bölge Yıldız Karmasında futbola başladım. Fakat antrenmanda sakatlanmam sonucu bir yıl ara vermek zorunda kaldım. 1975 yılında siyah beyaz renklere sahip Konyaspor Genç Takımında futbola tekrar başladım ve Orta Anadolu Gençler liginde kalesini koruduğum ilk yılmda şampiyonluk yaşadım. 1989 yılına kadar Konyaspor Genç ve Amatör Takımında oynadım. Yukarıda bahsettiğim nedenlerden dolayı öğrenim hayatımla birlikte futbol yaşamıma da askere gönderilmem nedeniyle ara verdim.

Askerlik sonrası bir yıl Konyaspor amatör, iki yıl da Derbentspor'da kalecilik yaptım. Aldığım Fair Play Ödülü sonrası genç yaşta futbolu bırakıp antrenörlüğe başladım.

Sporcu dönemimizdeki dünyanın en büyük fair play ödülünü kazanmanız, bir amatör takım kalecisi olmanıza rağmen siz Türkiye'nin şöhretli futbolcularından biri yapmıştı. Size fair play ödülü kazandıran hadiseyi özet olarak anlatır mısınız?

Dünya Fair Play Konseyi 1981 yılında kuruldu. Türkiye'de 1982 yılında Fair Play Komisyonu kuruldu ve ilk ve ilk ödülünü aynı yıl verdi. 1982 yılı Aralık ayındaki Derbentspor-Çumraspor müsabakasındaki davranışım beni Türkiye ve Dünya Fair Play Büyük Ödüllerine taşıdı. Maçın 42. dakikasında kalemden bir karambol oluştu, benim topu çizgi içinden çıkarttığım andan itibaren saha bir anda karıştı. Orta hakem Sabri Demir Hocamız da kararsız kalmış gibiydi. Rakip takım gol diye etra-

fında toplanmış, bizim takım oyuncularını da onları baskılamak için çizgiden çıkardı-ğima ikna etmeye çalışır gibiydiler. O an Sabri Hoca, "Kaleci İsmet'e soralım o bize doğruyu söyler" dedi. Ben de o kalabalığa varmak üzereydim ve bu sözü duyunca doğruyu, yani topu çizgiden geçtikten sonra çıkardığımı olanı topu içeriden çıkarttığımı söyledim.

Dünyada ve ülkemizin gündemine ilk girdiği yıllar olduğu için, spor ailesinin ve toplumun gündeminde Fair Play olgusunun olmadığını, bir başka deyişle bilinmediğin bir dönemdi. Ben bu müsabaka sonrası normal yaşamıma dönmüşken 1983 yılında Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi (TMOK) tarafından Türkiye'de Büyük Ödülle layık görüldüğüm açıklandı ve ödüllendirildim.

Bu ödül sonrasında hayatınız nasıl şekillendi? Hatırladığım kadarıyla aktif futbol yaşantınıza son verdiniz ve antrenörlüğe başladınız, aynı zamanda Gençlik ve Spor İl Müdürlüğünde memur oldunuz. Bu süreci kısaca anlatır mısınız?

Türkiye'de Fair Play Ödülüne layık görülmem sonrası dönemin adı ile Beden Terbiyesi İl Müdürü rahmetli Bahtiyar Demir beni ödül olarak işe başlatmıştı. 1984 yılında da Dünya Fair Play Büyük Ödülüne layık görüldüm. Paris'te yapılan ödül töreni öncesi ve sonrasında yaşadıklarımın, özellikle dünyada örnek takım seçilerek ödül almak için salonda bulunan Almanya'nın Frankfurt Genç Takımın ilgisi benim antrenörlüğe başlamamda büyük etki yarattı.

Konya'ya geldiğimden yeni kurulmakta olan İhsaniye GB takımı yöneticilerine zorla da olsa Genç Takımı kurdurmuş, mahalledeki gençlerden oluşturduğum takımım üç farklı grupta oynan gençler liginin C grubunda şampiyon olmuş, diğer grup şampiyonları Demirspor ile Akşehirspor genç takımları arasında yapılan il birinciliği müsabakaları sonucunda Konya şampiyonu olma başarımız Konyaspor yöneticilerinin de dikkatini çekti ve beni Konyaspor Genç Takımın antrenörü olarak görevlendirdiler.

Antrenörlük hayatınızda da yine fair play ile öne çıktınız ve Konyaspor genç takımda ödül kazandınız bunu kısaca anlatır mısınız?

Kader ağlarını benim için böyle ördü. Benim antrenör olmamda önemli etkisi olan Frankfurt Genç Takımı her an benliğimde tazeliğini koruyordu. Gerek TMOK Başkanı Turgut Atakol'un gerekse Paris Büyükelçimiz Haluk Sayınsoy'un; "Batılılar Fair Play ödülüne önem veriyor, değer yüklüyorlar. Batıların ülkemize ve insanımıza olan önyargılarına senin aldığın bu ödül en anlamlı cevaptır. Ancak bu ödülü almak ne kadar değerliyse, buna layık olabilecek bir yaşam sürebilmek de o kadar değerlidir İsmet" sözleri de hiç aklımdan çıkmadı. Aralıksız beş yıl görev yaptığım Konyaspor Genç Takımındaki futbolcularıma Fair Play ruhunu aşılamaya çalışırken, aynı zamanda

yeteneklerini geliştirerek geleceğe hazırlıyordum. Görev sürem son dört yılında dört şampiyonluk, iki yarı final, bir de final yaşayarak tarihinde ilk kez Türkiye 3.lüğü başarısı yaşarken bunu hiç kırmızı kart görmeden yapmıştık. O dönem Konyaspor Genç Takımın 85 maç hiç kırmızı kart görmeden dört şampiyonluk yaşamış, 86 maçta kırmızı kart sonrası biten sezonda dördüncü şampiyonluğa ulaşmıştık.

Bu durum TMOK'un dikkatini çekmiş. 1989 yılında Genç Takımın Türkiye'de örnek takım seçilerek Fair Play Ödülüne layık görüldü, aynı zamanda ülkemiz adına Dünya Fair Play Konseyine aday gösterirken "Bu takımın antrenörlüğünü İsmet Karababa yapmaktadır" notu düşülmüş, Dünya Fair Play Konseyi de takımımı dünyada örnek takım seçmişti.

Paris'te yapılacak ödül törenine kulübüm beni göndermişti. Ödül Törenine katıldığımda kulaklarımda TMOK başkanımız ile Paris büyükelçimizin sesleri yankılanırken, benliğimde Frankfurt Genç Takımı futbolcuları vardı. Ödül Töreninde "Dünyanın en centilmen sporcusu, dünyanın örnek takımını yarattı" şeklindeki anonsla kürsüye davet edilirken ülkem ve insanımız adına gurur duymuştum.

Frankfurt Genç Takımına duyduğum hayranlık ve halis niyetlerle başladığım antrenörlük yaşamın, benim adıma akıbeti de hayır olmuştur.

Konyaspor Genç Takımıyla geçen beş sezonluk bölümüm incelendiğinde; sporun yazılı ve yazılı olmayan kurallara göre yapıldığında sportif başarıların geldiği, kazanılan ödüllerle taçlandırıldığı, o bünyeden 28 gencimizin profesyonelliğe taşındığı ve o dönem içinde yer alan futbolcuların yüzde seksen civarında yüksek okul mezunu olduğu, bugün her meslek grubu içerisinde ülkesine ve insanına başarıyla hizmet verdiği görülür.

Fair Play'ı ömrünüzde bir ilke haline getirmeyi nasıl başardınız?

Türkiye, Dünya ve Avrupa Fair Play Ödüllerine sahip olan tek Türk sporcuydum, biliyorsunuz. 1984 yılında Dünya Fair Play Büyük Ödülünü kazandığımda bu ödülü kazanan ilk Türk unvanına sahip olmuştum. Bugün de Türkiye-Dünya-Avrupa Büyük Ödüllerine sahibi Tek Türk olma onurunu yaşıyorum.

Amatör takım Antrenörlüğümde Konyaspor Genç Takımına, Profesyonel Teknik Direktörlük dönemimde Konya Endüstriyora, başkanlığını yaptığım dönemde Türkiye Futbol Antrenörleri Derneğine Fair Play Ödüllerini kazandırdım. Bir başka deyişle futbolcu, eğitici ve yönetici dönemlerimde Fair Play Ödüllerini kazanan belki de dünyada tek insanım.

Bunlara ilaveten ilimizde birçok kişi ve kuruluşun Fair Play ödülleri kazanmalarına vesile oldum. Mustafa Güden Futbolun Dergisi'ni organize ettiği dönemde Karatay Belediyesi'nin "Fair Play Müzesi kurması fikrini dönemin Belediye Başkanı Mehmet Hançerli ile paylaştığını söylemişti. Bu güzel

projeye biz de dâhil olduk ve Dünya'nın ilk ve tek Olimpiyat ve Fair Play Müzesi Karatay'da açıldı. Hatta proje Avrupa Fair Play konseyinden de ödül aldı ve tören Konya'da yapıldı.

Profesyonel ve Amatör Antrenörlük yaşamınızı kısaca anlatır mısınız?

Amatör olarak; Konyaspor altyapısında üç farklı dönem içerisinde Antrenör, Teknik Sorumlu, Genel Koordinatör gibi görevlerle on yıl, İhsaniye GB. Çatalhöyük Çumra Belediyesi, Konya Şekerspor, Akşehirspor gibi takımlarda da 17 sezon görev yaptım.

Profesyonel kategoride ise Konyaspor ve Çorumsport Profesyonel Takım Teknik Direktörlüğü; Konya Yolspor, Etibank SAS, Konya Endüstriyora, üç farklı sezon Çorumsport, iki farklı sezon Aksarayspor, Kırşehirspor, Konya Şekerspor gibi takımlarda on iki farklı sezon görev yaptım.

Fair Play ödülü size yaygın medyanın yolunu açtı. Türkiye gazetesinde nasıl yazmaya başladınız, yazarlığa ne kadar devam ettiniz ve neden bıraktınız?

Türkiye ve dünyadaki ödülleri sonras antrenörlük yaşamımda da takımımı hem ülkemde hem de dünyada Fair Play ödüle taşımam ulusal medyada da geniş yer bulmuştu. Türkiye Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Sadık Söztutan Bey beni röportaj için gazetesine davet etmiş, görüşmemizde bana köşe yazarlığı teklif etmişti. Ben hiç düşünmeden bu onurlu görevi kabul etmiş, köşe yazılarıma başlamıştım. Her gönderdiğim yazım aynen sayfada yer alıyordu. Köşe yazılarımda ağırlıklı olarak, o dönem Türkiye 1. ligi, şimdiki Süper Ligdeki Konyaspor'un iç sahadaki maçlarını değerlendiriyordum.

Bu arada Konyaspor Genç Takımını çalıştırmaya devam ediyordum. Aradan üç ay gibi bir süre geçmişti. Konyaspor bünyesinde çalışan biri olarak yazılarımda Konyaspor'un oyununu, teknik direktörlüğünü eleştirmenin etik olmadığına karar verip yazılarıma bırakmaya karar verdim. Durumu Sadık Söztutan Bey'e ilettiğimden beni anladığını, yazılarımdan çok memnun olduklarını, devam etmem için kulübümden izin alabileceğini söyledi ama ben inandığım kararında durdum ve bu onurlu görevi bıraktım.

Yerel gazetelerde hangi kuruluşlarda yazdınız?

Antrenörlük yapmadığım sezonu baş geçirdiğim dönemler yerel gazetelerimizin spor müdürlüğünü yapan dostlarımla köşe yazısı konusunda taleplerini, dostluğumuzun gereği geri çevirmiyordum. Yeni Konya, Merhaba, Konya Postası, Pusula gibi gazetelerde belli dönemlerde köşe yazıları yazdım. Teknik direktörlük ve TÜFAD Başkanlığı dönemlerimde köşe yazısı yazmayı ilkesel olarak doğru bulmadığım için yazmadım.

Türkiye Futbol Antrenörleri Derneği başkanlığına ne zaman seçildiniz ve kaç dönemdir bu görevi icra ediyorsunuz.?

TÜFAD Konya Şubemizin 1990 yılında

kuruluşunu gerçekleştiren beş üyesinden biri olunca derneğimize ve antrenörlük mesleğime karşı kendimi hep sorumlu hissettim. Derneğimizde Genel Sekreterlik, Başkan Yardımcılığı ve Başkanlık gibi görevlerde bulundum. Bu süre içerisinde beş farklı dönem TÜFAD Genel Merkez Yönetim Kurulu ve Merkez Yürütme Kurulu üyelikleri, Disiplin Kurulu Üyeligi gibi görevlerde bulundum. Şubemizde 2006-2012 ve 2015-2025 yılları arasında başkanlık görevlerinde bulundum hali hazırda bu görevimi sürdürüyorum.

TÜFAD Konya Şubesinin hizmetlerinden kısaca bahseder misiniz?

TÜFAD Konya Şubesi başkanlıkları dönemimde ekip arkadaşlarımla birlikte Dayanışma Geceleri, Ahde Vefa ve Başarı Ödülleri, 2007 Mevlânâ yılı içerisinde yaptığımız dört büyük etkinlik, Antrenörün Sesi olarak gördüğümüz Futbolun Rengi dergimiz, 45 şubemizin 724 çocuğumuzun katılımıyla gerçekleştirdiğimiz “Futbol Şöleni” gönüllerde iz bırakan futbol ailesi adına çok anlamlı, derneğimiz adına çok değerli hizmetler yaptığımız inancındayım.

TÜFAD'ı, şu an hizmet verdiğimiz, tapusu bize ait olan mülkümüze kavuşturduk. Güncel imkânlarla, araç ve gereçlerle hizmet verir duruma getirdik. Derneğimizin yaşamasına, sorunsuz hizmet vermesine imkân sağlamış olmanın huzurunu yaşayan ekip olmak her şeye değer diye düşünüyorum.

Her yıl düzenli olarak yapılmasını sağladığımız antrenör kursları ile kulüplerimizin ihtiyaçlarına cevap vermeye, çocuk ve gençlerimizi geleceğe taşıması yanında yine sürekli organize ettiğimiz antrenör seminerlerimizle antrenörümüzün gelişimine, futbolumuzun başarısına katkı sunduğumuz inanındayım.

TÜFAD bünyesinde Futbolun Rengi dergisini çıkararak spor dünyasında bir farklılık ortaya koydunuz, o dönemi kısaca anlatır mısınız dergi nasıl vücuda geldi neler yaptınız ve antrenör camiasında nasıl etki uyandırdı?

TÜFAD Konya Şubesi olarak hem faaliyetlerimizi kayda geçireceğimiz hem de teknik ve güncel bilgileri camiamız ile paylaşabileceğimiz bir yayın organımızın olmasına karar verdiğimizde gazeteci arkadaşım Mustafa Güden ile bir araya geldik ve bilgi ve birikiminden istifade ederek aylık Futbolun Rengi adlı dergi çıkarmaya karar verdik. Bu vesile ile medya alanında mevkute sahibi ve genel yayın müdürü olarak da yer aldık. Yayın Koordinatörlüğümüzü Mustafa Güden üstlendi. Yönetim kurulumuzdan Ayhan Yalnız, Yakup Denizler, Rıfki Ekenler, Eşref Yüzbaşıgil, Osman Tezcan gibi arkadaşlar da destek verdi.

Konya antrenör camiası başta olmak üzere pek çok noktaya dergimizi ulaştırdık. TÜFAD Genel Merkez ve Şubeler ile temsilciliklere yolladık. Genel Merkezimizin organizasyonlarında konuklara takdim ettik.

Dergimiz ile ve takdir gördü ama yayına başlamadan evvel Mustafa Güden bize ısrarla mevkute yayıncılığının getireceği ekonomik sıkıntılardan bahsetmişti. Zamanla o sıkıntıyı aşamayacağımızı anlayanca, ekonomik şartlar gereği yayın hayatına ara vermek zorunda kaldık. Görev süremiz boyunca tek üzüntü kaynağımız da “Futbolun Rengi” dergimizi devam ettirememiş olmak.

Son olarak hayatınızı kaleme aldığınız ve benim “Bay Fair Play” ismini teklif ettiğim kitabınızı konuşalım. Süreç nasıl isledi?

Fair Play ile ilgili kapsamlı bir kitap beklentisi vardı ve bunu benim yapmam konusunda da özellikle spor camiasından çok talep gelmişti. Fair Play'in tarihçesi de dâhil olmak üzere, kılı kırk yararak geniş kapsamlı bir kitap hazırladık. Her ne kadar muhtelif gazetelerde spor yazıları yazmış olsam da kitap konusunda tecrübeli değildim ve ben metin çalışmasını yaptıktan sonra editoryal konuda tecrübeli arkadaşlarımdan destek aldım. Neticede çok kapsamlı bir kitap ortaya çıktı ve spor camiasında çok ilgi gördü. Yayıncımız talepleri karşılayabilmek için peş peşe dokuz baskı yaptı.

Kararım, karakterimin yansımasıydı!

Çocukluktan gelen dinmeyen bir merak ve her olayın perde arkasını öğrenme arzusu... TV 42 kameramanı Mehmet Emre Yaprakçı, mesleğine adım atış hikâyesini "karakterimin bir yansıması" olarak tanımlıyor

Bazı meslekler vardır, içindeki o kendine has havayı bir kez soluduğunuzda bir daha vazgeçemezsiniz. Altınekin'in bereketli topraklarından TV42 ekranlarına uzanan yolculuğuyla kameraman Mehmet Emre Yaprakçı, tam da bu tutkunun tarifini yapıyor. Çocukluğundan gelen o dinmeyen merakı, bugün izlediğimiz haberlerin perde arkasındaki en büyük güce; vizöre dönüşmüş durumda. Sadece bir teknik personel değil, aynı zamanda şahit olduğu haksızlıkları kamuoyuna aktarmayı vicdani bir borç bilen Yaprakçı, mesleğini "ağır veballeri olan bir sorumluluk" olarak tanımlıyor. Baba mesleği tarımı çörek otu haberiyle kendi mesleğine taşıyan, işitme engelli bir vatandaşın hayat hikâyesinde "sevginin engel tanımadığına" bizzat tanıklık eden Emre Yaprakçı; bizlere sahadaki gerçek mücadelenin fotoğrafını çekiyor.

Yapay zekânın hızından faydalanırken insan üretkenliğinin korunması gerektiğini savunan ve her şeyden önce "doğruluk" süzgecine vurgu yapan Yaprakçı ile haberciliğin dününü, bugününü ve kameranın arkasındaki o görünmez dünyayı konuştuk.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Mehmet Emre Yaprakçı, Konya Altınekin doğumluyum. TV 42 kanalında kameraman olarak çalışmaktayım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Mesleğe adım atma kararım aslında karakterimin bir yansımasıydı. Çocukluğumdan beri dinmeyen merakım ve her olayın perde arkasını öğrenme tutkum, beni gazeteciliğe yöneltti. Bizim mesleğimizin kendine has bir çekiciliği var. Dışarıdan bakıldığında zorlukları ve stresi ağır görünsede bu işin havasını bir kez soluyan bir daha bırakamaz.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberim benim için oldukça özel bir haberdir. Konya bölgesinde nadir olarak yetiştirilen çörek otu üretimini konu almıştık. Bu haberde hem üretim sürecini hem de üreticinin beklentilerini yansıtmaya çalışmıştım. Baba mesleğiyle kendi mesleğimi birleştirdiğim için, benim açımdan ayrı bir anlam ve değer taşıyan bir haber olmuştu.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden

Günümüz imkânları sayesinde gazetecilik mesleğinin daha kolay icra edilebildiğini düşünüyorum. Habere ve bilgiye ulaşmak geçmişe nazaran çok daha kolay, aynı zamanda

haberleri insanlara ulaştırmak da büyük ölçüde hızlandı. Ancak teknolojinin beraberinde getirdiği zorluklara da değinmek gerekiyor. Sosyal medya sayesinde haberlere geçmişe kıyasla anlık olarak erişilebiliyor, bu nedenle gazetecilerin sürekli kendilerini geliştirmeleri ve güncel kalmaları büyük önem taşıyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Engelliler Günü'ne özel olarak işitme engelli bir vatandaşımızla röportaj yaptım. Röportaj sırasında, engeline rağmen iki torununu büyüttüğünü torunlarından öğrendim. Sevginin engel tanımadığına bir kez daha şahit oldum.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Bir haberi takip ederken beni en çok zorlayan süreç bilgilerin doğruluğunu ve tarafsızlığını ayırt etmek oluyor. Özellikle ilk anda yayılan haberlerde eksik, çelişkili ya da manipülatif bilgiler bulunabiliyor. Farklı kaynakları karşılaştırmak, olayın arka planını anlamak ve teyit edilmiş bilgilere ulaşmak zaman alıyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecilik mesleği büyük sorumluluklar taşır. Bu sorumluluklar yerine getirilmediğinde ise ağır veballeri vardır. Şahit olduğumuz her haksızlığı ve yapılan yanlışları kamuoyuna aktarmak bizim görevimizdir. Aksi halde, görmezden geldiğimiz her olayda haksızlığa uğrayan insanların vebaline ortak olmuş oluruz.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşmeyle birlikte haberler anlık olarak ve geniş kitleler tarafından paylaşılabilir. Bu durum, bilgilerin doğrulanmadan yayılmasına ve dezenformasyona yol açmaktadır. Bu bağlamda gazetecilerin haberleri teyit etme sorumluluğu daha da önem kazanmıştır.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekânın hız ve araştırma konusunda oldukça faydalı olduğunu düşünsem de bazı olumsuz yönleri de bulunmaktadır. Sürekli ve bilinçsiz yapay zeka kullanımı, insan üretkenliğini azaltabilmekte, doğru kullanılmadığında ise eksik ya da yanıltıcı bilgiler sunabilmektedir. Buna karşın, yapay zekâ bilinçli bir şekilde kullanıldığında hız ve araştırma alanlarında büyük katkılar sağlamaktadır. Son olarak, yapay zekanın bir gazeteci değil, gazeteciler için bir araç olduğunu belirtmek isterim.

Söz uçar yazı kalır!

Konya medyasının tecrübeli ismi M. Mustafa Özdemir yirmi yıllık mesleki serüvenini ve dijital çağda gazeteciliğin değişimine dair görüşlerini anlattı:

Konya Postasında başlayan meslek hayatını Aksaray Egemen, Haberdar, Memleket ve Pusula'da Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olarak sürdüren ve halen Konya Demeç gazetesinde aynı görevi deruhte eden Mehmet Mustafa Özdemir günümüzde dijital medyanın yaygınlaşmasına rağmen iki asırlık geçmiş olan matbu medyanın, oturmuş anlayış ve kültür ve adabıyla "haber verme" misyonu ikinci plana gerilemiş olsa da, "fikir" verme misyonunu devam ettireceği görüşünü savunuyor. Sosyal medyada garabete varan durumlara da dikkat çeken Özdemir bakın başka neler anlattı:

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1976 Konya Hadim doğumluyum. İlkokulu Meram Alparslan İlkokulu'nda okudum. Orta ve lise eğitimimi Konya İmam Hatip Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü kazandım.

2001 yılında mezun oldum.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Gazeteciliğe 2005 yılında Konya Postası gazetesinde muhabir olarak başladım. Burada kısa süre çalıştıktan sonra grup bünyesinde yer alan Aksaray Egemen gazetesi için komşu il Aksaray'ın yolunu tuttum. Aksaray Egemen'de, son iki yılında sorumlu yazı işleri müdürü olmak üzere, yaklaşık beş yıl çalıştım.

Daha sonra Konya'ya döndüm ve yayın hayatına başlayan, daha sonra Pusula olacak, Haberdar gazetesinin sorumlu yazı işleri müdürü olarak görev aldım. Haberdar gazetesinin devrinin ardından Memleket gazetesinde göreve devam ettim.

Memleket bünyesinde muhabir daha sonra sorumlu yazı işleri müdürü olarak yaklaşık on yıl görev yaptım.

Memleket gazetesi yazılı basın hayatına son verdikten sonraki adresimiz Pusula gazetesi oldu. Burada da sorumlu

yazı işleri müdürü olarak yaklaşık beş yıl görev aldım.

Tevdi edile görevle son adresimiz, Konya basının güç birliği sonrası, kısa süre önce yayın hayatına başlayan "Konya Demeç" gazetesi oldu. Şu anda gazetenin sorumlu yazı işleri müdürü olarak görev yapmaktayım.

Matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Matbu gazeteciliğin, teknolojik gelişmelere bağlı olarak değişimler olsa da, iki asırlık geçmişe dayanarak oluşmuş, oturmuş anlayış ve kültür ve hatta bir adabı var.

Henüz yeni diyebileceğimiz ve tam oturmamış, değişime ve gelişime açık internet gazeteciliğinde ise bazı farklılıklar mevcut. "İlgi uyandırma" amacı, kaygısı ve hız ön planda olan internet gazeteciliğinde daha "popülist" dilin öne çıktığını söylersek yanlış olmaz.

Biz çalışan gazeteciler açısından baktığımızda ise; her iki platformda da "editorial" kabiliyet ve bakış çok önemli

ve hatta olmazsa olmaz diyebilirim.

Sosyal medya adı verilen mecraya dair neler düşünüyorsunuz?

“Sosyal Medya”, çözülmesi gereken büyük sorunlarla birlikte, hayatın vazgeçilmez bir parçası oldu. Zaten “İnternet Gazeteciliği” de sosyal medya ile bütünleşmiş durumda. An itibarıyla sosyal medyadan ayrı bir internet gazeteciliği düşünmek kesinlikle mümkün değil. İnternet gazeteciliğinde bir gözünüzü sosyal medyadan asla ayırmamak durumundasınız.

Tabi sosyal medyada tam anlamıyla her açıdan büyük bir furya yaşanıyor. Sosyal medyanın tabii ki olumlu yanlarının yanında her zaman tartışılan, “Bu şekilde devam etmesi mümkün değil”, hatta “Garabet” diyebileceğiniz pek çok sorunlu alanı da var. Sosyal medyanın nasıl bir yöne evrileceğini, sorunlarını nasıl çözeceğini, hızla değişen teknolojinin yarın ne getireceğini bekleyip göreceğiz. Ancak her şartta burada belirleyici olan toplum ve toplumsal dinamiklerdir.

Mesleğe başladığınız dönemle bugünü mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyrüseferi nasıl görüyorsunuz?

Matbu ya da yazılı basın açısından teknolojik gelişime ve zamanın ruhuna bağlı olarak küçülme kaçınılmazdı ve öyle de oldu. Gazete bir gün önce olanı, televizyon ve radyo gün içinde olanı verirken internet çağında artık her şey anlık. Şehirleri, ülkeleri 24 saat canlı izleyebildiğimiz bir çağda yaşıyoruz. Artık insanlar hayatı canlı yaşıyor. Kamera ve fotoğraf makinesini de ceplerinde taşıyor.

İnternet çağında artık herkes bir gazeteci deniliyor. Aslında tam olarak öyle değil. Teknik olarak herkese haberci diyebiliriz ama herkes gazeteci kesinlikle değil.

Gazeteci maddi ve manevi açıdan sorumlulukları olan; adı, sanı, adresi belli, her zaman hesap verebilir konumda olan, topluma karşı kendini sorumlu hisseden kişidir, öyle olmalıdır.

Peki, gazeteler tamamen bitecek, yok olup gidecek mi? Bence mevkute sayısı ve okunma sayısı azalsa da gazete; kâğıt ve kalem var olduğu müddetçe olacaktır, olmalıdır.

Dijital internet çağında, gazetelerin “haber verme” misyonu doğal olarak ikinci plana gerilemiş olsa da, “fikir” verme misyonu güncel ve bâkidir.

Gazetelerin yerine getirdiği çok önemli bir misyon da birer “vesika” olması, “arşiv” belgesi olması ve bu anlamda geçmişe, tarihe ışık tutmasıdır.

Sonuçta söz uçuyor yazı kalıyor.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik, kendi mesleğimiz olduğu için söylemiyorum, hakikaten çok önemli bir meslek.

Ekonomik açıdan tatmin edici bir meslek olmaktan, maalesef, uzak olsa da gazetecilerin çoğu işini severek yapar. Her meslek için geçerlidir muhakkak ama gazetecilik gerçekten bir sevgi işi.

Niceliksel sorunlara ve ona bağlı olarak ortaya çıkan niteliksel sorunlara rağmen meslek aşkıyla ve topluma doğruları gösterme ve haber verme adına, her zaman için harici ve işbirlikçi dâhili saldırı tehdidinde olan ülkemize, milletimize, devletimize ve değerlerimize sahip çıkmak, saldırılara birlikte göğüs germek adına, elimizden geldiğince en iyisini yapmaya, yoğun bir mesai harcayarak gayret ediyoruz.

Topluma doğruları, gerçekleri anlatmanın mutluluğu, ülkenize, devletine, milletinize katkı sağlıyor olmanın verdiği haz, sıkıntılara merhem oluyor, diyelim.

“Medya” ve “Basın” geçmişten bu yana önemli bir rol üstlenmiştir ancak yalan söylemenin, yaftalamanın, karalamanın bu kadar kolay olduğu, dezenformasyonun sınır tanımadığı, devletlerarası algı savaşlarının, konvansiyonel savaşların neredeyse önüne geçtiği günümüz internet çağında, gazetecilik mesleğinin öneminin daha da arttığını söylemek sanıyorum yanlış tespit olmaz.

YAŞANABİLİR BİR TÜRKİYE ANCAK SAADET’LE OLUR

Ahlaki ve manevi değerlerinden
ödün vermeyen, doğru ve
ilkeli gazetecilik anlayışıyla zor
şartlarda görev yapan değerli
basın mensuplarımıza 10 Ocak
Çalışan Gazeteciler Günü’nü
tebrik ediyorum.

KONYA

MEHMET DEMİREL
Saadet Partisi
Konya İl Başkanı

'Medya, tarihindeki en büyük dönüşümü yaşıyor'

Hiçbir medya kuruluşunda çalışmadığı halde sosyal mecradaki bilgi paylaşımlarıyla "haberci-gazeteci" olarak bilinen Mehmet Akif Kara ile medyaya dair söyleştik:

Twitter'da haber nitelikli son dakika paylaşımları yapan Mehmet Akif Kara'yı fark ettiğimde onun etkin bir medya kuruluşunda çalıştığını zannetmiştim. Abdullah Akif Solak'a sorduğumda "Tanımıyorum" cevabını alınca meraklanıp kendisiyle yazıştık. Akif Kara "Ben gazeteci değilim, okuduğum, izlediğim haberlere dair bilgileri sosyal medya hesabımda paylaşıyorum" deyince sosyal mecraların habercilikteki etkisine dair önemli bir örnekle yüz yüze olduğumuzu fark ettik. Mehmet Akif Kara bireysel olarak nasıl habercilik yaptığını anlattı:

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız? Nerede doğdunuz, hangi okullarda eğitim aldınız?

Konya'nın tarihî açıdan son derece zengin ilçelerinden biri olan Kadınhanı'nda doğdum. Antik çağlardan bu yana birçok medeniyete ev sahipliği yapmış olan bu bölge, Hititlerden Roma'ya, Bizans'tan Selçuklulara kadar pek çok uygarlığın izlerini taşır. Kadınhanı, antik dönemde "Pira" adıyla bilinirken, İpek Yolu ve Kral Yolu üzerinde yer alması sayesinde tarih boyunca önemli bir ticaret ve geçiş noktası olmuştur. Bu stratejik konumu nedeniyle

hem askeri hem de kültürel açıdan canlı bir merkez olmuştur. İlçenin bugünkü adı ise, Selçuklu döneminde Raziye Hatun tarafından yaptırılan büyük bir kervansaraydan gelir.

İlköğretim ve lise eğitimimi bu tarihî zenginliğin içinde, Kadınhanı'nda tamamladım. Ardından Ömer Halisdemir Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde Lisans eğitimini aldım. Sonrasında ise Selçuk Üniversitesi'nde İşletme alanında yüksek lisans yaptım. Eğitim hayatım boyunca sadece akademik bilgiyle yetinmedim; ekonomi, tarih ve toplumsal gelişmeler gibi

alanlara olan ilgim hep canlı kaldı. Bu çok yönlü ilgi, zamanla hem düşünce dünyamı hem de mesleki bakış açımı şekillendirdi.

Sanayici olarak işinizden biraz bahseder misiniz?

Sanayi alanında döküm sektörüne yönelik faaliyet gösteren bir işletmenin sahibiyim. Firmamız, kömür tozu, bentonit, pik, sfero, alyaj ve döküm kumu gibi döküm sürecinin temel hammaddelerini tedarik ediyor. Özellikle kömür tozu ve bentonit gibi girdiler, döküm kalitesini doğrudan etkileyen kritik malzemelerdir. Bu nedenle ürün seçiminde oldukça titiz davranıyoruz. Üç yıldır aktif olan firmamızla, sadece ticaret yapmak değil, aynı zamanda sektörde sürdürülebilir kalite anlayışını yerleştirmek gibi bir misyon edindik. Müşterilerimize sadece ürün değil, güven de sunmak istiyoruz. Bu doğrultuda kalite kontrol süreçlerine, zamanında teslimata ve teknik destek hizmetlerine büyük önem veriyoruz.

Haberciliğe ilginiz nerede başladı?

Haberciliğe olan ilgim çocukluk yıllarıma dayanıyor. Dedem her sabah Tercüman gazetesini alır ve benden, yüksek sesle okumamı isterdi. Bu ritüel, hem okuma alışkanlığımı geliştirdi hem de gündemi takip etme bilinci kazandırdı. Zamanla bu alışkanlık bir tutkuya dönüştü. Ortaokul ve lise yıllarımda farklı gazeteleri takip etmeye başladım. Üniversite döneminde ise günde 3-4 farklı gazete alır, köşe yazılarını karşılaştırır, haber dilini analiz ederdim. Bu süreç, sadece bilgi edinmekle kalmadı; aynı zamanda olaylara çok yönlü bakabilme yetisi kazandırdı. Haberin sadece içerik değil, aynı zamanda bir bakış açısı olduğunu fark ettim.

Sosyal medyada öne çıkmanız nasıl oldu?

Sosyal medya, özellikle Facebook'un ardından Twitter'in (şimdiki adıyla X) hayatımıza girmesiyle birlikte, haberin doğasını tamamen değiştirdi. Artık bir olayın tanığı olan herkes, saniyeler içinde bilgi paylaşabiliyor. Ben de bu dijital dönüşümün sunduğu imkânları değerlendirdim. Okuduğum, doğruluğundan emin olduğum haberleri, kısa ve öz notlarla paylaşmaya başladım. Bu paylaşımlar zamanla bir takipçi kitlesi oluşturdu. Gazeteci değilim ama "haber notları paylaşan biri" olarak tanınmak, benim için hem sorumluluk hem de motivasyon kaynağı oldu. İnsanların güvenini kazanmak, sosyal medyada en değerli sermaye.

Paylaştığınız haber notlarını doğrulama süreciniz nasıl işliyor?

Günümüzde bilgi kirliliği çok yaygın. Bu nedenle her paylaşım öncesinde kendi çapımda ciddi bir doğrulama süreci yürütüyorum. Öncelikle bilginin orijinal kaynağına ulaşmaya çalışırım. Ardından farklı güvenilir kaynaklarla karşılaştırma yaparım. "Gerçek olamayacak kadar uç"

gelen bilgileri hemen paylaşmam; önce demetlenmesini bekler, gelişmeleri izlerim. Özellikle teknik veya uzmanlık gerektiren konularda alanında yetkin kişilere danışırım. Bu süreç zaman alıcı olabilir ama benim için hız kadar doğruluk da önemlidir. Çünkü bir kez güven kaybedildi mi, geri kazanmak çok zor.

Yanıldığınız paylaşımlar oldu mu?

Evet, oldu. Sosyal medya çok hızlı bir mecra ve bazen en güvenilir görünen bilgi bile yanlış çıkabiliyor. Böyle durumlarda hatalı paylaşımı hemen kaldırıyorum ve doğru bilgiyi açık bir şekilde yayımlıyorum. Bu benim için bir öz disiplin meselesi. Ayrıca takipçilerle kurduğum güven ilişkisini korumak açısından da çok önemli. Hatalar olabilir ama önemli olan bu hatalara nasıl tepki verdiğinizdir. Şeffaflık ve dürüstlük, dijital dünyada da en az gerçek hayattaki kadar kıymetli.

Kişisel yöntemlerle haber üretiyor musunuz?

Profesyonel gazetecilik yapmıyorum ama zaman zaman bulduğum ortamlarda şahit olduğum olayları, herhangi bir yorum katmadan, olduğu gibi paylaşıyorum. Bu tür paylaşımları "haber üretmek" olarak değil, "gözlem aktarmak" olarak tanımlıyorum. Temel ilkem şu: Abartı yok, tarafgirlik

yok, sansür yok. Olay neyse, o şekilde aktarırım. Bu yaklaşım, takipçilerim tarafından da takdir ediliyor. Çünkü insanlar artık yoruma boğulmuş içeriklerden çok, sade ve doğrudan bilgiye ihtiyaç duyuyor.

Medyanın geçirdiği dönüşümü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Medya, son 20 yılda belki de tarihindeki en büyük dönüşümü yaşadı. Eskiden haber almak için radyo, televizyon ve gazete üçlüsüne bağımlıydık. Bugün ise akıllı telefonlarımızla her an her yerden bilgiye ulaşabiliyoruz. Bu dönüşüm, haber alma hızını artırdı ama aynı zamanda yeni sorunları da beraberinde getirdi. Özellikle sansürlülük, bir yandan özgürlük sağlarken diğer yandan yanlış bilgilerin yayılmasına da zemin hazırlıyor. Ancak genel olarak bakıldığında, bireylerin kendi gündemini oluşturabilmesi, farklı kaynaklardan bilgiye ulaşabilmesi büyük bir kazanım. Artık haber, sadece tüketilen değil, aynı zamanda üretilen bir gerçeklik hâline geldi.

Bir iş insanı olarak medya alanında girişim planınız var mı?

Şu an için profesyonel bir medya girişimi planım yok. Ancak sosyal medya tabanlı içerik üretimi, bilgi doğrulama ve haber analizine yönelik projeler beni her zaman cezbediyor. Özellikle yapay zeka destekli doğrulama sistemleri, veri gazeteciliği gibi alanlar ilgimi çekiyor. Zamanı geldiğinde, bu ilgi alanımı iş dünyasıyla birleştiren bir girişim hayata geçirebilirim. Çünkü bilgiye erişim kadar, doğru bilgiye erişim de artık bir ihtiyaçtan öte, bir sorumluluk.

Paylaşımlarınıza gelen tepkiler nasıl oluyor?

Genel olarak olumlu geri dönüşler alıyorum. İnsanlar kısa, net ve gereksiz detaydan uzak içerikleri seviyor. Özellikle yoğun gündem dönemlerinde bu tarz içerikler daha çok ilgi görüyor. Elbette zaman zaman eleştiriler de geliyor. Ancak bu eleştirilerin çoğu yapıcı nitelikte oluyor. Ben de bu geri bildirimleri dikkate alarak kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Sosyal medya, sadece paylaşım değil, aynı zamanda etkileşim alanı. Bu etkileşimden beslenmek, içerik üreticisi olarak beni daha dikkatli ve sorumlu kılıyor.

Eklemek istediğiniz başka bir konu var mı?

Haber paylaşmak benim için bir iş değil, adeta zihinsel bir nefes alma biçimi. Sanayi sektörünün temposu oldukça yoğun ve stresli. Sosyal medya ise benim için hem bir arşiv, hem bir hobi, hem de insanlarla etkileşim kurabildiğim bir alan. Bu denge, hem yaptığım işi hem de hayatı daha anlamlı ve keyifli hâle getiriyor. Bilgi paylaşmak, sadece başkalarına katkı sunmak değil; aynı zamanda kendini güncel tutmanın, düşünsel olarak diri kalmanın da bir yolu.

“Bizim nesil gazetecilerin, haberin her aşamasında emeği olurdu”

Konya Postası ve Türkiye’de Yarın gazetelerinde muhabirlik yapan Mehmet Aslan Karakuş sokakta haber kovaladıkları, negatif filmleri yıkayıp tab ettikleri günleri anlattı.

Mehmet Aslan Karakuş 1980’li yılların ikinci döneminde Konya Postası’nda Orhan Samur’un rahle-i tedrisinde yoğrulan arkadaşlarımızdandır. İlk görevi muhahih, yani tashihiçi hadi bir daha yani düzeltmen idi. Bundan mütevellit, sohbet ederken, “Ben şimdi tashihiçi olsam var ya” diyor bazen! Gazetecilikten ayrıldıktan sonra Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde uzun yıllar görev yaptıktan sonra emekli olan ve Alanya’da fahri yazarlık yaparak memlekete faydalı olmaya çalışan Mehmet Aslan Karakuş ile dün ve bugün konuştuk.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, hangi tarihte nerede dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1969 yılında Amasya’da doğdum. Konya Mümtaz Kuru ilkokulunda başlayan öğrenim hayatım sırasıyla Konya İmam Hatip Lisesi orta kısmı ve o zaman ki adıyla 60. Yıl lisesinde devam etti. Önce Akdeniz Üniversitesi sonra Kocatepe Üniversitesi İİBF’de yüksek tahsilimi tamamladım.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi medya kuruluşlarında görev yaptınız?

Gazetecilik mesleğine 1987 yılında Konya Postası gazetesinde tashihiçi olarak başladım. Bu

o günün şartlarında tipo baskı olarak yayınlanan gazetenin matbaada dizilerek hazırlanan provalarını okuyarak hataları düzeltip, baskıya gitmesi vazifesini yaparak gazetenin harf ya da kelime hatası olmadan yayınlanması göreviydi. Daha sonra muhabirlik ve şiir sanat köşesi koordinatörlüğü gibi görevleri birlikte yürüttüm. Sonra üniversite eğitimine devam arzusunda olduğum için, gittiğim dershanenin altında bulunan Türkiye’de Yarın gazetesine geçerek bir süre de orada çalıştım.

Matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Matbu gazetecilik, hele bizim gibi tipo baskı bir gazetede mesleğin yoğurulma yeri gibidir. Sokakta haberi kovalar negatif filmleri olan makinele, filmi israf etmeden fotoğraf çeker, gazeteye gelir haberleri yazar, karanlık odada kendi filmini yıkayıp karta basar ve kullanılabilecek olan fotoğrafı klişeciye götürüp haberi gazeteye hazırlardık. Yani haberin her aşamasında emeğimiz olurdu. Basın bültenleri ve adliye haberleri haricinde özel haber yapabilmek gayreti vardı.

Sosyal medya adı verilen mecraya dair neler düşünüyorsunuz?

Gelişen teknoloji ile işler kolaylaşsa da insan-

lar tembelleşti, haliyle bundan gazetecilik de nasibini aldı. İşini iyi yapan bir kaç kişi dışında, sosyal medya/internet gazeteciliği kes-kopyala-yapıştır şekline dönüşmüş gibi diye düşünüyorum.

Sizin döneminizle bugünü mukayese ettiğinizde gazeteciliğin seyrüseferini nasıl görüyorsunuz?

Soru sorabilme birikimi, yeteneği olmasından geçtim; güzel Türkçemizi konuşamayan-yazamayan birçok şahsın sosyal medyada gazeteci rolü ile nafakalarını (avanta) kovaladıklarını üzülerek müşahede ediyoruz. Tashihçiliğe geri dönsem birçoğunun ele alınacak tarafı yok.

Gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik insanların, toplumun şehirde ülkede ve dünya-
da olan hadiselerden tarafsız olarak bilgilendirilmesi haberdar edilmesidir. Ancak bizim zamanımızda da nispeten az olarak görünen bir habere giden üç muhabirin üç ayrı gazetede üç farklı yaklaşımla yaptıkları haberleri ayrı ayrı okuyan bir okuyucunun hangisinin doğru olduğunu anlayamaması kargaşası zannınca bugün daha da uç noktalara taşınarak kutuplaşmış durumdadır.

Gazeteciliği ne zaman ve hangi gerekçe ile bıraktınız, sonra neler yaptınız?

Mesleği üniversite tahsili için bıraktıktan sonra, önce 23 yıl Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde çalıştım. Sonra dokuz yıl Alanya Belediyesinde başkan danışmanı olarak görev yaptım.

Mesleğe özlem duyduğunuz oluyor mu?

Gazetecilik mesleği özlemimi genelde çalıştığım illerde bulunan gazeteci eski dostların ofislerinde (İha'dan Cafer Eser gibi) ve üniversite gazete ve dergilerinde nispeten gidermeye çalıştım. Halen de Alanya Türk gazetesinde fahri olarak yazıp özlem gideriyorum.

Mesleki bir hatranız da bizimle paylaşır mısınız?

Mesleki birçok anının içerisinde benim için en anlamlı olanı; Konya Sağırlar Okuluna bir konu için gitmiştim. Yatılı olarak öğrenim gören oradaki çocukların kaldıkları fiziki şartların çok kötü olduğunu gördüm. Yatakhaneleri rutubet içindeydi, atölyelerinde yeterli ekipman yoktu. Oradan dolmuşla dönerken Vali beyin aracını Ticaret Odasının önünde görürken hemen dolmuştan inip yanına gittim. O tarihte Sayın Utku Acun Konya Valisiydi. "Sayın Valim, bu okula hiç gittiniz mi? Buranın şartları hiç iyi değil" dedim. Sayın Vali "Yarın saat 10'da gel, birlikte gidelim" dedi. Ertesi gün ben, Vali bey ve İl Milli Eğitim Müdürü okula gittik. Vali sınıfları, yatakhane, yemekhaneyi, her yeri tek tek gezip inceledi. Tabi buradan bana bir haftalık özel haber çıktı. Hatta Valilik Basın Protokol Müdürü de sitem etmişti "Diğer gazetecileri atlatıyorsunuz da, beni neden atlattın" diye.

Benim için bu hikâyede önemli olan; bir kaç yıl sonra usta gazeteci kadim dost Ali Ulurasba o okulun yeni binasını gösterip "Bunu senin haberin yaptırdı. Vali hemen İl Özel İdaresi programına alıp bu binayı inşa etti" dediğinde kendimi bu memlekete hizmet etmiş olmanın hazzıyla çok iyi hissetmiştim.

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

Kutlu Olsun

Basın ahlak ve meslek ilkelerine bağlı olarak, kamuoyunun bilgilendirilmesi ve yönlendirilmesinde büyük rol üstlenerek, kamuoyu oluşumuna katkı sağlayan değerli basın mensuplarımızın bu özel gününü en içten dileklerle kutlarım.

Veysel AKBULUT

Dijital çağda, zahmetin ruhuyla!

Büyük dönüşümün içerisinde kendine yer edinen meslek, gazeteciliği anlatan Bayrampaşa Gündem Gazetesi Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Ceylan, sayfaların elle tek tek dizildiği yılların ruhuyla bugünü yaşatmaya çalıştıklarını ifade etti

Eski tüccarların hesap makinesi olmadan malın değerini bildiği, gazetecilerin ise sayfaları elleriyle dizdiği o zahmetli ama ruhu olan yıllardan, parmak hareketleriyle bilginin tüketilip geçildiği dijital çağa... Bayrampaşa Gündem Gazetesi Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Ceylan, bu büyük dönüşümün hem şahidi hem de yılmaz bir savunucusu. Bozkır'dan İstanbul'a, televizyon stüdyolarından çocuk hikâyelerine uzanan geniş üretim yelpazesıyla Ceylan, bugün medyanın geçirdiği kırılmaları "büyüteç" tutan bir perspektifle değerlendiriyor. Alın terinin ve göz nurunun sinmediği işlerin insanı mutsuz edeceğine inanan usta gazeteci, teknolojiye uyum sağlarken geleneksel değerlerin kalıcılığına vurgu yaptığı samimi anlatımıyla bizleri derin bir muhasebeye davet ediyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

1962 yılında Konya'nın Bozkır ilçesi, Tepelice Mahallesi'nde (Köyü) doğdum. İlkokulu köyümden tamamladıktan sonra, ortaokul ve liseyi dışarıdan bitirdim, üniversite öğrencisiyim. Meslek hayatıma 1977 yılında Bayrak Gazetesi'nde başladım. Gazeteciliğe mutfaktan yetişmiş, tabiri caizse "alaylı" biriyim.

1991 yılında kendi ilk yayını olan Bozkır dergisini çıkardım. 2004-2006 yılları arasında Esnaf Gazetesi'nde yayın yönetmenliği yaptım. 2007 yılında ise İstanbul Bayrampaşa ve çevre ilçelerine hitap eden Bayrampaşa Gündem gazetesini kurdum. Bu yayını, 18. yılında hâlâ aylık olarak okurlarıyla buluşmaya devam ediyor. 2011 yılında ulusal çapta haftalık yayın

yapan Son Gündem gazetesini çıkardım ancak yayın hayatı kısa sürdü. Ayrıca çeşitli televizyon kanallarında programlar hazırlayıp sundum.

Yayımlanmış kitaplarım:

Köşe yazıları: Klavyenin Doğru Tuşu,

Kişisel Gelişim: Ahmak Duygular,

Siyasi Araştırma: Değişmeli,

Çocuk Hikâyeleri: Kitaplı Adam, Süpürgesi

Amca, Dilsiz Dostlar, Orman Dede, Bağlılık, Tecrübeli Gençler, Hedefini Yüksek Tut.

Gazetenizi kurarken nasıl bir yayıncılık anlayışı benimsemiştiniz? Bugün bu anlayış hangi noktaya evrildi?

Şunu açıkça belirtiyim; 2007 yılında hangi ilkelerle yola çıktysak, bugün de aynı çizgide duruyoruz. O gün, "Haberleri aklın ve vicdanın birleştiği noktada yaparız" demiş ve "Doğrudan yana tarafız" sloganını benimsemiştik. Doğrunun ya da yanlışın kimden geldiğine bakmaksızın, ilkelerimiz doğrultusunda hareket ediyoruz.

Benim anlayışıma göre bir gazeteci, haber yaptığı ve eleştirdiği gibi, savunduğu değerlerin arkasında durmayı da bilmelidir. Klasik gazetecilikte "iki tarafın da görüşünü alıp kenara çekilmek" esastır. Ancak "doğrudan yana taraf

gazetecilikte" taraflardan biri yalan söylüyor veya topluma zarar veriyorsa, gazeteci o sahte "eşit mesafe" kuralını yıkar ve hakikatin yanında saf tutar. Demokrasi, insan hakları, adalet ve çevre gibi evrensel değerler söz konusu olduğunda gazeteci tarafsız kalmaz. Güç odaklarının sunduğu bilgiyi teyit etmeden aktarmaz; bir yanlış varsa bunu kamuoyuna açıkça sunar. Millî ve manevî değerleri, duruma göre değil, değişmez birer pusula olarak kabul eder.

Sizce bir yerel gazetenin toplumdaki temel rolü nedir?

Yerel gazete, toplumun hem sesi hem de koruyucusudur. Bir önceki soruda belirttiğim gibi, gazeteci sadece olanı biteni yansıtmakla yetinmemeli, yanlışları düzeltmek için irade göstermelidir. Gazeteci bir aynadan ziyade "büyüteçtir"; sadece olanı yansıtmaz, görünmeyeni görünür kılar ve doğruyu bulup çıkarır.

Türkiye'de yerel medya son yıllarda nasıl bir dönüşüm geçirdi? Bu süreçte en büyük kırılma noktası sizce ne oldu?

Eskiden "gazeteci" vardı, şimdi "gazeteciler" var. Bugün herkesin elinde bir akıllı telefon var; herkes her anı fotoğraflayıp sosyal medyada paylaşıyor. Eskiden haberi en hızlı biz yayınlamak için yarıştık, artık buna pek gerek kalmadı çünkü olay anında zaten sosyal medyaya düşüyor. Sosyal medyanın bu etkisi, habercilikteki en büyük kırılma noktasıdır. Bu yeni dönemde biz, hızdan ziyade haberin derinliğiyle, analiziyle ve yorum gücümüzle fark yaratmaya çalışıyoruz.

Dijitalleşme, gazeteciliğin ekonomik ve editöryal yapısını nasıl etkiledi?

Teknoloji hayatı kolaylaştırsa da beraberinde bazı zorlukları getirdi. En büyük sıkıntı, el emeğiyle çalışan insanların istihdam kaybı yaşaması oldu. Dijitalleşme ile birlikte, sosyal medya paylaşımlarını reklamcılıkla veya habercilikle karıştıran bir kesim türedi. Emek verilmiş, süzgeçten geçirilmiş haberciliğin yerini ne yazık ki niteliksiz bir içerik yığını almaya başladı.

Kâğıt gazete ile dijital gazete dengesini gelecekte nasıl görüyorsunuz?

Bu, hayata nereden baktığınıza göre değişir. Eğer sadece pratikliği ve hızı düşünürseniz, dijitalleşme baskın gelecektir. Ancak kalıcılığı ve geleneksel değerleri önemsiyorsanız durum farklıdır. Eskiden gazeteyi ve kitabı eline alıp o kâğıt kokusunu içine çeken, okuduğu metinle bağ kuran bir kitle vardı; bu insanlar kendilerini değerli hissedirdi. Dijital ortamda bu manevî değerler zayıflıyor.

Bunu bir benzetmeyle açıklayayım: Eski tüccarlar bir mala baktığında hesap makinesi olmadan fiyatını bilirlerdi. Hesap makinesi çıkınca ezber bozuldu, zihinler tembelleşti. Dijital gazete de böyle; derinlemesine okumak ve sayfaları çevirerek özümsemek yerine, parmak hareketleriyle hızlıca "bakıp geçiyoruz."

Medya sektörünün geleceğine ilişkin stratejik bir değerlendirme yapmak ister misiniz?

Sektör bir şekilde hayatta kalacaktır ancak teknolojik gelişmelere uyum sağlayanlar ile sağlayamayanlar arasında keskin bir çizgi oluşacak. Ben, çok emek harcanmadan yapılan işlerin insanı mutlu etmeyeceğine inanıyorum. Bugün hayatımız kolaylaştı ama insanlık daha mutsuz. Çünkü içinde "alın teri" ve "göz nuru" olan işler azalıyor.

1977'de mesleğe başladığımda "tipo" dediğimiz sistem vardı; her şey el emeğiyle. Tasarımlar elle, resimler klişeyle yapılırdı; yazılar kurşun harflerle dizilirdi. Bir sayfayı hazırladığınızda onu değiştirme lüksünüz yoktu. Şimdi istediğimiz gibi oynuyoruz. Gelecekte yapay zekâ ve robotlar insanın önüne geçecek belki ama bu durumun insanlığa gerçek mutluluğu getireceğinden şüpheliyim.

Konuya dair eklemek istediğiniz farklı bir nokta var mı?

Böyle bir imkânı tanıdığınız için size ve ekibinize teşekkür ederim. Zor ama onurlu bir mesleği hep birlikte icra ediyoruz. Hepimize Allah kolaylık versin.

Teşekkür ederiz.

Doğru ve tarafsız haber alma özgürlüğümüzün yılmaz emekçileri olan tüm gazetecilerin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

Bekir KAĞNICIOĞLU

Haber, toplumsal bir güç!

Haberin sadece bilgi aktarmak değil, bir ailenin hayatını değiştirecek toplumsal bir güce dönüşebileceğine inanan; yapay zekanın hızını insanın yorum gücüyle dengeleyen Mehmet Berat Bayındır ile gazeteciliğin etik değerlerinden sahadaki sıcak anılarına kadar birçok konuyu paylaştı

Istanbul'da başlayan, Tekirdağ üzerinden Konya'ya uzanan ve bugün Çumra'nın nabzını tutan bir medya yolculuğunda Mehmet Berat Bayındır'ı konuk ediyoruz. Bayındır için gazetecilik, sadece bir meslek değil; aynı zamanda Suriyeli mültecilerin yaşamlarından ekonomik zorluk çeken ailelerin hikayelerine kadar toplumsal vicdanın sesini duyurma biçimi. İlk haberindeki o "insan hayatına dokunma" heyecanını bugüne taşıyan tecrübeli isim, dijitalleşen dünyada hızlı olmanın ötesinde "doğru ve güvenilir kalabilmenin" formüllerini bizlerle paylaşıyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Mehmet Berat Bayındır. 24 Ocak 1994'te İstanbul'da doğdum. İlk ve orta-öğretimimi İstanbul'da, lise eğitimimi ise Tekirdağ'da tamamladım. Ardından medya serüvenimde önemli bir yeri olan Konya'ya gelerek Selçuk Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünde lisans eğitimimi aldım ve 2016 yılında mezun oldum. Mesleğe Konya Anadolu'da Bugün Gazetesi'nde başladım. İki yıllık tecrübenin ardından 2019 yılında Çumra Belediyesi Basın-Yayın Biriminde çalışmaya başladım ve yaklaşık 7 yıldır burada görevimi sürdürüyorum. Aynı zamanda Anadolu Ajansı Çumra ilçe sorumlusu olarak serbest muhabirlik yapıyorum. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Çocukluğumdan itibaren medya ve sinema dünyasına karşı yoğun bir ilğim vardı. Gözlem yapmayı, araştırmayı, yeni hikâyeler keşfetmeyi seven bir yapıya sahibim. Bu merak, üniversite tercihimde belirleyici oldu. Radyo, Televizyon ve Sinema bölümüne yönelmemle birlikte kendimi bu alanda geliştirdim ve mesleğe adım atma sürecim doğal bir şekilde şekillendi.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Elbette hatırlıyorum. Konya'da yaşayan Suriyeli mültecilerin kaldığı yerleşim alanlarını konu alan bir haberdirdi. Saha izlenimlerine dayanan, insani yönü güçlü bir çalışmaydı. İlk haberimde insanların hayatına dokunan bir konuyu ele almak benim için çok değerliydi. O haberi hazırlarken gazeteciliğin yalnızca bilgi aktarmak değil, aynı zamanda görünmeyi görünür kılmak olduğunu hissettim. Mesleğe olan bağlılığımı pekiştiren bir deneyimdi.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Bugün gazetecilik bir yönüyle kolaylaştı, diğer yönüyle zorlaştı diyebilirim.

Kolaylaştı çünkü gelişen dijital imkânlar, sosyal medya araçları ve hızlı iletişim kanalları haber üretim sürecini hem hızlandırdı hem de genişletti. Sahadan canlı bilgi aktarmak, görüntü almak, kitlelere ulaştırmak çok daha kolay.

Ancak zorlaştıran taraflar da var. Bilgi kirliliği, doğrulama sürecinin önemini artırıyor. Rekabetin hız kazanması, haberi doğru ve güvenilir şekilde sunma yükünü daha da ağırlaştırıyor. Ayrıca dijital mecralarda yayılan manipülatif içerikler gerçek gazeteciliğin önünde önemli bir engel oluşturuyor. Bu nedenle çağımız, hızlı olmayı değil, hızlı ve doğru olmayı gerektiriyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Sahada yaşadığım en unutulmaz anlardan biri, insanların hayatına doğrudan dokunan bir haber çalışması sırasında gerçekleşmişti. Ekonomik zorluklarla mücadele eden bir ailenin yaşam koşullarını konu alan bir haber hazırlıyordum. Haberi yayımladıktan kısa bir süre sonra çevredeki hayırseverlerin aileye destek olmak için adım attığını gördüm. Bir haberin sadece bilgilendirmekle kalmayıp bir ailenin yaşamına somut şekilde dokunmasına tanıklık etmek benim için çok özel bir andı. O gün, gazeteciliğin toplumsal etkisini ve sorumluluğunu bir kez daha derinden hissettim.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

En zorlu süreçlerden biri, bilgiye hızlı ve doğru şekilde ulaşmak. Olayın sıcaklığıyla birlikte çok sayıda veri ve iddia ortaya çıkabiliyor. Bu karmaşa içinde doğru kişilere ulaşip teyit almak, doğru bilgiyi süzerek gerçeği ortaya koymak ciddi bir sorumluluk istiyor. Özellikle zaman baskısı altında çalışırken hem hızlı hem de hatasız olmak en büyük sınavlardan biri.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin en temel görevi, topluma doğru, tarafsız ve güvenilir bilgi sunmaktır. Gerçeğe sadık kalmak, kamu yararını gözetmek, yanlış bilgiyi yaymamak ve toplum için bir vicdan görevi üstlenmek bu sorumluluğun temelini oluşturuyor. Gazeteci, hakikati savunan bir mesleğin temsilcisidir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme, haberciliği daha hızlı, daha erişilebilir ve daha etkileşimli bir hâle getirdi. Sosyal medya sayesinde haber artık sadece tüketilen değil, aynı zamanda geri bildirim alınan bir içerik oldu. Ancak bu durum beraberinde ciddi bir hız baskısı ve bilgi kirliliği de getirdi. Artık gazetecinin görevi yalnızca haber yapmak değil, aynı zamanda doğrulamak ve süzmek.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ, özellikle veri analizi, arşiv taraması, içerik önerisi ve rutin haberlerde hız kazandırıyor. Gazetecinin iş yükünü azaltan bir yardımcı niteliğinde. Ancak her teknolojiye olduğu gibi burada da etik sorumluluklar var. Yapay zekânın ürettiği bilgilerin mutlaka gazeteci filtresinden geçmesi gerekiyor. İnsan dokunuşu, yorum gücü ve saha deneyimi yapay zekâyla değiştirilemeyecek unsurlar.

Son olarak, gazetecilik sizin için ne ifade ediyor?

Gazetecilik benim için hem bir meslek hem de bir yaşam biçimi. Sürekli öğrenmeyi, araştırmayı, topluma katkı sunmayı gerektiren dinamik bir alan. İnsan hikâyelerine dokunmak, doğru bilgiyi ulaştırmak ve yaşananlara tanıklık etmek bu mesleği benim için vazgeçilmez kılıyor.

Teşekkür ederiz.

Lise merakından haber merkezine

“Gazetecilik her gün yeniden öğrenmektir” diyen Mehmet Coşkun, lise sıralarında başlayan merakını bir kariyere dönüştürme hikayesini paylaşıyor. Dijitalleşen dünyada meslek etiğini korumanın önemine değinen Coşkun ile haberciliğin dün, bugün ve geleceği üzerine bir söyleşi

Çalışan Gazeteciler Günü, sadece takvimdeki bir tarihten ibaret değil; kamuoyunun vicdanı olan, her şartta doğru bilgiye ulaşmak için ter döken kalemli emeğini onurlandıran özel bir gündür. Bu yıl 10'lar Dergisi olarak bu anlamlı günü, Konya basınında azmi ve meslek etiğine olan sadakatiyle tanıdığımız Gazete Konyam muhabiri Mehmet Coşkun ile taçlandırıyoruz.

Lise yıllarında dünya meselelerine duyduğu merakla başlayan serüveni, işletme eğitiminden gazetecilik kürsülerine uzanan ve nihayetinde sahanın tozuna karışan bir başarı hikayesine dönüşen Coşkun, bizlere bir haberin mutfaklarında neler yaşandığını anlatıyor. Akademik bir tavsiye ile değişen kariyer yolculuğundan, ilk röportajının heyecanına; dijitalleşen dünyanın habercilik üzerindeki etkilerinden, bir gazetenin her sayfasında imzası olan gizli kahramanlara kadar pek çok noktaya değiniyoruz.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Gazete Konyam muhabiri Mehmet Coşkun, 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü kapsamında bana sayfalarında yer veren 10'lar Dergisi'nin kıymetli çalışanlarına, emekçilerine ve imtiyaz sahiplerine teşekkür ediyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Gazeteci olmak istemem, aslında lise yıllarına dayanıyor. Lisede okurken ülke sorunlarına ve dünyada yaşanan gelişmelere ilgim vardı. Bu merakım, yerli ve yabancı birçok haber ajansını takip etmemeye; ajanslardan gelen haberleri ve köşe yazarlarının yaptığı değerlendirme ile yorumları kendi bakış açımıyla ele almama neden oluyordu. Lisede hocalarım bu ilgimi fark etmişti. Benimle güncel ya da geçmişe dair okumalar yapıyor, ardından yorum yapmamı istiyorlardı. Bu süreç, zamanla bende siyasi ve sosyolojik alanlara, ayrıca tarih kitaplarına karşı daha büyük bir merak uyandırdı.

Daha sonrasında hocalarımın tavsiyesiyle bir gazetede köşe yazarı olarak yazmam istendi; ancak o dönem kendimde bu özgüveni bulup kabul edemedim. Çünkü arkadaşlarım ve hocalarımla yaptığımız sohbetler, konuşmalar benim için güvenli bir alanda yapılan paylaşımlardı ve bunların başkaları tarafından görülmesini istemiyordum.

Üniversitede işletme bölümü okudum; fakat hocalarımın o tavsiyeleri hep aklımda kaldı. Bu nedenle gazetecilik bölümünü de okumak istedim. Üniversitede derslerim çok iyiydi; ancak hiçbir gazetede çalışmıyordum ve hayallerimdaki mesleğin gazetecilik olmadığını hissetmeye başlamıştım.

Sonrasında üniversitede çok sevdiğim hocam Yasemin Gülşen Yılmaz, “Mehmet, bu mesleği yapmayacağını söylüyorsun. Senin gibi çok öğrencim oldu ve hepsi bu mesleği yapıyor. Sen de onlardan birisin ve çok iyi yapacağına inanıyorum. Ancak senden tek bir şey istiyorum: Okul gazetesinde, uygulamalı olarak gazeteciliğin nasıl olduğunu deneyimlemeni istiyorum. Eğer yapmak istemezsen, seni bundan sonra zorlamayacağım” dedi. Ben de kabul ettim ve okul gazetesinde çalışmaya başladım.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberimi hâlâ unutmuyorum. Ziraat Fakültesi Bahçe Bitkileri Bölüm Başkanı Ali Sabir hocamla bir röportaj yaptım. Kendisi, kuraklığa dayanıklı asma genotipi oluşturmak amacıyla çalışmalar yapıyordu. Geçtiğimiz günlerde yayımlanan en saygın bilim insanları listesinde onun da adı yer alıyordu. Ali Sabir hocamla yaptığım o röportaj, mesleğimi yapma hissinin uyandırdı; çünkü hiç bilmediğim bir alanda yeni bilgiler öğrenmişim.

Haber yayımlandıktan sonra Yasemin Gülşen Yılmaz hocam bu haberimi derste okudu ve benden anlatmamı istedi. Arkadaşlarım ve hocam çok beğenmişti. Farkında olmadan bana bu mesleği yapmam için bir “enjeksiyon” yaptığını hissediyordum. Ancak bunu başka birine yapmadı; bir şey görmeseydi bunu yapmazdı diye düşünüyorum.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Gazeteciliğin dün ve bugün arasında bir yorum yapmak, mesleğe yeni başlamış biri olarak benim açımdan doğru olmayabilir. Bu nedenle yorum yapmanın, konuşmanın ya da bir değerlendirmede bulunmanın doğru olmaya çağını düşünüyorum. Ancak sahada gördüğüm ve meslek büyüklerinden aldığım izlenim şudur: Meslek değişiyor, dönüşüyor; ancak sorunların çözüme kavuşmadığı kanaatini taşıyorum.

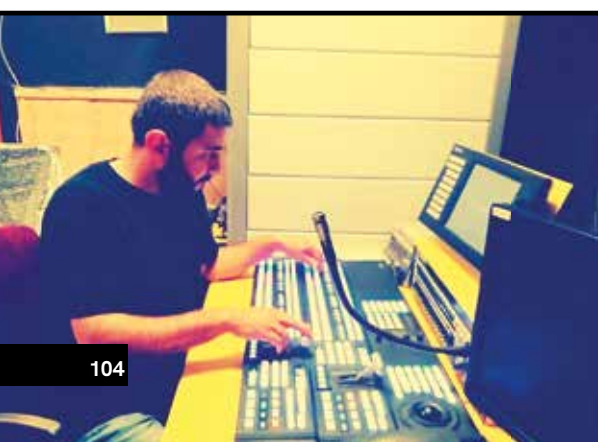
Bunu şu sebeple söylüyorum: Dijitalleşme ve sosyal medya, insanlara anlık olarak daha fazla habere ulaşma imkânı sağlasa da gazeteciliğin masa başı ajans haberciliğine dönüşmesine ve daha fazla tıklanma uğruna yanlış uygulamalara yol açtığını düşünüyorum. Bana göre gazetecilik sahada yapıldığında daha kıymetlidir. Kendi özverin ve emeğinle, bir kaynağa dayanarak haber yapmak ya da güncel bir sorun hakkında gözlemde bulunup bunu habere taşımak çok daha kıymetlidir.

Yaptığımız haberleri güzelleştiren sayfa tasarımcılarını da unutmamak gerekir. Saatlerce verilen emekler, onların katkısıyla bir şekle bürünür ve son hâlini alır. Bu meslek bir yerde takım çalışmasıdır. Yani söylemek istediğim şudur: Güzel bir iş ortaya konduğunda, orada sadece muhabir olarak senin emeğinin olmadığının farkında olman gerekir. Ayrıca her gün yeni bir şey öğrenirsin; bilgiye aç olman ve “her şeyi biliyorum” dememen gereken bir meslektir gazetecilik.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecilik, insanların hayatına dokunan bir meslektir. İnsanların, doğduğun toprakların ve inançların senden beklentileri vardır. Bu değerlere meslek etiğin ve kalemle sahip çıkmak benim için çok kıymetlidir. Dünya değişiyor, insanlar dönüşüyor; mesleğimiz ve mesleği yapma biçimlerimiz de dönüşüyor. Ancak meslek etiği, değerler ve doğruluktan yana duruş korunduğu sürece değişen yalnızca teknolojik dönüşüm olacaktır.

Bu bağlamda, tüm meslektaşlarımın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor, geçmişte bu mesleği icra ederek bizlere ışık tutan meslek büyüklerine teşekkür ediyorum.

Gazete dağıtımından reji koltuğuna!

Haberin mutfağında yetişen Mehmet Ekin için gazetecilik, hızın ötesinde bir “gerçeklik” mücadelesi. Mesleğe gazete dağıtarak başlayan ve bugün dijital yayıncılığın dinamiklerine yön veren Ekin, yapay zekânın asistanlığından dezenformasyonun tehlikelerine kadar medyanın yeni kodlarını çözüyor

Bazı tesadüfler, insanın hayatını sonsuza dek değiştirecek kapıları aralar. “Gazete dağıtım elemanı” ilanıyla kapısından girdiği medya dünyasında, reji masasının büyüleyici ışıklarına kapılan Mehmet Ekin, o günden bugüne ilk günkü heyecanını kaybetmeden vizörün ve ekranın ardında var olmaya devam ediyor. Sadece bir teknik yönetmen değil, aynı zamanda TRT eğitilmiş bir kameraman ve insan kaynakları uzmanı olan Ekin; kariyeri boyunca Bülent Ecevit gibi büyük devlet adamlarının samimi sofralarına konuk olmuş, Türkiye’nin dört bir yanında kısa film ve tanıtım projelerine imza atmış bir isim. Dijitalleşen dünyada “en hızlı olana değil, en doğru olana” odaklanmanın önemini vurgulayan Mehmet Ekin, yapay zekâyı iyi bir “asistan” olarak görse de gazetecinin sahadaki merakının ve etik pusulasının yerinin asla doldurulamayacağını savunuyor. “Gazetecinin topluma borcu sadakattir ve bu sadakat sadece gerçeğedir” diyen Ekin ile mesleğin dününe, bugününe ve teknolojiyle dönüşen geleceğine dair ilham dolu bir yolculuğa çıkıyoruz:

Sizi tanıyabilir miyiz?

Mehmet Ekin. 1981 yılında Konya’nın Ilgın ilçesinde doğdum ve nüfusuna kayıtlıyım. İlk, orta ve lise eğitimimi Konya’da tamamladım. Bu mesleğe lise öğrenimimin hemen ardından başladım. Daha sonraki yıllarda üniversite hayatım oldu. İş hayatım devam ederken kendimi geliştirmek adına çeşitli eğitimler aldım. TRT’nin kameraman eğitim programlarına seçildim ve bir süre bu alanda eğitim aldım.

Gazetecilik mesleğimin yanı sıra Selçuk Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi çıkışlı İnsan Kaynakları ve Yönetimi Uzmanıyım. Farklı televizyon kanalları ve reklam prodüksiyon ajanslarına teknik altyapı desteği sağlayarak onlarla çalışma fırsatı buldum. Türkiye genelinde birçok ilde tanıtım filmleri ve kısa film projelerinde görev aldım.

2001 yılında Kanal 1 Televizyonu’nda başladığım meslek hayatıma hâlen aktif olarak Konya Olay Gazetesi ve Konya Olay TV’de devam etmekteyim. Kısaca; işini seven ve ilk günkü heyecanını hâlâ içinde taşıyan biriyim.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Bu mesleğe başlamam tamamen tesadüf sonucu oldu. O yıllarda Yeni Konya Gazetesi’nde yayımlanan “gazete dağıtım elemanı” ilanı üzerine başvurudum. Görüşmelerin ardından işe başladım ve yaklaşık iki hafta boyunca gazete dağıtımı yaptım.

Boş zamanlarımda ise gazetemizin Kanal 1 adlı televizyonunda vakit geçiriyordum. Kameralar, ışık sistemleri, bilgisayarlar ve reji ortamı beni çok etkiledi. O an kendi kendime “Ben bu işi yapmalıyım” dedim. Gazete dağıtımı yapmak istemediğimi, reji odasında çalışmak istediğimi yönetime ilettim.

O dönemde üniversite öğrencisi olan ve aynı zamanda televizyonda çalışan, bugün hâlen Kazakistan’da Anadolu Ajansı bünyesinde görev yapan Nezir Aliyev isimli büyüğüm beni yanına aldı. Mesleğe adım atma serüvenim bu şekilde başladı. O günden bu yana o renkli televizyon dünyasının içindeyim.

İlk yayınızı hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk yayınım çok ani bir şekilde gerçekleşti. Rejiye başlamamın üzerinden yaklaşık 5-6 ay geçmişti. O dönem sabah haberleri ve gazete manşetlerinin okunduğu bir programımız vardı. Program öncesi hazırlıkları Nezir Aliyev ile yapıyorduk. Bir gün bana, “Mehmet, bu yayını sen yapacaksın. Benim sınavım var” dedi.

Kısaca yayın akışını anlattı ve gitti. Koca reji odasında tek başıma kaldım. Heyecan, korku ve canlı yayında hata yapma endişesi iç içeydi. Hazırlıklarımı tamamlayıp yayın saatini beklerken program sunucumuz, bugün Konya Büyükşehir Belediyesi Basın Müdürü olan Cemil Anıl Doğan geldi. Durumu anlattım, “Birlikte hallederiz, ben sana yardımcı olurum” dedi.

İlk canlı yayın deneyimim bu şekilde başladı. Bugün hâlâ canlı yayınlara ilk günkü heyecanla devam ediyorum. Bu vesileyle Nezir Aliyev’e ve Cemil Anıl Doğan’a teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Selam ve saygılarımla.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Bugün gazetecilik ve televizyon yayıncılığı yapmak geçmişe göre elbette daha kolay. Çünkü imkânlar çok daha fazla, ulaşım ve iletişim çok daha hızlı. Neredeyse her bilgiye tek bir tıkla ulaşabiliyoruz. Anında paylaşım yapıyor, izleyici ve okuyucuyla interaktif bir şekilde iletişim kurabiliyoruz.

Son dönemde ve gelecekte hayatımızın merkezinde yer alacak yapay zekâ ile karşı karşıyayız. Şu an bile yapay zekâ ile saatlerce sohbet eden insanlar var. Gerisini siz düşünün.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anınızı bizimle paylaşır mısınız?

Meslek hayatım boyunca birçok anım oldu. Ancak mesleğe ilk başladığım yıllarda yaşadığım bir anı benim için çok özel. Büyük devlet adamı, 16. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı merhum Bülent Ecevit ile Ankara Oran'daki evinde bir program çekimi gerçekleştirmiştik.

Bizi kapıda kendisi karşıladı. Merhum eşi Rahşan Hanım ile birlikte son derece sade bir yaşam sürüyorlardı. Binlerce kitabın arasında geçen o samimi sohbet benim için çok kıymetliydi. Program sonunda Rahşan Hanım, "Çocuklara bir çay koy da içsinler, dirlensinler" diyerek kendi elleriyle çay demleyip ikram etti. Bu anı benim için unutulmazdır.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Beni en çok zorlayan durum, bilginin tamamen yalan değil, yarı doğru olmasıdır. Günümüzde yıllar önce çekilmiş bir video ya da fotoğrafın yeniymiş gibi paylaşılması çok sık karşılaştığımız bir durum. Yalan haberin, doğru habere göre çok daha hızlı yayılması büyük bir sorun.

Kısaca mesele; en hızlı olana değil, en doğru olana karar verebilmektir.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecinin ve basın çalışanının topluma karşı en temel sorumluluğu, olayları açık, net ve doğru bir şekilde aktarmaktır. Doğruluğu teyit edilmemiş bilgilerin haber olarak sunulmaması gerekir.

Gazetecilik; kamuoyunu bilgilendiren, aydınlatan ve gerektiğinde toplumsal sorumluluk üstlenen bir meslektir. Gazeteci sadece haber veren değil, aynı zamanda toplum adına güç sahiplerini denetleyen bir gözlemcidir. Özetle gazetecinin topluma borcu sadakattir; bu sadakat kişi ya da kurumlara değil, yalnızca gerçeğe olmalıdır.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Teknolojinin gelişmesiyle gazetecilik dijitalleşme çağına girmiştir. İnternetin yaygınlaşması, haberlerin çok daha hızlı yayıldığı çevrim içi platformların artmasını sağlamıştır. Dijital gazetecilik; sosyal medya, bloglar, YouTube ve çeşitli dijital platformlar üzerinden yapılan haber üretimini ifade eder.

Bu durum haberlerin daha hızlı paylaşılmasını ve kısa sürede geniş kitlelere ulaşmasını sağlamıştır. Ancak sosyal medyanın en büyük sorunu, haberlerin doğruluğu teyit edilmeden sadece tıklanma ve abone sayısı için paylaşılmasıdır.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ bana göre bir devrim ve dönüşüm niteliği taşımaktadır. Üretkenlik aracı olarak doğru kullanıldığında gazetecilere zaman kazandırır, daha hızlı araştırma yapma imkânı sunar. Ancak gazeteciliğin etik ve temel ilkeleri açısından riskler de barındırmaktadır.

Yapay zekânın en zararlı yönü insanları tembelleştirme ihtimalidir. Ne kadar gelişmiş olursa olsun, gerçek bir gazetecinin sahip olduğu etik karar verme yetisi, duygusal zekâ ve saha merakı yapay zekâ ile ikame edilemez. Doğru kullanıldığında iyi bir asistandır; ancak asla bir karar mekanizması olamaz.

Teşekkür ederiz.

**İyinin, doğrunun, faydalının,
adil ve güzel olanın hakim olması için,
kalemini hak ve hakikat yolunda kullanan,
görevini icrada Milli ve Manevi
değerlerimizi gözetten tüm**

**Basın Mensuplarının
10 Ocak Gazeteciler Gününü kutluyor,
emekleri için teşekkür ediyoruz.**

'Yazmaktan emekli olunmaz!'

Gazeteciliğe Türkiye'de Yarın da başlayıp Almanya'da Milli Gazete Berlin temsilciliği yapan Mehmet Kaçar meslek hayatı ve hatıralarını anlattı

Derebucak'tan İmam Hatip öğrencisi olarak geldiği Konya'da harçlığını kazanmak için gazeteciliğe başlayan Mehmet Kaçar melekke, kıdem kazandığı sırada İslâm Enstitüsünü be bitirip öğretmen olmaya hak kazanınca mesai arkadaşı Mehmet Gün'ün tavsiyesiyle öğretmenliği tercih etti. Fakat matbaa kokusu ciğerlerine nüfuz etmişti bir kere, Almanya'nın yoğun temposu bile onu yazmaktan alıkoyamadı çünkü o yazmayı aynı zamanda bir hayır işi olarak görüyor.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1961 yılında Konya Beyşehir'e bağlı Gencek kasabasında doğdum. İlköğrenimimi kasabamda tamamladım. 1972 yılında Konya Karma Ortaokuluna okumak için geldim. Kredi Yurtlar Kurumu Yurdu o yıllarda Türk Eğitim Derneği Yurdu idi. Üç yıl burada paralı-yatılı okudum. Sonra parasız yatılı olarak Beşyol'daki Merkez İHL'de 4 yıl okudum. 1980-81'de, sonradan İlahiyat Fakültesi olacak olan Konya İslâm Enstitüsüne başladım ve buradan mezun oldum.

Edebiyatla ilginiz ne zaman gelişti, neler yazdınız?

Yazı ve şiir yazmaya lise öğrencisiyken başladım. Yazılı basında yayınlanan ilk yazım 1983 yılında "Esir Kavramlar"dı. O gün bu gündür çeşitli konularda, çeşitli mecralarda, duruma göre yazılar yazıyorum. Yazmayı ve sohbet etmeyi bırakmaya da niyetim yok. Çünkü hayır işlediğimi düşünüyorum.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Üniversitede okurken, o zaman MSP de çalışan sınıf ve mahalle arkadaşım Kadir Dilbazlı ve Türkiye'de Yarın Gazetesi sorumlusu Halis Nükte'nin teşviki ile Ali Güneri'nin oğlu Mehmet Güneri'nin oluru ile gazetecilik serüvenime başladım. Öğrenciyken hem muhabir, hem de muhabirlik olarak çalıştım. İkinci sayfa sorumlusu oldum ve yazılarımı burada yazdım. Gazetede 1985 yılına kadar çalıştım.

Bu arada öğretmenlik imtihanını da kazanmıştım. Rahmetli Mehmet Gün "Burada kalırsan, ekonomik olarak bu şartlarda çok zorlanırsın, öğretmenliğe git" dedi. Ben de rahmetli Orhan Samur ile samimi idim. Onu gazeteye aldırıp ve 1985 sonuna doğru

gazeteden ayrıldım. Öğretmen olmak için de 1986'da Edirne Uzunköprü'ye gittim.

Bizimle paylaşacağınız mesleki bir anınız var mı?

En önemli anım, Abdullah Büyük Hoca, Allah kendisinden razı olsun; başyazarımdı. Onun yazdığı bir yazıdan dolayı, "Şeriat propagandası yapılıyor" suçlamasıyla o gece gazetemiz toplatılmış. Gazeteyi jandarmalar basmış. Sabah saat 10'da gazeteye geldiğimde, Nail Dural abim işaret etti. Çantama Dr. Rıza Nur'un yasaklı olan kitabını koymuş. Çantayı verip sessizce, "Çık git" dedi. Öyle yaptım ve bana bir şey demediler. Bu arada Beyşehir Göl Gazetesinde de haftalık yazıyordum.

Türkiye'de Yarın'da çalışırken Milli Gazeteye de haberler gönderiyordunuz. Bundan bahseder misiniz?

Türkiye'de Yarın'da Halis Nükte, Nail Dural, Celalettin Boyalı, Abdullah Büyük, Veyis Ersöz, Mehmet Gün ve Mehmet Öz'le çalıştım. Bizim gazetenin fikriyatıyla Milli Gazete aynı çizgideydi. Biz de ulusal gündeme girebilecek haberleri Milli Gazeteye gönderiyorduk. Benim hazırladığım bazı haberleri de Milli Gazeteye gönderdik ve çoğu yayımlandı. Sonraki yıllarda bu ilişki Avrupa'da da devam etti.

Almanya maceranız ne zaman ve nasıl başladı, orada neler yaptınız?

1990 yılında Şubat ayında Berlin'e doktora öğrencisi olarak gittim. Fakat imtihanları kaybettim. Türkiye'de de öğretmenlikten istifa etmiştim. Berlin Hayat Otelde şef olarak iş buldum. Diğer yandan Berlin Milli Gazete Bürosunda Menderes Singin kardeşimle beraber Berlin temsilciliği yaparken Resul Bayram'ın çıkardığı Yörünge Dergisi temsilcisi olduk. Derginin hemen hemen her sayısında haberler yaptık, bazen de haberlerimiz baş sayfadan verildi. Memduh Akkoç'a yardım ettim ve birlikte Zirve Dergisini çıkardık. Türkiye'de Yarın da mesleki altyapıyı edindiğim için Berlin'de pek çok gazetecinin yetişmesine ön ayak oldum. Bu arada aksiyonum dikkat çekmiş ve Bizim Berlin Dergisinde de hakkımda yazılar yayımlandı.

Orada Ayasofya Camisinde Başkanlık yaptım. Berlin İslami İlimler Okulunda öğretmenlik yaparken Berlin'de ilk defa öğrencilerimle her camide akşam sohbetleri yaptık ve

teravih namazı kıldırımdım. Cemaat bizden çok memnun oldu. Hafta sonları da camilerde vaaz ettim. Sultan Ahmet Camiinde üç yıl öğrenci okuttum.

Almanya'da hem içinde bulunduğum camia- da hem genel gurbetçiler arasında sevilirdim ama ülke sevgisi ağır bastı ülkeme dönüp açıktan atama ile öğretmenliğe tekrar başladım.

Öğretmenlikten emekli olduktan sonra gazeteye yazmaya, sosyal mecralarda görüşlerinizi paylaşmaya devam ettiniz. Nerede, neler yazdınız?

1996 yılından itibaren Konya Hakimiyet Gazetesinde haftalık yazılar yazmaya başladım ve on yıl yazdım. Bu arada Berlin Köprü Dergisi'ne de aylık yazı gönderdim. Birkaç ay önce gazete haftalık yayın periyoduna dönme kararı alınca sayfa sayısı yetersiz kaldı ve bıraktım. Sosyal medyada ise 2010 yılından bu yana her gece yazılar paylaşıyorum.

1980'lerin gazeteciliği ile günümüz arasında ne gibi farklar var?

Ben yazılı basını 1983 yılında tanıdım ve dâhil oldum. O zamanlar Konya da yazılı basın çok önemliydi ve gazeteci sayısı da çok azdı. Dolayısıyla hem gazete hem de gazeteci kıymetliydi. Mesela ben neredeyse her gün, şimdi Taş Bina adı verilen Rektörlük Binasında Prof. Dr. Halil Cin ile görüşüp haber yazardım.

Muhabirler sahada olduğundan aksiyoner insanlardı, haberin peşinde koşar, bulup getirirdi. Günümüzde internet yaygınlaşınca haber gazetecinin ayağına gelmeye başladı. Herkes servis edilen haberleri yayınlınca bütün gazetelerin içeriği eşit seviyeye geldi. Bu yazılı basını geri plana götüren en önemli sebep diye düşünüyorum.

Matbu gazetecilik ile dijital gazeteciliği kıyaslamak mümkün mü?

Bizim zamanımızda internet yoktu ve yazılı

basın direkt kaynağı. Haber ve yazı sadece gazetelerden okunurdu. Şimdi herkesin cebinde bir internet iletişimli telefon var ve buradan istediği yazı ve habere ulaşıyor. Ayrıca matbu basın internete göre çok çok sınırlı. İnternet ve sosyal medya daha kolay ve hızlı ulaşılabilir ama matbu medya daha sıcak ve geleceğe kaynak olarak bırakılması mümkün.

Uzak diyarlarda çok insana ve internet gazeteciliği ve sosyal medya ile ulaşmak, ekonomik ve hızlı. Sadece gazetecilik değil, önümüzdeki yıllarda matbaacılık sektörü de bitecek gibi gözüküyor.

Yazmayı bırakır mısınız?

Ben matbaa mürekkeğini alaylı olarak yaladım. Tipo makinenin tozunu yuttum. Yazı yazmayı o yüzden bırakamam ve yazılarımla bir kişiye iyilik olarak dokunursam ne mutlu bana.

Şu anda ben, sosyal medyada Türkiye, Almanya, Brezilya, ABD, Avusturya, Afrika gibi kıta ve ülkelere yazılarımla ulaşabiliyorum. Bu yönü ile sosyal medya bir adım daha öne çıkıyor.

Hayatı da gazeteciliği de dolu dolu yaşadım. Helen öğrencilerimiz yazılarımla okuyor olmasından da mutluyum. Yazmaktan emekli olunmaz.

Hocam eksik bir konu bırakmayalım; siz Basketbol ve voleybol hakemliği de yapmışsınız, öyle mi?

Konya'da hakemlik yapmadığım için pek bilinmez. Doğrudur, Edirne'de öğretmenlik yaparken Kurtbey'de Beden eğitimi derslerine de giriyordum. Sonra voleybol takımı kurdum, fakat finalde eski ilçe şampiyonuna bizi kasıtlı ettirdiler. Bu maçtan sonra hakem olmaya karar verdim.

Edirne'de açılan hakem kursuna katıldım ve başarı ile bitirdim. Basketbol ve voleybol bölge hakemi olarak yörede üç maç yönettim.

Hakemliğiniz kısa sürmüş, neden?

İpsala takımı düşecek, Trakya Üniversitesi de şampiyonluğa oynuyordu. İpsala bir set aldı. Set sayısında, son sayıda dört vuruş olmuş ama ben fark etmedim Saha karıştı. Sonra Üniversite antrenörü ortalığı yatıştırdı. Maçı 3-1 kazanıp ve şampiyon oldular. Ben de rahatladım. Ters olsa maçta yaptığım hata çok öne çıkarılacaktı.

Sonra bir gün Edirne'den minibüse bindik; hakemlik için Keşan'a gidiyorduk. İçlerinde İlâhiyat mezunu bir ben vardım. Laf döndü dolaştı ve "İlâhiyatçı'dan hakem mi olur?" sorusuna geldi. Ben "Allah'tan en çok korkanınız benim, alkol dahi kullanmıyorum. Öyle ise en adil kararı ben vermeye çalışırım. Demek ki neymiş, en iyi hakem İlâhiyatçı'dan olurmuş" diyerek cevap verdim. Bir daha bana bu tür soru sormadılar.

Almanya'ya gittikten sonra hakemlik lisansımı orada da vize ettirmem gerekiyordu. Mevzuatı bilmediğim için ihmal ettim ve hakemliği böylece bırakmış oldum.

Teknoloji ve vicdan arasında bir gazeteci

Bilişim teknolojileri öğretmenliğinden haber merkezine uzanan Merve Gökdemir, mesleğin dijital imkânlarını bir eğitimci titizliğiyle harmanlıyor. Gökdemir, sahadaki en büyük gücün teknolojik hız değil, özgür bir vicdan ve doğru bilgi olduğunu vurguluyor

Bilişim teknolojileri öğretmeni olarak başladığı kariyer yolculuğunu, merakının peşinden giderek Pervasız Gazetesi'nin mutfağına taşıyan Merve Gökdemir; eğitimci disiplini ile habercilik heyecanını bir araya getiriyor. Akşehir sokaklarında halkın sesini dinlemekten stadyum tribünlerindeki coşkuya kadar sahanın her anına tanıklık eden Gökdemir ile mesleğin vicdani sorumluluğunu ve dijitalleşen medyanın yeni yüzünü konuştuk. Okul sıralarından haber merkezine uzanan bu dönüşüm hikâyesinde aynı zamanda bir iletişimcinin topluma karşı duyduğu sorumluluğu ve bitmeyen öğrenme tutkusu da barınıyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

İzmir'in Konak ilçesinde doğdum. Bilişim Teknolojileri Öğretmeniyim. Yüksek lisans eğitimimi Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yönetim ve Organizasyon bölümünde tamamladım. Aynı zamanda Anadolu Üniversitesi Marka İletişimi ön lisans programını bitirdim ve hâlen Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Medya ve İletişim Bölümü 2. sınıf öğrencisiyim.

Üniversite eğitiminin ardından Akşehir'de bir özel sürücü kursunda yaklaşık 7 ay müdürlük yaptım. Daha sonra Akşehir Halk Eğitimi Merkezi ve Akşam Sanat Okulu Müdürlüğü'nde yaklaşık 8 yıl Bilişim Teknolojileri Öğretmeni olarak görev aldım. Gazeteciliğe ise 1 Temmuz 2024 tarihinde adım attım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Çocukluğumdan beri macera duygusu ve yeni insanlarla tanışmak her zaman ilgimi çekmiştir. Pervasız Gazetesi'nin yetiştirilmek üzere bir ekip arkadaşı aradığını bir yakından duydum. Yapılan görüşmenin olumlu sonuçlanmasıyla birlikte, karakterime uygun bir mesleğe adım attığımı fark ettim.

Gazeteciliğin beni cezbetmesinin en önemli nedenlerinden biri, her günün birbirini tekrar etmemesidir. Bilgiye ulaşmanın, yeni yerler keşfetmenin ve farklı konulara merak duymanın bu meslekle birlikte çok daha mümkün ve kolay olması, gazeteciliğe olan ilgimi pekiştirdi. Çalıştığım gazete, yani Pervasız Gazetesi'nin bu iş için adeta bir okul olduğunu zamanla gördüm. Gazetemizin başyazarı Ümit Aykut Şener ile Yazı İşleri Müdürü Bayram Uygun'un tecrübeleri ve desteklerinden faydalanmanın ne kadar büyük bir artı olduğunu, bu mesleğin içine girdikçe daha iyi anladım. Bana bu fırsatı verdikleri için kendine teşekkür ederim.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Yanlış hatırlamıyorsam, Akşehir'deki tiyatro kulüplerini ve şehirde hissedilen kültürel eksikliği halkın gözünden görebilmek için Akşehir sokaklarında vatandaşlara mikrofon uzatmıştım. Bu haber benim için oldukça özeldi; çünkü bir gazeteci olarak halkın arasına karışmış, onların görüşlerini

dinlemiş ve düşüncelerine değer verdiğimi hissetmiştim. Bu durum, mesleki açıdan beni hem motive etmiş hem de mutlu etmişti

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Günümüzün, geçmişe kıyasla hem kolay hem de zor yönleri var. Ancak özellikle teknolojinin sağladığı imkânlar sayesinde günümüzde bir bilgiye ulaşmak ve o konuya dair görsellere erişmek çok daha kolay hale geldi.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Akıf olarak sahadayız; birçok anı ve hatıra birikti ancak şu an aklıma ilk gelen olay bu oldu. Akşehirspor'un maçları Akşehir'de oynandığı dönemlerde, Nasreddin Hoca Stadı'nda karşılaşmaları yakından takip ediyordum. Özel haber yapmak amacıyla birkaç kez tribünde taraftarların arasına girmiştim. Bu süreçte hem güzel hem de zor anılar edindim:

Güzel tarafı, Akşehir halkının memleket sevdasını yakından görmektir. Millî ve manevi duygular beni hem duygulandırdı hem de onurlandırdı. Futbolun oluşturduğu birlik ve beraberlik ortamını sahada ve tribünde beraber yaşamak, bende güzel hisler uyandırdı.

Ancak bir maçta taraftarlara mikrofon uzattığım sırada, genç bir taraftarın mikrofonu elimden alarak küfürlü bir ifade kullanması beni oldukça rahatsız etti. Bu olaydan

sonra futbolun bana daha uzak bir spor olduğunu fark ettim. Yine de sporun, tüm olumsuzluklara rağmen, insanları bir araya getiren ve birleştirici bir gücü olduğuna inanıyorum.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Haber kaynağının doğruluğundan emin olmak sürecin en zorlayıcı kısmı oluyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Ustam, Yazı İşleri Müdürüm Bayram Uygun'un da ifade ettiği gibi gazetecilik aslında bir kamu görevidir. Gazetecilik; insanlara doğru bilgiyi ulaştırmak, tehlikelere karşı toplumu uyarmak ve mağduriyet yaşayan, çıkmazda olan insanların sesini daha güçlü duyurmak demektir. Bu mesleğin ne kadar büyük bir vicdan işi olduğunu zamanla daha iyi anladım. Toplumla iç içe olmak, insanların sorunlarına ve sıkıntılarına hâkim olmak gazeteciliğin temel unsurlarındandır. Gazetecinin vicdanı özgür olmalı; insanlıktan ve adaletten yana durarak, olayları olduğu gibi aktarmalıdır. Ancak bu şekilde sorunlar doğru tespit edilebilir ve ihtiyaçlara uygun çözümler üretilebilir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Bilgiye erişilebilirliği artırdığını düşünüyorum. Konuyla ilgili görsel ve videoların artması, olayların daha detaylı ve gerçeğe uygun şekilde aktarılmasını sağlıyor. Dijitalleşme ve sosyal medyanın etkisiyle insanlar artık yalnızca tek bir görselle yetinmiyor; videolar aracılığıyla da konuyu görerek anlamak ve daha kapsamlı içeriklere ulaşmak istiyor.

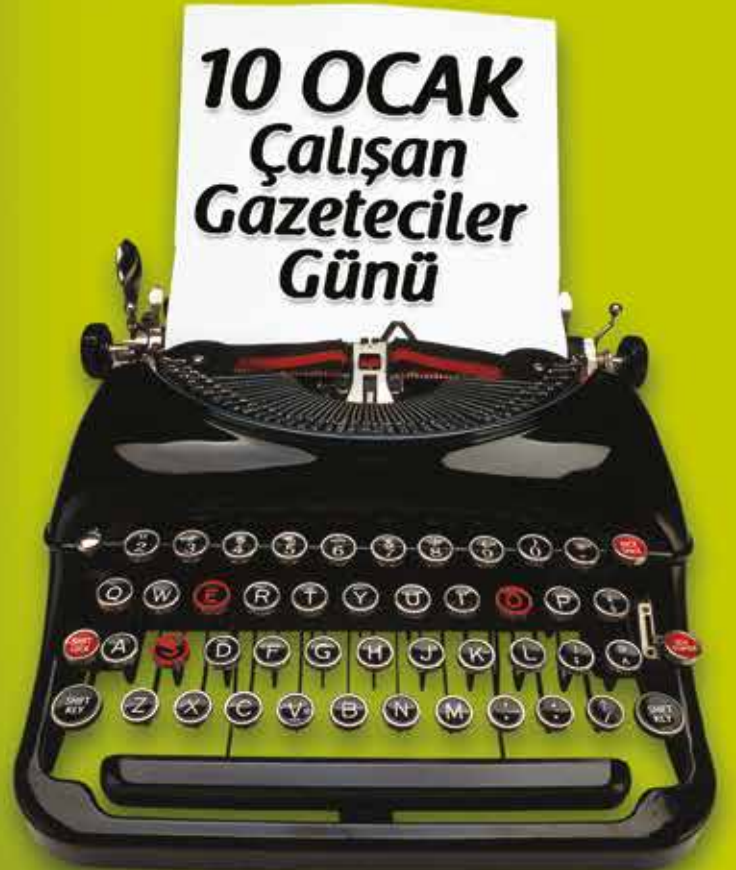
Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ, birçok alanda olduğu gibi gazetecilik sektöründe de kendine yer buldu. Bu durum, anlatılmak istenen konuların daha anlaşılır hâle gelmesini sağlarken, haber üretiminde daha hızlı bir akışa da imkân tanıyor. Ancak bu gelişmeyle birlikte bazı endişeler de ortaya çıkıyor. Yapay zekâ, insanın üretkenliğini gerçekten artırıyor mu, yoksa üretkenliği olumsuz yönde mi etkiliyor? Bu sorunun cevabını, yapay zekânın insan yaşamına zamanla daha fazla entegre olmasıyla birlikte daha net görebileceğiz.

Basın *Ulusun Ortak Sesidir*
Bir güç, bir okul, bir yol göstericidir.

H. Otatürk

www.oses.com.tr

'Yerel basın medyanın kalbidir!'

Konya ve Afyon basınında uzun yıllar haber peşinde koşturan Yrd. Doç. Dr. Metin Yıldırım gazetecilik yaptığı yılları anlattı

Günümüzde Yrd. Doç. Dr. olan Metin Yıldırım'ın gazetecilik serüveni, mahalle komşusu olan Durmuş Alagöz'ün çocukları şimdi Prof. Dr. olan Mehmet Alagöz ve kardeşi Fatih ile arkadaşlığı ile başlamıştı. Spora da sevdalı oluşu bizim için nimetti ve fahri muhabir olarak biz ondan istifade ederken o da Akademiye giden yolda evvela bir meslek sahibi olmuştu. Afyon'da öğrenci ve asistan olduğu yıllarda Afyon medyasının önemli isimlerinden biri olan Metin Yıldırım, Afyon'da yapılan ve Konya'yı ilgilendiren müsabakalarda da hepimizin fahri muhabiriydi. Kazancı mı, "Metin Yıldırım Afyon'dan bildiriyor" şeklindeki imza bir madalya hüviyetindeydi.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz, hangi tarihte nereden dünyaya geldiniz, hangi okullarda tahsil gördünüz?

1970 Konya Sarayönü doğumluyum. Konya 19 Mayıs İlkokulu, Konya Karma Ortaokulu, Konya Gazi Lisesi'nde okudum. 1992'de Anadolu Üniversitesi Afyon İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirdim. 1995'de Afyon Kocatepe Üniversitesi SBE İktisat, ABD'de yüksek Lisansımı ve 2000 yılında aynı üniversitede Doktora eğitimimi tamamlayarak İktisat Doktoru unvanını aldım.

Afyon Kocatepe Üniversitesi İİBF'de Araştırma Görevlisi ve Öğretim Görevlisi olarak çalıştım. 2000-2017 yılları arası Gaziantep Üniversitesi İİBF'de Yardımcı Doçent Doktor

unvanı ile çalıştım. 2017 Mayıs'ta Necmettin Erbakan Üniversitesi Uygulamalı Bilimler Fakültesi'ne geldim. Halen NEÜ UBF Uluslararası Ticaret ve Finansman Bölümü'nde Dr. Öğretim Üyesi olarak çalışmaktayım. 2025 itibarıyla akademisyenlikte 32. Yılımdayım.

Uluslararası İktisat, İktisadi Gelişme, Kalkınma konuları uzmanlık alanımdır. Dekan vekilliği, Dekan yardımcılığı, MYO müdürlüğü, bölüm başkanlığı gibi idari görevlerde de 18 yıl bulundum. Çok sayıda uluslararası ve ulusal düzeyde özgün araştırma makaleleri ve kitap bölüm yazarlığı ile dergi ve kitap editörlüğü, yayın danışmanlığı ve hakemliğim bulunmaktadır.

Sizi, Konya Postası'na arkadaşımız Fatih Alagöz'ün ziyaretine geldiğiniz dönemde tanıdık ve sonra gazetecilik mesleğine ilgi duymaya başladınız ve bizimle fahri statüde çalıştınız. Bu süreci anlatır mısınız?

1980' li yıllarda Konya İhsaniye Mahallesi'nde ikamet ederken Alagöz ailesi ile komşuluk yaptık. Fatih ve Mehmet Alagöz çocukluk arkadaşım. O dönemde Durmuş Alagöz Konya Postası Gazetesi'ni çıkarıyordu. Fatih ve Mehmet arkadaşlarımla Modern Vakıflar Çarşısı'nın bodrum katında matbaaya gelip giderdik. Beş yaşından beri babamızın aşılacağı spor sevgisi sebebiyle Konyaspor maçları ve amatör futbol, basketbol, voleybol maçlarını stadyumda izlerdim. Çocukluğumun hafta sonları eski Stadyumda

geçmiştir. Basketbol, hentbol ve futbol okul takımlarında oynadım. Lisedeyken amatör maçlarla ilgili gazeteye bilgiler verirdik. Rahmetli Orhan Samur abim, Konya Postası Gazetesi Yazı işleri müdürü iken, Fatih Alagöz kardeşimin teşviki ile "Gazetecilik Kursu"na katıldım ve Gazetecilik Sertifikası aldım. Her gazeteye gidişimde Orhan Samur abimi dikkatle izlerdim. Rahmetli Galip Yenikaynak abim, Güllükbaşı Mahallesi'nde komşumuzdu. Galip Yenikaynak'ın, Nail Bülbül'ün, Sabit Horasan'ın, Recep Çınar'ın, Ahmet Eser'in ve sırtında büyük çantasıyla haber peşinde koşan (o çantada ne olduğunu hala merak ediyorum) Mustafa Güden'in yazılarını takip ederdim. Babam da Konyaspor ve spor aşığı ve tutkunu olarak günde 3-4 mahalli gazeteyi bana aldırıp okurdu, biz de okurduk. Spor gazeteciliği o dönemde kanımıza işlemiş. Ayrıca abim gazeteci Abdullah Yıldırım, 30 seneyi aşkın Sun TV'de çalıştı. Şimdi KTV de.

Üniversite tahsili için gittiğiniz Afyon'da da gazeteciliğe olan ilginiz devam etti ve zaman zaman biz sizden Afyonspor ile ilgili haberler aldık. Afyon yıllarındaki mesleki çalışmanızı anlatır mısınız?

1988 yılında Afyonkarahisar'a Üniversite eğitimim için gittim. Afyon'da Zafer, Kocatepe, Türkeli isimli gazeteleri okuyordum. Konya'da gazeteleri ve gazeteci abileri ziyaretlerimde Afyon'dan gazeteci Fatih Gümüş'ü soruyorlardı. Konya Hürriyet şefi Rahmetli Mehmet Gazel ve İhsan Kayseri abim, Afyon'da Fatih Gümüş'e uğramamı ve selamlarını götürmemi istedi. Afyon'da yeni kurulan Zafer Gazetesi'ne uğrayıp Konya ve gazeteler hakkında konuşuyor, sohbet ediyor, ara sıra köşe yazısı veriyordum. Bir Afyonspor maçını yorumladığım yazımı verip Zafer'den çıktığımda arkamdan "Len Gonyalı gelivee lenn" diye Afyon'un sembol isimlerinden, örnek gazeteci Fatih Gümüş bağırdı.

Hayatımın önemli bir seslenişiydi bu... Ders dışı zamanlarda gazetede muhabirlik yapmamı isteyen "Fatih Baba" beni çok memnun etmişti. Ders dışı zamanlar ve hafta sonları Afyon'da tüm spor dallarını takip ediyordum, maçları yazıyor, Salih Özkılınç abimin verdiği küçük, basit fotoğraf makinamla fotoğraf çekiyordum. Cumartesi-Pazar yaptığım spor haberlerini, pazartesi sabaha kadar yazıyor, hazırlıyor Spor Müdürüm değerli abim Salih Özkılınç'a teslim edip okula dersime yetiştiriyordum. Rahmetli İbrahim Küçükkurt, Rahmetli Fatih Gümüş, İbrahim Yüksel abim, Salih Özkılınç abimin, ustalarının bilgileri, destekleri ve teşvikleri ile mesleği daha da sevmeye başladım. Zafer Gazetesi bir okuldu. İbrahim Yüksel abimin kalemi, Fatih abimin istihbaratı, Salih abimin spor gazeteciliği müthişti. Salih abimle Afyonspor'un evindeki ve deplâsmandaki maçlarına gidiyorduk. Spor haberi dışında birinci sayfa haberlerini de yapmaya, köşe yazısı yazmaya da başlamıştım. Konya gazetelerinin Afyon temsilcisi de olmuştum. Konya'ya haberler geçiyor, Afyon'la ilgili haberleri Konya'dan alıyordum.

Akademik kariyeriniz nasıl gelişti?

1992'de okulum bitti ve Konya'ya geldim. Kocatepe Üniversitesi'nde 1993'de Yüksek lisans için tekrar Afyon'a gittim. Zafer Gazetesi binasında ikamet ettim. Yüksek lisansla birlikte gazetede de çalışıyordum. AKÜ'nün kuruluşu için Rektör Prof. Dr. Şehabettin Yiğitbaşı ile Üniversiteye yardım toplama sürecinde Rektörle Afyon'u dolaşıyor, haberler yapıyordum. Akademisyen olma hayalim vardı. Daha sonra altı yıl asistanlığını yaptığım Şehabettin Hocam bir gün "Benim asistanım ol Gonyalı" dedi. Şaka olduğunu düşündüm ama hoşuma da gitmişti. Rahmetli babamız İbrahim Küçükkurt bu konunun ciddi olduğunu söyledi ve Araştırma Görevlisi olarak AKÜ İİBF İktisat Bölümü'nde akademisyenliğe

10 OCAK GAZETECİLER GÜNÜ

Toplumu doğru bilgilendirme
sorumluluğunu taşıyan tüm
gazetecilerin 10 Ocak
Çalışan **Gazeteciler Günü**
Kutlu Olsun.

DOĞAN ARISOY
POSTDER Konya İl
Başkanı

adım attım. (Afyonlu oluverdik gari netcennn). Allah razı olsun değerli ustalarımın ve değerli Hocamdan. Ölenlere Allah'tan rahmet, yaşayan abilerime hayırlı ömürler diliyorum. Zafer Gazetesi kapanınca Salih Özkılınç abim, haftalık Afyonkarahisar Gazetesi'ni çıkarmaya başladı. Rektör Hocamın izniyle ekonomi köşe yazılarına başladım. Afyon Ticaret Ve Sanayi Odası'nın dergisini çıkardım. 2000 yılında İktisat doktoram bitti. Afyon'dan ayrılarak, Afyon'da beraber çalıştığımız Prof. Dr. Ömer Abuşoğlu Hocamın isteği ile Gaziantep Üniversitesi'ne gittim. Yardımcı Doçent Doktor olarak atandım. 2017 Mayıs- da Konya'ya Necmettin Erbakan Üniversitesi'ne geldim.

1980'li yıllardan bu yana yerel basın değişim sürecine dair gözlemlerinizi, tespitlerinizi paylaşır mısınız?

Dijitalleşme ve teknolojik gelişmelerin hızla ilerlediği günümüzde, dünyadaki ve Türkiye'deki kâğıda basılı gazetelerin değeri düşmüştür. Özellikle yerel basın, gazeteler ekonomik olarak yaşamlarını sürdürebilmek için, özel ve resmi (devlet) desteğe ihtiyaç duymaktadır. Günümüzde genç nesil e-gazete, akıllı telefon, dijital tablet veya başka bir elektronik cihazla haberi takip etmektedir. Yerel haberleri takip eden yoktur. Ben her gün sabah ilk işim Konya, Afyon, Gaziantep yerel basını ve ulusal haberleri okuyarak işime başlarım. Akşam haberlerinde ve önemli konularda Konya yerel tv.lerini takip ederim; bana gülerler! Önceden gazeteci habere giderdi, şimdi haber gazeteciye sunuluyor. Kurum ve kuruluşların basın birimleri haberi, videosunu çekip gönderiyor. İmzalı bir özel habere az rastlıyoruz. Maçlar televizyondan yayınlanıyor. Ekonomik sorunlar, reklam yetersizliği yerel basının en önemli sorunudur. Oysa yerel basın, medyanın kalbidir.

Konya'da veya Afyon'da unutamadığınız, bir-iki gazetecilik hatıranızı nakleder misiniz?

Hatıra çok ama şu an hemen aklıma gelenleri nakledeyim: Zafer Gazetesi'nde aynı zamanda Musahhih (Düzelten) olarak görev yaparken 1.sayfada manşetten Valinin bir etkinlik haberi ve resmi vardı. O haberin yanına da da hayvancılıkla ilgili bir haber verilmişti. Pazar gecesi görevim bitince, ertesi günü sınavım olduğu için gazeteden erken ayrıldım. Pazartesi beni okuldan almaya geldiler gazeteden, "Bir sorun var" diyerek. "Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Küçük Kurt'u gör" dediler. Fatih Gümüş abim beni gönderdi, "Çabuk ayrıl" dedi. Sonradan öğrendim ki, resim montajında görevli kardeşim, Resimaltı olarak Valinin ismi yazılan yere inek resmini, hayvancılık haberinin resim altına da Valinin ismi girmiş. Sayın Vali'den İbrahim amca özür dilemişti ve ben bir müddet Valilik toplantılarına gidememiştim!

Bir enteresan hadiseyi de Konya'da yaşadım. Konya'da 1996 yılıydı sanırım. Konyaspor-Afyonspor maçında, Afyon'dan geldiğimiz gazeteci abilerimden o zamanın AA muhabiri Kazım Köken'i statta birileri darp etmişti. Ben arada kalmıştım. Maç sonu eve gelip Afyonlu misafirlere annemin yaptığı su böreği ikramı ile şimdi rahmetli olan Kazım abiyi sakinleştirmiştik.

Afyon'da 2. Amatör Küme maçında da büyük kavga çıkmış, ben epey fotoğraf çekmiştim. Afyon Hürriyet ve AA temsilcisi Fatih Gümüş ve Milliyet temsilcisi İbrahim Yüksel'e önemli haberlerim olduğunu söylemiş ve haberlerini de yazmıştım. Film banyosu sorumlusu Halil Şen, üzülerek makinada film olmadığını söylediğinde çok üzülümüş, önemli fırçalar yemiştım. Haber boşa gitmişti!

Afyon 2. Amatör Küme maçında hakeme atılan çivili tahta, başıma saplanmış ben haber olmuşum.

Eskişehir, Bursa ve İzmir deplasmanlarında edilen küfürler ve gazetecilere yapılan saldırılar, kafama atılan ve üç defa aynı yerden yarılan kafam unutamadığım hatıralardır.

Şu an Akademisyen olsam da gazetecilik günlerimi unutamam. Bu duyguları tekrar yaşamama vesile olan, eskileri hatırlayan, değer veren, saygı duyduğum, değerli Ağabeyim Mustafa Güden'e teşekkürlerimi arz eder, selam ve saygılarımı sunarım. Konyalı Gazetecilere selam eder, saygı ve hürmetlerimi sunarım.

Enntepe Alışveriş Merkezi Pazarlama Müdürü Muharrem Karakuş, iletişim sektörüne girişi, hayalleri ve mesleğine olan 'iyi ki' hissinden, günümüz gazeteciliğinin zorluklarına ve yapay zekânın iletişim süreçlerine etkilerine kadar birçok önemli noktaya değindi

Yapay zekâ hızı artırıyor, ruh gazetecide saklı!

Günümüzde iletişim dinamikleri, özellikle dijitalleşme ve sosyal medyanın etkisiyle kökten bir dönüşüm yaşıyor. Pazarlama dünyası, hedef kitleleriyle bağ kurmak için artık çok daha hızlı, şeffaf ve içerik odaklı olmak zorunda. Bu hızlı değişimin tam merkezinde yer alan bir isimle, Enntepe Alışveriş Merkezi Pazarlama Müdürü Muharrem Karakuş ile bir araya geldik.

Konya doğumlu Karakuş, üniversite yıllarından bu yana iletişim sektörünün her kademesinde edindiği 8 yıllık tecrübesini, iki yıla yakındır Enntepe AVM'nin pazarlama stratejilerine aktarıyor. Sektöre girişi, hayalleri ve mesleğine olan 'iyi ki' hissinden, günümüz gazeteciliğinin zorluklarına ve yapay zekânın iletişim süreçlerine etkilerine kadar birçok önemli konuya değindik. Karakuş; haberin hızı, doğru bilgiye ulaşmanın önemi ve gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğunu, hakikatin peşinde koşmak olarak tanımladığı çarpıcı perspektifiyle değerlendirdi.

Sizi tanıyabilir miyiz?

İsmim Muharrem Karakuş. 1994 Konya doğumluyum. Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunuyum. 8 yıldır sektörde çalışıyorum. Özel ve kamu birçok işletmede reklam ve pazarlama birimlerinde görev aldım. Aktif olarak 2 yıla yakın bir süredir Enntepe Alışveriş Merkezi Pazarlama müdürlüğü görevini yürütüyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz?

Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Beni bu mesleğe çeken şeyin, hayallerim ve hedeflerim olduğunu söyleyebilirim. Üniversite tercih döneminde özellikle iletişim fakültesinde okumak ve iyi bir iletişim olma hedefi taşıyordum. İnsan ilişkilerim; stabilteden uzak, daha hareketli ve enerjik bir iş alanı olması iletişim konusunda çalışmak istememde en büyük etkenlerdi.

Üniversite tercih döneminde yapmış olduğum stajda, pazarlama alanına geldiğimden gelecekteki işim bu olmalı demiştim, o dönem ailenin beklentileri daha farklı bile olsa aldığım karar da net olduğum için 13 yıl sonra bile 'iyi ki' diyebiliyorum.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Staj döneminde ilk haber bültenini yazmıştım. İletişim ve gazetecilikle tanıştığım ilk zamanlardı. Üniversite yıllarda duyduğumuz, büyüklerimizden çokça kez dinlediğimiz 5N1K hayatıma ilk o yıllarda girmişti.

Şimdilerde yapay zekânın desteği ile birçok konuda erişim kolaylaştığı gibi o zamanlarda merakını anlatabilmek ve hataya düşmemek en büyük isteğimdi. Şu an bu cevapları verirken bile o günleri tekrar hatırlıyorum.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Her dönemin kendine göre zorluğu ve kolaylığı olduğuna inanan biriyim. Bu dönemde habere ulaşma ve erişme imkanlarının geçmişe oranla çok daha kolay olduğunu düşünüyorum. Fakat doğru habere ulaşma konusunda da geçmişe oranla daha çok zorlanıldığına inanıyorum.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Doğru bilgiyi, doğru zamanda ve doğru üslupla paylaşmanın hayati önem taşıdığını düşünüyorum. Bir markanın itibarı için bu böyleyken, toplumun sesi olan gazeteciler için bunun katbekat daha büyük bir anlam taşıdığına inanıyorum.

Gazeteci; gündemi şekillendiren değil, gerçeği görünür kılan kişidir.

Toplumun doğruyu yanlıştan ayırabilmesi, adaleti savunabilmesi ve kendisini ilgilendiren konularda bilinçli kararlar alabilmesi için güvenilir bilgiye ihtiyacı var.

Bu yüzden bence bir gazetecinin en büyük sorumluluğu:

Hakikatin peşinde ısrarla koşmak, ne olursa olsun kamu yararını öncelemek ve toplum adına gözcülük yapmayı asla bırakmamaktır.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme ve sosyal medya, gazeteciliği bence kökten dönüştürdü. Enntepe AVM'nin pazarlama müdürü olarak iletişim hızının ne kadar kritik olduğunu her gün deneyimliyorum; bu nedenle gazetecilikte yaşanan değişimi çok net görüyorum.

Bugün artık haber, sadece yazılı bir metin değil; aynı anda video, fotoğraf, kısa içerik ve anlık paylaşımın birleştiği çok katmanlı bir akış hâline geldi. Sosyal medya, habere erişimi demokratikleştirdi ama aynı zamanda gazetecilerin üzerindeki sorumluluğu da büyüttü. Çünkü hızın olduğu yerde hata payı daralıyor.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

İletişim süreçlerimizin ne kadar hızlandığını, içerik üretiminin ne kadar çeşitlendiğini ve veriye dayalı kararların ne kadar değer kazandığını gördükçe, gazetecilikte yaşanan dönüşümü de yakından okuyabiliyorum. Bence yapay zekâ gazeteciliğe üç önemli katkı sağlıyor: hız ve verimlilik, daha geniş bakış açısı ve kişiselleştirilmiş içerik. Özetle, yapay zekâ gazeteciliği daha güçlü, daha hızlı ve daha analitik bir yapıya taşıyor; ancak mesleğin ruhu yine gazetecinin insani durumunda saklı.

Gazeteciliğin işitilen yüzü!

Mesleğini sadece bir kariyer değil, bir bayrak yarışı olarak gören Muhammed Deniz ile haberciliğin vicdanına iniyoruz! En zorlu sağlık mücadelelerinde bile sahada olamamanın burukluğunu yaşayan, haberi sadece bir metin değil “yaşayan bir yapı” olarak gören Deniz, dijitalleşen dünyanın yeni sesini anlattı

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü kapsamında, mesleğin sadece “yazmak” değil, aynı zamanda bir “tanıklık ve sorumluluk” olduğunu kanıtlayan bir ismi konuk ediyoruz: Anadolu Ajansı Podcast Haberleri Müdürlüğünde görevli Gazeteci Muhammed Deniz! Kütahya’da köşe yazılarıyla başlayan, Konya’nın yerel basın mutfağında pişen ve İstanbul’da ulusal medyanın kalbine uzanan Muhammed Deniz, bugün Türkiye’de sesli haberciliğin (podcast) öncü isimlerinden biri. Ancak onun hikayesi sadece kariyer basamaklarından ibaret değil. Tedavi sürecinde bile deprem felaketi gibi toplumsal acılara kayıtsız kalamayan, “sahada olamamanın travmasını” yüreğinde taşıyan bir kalem onunki.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Gazeteler, dergiler hatta internet haber siteleri bizi tanıyabileceğiniz en yaygın ortamlar. Hakikati yazmak, yaymak ve anlatmak sorumluluğuna sahip bir meslektaşınızım.

Adım Muhammed Deniz. Serüvenim memleketim Kütahya’da köşe yazılarıyla başladı. Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde lisans eğitimi alırken de Konya’nın habercilikte öncü yerel yayın organlarından biri olan Konya YeniGün Gazetesi’nde eğitimim boyunca muhabirlik yapma imkanı buldum. Süreç içerisinde masaüstü yayıncılık ve süreli yayınlar hakkında deneyim edindim. Konya’da eğitimimi tamamladıktan sonra uzun soluklu bir yayıncılık serüvenim de oldu. İstanbul’a yerleştim. Burada ulusal televizyon ve haber sitelerinde çeşitli pozisyonlarda çalıştım. Bir süredir Anadolu Ajansı Dijital Haberler Direktörlüğü’ne bağlı Podcast Haberleri Müdürlüğü’nde sorumluluk almaktayım. Türkiye’de podcast haberciliğinin ve sesli haberlerin daha da öne çıkması için gayret gösteriyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Gazeteciliğin özellikle araştırmacı, şüpheli yanı benim için hep çekici oldu. Belgeseller, haber dosyaları, yazı dizileri ve özellikle de duayen gazetecilerin yayınladığı çok sayıda kitap beni bu alana çeken detaylar arasında. Gazetecilik yapmadan önce haber ve gazete kavramlarını nitelendiren ve bu mesleği gerçek anlamda tanımlayan çeşitli kitaplar okudum. Lise eğitimi aldığım süreçte de yine araştırmacı gazetecilik eserleri ülke gündemimizde çok yaygındı. Bu eserler de verdiğim kararda etkili oldu. Diğer yandan babamın da bir dönem gazetecilik yapmış olması tabiri yerindeyse bir bayrak devralma olarak ifadelendirmek istediğim tercih aşamam olabilir.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk nitelikli haberim, Konya’da görme engelli ve Türkiye şampiyonu bir beden eğitimi öğretmenin hikayesiydi. Mesleğini henüz eline almışken büyük oranda görme yetisini yitiren Sinan öğretmen ile Konya Selçuklu’da karşılaşmıştık ve onun hikayesini habere konu edinmiştim. Sinan hoca tanıştığımızda görme yetisini tamamen yitirmişti fakat basketbol antrenörlüğü yapıyordu. Beni gerçekten etkilemiştir. Onun öyküsü gerçek anlamda bir yaşam haberi olarak nitelendirilebilir. Gerçek bir azim ve fedakârlık vardı. Onunla yaptığım röportajı zaman zaman açıp tekrar okurum.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Aslında gazetecilik yapmak geçmişte de zordu. Yakın geçmişten örnek verebilirim. Sosyal medya mecraları bu denli haber tüketimine uygun değildi. Dosya iletimi haber oluşturma süreçleri için uygun ortamların sağlanması, kesintisiz

ve hızlı haber akışı çoğunlukla sekteye uğruyordu. Bugün ise kesintisiz aktarım ve hızla atılabilen manşetlerin bir dezavantajı da dezenformasyon diye tanımlayabiliriz. Bir diğer mesele de sosyal medyada kullanıcıların haber tercihleri. Bu tercihler sahada gazetecilerin faaliyetlerini etkilemekte diye düşünüyorum. Yani artık her bir haberin ömrü ve popülerliği öncesindeki hazırlık sürecini etkiliyor. Yeni medyanın etkisiyle de haber artık yaşayan etkisini sürdüren bir yapıda. Bu yaşayan yapı daha çok dikkat gerektiriyor.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Mesleğin zorluğunu ya da hassasiyet gerektiren yönünü aktardığım sorunun cevabıyla örtüşüyor aslında bu soru. Yakın tarihte hepimiz deprem felaketini yaşadık. Gazeteci ya da muhabir olan tüm bağlantılarımız bu alana pür dikkat olmuştu. Günde 3-4 saat belki uyuyorduk. Deprem sürecinde kemoterapi alıyordum. Fakat dijital bir yayın organında da aktif çalışıyordum. Bölgeden yaptığımız canlı yayınlar saat başı verdiğimiz vefat bilgileri bununla birlikte sosyal medyadaki bilgi kirliliği tam anlamıyla benim için en zorlu süreç olmuştu. Hatta bu süreçte (gördüğüm tedavinin son aşamasındaydım) rahatsızlığım olumsuz seyir etti. Aslında yaşadıklarımın büyük çoğunluğunu tüm meslektaşlarım yaşamıştır. Fakat beni zorlayan doğrusu dezavantajlı, ilaca bağlı olmam en önemlisi de sahada olamamam oldu. Orada vatandaşlarımızın yaşadıklarını sadece ekrandan takip etmek, onların yanında olamamak gerçekten büyük bir travma oluşturdu bende. Daha sonra yine gözlerimizin önünde Gazze’de İsrail tarafından bir soykırım suçu işlendi. Bu süreçte ajansta görev alıyor olmak da meslek hayatımın en kritik süreçlerinden biri oldu. Anadolu Ajansı özellikle Gazze hususundaki tanıklığı ile tarihe

geçti. Saldırıların başlarında yine uyumuyor Gazze konusuna odak vaziyette gelişmeleri takip ediyorduk. Can kayıpları bilgisi, çocukların ve bebeklerin cansız bedenleri... Bizler de duygu sahibiyiz. Her şeyden önce bir baba olmak da bu sorumluluğu daha da artırıyor. Bundan daha zor ne olabilir inanın bilemiyorum.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Gazetecilik, her şeyden önce kamu yararını temel almalı. Gazeteci de kamu yararını tüm ticari veya kişisel çıkarların üzerinde tutan kişi olmalıdır. Bir gazeteci, mesleğini icra ettiği kurumsal yapıyı sadece bir kazanç kapısı olarak değil, doğrudan bağlı olduğu topluma karşı bir sorumluluk merkezi olarak görmelidir. Bu noktada, gazeteciliğin topluma karşı en temel ödevi teyit mekanizmasıdır.

Günümüzde "vatandaş gazeteciliği" kavramı altında, üçüncü şahıslardan gelen doğrulanmamış görüntü ve belgelerin hızla servis edildiğine sıkça tanık oluyoruz. Bu ham verileri doğrudan yayımlamak değil; bizzat vatandaş odaklı hareket ederek, bilginin kaynağıyla doğrudan muhatap olmak ve olayları kaynağından doğrulamak topluma karşı en büyük sorumluluktur.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme aslında kaçınılmaz bir gerçektir, gazeteci büyüklerin konuya daha hakimdir, henüz 90'ların sonlarında yerel gazetelerde maliyet ve erişim gibi sebeplerle haberler fotoğrafsız yer alırdı. Ya da yalnızca ilk sayfada haber fotoğrafları olurdu. Bu sürecin özellikle memleketim Kütahya'da 2000'li yıllarda da devam ettiğini gördüm. Renkli gazete sayfalarından öne haber fotoğraflarının yer aldığı gazete sayfalarının ulusalda yerele yaygınlaşması daha sonra tüm sayfaları renkli maaliyetten kaçınmayan gazeteler de oldu. Türkiye bunları gördü. Bugün aslında geleneksel medya tüketimi ve tercihin de bir nebze olsun değerli bir kitlesi var. Fakat artık sosyal medyanın yükselişi gazete reklamlarının tercih edilmediği bir dönemi getirdi. Sosyal medya ve dijital dönüşümünü tamamlamış gazetelerin çok yönlü içerik üretimleri ise madalyonun diğer yüzü diyebiliriz. Sosyal medya mecralarında aktif yayın kuruluşları okura nitelikli haber yelpazesi sunmuş oldu. Bu anlamda farklı mecralara göre konuların derinleşmiş içerikler daha fazla görünürlük sağladı.

Yapay zeka uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zeka uygulamaları gazetecilik için çok sayıda kolaylık sağladığı gibi kritik birçok konuya da meydan verdi. Kolaylıklardan söz etmek gerekirse özellikle ses deşifreleri ve transkrip hazırlama süreçlerinde hatırı sayılır bir zaman tasarrufunu kullanıcıya sunuyor. Her yeni yapay zeka modelinde pratiklerin ve kullanıcı alışkanlıklarının sonuçlarıyla geliştirilmiş yeni diller deneyimliyoruz. Ayrıca görsel üretim desteği de ülkemizde yaygın tercih edilen bir yapay zeka yaklaşımı oldu. Kritik olarak ifadelendirdiğim kısım tam olarak burası. Rutin iş akışlarını kolaylaştıran yapay zeka, görsel üretimi, ses klonları ve seslendirme içeriklerinde gerçekten uzak sonuçları da kullanıcılara çıktı olarak sunuyor. Bu anlamda daha çok dikkat gerektiren bir husus olduğunu vurgulamakta fayda var. Yapay zeka kimi zaman dezenformasyon yayabilecek bir etkiyle de gazeteciler için kontrol gerektiren bir yapı biçiminde. Ayrıca başından beri ülkemizde de yapay zeka hukuku alanında var olan tartışmalar, telif konusu da gazeteciler ve medya etiği açısından titizlik ve hassasiyet gerektiren önemli bir nokta.

Sizin nezdinizde tüm meslektaşlarımızın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum. Bizler bir 10 Ocak gününde daha haber nöbetimizi layıkıyla sürdürüyor olacağız.

10 OCAK

ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ

KUTLU OLSUN

KONYALI SANAYİCİLER VE İŞ ADAMLARI DERNEĞİ

KONYA

www.konsiadkonya.com

Prof. Dr. Mevlüt MÜLAYİM

Yazar

ÜNİVERSİTE KÜRSÜLERİNDEN TELEVİZYON EKRANLARI VE GAZETE SAYFALARINA

Yerleşim yeri olarak önceleri köy, belde, nahiye, ilçe, iç mahalle, kasaba ve 2014 yılında da Çumra ilçesine bağlı bir mahalle olan İçeriçumra'nın İç Mahalle olduğu dönemde 22.2.1950 tarihinde dünyaya geldim. Çocukluk yıllarım burada geçti. İlk ve Ortaokulu İçeriçumra'da okudum. O yıllarda bu günkü gibi herkeste traktör yoktu. Süleyman Sarı dayımın demir tekerlekli Fordson traktörü ve daha sonra sarı Türk Traktörünün köyün arazilerinde kullanıldığını görerek büyüdük. Çocukluğumuzda demir tekerlekli traktör üzerinde çok oynadık. Çocuk aklımızla traktörden hem korkar, hem de onun nasıl çalıştığını bir türlü anlayamazdık. Traktörün nasıl çalıştığını ve gücünü hayranlıkla izler, üzerinde kafa yorardık. Türk Traktöre olan hayranlığımız yanında adında "Türk" kelimesi geçmesine rağmen, neden tamamen bizim üretimimiz değil diye içimizde bir burukluk yaratırdı. O günden bu yana, kullandığımız her şeyin yerli ve milli olması gerektiği düşüncesi o günden itibaren zihnimizde hep yer etmiştir. Benim doğup büyüdüğüm İçeriçumra'da aile mefhumu önemli, aile yapısı ve bağları çok güçlüdür. Köyde bizim sülalenin adı Hocalar sülalesidir.

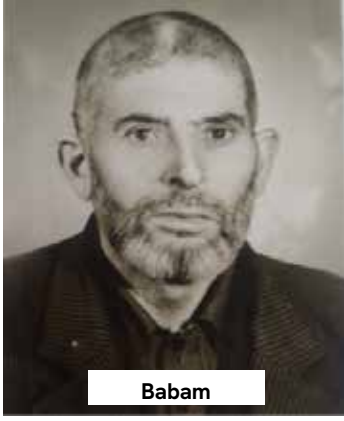
Annem İçeriçumralı ve İçeriçumra'da büyüyen babam aslen Taşkent'den Gebeşler sülalesindendir. Benim beşkardeşim var, ben ortanca olanıyım. Benim çocukluğumda giysiler, adeta bir miras gibi büyükten küçüğe devredilir, tamamen eskimeden asla atılmazdı. Bir giysi, yamanacak yeri kalmayana kadar kullanılır, vücutta küçük gelmeye başladığında ise küçükler için büyüklerin eskileri devreye girerdi. Eskimiş giysiler, atılmaz kesilir biçilir yamalık yapılır veya kullanılacak başka bir şeye dönüştürülürdü. Öyle çeşitli mevsimlik giysilerimiz olmazdı; palto, pardösü, tişört ya da kazak gibi şeyler çoğu zaman alınabilirse büyükler için alınır, küçükler ise

onların eskilerini giyerdi.

Annemin babası Ahmet dedem 1943 yılında hayatını kaybetmiş olduğundan tanıma fırsatım olmadı, Ne anneden ne de babadan dede şefkati görmeden büyüdük. Anneannem genç yaşta dedem vefat edince dul kalmış, birkaç çocuğunu genç yaşlarda kaybetmiş, sağ kalan annem ve teyzemi büyüttü. Anneannem prensipli, inançlı, çok hanım ve çok saygın bir kadındı. Nenem nur yüzlü ve hayırsever bir insandı. Nenem köyde sabah namazı dâhil günde beş vakit namazını mümkün oldukça çoğu zaman mahalle camisinde kıları. Nenem, cemaat namazı kılıp camiden ayrılınca camiye süpürerek gönüllü temizleyen bir kadındı. Bunu kendisine görev edinmiş ve bu cami temizleme işini Allah Rızası için hayrına yapmıştır. Anneannem kendi isteğiyle gönüllü olarak her gün camiye temizleyip camideki süprüntüyü de çöpe atmamıştır. Süprüntüleri her gün bir torbaya doldurup eve getirir, getirdiği süprüntüyü kalburda eler, iri çöplerini ayıklayıp ocakta yakar, kalan tozu toprağı biriktirirdi. Biriktirdiği toprakları kerpiç yapmak için yerli miktara ulaşıncı kendisi bunları çamur yapar, bu çamurdan kerpiç keserdi. Bu kerpiçler mezarda cenaze definin de kullanılırdı. Anneannem, camideki bu süprüntülerden yaptığı kerpiçleri evimizin yan odasının girişinde kapalı bir mahalde biriktirirdi. Ölümün ne zaman olacağı ve kimin öleceği bilinmediğinden bir mezar için gerekli olan en az iki mezarlık kerpicisi kendisi veya yakınları için (75-80 adet) devamlı evde tutardı. Kerpiç sayısı 120'ye ulaştığı zaman ihtiyaç olduğunda özellikle kış aylarında vefat eden kişilerin mezarlarında kullanılması için ücretsiz verirdi.

Fakir bir ailenin çocuğu olarak ziraat fakültesinde okuyup ziraat yüksek mühendisi olarak devlet memurluğu, sonra özel sektörde genel müdürlük ve üniversitede

Babam

Annem

Eşim Ayşe Mülayim

öğretim üyesi olan birisi olarak Allah'ıma binlerce şükrediyorum.

Ben ilkokulu İçeriçumra'nın en eski ilkokulu olan Mithatpaşa ilkokulunda 1956-1961 yıllarında okudum. 1961 yılında ilkokulu bitirip İçeriçumra'da Zafer Ortaokulunda okudum.

Liseyi Konya Erkek Lisesinde okudum. Konya Erkek Lisesi tarihi bir okuldur. Konya Erkek Lisesinden 1968 yılında mezun oldum.

Lisede okurken okul numaram 604 idi. Sınıfımızda 504 numaralı bir arkadaşım çok devamsızlık yapan biri olduğundan sınıfın yoklama kâğıdında akşama kadar yok olan 504 iken idareye verilirken 5'in ağzı kapatılarak altıya dönüştürülüp o arkadaş var oluyor ve 604 numaralı bende devamsız oluyormuşum. Karneyi alınca baktım ki 1- 2 günü geçmeyen devamsızlığım sınıra yakın 18-19'a ulaşmaktaydı. Sonra ben bu işin farkına varınca araştırdım, 504 numaralı arkadaşım bana gelerek durumu anlattı, kendisinin bir işte çalışması nedeniyle okula daha az gelebildiği için sınıf başkanı veya idareden biri ile anlaşarak böyle bir çözüm bulduğunu anlatmıştı. Bunu ben geç te olsa anladım, ancak babama anlatmakta hayli zorlanmışım.

Konya Erkek lisesinden mezun olduktan sonra o yıllarda bütün üniversiteler için merkezi sınav ve merkezi yerleştirme sistemi olmadığından üniversite sınavına girmek için Ankara'ya gittim. Sınavdan 313.68 fen puan almıştım. Üniversiteye kayıt için İstanbul'da 24-25 gün elimizde dilekçe o fakülte bu fakülte dolaşıp dururken 1-2 puan farkla kaçırdığım kayıt olabileceğim fakülteleri takip ettim, ancak kayıt olamadım. İstanbul'da bir fakülteye kayıt yaptırmam mümkün olmadığı ve olmayacağı için İstanbul'dan bir Cuma gecesi ayrılıp Ankara'ya döndüm. Cumartesi günü Ziraat fakültesine dilekçe verip hafta sonu Suzan ablamın da düğünü olduğu için önce Ankara'dan sonra da köye döndüm. Pazartesi günü üniversiteye kayıt takibi için Ankara'ya geldim. O gün Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesine kayıt yaptırıp fakültenin Tarla Bitkileri Bölümü öğrencisi oldum. O yıllarda fakültede eğitim beş yıldır. Ben Tarım Bakanlığı adına burslu okudum. Fakültede okuduğum 1968-1973 yılları arasında öğrenci olayları ve hareketliliğin fazla olduğu yıllardı. Fakültede başladığımız

ilk dönemin sonuna doğru okulda öğrenci hareketleri artmaya başladığından bazı günler okul kapanmakta ve bende uzun süreli kapanmalarda köye dönmekteydim. Ankara'da okula gitmediğimiz günlerde veya okul çıkış sonrası Türk Ocağına gidiyor orada bize abilerimiz kültürel dersler veriyorlardı. Ocakta bizlere milliyetçilik ve kültürel konularda bilgiler verilirken bize her ders de derslerimize çalışmamızı, sokaktaki kavgalara karışmamızı ve iyi bir "Ziraat Mühendisi" olmamızı tavsiye edilirdi. Ülkenin memleketini seven insanlara, çalışkan yani bizlere çok ihtiyacı olduğunu anlatan Hasan ağabeyimiz bize daima yol göstermiştir.

Türk Ocağında bir gün derste iken gürültülü bazı sesler gelince Yüksek Öğretmen Okulundan gelmiş olan Ziraat Fakültesi 4. sınıf öğrencisi Eskişehirli Hasan Tanrısever abimiz bize şunları söylemiştir. "Arkadaşlar siz dersinize çalışın, iyi bir meslek sahibi olun, bu ülkenin yetişmiş elemana ihtiyacı var, siz kavgaya gürültüye karışmayın, biz "Dışkapı'da bir şişe şaraba adam dövecek çok adam buluruz" demişti. Hasan ağabeyimin "Dışkapı'da bir şişe şaraba adam dövecek çok adam buluruz" sözünü de hiç unutmadım. Ankara-Dışkapı semtine o günden sonra her gittiğimde etrafıma bakıyorum, hala öyle sarhoş, sallanarak sallum sullum yürüyen garip giyimli ve farklı tavırlı adamları görmekteyim.

Üniversitede okuduğum yıllarında handa, otelde, yurtlarda ve evde kaldım.

1972 yılı Temmuz- Ağustos aylarında Çumra Ziraat Meslek Lisesinde stajımı yaptım

Ziraat fakültesi, Ziraat Fakültesi öğrencisi iken ve fakültede üçüncü sınıftan dördüncü sınıfa geçtiğimde 22.08.1971 tarihinde Hacer teyzemin kızı Ayşe Ekici ile evlendim. Ayşe ile mutlu bir evliliğimiz ve 44 yıl süren huzurlu bir yaşantımız olmuştur. 2004 yılında Hac görevimizi yerine getirmek nasip olmuş ve birlikte Hacca gitmiştik. Hac görevinden sonra 2006, 2008 ve 2015 yıllarında Ayşe ile birlikte üç defa umreye gittik.

2012 yılında Ayşe hastalığa yakalanmıştı, tedavisi sürdürülürken 9 Aralık 2015 Çarşamba günü Ayşe Rahmet-i Rahmana kavuştu. Konya'da Üçler Mezarlığına defnedildi.

Ayşe ile evliliğimizde Alime Ülkü adında bir kızım, Baki Oğuz ve Orhan adında iki oğlum vardır. Bu üç çocuğum

Çocukları (Dr. Alime Ülkü Ermetin, Doç. Dr. Baki Oğuz ve Dr. Orhan Mülayim)

Eşim Filiz ve Ben

da Ankara'da çalıştığım yıllarda doğmuştur. Eşimi kaybettikten sonra Öğretmen Filiz Korur ile 2016 yılında ikinci evliliğimi yaptım.

Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümünden 1973 yılında Ziraat Yüksek Mühendisi olarak mezun oldum. Tarım Bakanlığı adına burslu okuduğum için kura ile Tarım Bakanlığı Ankara Çayır Mera ve Zootečni Araştırma Enstitüsüne ilk atamam yapıldı. Ziraat Yüksek Mühendisi olarak atamam yapıldıktan sonra göreve başlamak için Ankara'ya giderken o yıllarda yeri Konya Otogarına yakın olan Seyit Koyuncu'nun iş yerinde Av. Haydar Koyuncu'nun yanına uğradım. Haydar amca Tarım Bakanlığına bağlı Ankara Çayır Mera ve Zootečni Araştırma Enstitüsünde göreve başlayacağım, Ankara'ya gidiyorum bir diyeceğiniz, bir tavsiyeniz var mı diye sordum. Bana hayırlı olsun dedikten sonra sana tavsiyem, **"Dostunu iyi seç, bakkala, kasaba, manava ve esnafa borç yazdırma, borç para al, ama veresiye alış veriş yapma"** demişti. Ben Av. Haydar Koyuncu'nun bana yaptığı nasihatini hiç unutmadım, sözünü tuttum ve hayatım boyunca da hep uyguladım. Kendisine Allah'tan rahmet dilerim.

Ankara Çayır Mera ve Zootečni Araştırma Enstitüsünde (AÇMZAE) 1973 yılı Aralık ayında göreve başladım. İş yerimde tanışmadan sonra müdürüm kurumun evrak kayıt, depo, personel, tahakkuk ve döner sermaye bölümlerinde üçer gün çalışmamı, oralarda neler yapıyor öğrenmemi ve not tutmamı istemişti. Müdürümüzün talimatı gereği bu bölümlerde çalıştım ve notlar aldım. Bu notlardan hem işyerimde, hem de hayatım boyunca diğer özel ve resmi iş yerlerimde faydalandım ve bu ilk aylardaki deneyimlerimiz hem iş hayatınızda hem de kişisel gelişimimizde önemli bir yeri olmuştur. Teknik eleman olarak çalışırken 1975-1980 yıllarında Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Diploma Sonrası Yükseköğretimde Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümünde Doktora Eğitimine başladım.

1976 yaz aylarında İzmir-Bornova Hacılar Kırındaki Orta Ağır Top Taburu Kışlasında yedek subay adayı olarak dört aylık kısa dönem askerlik görevimi yaptım. Askerlik dönüşü görev yerimde işe başladıktan sonra yürütmekte olduğum projeleri ve doktora çalışmalarımı sürdürdüm. Danışmanım Prof. Dr. Ömer Bakır hocamın uygun gördüğü "Herbisitlerle Hazırlanan Tohum Yatağında Suni Mera Tesisi Kurma Olanakları Üzerine Bir Araştırma" konulu doktora tez çalışmamı Haymana ilçesi Dikilitaş köyü merasında denememi kurarak başladım. 1977 yılı ilkbaharında herbisit uygulamalarını yaptığım doktora çalışmamın ilk yıl verilerini aldıktan sonra 1978 yılı temmuz ayında memuriyetten istifa ettim. İş yerinden ayrılmama rağmen tez çalışmamı bırakmayıp devam ettirdim. Konestaş'ta (Konya Unlu Gıda İmal ve Ticaret Anonim Şirketi) işe başladıktan sonra 1979 yılı kış öncesi ve ilkbaharında kıştan çıkışla ilgili gözlem ve değerleri Konestaş A.Ş. yönetim kurulumuzun bilgisi dâhilinde tezime devam ettim. Haymana İlçesi Dikilitaş

köyündeki kurmuş olduğum tez çalışmamı takip ederek denememim ikinci yılına ait verilerini aldım. Gerekli analizleri yaptım, kaynak temini ve tez yazımına devam ettim. 1980 yılı Eylül ayında tezimi danışman hocama teslim ettim. Bu dönem memuriyetten ayrılmış ve özel sektörde çalışmaktaydım. Tez çalışmamı 25 Aralık 1980 tarihinde yapılan tez savunmamda jüri tarafından başarılı bulunarak "Yem Bitkileri, Çayır ve Mera Bilim Dalı"nda "Ziraat Doktoru" unvanını almaya hak kazandım.

Ankara Çayır Mera ve Zootečni Araştırma Enstitüsünde çalıştığım sürede Afyon, Konya, Çorum, Muş, Kars ve diğer bazı illerde yem bitkileri tohumluk üretimi ve çayır mera denemeleri için resmi görevli olarak gittiğim için Türkiye'yi tanıma fırsatı buldum. Bu dönemde Ankara bürokrasisinde olan ve olabilecek çok şeyleri öğrendim.

Ankara'da Çayır Mera ve Zootečni Araştırma Enstitüsünde (AÇMZAE) çalıştığım dönemde (1978) yılında ehliyetimi aldım.

1977-1978 seçim döneminde Türk Ziraat Yüksek Mühendisleri Birliği'nin (TZYMB) Ali Kömürcü beyin başkanlığında Ankara merkez yönetim kurulu üyesi olarak seçildim. TZYMB yönetim kurulu üyesi olarak "Ziraat Mühendisliği" dergisinin neşriyat yönetmenliği görevini yürüttüm.

Ankara Çayır Mera ve Zootečni Araştırma Enstitüsünde çalışmakta iken Kars'a tayin (Sürgün) edilmişim. Bende rapor alıp köye gelmişim. Köyde çok kişi benim tayinimin Kars'a çıktığını biliyordu. Bir akşam geç vaktte Seyit Koyuncu abim bizim eve gelip ekmek fabrikasına müdür aradıklarını, kendilerinin de beni önerdiklerini, ertesi gün görüşme için Konya'ya gelmemi söyledi. Ertesi günü (16.06.1978) Konya'ya geldiğimde Seyit (Koyuncu) ağabeyimin iş yerinde Av. Haydar Koyuncu ile sohbet ettik. Kendisi çok ileri görüşlü bir insandı, bana nasihatlerde bulundu, sabırlı olmamı tavsiye etti. Mutlaka bir iş bulunacağını söyleyerek bana moral verdi. Bu iş görüşmesinde sakin olmamı ve bu gün ücretle ilgili hiçbir şey talep etmememi, görüşeceğim kişilerin benim düşündüğümünden daha fazlasını vereceklerini belirtmişti. Mehmet Mert (Konya Belediye Başkan Yardımcısı) ve Hayrettin Özsaydam (Belediye Elektrik, Su ve Otobüs İşletme Müdürü (ESO)) ile görüştük, tanışıp birlikte Sayın Dr. M. Faruk Sükan'ı karşılayıp fabrikayı gezdim. Fabrikayı gezdikten sonra Konestaş A.Ş'de Genel Müdür olarak çalışma tekliflerini kabul ettiğimi ve birlikte çalışabileceğimi söyledim. Ben zaten iş aramaktaydım, üç çocuğum vardı, doktora yapmaktaydım, Kars'a gitmem de mümkün olmayacağından istifa etmem tek seçeneğimdi. Ertesi günü bana görev vereceklerini işe başlamamı kabul ettikleri haberini ilettiler. Ben o günlerde Tarım Bakanlığının raporlu memuru olduğum için fabrikaya gayri resmi olarak gelip gittim.

Konestaş'da resmi göreve başlayabilmem için rapor sürem daha bitmeden ÇMZAE'deki görevimden

10.07.1978 tarihinde Tarım Bakanlığına istifa dilekçemi sunarak 4 yıl, 6 ay 16 günlük çalışma süresi sonrası memuriyetime bir nokta koymuştum.

Konya'da kısa adı Konestaş olan "Konya Unlu Gıda Mamulleri Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketine Genel Müdür olarak bu tarihte resmen göreve başladım.

"Her şeyde bir hayır vardır" sözüne inancımız gereği inanimakta olduğumdan memuriyetten istifa edip sigortalı olarak özel sektörde çalışmaya başladığımda bunu bizzat yaşadım.

Konestaş; Konya Belediye Başkanı Yılmaz Kulluk ve arkadaşları tarafından Konya'da ekmek problemine çözüm bulmak ve ilerde de ekmek sıkıntısı yaşanmaması için 1975 yılında kurulan bir Anonim Şirkettir. Şirket önce ağırlıklı olarak belediye ortaklığı kurulmuş, daha sonra belediyenin arsa verdiği kooperatifler ve şahıslar ortak edilerek ve sermaye artışlarıyla Konya Belediyesinin ortaklık payı %23.68'e düşürülmüştür. Sermayesindeki bu gelişmeye rağmen şirketin en büyük ortağı Konya Belediyesi idi. Konestaş Ekmek Fabrikası; her biri saatte 3.200 ekmek üretme kapasitesine sahip Continue sistem, tam otomatik iki ekmek üretim hattına ve saatte 10.000 küçük (Sandviç, Broçin tipi) ekmek üreten yarı otomatik üretim tesisine sahipti. Genel müdür olarak görev yaptığım yıllarda Konya'da, civar il ve ilçelerde ekmek sıkıntısı olmamıştır. Konestaş Konya için önemli ve modern bir ekmek fabrikası idi, kaybedilmemeliydi. Konestaş A.Ş.de çalıştığım sürede 12 Eylül 1980 askeri darbesi olmuştu. Ülke genelinde sıkıyönetim ilan edilerek sokağa çıkma yasağı getirilmişti. Üretimimiz ekmek olduğundan üretim saatlerinde fabrikaya gitmemiz gerekmekteydi, bu nedenle ben ve çalışanlarım özel izin belgesi ile her saat sokağa çıkıp fabrikada ki işimizi takip edebiliyorduk.

Benim okuduğum yıllarda İçerichumra Zafer Ortaokulunda yabancı dil olarak sadece Fransızca vardı. Bu nedenle ortaokulda Fransızca okuduğumuz için, lisede ve Ziraat Fakültesinde yabancı dil eğitimimi değiştirmedim ve yabancı dil olarak hep Fransızca okudum. Mezuniyet sonrası Araştırma Enstitüsünde çalışırken İngilizce öğrendim.

Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesinde Öğretim Üyeliğim: Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi bu gün Konya Büyükşehir Belediyesince Tramvay bakım merkezi olarak kullanılan yerde yapılmış olan barakalarda eğitim vermekte iken başladı. Çayır Mera ve Yem Bitkileri" bilim dalında 1980 yılında doktoramı yaptığım için bazı öğretim üyeleri beni de üniversiteye gelmem için sık sık davet ediyorlardı. Özel sektörde genel müdürlük görevini yürütmekte iken Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi bünyesinde 1983 yılında eğitim- öğretime başlamış olan Tarla Bitkileri Yetiştirme ve Islahı Bölümüne 01.04.1985 tarihinde Öğretim Üyesi (Yardımcı Doçent) olarak akademik hayata başladım. 20.10.1995 tarihinde Doçent ve 2001 yılında Profesör oldum. Öğretim üyeliğim yanında Selçuk Üniversitesi Rektörlüğüne bağlı "Beden

Eğitimi ve Spor Bölüm Başkanlığı görevine 1986-87 eğitim-öğretim döneminde başlayıp Eğitim Fakültesi bünyesinde "Beden Eğitimi ve Spor Bölümü" açılıncaya kadar (1992) bu görevde bulundum. 1987-1996 tarihleri arasında S. Ü. Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümü Başkan Yardımcısı, S.Ü. Ziraat Fakültesi Araştırma ve Uygulama Çiftlik Koordinatörlüğü (1985-2000/ 2005-2013), S.Ü. Ziraat Fakültesi Döner Sermaye İşletme Müdürü (1985-1996, 2005-2008), 1996 -2008/ 2014-2016 tarihleri arasında S.Ü. Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölüm Başkanlığı, Tarla bitkileri Bölümü Çayır Mera ve Yem Bitkileri Ana Bilim Dalı Başkanı (1996-2017), Çumra Meslek Yüksekokulu Müdürü (iki dönem 28.09.1998-13.09.2004), S.Ü. Konya ve Yöresi Tarih Araştırmaları Genel Kurul Üyesi (2005-2017), Tarım Bakanlığı adına Konya, Karaman, Afyon ve Aksaray illeri Çayır Mera Amenajmanı ve Islah Projeleri Koordinatörü (2006-2013) ve S.Ü. Ziraat Fakültesi Dekan Yardımcısı (2010-2013) olarak görev yaptım.

Öğretim üyeliğim süresince yirmi üç öğrenciye "Yüksek Lisans" ve sekiz öğrenciye "Doktora" (biri Kazakistan Cumhuriyetinden) olmak üzere toplam 31 öğrenciye Lisansüstü eğitim yaptırdım.

Selçuk Üniversitesi Ziraat ve Veteriner Fakültesi için arazi arayışı Prof. Dr. Halil Cin hocamın rektörlüğü zamanında hızlandırılmıştı, ben üniversiteye çiftlik arazisi kazandırılmak için çaba sarf ettim. Milli Emlak ile görüşüp hazineye ait İçerichumra, Çarıklar ve Çomaklı tapulama sahası içerisinde kalan arazilerden uygun olanlarını belirleyip tahsisinin yapılması hususunda çalıştım. Milletvekili Av. Haydar Koyuncu'nun destek ve yardımlarıyla Milli Emlak Genel Müdürlüğüne Üniversitemize tahsisi yapılan arazilerden Rektörümüz Halil Cin, Çomaklı tapulama sahası içerisinde ki 1100 dekar ve Çarıklar tapulama sahası içerisinde ki 269 dekar arazi Ziraat Fakültesine verilmişti.

Fakülte öğretim üyeliğim yanında resmi ve özel kurumlarda da üyelik, danışmanlık ve toplantılara katılma gibi çok sayıda görevlerim de oldu.

Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümü öğretim üyesi olarak göreve başladığım Selçuk Üniversitesinde 22.02.2017 tarihine kadar 31 yıl 10 ay ve 16 gün görev yaptım.

Şiir ve yazı yazma başlangıcı ortaokul yıllarında başlamıştır. Lisede, üniversitede ve sonrasında yazmaya devam ettim. Yazma isteğim okuduğum kitaplardan ve çocukluğumdan itibaren doğayla iç içe olmam, hayatımın arazilerde geçmiş ve ülkemin çok yerini görmüş olmamdan dolayı devam etmiştir.

TELEVİZYON SERÜVENİM

Bu güne kadar çok televizyon programlarına katıldım ve program yönettim. Konya'da bütün TV kanallarında program yaptım ya da TV programlarına katıldım. Kon TV'de 3.5 yıl "Tarım Kuşağı" adıyla Fahri Uyar'ın hazırlayıp sunduğu programda devamlı katılan konuşmacı olarak program yaptım. Sun TV, KTV ve Olay TV'de

KON TV'de Televizyon ve Ün TV'de Harman Yeri Programı

programlara katıldım. Konuşmacı olarak katıldım. Ayrıca toplantılara gittiğim şehirlerde Sivas ve Tokat gibi çok ilde TV programlarına Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesine ait olan Ün TV'de 13.5 yıl süreyle "Harman Yeri" adıyla canlı televizyon program yapım ve sunuculuğunu yaptım.

Tarımla ilgili yaptığım canlı yayınlardan en uzun soluklu olanı Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesine, yani üniversitemiz ait olan "Ün TV'de ki programlarımdır.

Bir TV programı için Çumra eski belediye başkanı "Konya Yem Sanayicileri Derneği Başkanı" Zeki Sayıcı abimizi konuşmacı olarak davet etmiştim. Zeki Bey güngörmüş bir beyefendi olduğundan programa gelirken boş gelmemiş stüdyoya tatlı (baklava) getirmişti. O gün Zeki Başkanın getirdiği baklava veya Zeki abinin tatlı konuşmaları gençleri çok etkilemiş olacak ki o gün her zamankinden daha candan hizmet ettiler, daha sıcak davrandılar veya bana öyle gelmişti. Zeki abimin bu ikramı beni de oldukça etkilemişti, o günden sonraki programlarda bende hep bir ikramda bulunmaya çalıştım. TV programlarında bu alışkanlığı kazanmama ve bu güzel alışkanlığı edinmeme Zeki Sayıcı abim sebep olmuştu, kendisine saygılarımla teşekkür eder hayırlı ömürler dilerim.

S.S. Konya Pancar Ekicileri Kooperatifi Başkanlığına 2013 yılında aday oldum. On iki günlük seçim çalışmalarında karşı tarafın o kadar engellemelerine rağmen beklediğimden fazla oy alarak seçimi kaybettim. Seçim süresince konuşmalarımızda pancar üreticilerinin problemlerini dile getirdiğimiz hususların çözümüne katkı sağlamıştı. Dört yıl sonra 2017 yılında tekrar aday olmam konusunda teklifler gelince düşündüm. Kooperatif ve Pankobirlik Başkanı Recep Konuk aynı zamanda iktidarda olan Adalet ve Kalkınma Partisi Karaman Milletvekiliydi. Kooperatif başkanlığı için aday olmayacağını açıklamıştı. Ben de kooperatifin sahihsiz kalmayacağını başkan aday değilse; ben adayım diye açıkladım. Başkan Recep Konuk aday olmayacağını açıkladı, ancak daha sonra gelişmelere göre tekrar aday olacağını açıklayınca ben adaylıktan çekildim.

MESLEKTE 50. YILIM KİTBI GAZETE YAZILARIMDAN OLUŞTU

Bu güne kadar çok sayıda dergi ve kitapta bilimsel makalem, kitabım (8 adet) ve kitaplarda bölümler (6 adet) yayınlanmıştır. İki adet şiir kitabım ve hayatım kitap halinde yayınlanmıştır.

Ayrıca Yozgat İleri gazetesinde, Çumra'da Çumra Postası ve 26 Haziran, Konya'da Yeni Konya, Merhaba, Üretici Haber Gazetesi ve Yenigün gazetelerinde yazılarımla yayınlanmıştır. Konya Yenigün gazetesinde yazmış olduğum yazılardan seçilen 50 yazımı gazete sahibi Sayın Mustafa Arslan'ın kadirşinas davranışı sonucu "Meslekte Ellinci Yılım" kitabım yayınlanmıştır. Halen haftada bir gün Konya Yenigün gazetesinde tarımla ilgili yazılarımla yazmaya devam etmekteyim.

Konya'da bazı özel kuruluşlara ve Tarım Bakanlığına

konuyla ilgili danışmanlık hizmetlerinde bulundum. Bu hizmetlerde Allah rızasını, ülke ve üreticilerimizin yararını hep önde tuttum. Konya Şeker Fabrikası 1992 yılında özelleştirildikten sonra, Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Toprak ve Bitki Besleme Bölümü Öğretim Üyesi Sait Gezin ile birlikte 1994'de Konya Pancar Ekicileri Kooperatifi'nin danışmanı olduk. Konya Pancar Ekicileri Kooperatifinin pancar ekicisinin yoğun olduğu merkezde, ilçelerde ve büyük kasabalarda yılda en az bir defa çiftçi eğitim programları yaptık. Bu eğitim çalışmalarını yanında Selçuk Üniversitesi ve Ankara Üniversitesinin katılımıyla ulusal ve uluslararası seminer ve sempozyumlar yaptım. Eğitimlerde sadece pancar yetiştirme değil, hayvan yetiştirme ve beslenmesi, et, süt ve süt ürünleri, sigorta ve tarımsal girdiler konularında da bilgiler veriliyordu.

SEK'in (Süt Endüstri Kurumu) özelleştirilmesi sürecinde Konya Süt Fabrikası, Konya Şeker ve Konya Pancar Ekicileri Kooperatifi'nin ortak girişimiyle 1993 yılında şirket bünyesine dâhil edilmişti. Bu fabrikanın yerinde Pancar Yem ve Şeker Süt Fabrikaları üretime açılmış ve alanlarında faaliyetlerine başlamışlardı. Bu dönemde Şeker Sütün kurucu üyesi olarak önceleri Yönetim Kurulu Başkanı ve sonra Yönetim Kurulu üyesi olarak görev yapmıştım.

Çok sayıda bilimsel toplantıya katıldım ve Bilim Kurulu üyeliği yaptım. İçerichumra Eğitim Kültür Çevre ve Danışma Derneğinin kurucu başkanımı. Konya Türk Ocağı, Konya Aydınlar Ocağı, Konya Lisesi Mezunları Derneği Kurucu Yönetim Kurulu Üyesi, Türkiye Beyazay Derneği Konya Şubesi Yönetim Kurulu Üyeliği ve Çumra Kültür ve Sanat Topluluğu Üyeliği gibi bazı Sivil Toplum Kuruluşu üyesiyim.

Yüksek Öğretim Kurulu ile Tarım Bakanlığı arasında imzalanan protokol gereği, üniversite öğretim üyeleri Mera Amenajman ve Islah Projelerinde yardımcı olmak ve birlikte çalışmak amacıyla bölgelerindeki illerde görev almışlardır. Konya, Karaman, Afyon ve Aksaray illerinin proje koordinatörü olarak Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesi adına görev aldım.

Ziraat Yüksek Mühendisi olarak başladığım meslek hayatımda Tarım Bakanlığı Ankara Çayır Mera ve Zootehni Araştırma Enstitüsünde teknik eleman olarak dört (4) yıl, altı (6) ay ve on altı (16) gün devlet memurluğu yaptım. Memuriyetten istifa edip ayrıldıktan sonra altı (6) yıl dokuz (9) ay süreyle Konestaş A.Ş. Genel Müdürlüğü ve 01.04.1985 tarihinden 22 Şubat 2017 tarihine kadar 31 yıl 10 ay 22 gün Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesinde öğretim üyeliği olmak üzere toplam 43 yıl 2 ay ve 8 günlük hizmet ettim. Meslek hayatımda yaptığım bütün işlerimi severek yaptım ve emekli olurken kimseyle kırgın olmadım ve güzel hatıralarla ayrıldım. Selçuk Üniversitesinden yaş haddinden dolayı 22.02.2017 tarihinde dolayı emekli oldum.

Emekli olduktan sonra Beyin Sinir Mütahassısı Dr. Muzafer Zengin (Naime halamın oğlu) ile görüşüğümde

bana şunu söylemişti “Abi kendini yormayacak bir iş bul, çalış, bu iş seni hayata bağlar. Aksi halde emekliyim diye boş gezerken her gün bir yerinin ağrıdığını fark edersin ve en çok ziyaret ettiğin yer hastanelerin farklı polikliniği olur” demişti.

Selçuk Üniversitesi Ziraat Fakültesinden emekli olduktan sonra bir yıl kadar gezdim, eş dost ziyaretleri, anılarımı ve mesleki birikimlerimi kaleme almaya çalıştım. 2018 yılı Şubat ayının ilk günlerinde Anadolu Birlik Holdingden (ABH) başkanı Recep Konuk’un özel kalemi Melek Hanım telefonla aradı, benimle görüşmek talebiyle ABH’ye davet etti. ABH toplantı salonunda ABH Yönetim Kurulu Başkanı Harun Reşat Ersöz, İcra Kurulu Üyesi Melek Küçük Tongur ve Konya Gıda ve Tarım Üniversitesi (KGTÜ) Rektörü Prof. Dr. Cumhur Çökmüş ile birlikte 6.2.2018 tarihinde ilk görüşmeyi yaptık. Görüşmemizde KGTÜ Rektörü Cumhur Çökmüş Bey bana üniversite de benim birikimlerimden faydalanmak istediklerini ve Rektör Danışmanı olarak birlikte çalışmak istedikleri teklifinde bulundu. Doğrusu ben böyle bir teklifi beklemediğimi, bana düşünmek için birkaç gün müsaade etmelerini istedim. Çevremdeki bazı eş, dost ve yakınlarımla istişarelerde bulunarak görüşlerini aldım. Konyalı bir akademisyen olmam nedeniyle üniversiteye ve bölge tarımına hizmete devam düşüncesiyle görevi kabul ettim. 15 Mart 2018 tarihinde Konya Gıda ve Tarım Üniversitesinde Rektör Danışmanı olarak göreve başladım.

Bilimsel Araştırma, Teknoloji, Eğitim ve Kültür Vakfı tarafından Konya’da Konya Şeker A.Ş. adına Recep Konuk tarafından kurulmuştur (Resmi Gazete: 06 Kasım 2010 tarih ve 27751 sayı).

Konya Gıda Tarım Üniversitesi; Konya Şekerin kurduğu Bilimsel Araştırma, Teknoloji, Eğitim ve Kültür Vakfının üniversitesidir. 18 Haziran 2013 tarih ve 28681 sayılı Resmi Gazetede yayınlanmış ve genç ve yeni bir Vakıf Üniversitesidir. Konya Gıda Tarım Üniversitesi 2016 yılında öğrenci almaya başlamıştır.

Ülkemizdeki gıda ve tarım alanında ilk ihtisas üniversitesi olan Konya Gıda ve Tarım Üniversitesidir. Konya Pancar Ekicileri Kooperatifine üye çiftçilerin omuzunda, onların maddi katkılarıyla yükselen Üniversite, aynı çiftçi kooperatif iştiraki olan Konya Şeker A.Ş. ve Anadolu Birlik Holding bünyesindeki kırkın üzerindeki tarımsal sanayi fabrikalar kompleksinin tam ortasında ve Konya’da yer almaktadır. Üniversite yapmakta olduğu bilimsel çalışmalarını ABH iştiraklerinde ürüne dönüştürerek Türk tarımı ve ortak çiftçilerine hizmet etmeyi amaçlayan bir üniversitedir.

Rektör danışmanı olarak görev yaptığım sürede KGTÜ’nün Arazi ve Seralarda Araştırma ve Üretim Koordinatörlüğü yaptım. Anadolu Birlik Holding bünyesinde Evlik A.Ş.’nin üç adet Lisanslı Deposu mevcuttu (Çumra, İsmil ve Karapınar). KGTÜ, Konya Ticaret Borsasının dışında Lisanslı depolara devletin eleman, analiz ve diğer bazı desteklerinden geliri mevcut yükümlü “Yetkili Sınıf-

landırıcı Belgesi” alan (2019 yılı) kurumdur. Bu belgeyi almasında büyük gayretim olmuştur.

Görev yaptığım süre içerisinde iki yıl “Bitkisel Üretim ve Teknolojileri” yüksek lisans öğrencilerine 2019-2020 ve 2020-2021 ders yıllarında hafta içi kendim Tarla Bitkileri Yetiştirme ve Islahı dersini verdim. Karapınar Lisanslı Depo Şube Sorumlusu olarak görev yaptım. 2018 yılında Tarım ve Orman Bakanlığının özel müsaadesiyle üç yıllığına beş (5) lokasyonda “Kenevir Araştırma Projesi” yürütücülüğünü yaptım ve kenevirin Konya ve benzer ekolojilerde yetiştirilmesine müsaade edilmesi için yazılı ve sözlü olarak gayret gösterdim. Arpa ve buğday hasadından sonra ikinci ürün olarak serada yetiştirdiğimiz fidelerle “Fideden Şeker Pancarı Yetiştirme” projesini arkadaşlarımla beraber yürüterek olumlu sonuçlar aldık.

KGTÜ’ de 2021 yılında yönetim değişikliği sonucu 02.06.2022 tarihinde görevime son verildiğinden ikinci emeklilik dönemim başlamıştır.

Seyahat etmeyi seviyorum. Bu güne kadar yurt içinde birçok şehire ve yurt dışında çok sayıda ülkeye seyahatim oldu.

Son söz olarak hayat yaşadığınız ve çalışabildiğiniz sürece güzel olduğunu söyleyebilirim. Bu güzelliği sağlıklı olduğunuz sürece her zaman ve hele bir mevkide makam sahibi olduğunuz zaman daha çok yaşar ve görürsünüz. Emeklilikte güzeldir. Sağlığınıza dikkat ederseniz iş yapma azminizi kaybetmezsiniz. Mutluluktan umutsuzluğa, hakikatten bilgelige, aşktan siyasete, manevi değerlere olan inancınızı kendinize göre açık ve samimi bir biçimde yaşamaya çalıştığınız sürece hayat yaşamaya değerdir. Önemli olan hayatı anlamak ve ona değer katmak olmalıdır. Kendi hayatınızı sevmeye ve hayatınızı adanmış bir hayat olarak görürseniz, her ortamın yaşamaya değer olduğunu dile getirirseniz, genç kalır ve hayattan zevk alırsınız.

Yüce kitabımız “oku” diye başladığından okuma fırsatı buldukça okudum. Peygamber Efendimizin “Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz” hadis-i şerifiyle asırlar öncesinden ifade edilen sözü gereği ilim öğrenmeye, öğretmeye ve ilmimi uygulamaya devam ettim.

Yaşadığım sürece mesleğimle ilgili yayınlar yaptım ve yapmaya da devam ediyorum. Yaşadıklarımı yazdım, şiir yazdım, onlarla birikimlerimi aktarmaya, velhasıl ömrümce “Halka hizmet, HAKKA hizmettir” hadisine uygun yaşamaya çalıştım.

Okuyucularıma tavsiyem vatan, bayrak ve meslekleri için çok çalışmaları, hayatı sevmeleri ve severek genç kalabileceklerini unutmamaları olacaktır. Neyzen Tevfik’in dediği gibi “Hayat çatlak bardaktaki suya benzer içsen de tükenir içmesen de, bu yüzden hayattan tat alma bak. Çünkü yaşasan da bitecek yaşamasan da”. Hayat her şeye rağmen her safhada her şeyiyle güzel ve yaşamaya değerdir, Allah’ın ve kanunların yolunda hayatı severek umutla yaşamalı ve hizmet yolunda koşmalıyız.

Kâğıt gazetenin kokusu özlenmez mi?

Mukaddes Çetin (Tanrıverdi) başarılı bir muhabir olmasına rağmen, birçok hatıra biriktirerek mesleğe erken veda edenlerden oldu. Biz de otuz yıl evvel neler olup bitmiş, hatıraların tozunu aldık.

Konya'da henüz İletişim Fakültesi'nin açılmadığı yıllarda, Konya Postası gazetesinin Yazı İşleri Müdürü Orhan Samur, beraberinde Yeni Konya Yazı İşleri Müdürü Haşmet Öyken ile beraber Halk Eğitim Müdürlüğü işbirliğiyle Gazetecilik Kursu açmıştı. Adeta bir insan sarrafı olan Samur, kursun ilk günlerinde Mukaddes Tanrıverdi'ye (Çetin) gazetede çalışmasını teklif ettiğinde onun kursu birincilikle bitireceği henüz belli değildi. Gittiği ilk haberin notlarını haberleştirebilmek için "Nasil yazayım?" diyerek bendenizden destek istemişti. Sonra fotoğraf hususunda destek verdik ve her iki alanda da gazetenin en iyilerinden oldu. Mesleğe erken veda etmese iyi idi ama kaderi onun yuvasını Konya dışında hazırlamıştı. Mukaddes ile otuz yıl sonra, otuz yıl önceyi konuşmak bizim için çok keyifli bazen de hüzünlüydü. Umarım siz de keyif alırsınız.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

1972 yılında Konya'da doğup büyüdüm. Aslen Bozkır Dere'liyim. Eskisehir Anadolu Üniversitesi İşletme bölümü mezunuyum. Bu vesile ile anmış olalım; Valilik İl Basın Müdürü (Allah rahmet eylesin) Hasan Hüseyin Tanrıverdi ile amca çocukları idik.

Gazeteciliğe ne zaman ve nasıl başladınız?

Liseden mezun olduktan sonra çalışma arzundaydım. 1990 yılıydı. Halk Eğitim Müdürlüğü ve Konya Postası gazetesi işbirliği ile gazetecilik kursu açıldığını öğrenince o yıllarda insanların

ilgi ve itibar gösterdiği bu mesleğe dâhil olmayı arzuladım. Zindankale muhitindeki ilkokuldan öğrenciler ayrılınca mesai bitiminde biz gazetecilik kursu almaya giderdik. Kurs hocalarımızdan, Konya Postası'nın Yazı İşleri Müdürü Orhan Samur, daha dönemin başlarında bana kendi gazetesinde çalışabileceğimi söyledi. Bu beni çok mutlu etti. Kursta aldığımız teorik bilgileri sahada pratik bilgiyle birleştirence gelişimimiz kolay oldu. Ben ilk açılan kursun öğrencileri arasındaydım ve birincilikle bitirdim. Kurstaki diğer hocamız da Yeni Konya'nın Yazı İşleri Müdürü Haşmet Öyken idi.

1990 yılında gazetecilerin çalışma şartları nasıldı?

Kursiyer bir gazeteci adayı olarak ilk tanıdığım gazete ve gazeteciler Konya Postası'ndaydı. O sırada gazetemizin yazı işleri ve dizgi-pikaj servisi, matbaası Modern Vakıflar Çarşısı'nın bodrum katındaydı. Ofset teknolojisine yeni uyumlanmaya başlıyorduk.

Kişe bulma telaşı yaşamadınız mı?

Kişe baskının son demleriydi ben başladığımda. Yazı İşleri odamızın arkasında konularına göre kasalar içinde kişeler vardı ve lazım oldukça muhabirler oradan bulup Yazı İşleri Müdürümüze veriyordu.

Ofset hazırlıkları yapılırken dizgi için alınan bilgisayarlar da yanımızdaki patron ofisinin ardında yapılan odaya koyulmuştu. Üç bilgisayarda Nurten ve Fatma ablalarla Sevinç arkadaşımız

çalışıyordu ve o servise herkesin girmemesi için, bilet gişesi gibi bir açık cam yapılmıştı, haberler oraya bırakılırdı. Çalışan arkadaşlar da bilgisayar servisine ayakkabı ile girmezdi.

Biz haberleri daktiloda yazıyorduk, yazı işleri müdürümüz de mizanpaja göre ölçülendirip dizgi servisine gönderiyor ve haber iki defa yazılmış oluyordu. İlk günlerimde getirdiğim haberi kuramlama yaparken hata yapmamak için destek alma ihtiyacı duyduğumda spor muhabiri Mustafa Güden abi yardımcı olurdu.

Fotoğrafları da kişie arşivinin yanında "karanlık oda" diye tabir edilen küçük atölyede, o işi bilen ve müsait olan muhabirler hazırlıyordu. Hatta ilk başladığım zamanlar filmleri yıkayıp baskılarını yapan Mustafa Güden abi "Mukaddes, fotoğraflarında problem var, çekim ayarlarını doğru yapmıyorsun" diye uyarılmış, sonra da bana makinenin ayarlarını güzelce anlatmış, böylece güzel fotoğraflar çekmeye başladım.

Evet, birlikte çalışma dönemimizden güzel kesitleri de hatırlamış olduk. O yıllarda gazeteciler belli sahalarda adeta ihtisas sahibi olurdu. Size verilen sahadan bahsedebilir misiniz?

Adliye, hastane, polisiye haberlerde çok iyi olan arkadaşlarımız vardı. Rahmetli Orhan abi beni daha çok salon haberlerine görevlendirdi. O yıllarda Halk Eğitim Merkezinin epeyce kursu vardı ve onlar için özel haber sayfaları hazırlama işini bana vermişti. Kermes, açılış basın toplantıları gibi, polisiye heyecandan uzak bir habercilik dönemim oldu.

Konya Postası Gazetes'i'nin ve o dönemde gazetede çalışan değerli büyüklerimin; başta (Allah rahmet eylesin) Yazı İşleri Müdürü Orhan Samur abimin ve Mustafa Güden abimin benim üzerimde emekleri çok fazla.

Sonra Dülgerler sokaktaki üç katlı binaya geçildi ve orada bir zaman sonra siz muhabirlik serüveninizi noktalayıp dizgi servisine geçtiniz. Neden böyle bir karar aldınız?

Aslında bu benim talebim ya da tercihim değildi. Dizgi servisinde sık sık değişiklikler olmaya başlayınca Orhan abi beni orada görevlendirmek istediğini söyledi. Sevinç kalmış, diğer arkadaşlar gitmişti. Dizgi servisinde böyle çalışmaya başladım.

1993 yılında beklenmedik bir süratle gazetede işinizden ayrıldınız ve sizin için yeni bir süreç başladı. O dönemi anlatır mısınız?

O dönem gazete olarak büyük bir acı yaşamıştık. Bir pazar sabahı işe geldiğimizde, Yazı İşleri Müdürümüz Orhan Samur abinin, Beyşehir gölündeki tekne faciasında eşi ve çocuklarıyla birlikte kaybolduğunu öğrenmiştik. Sonra cesetlerine ulaşıldı. Kursta hocam, gazetede müdürümdü. Mesleğimi öğretendi. Günlerce onun ölümüne alışamamıştık.

Hani derler ya, fındıkkağıdını doldurmamayan şeyler olur bazen. Orhan abinin ölümünden bir müddet sonra işte öyle bir an oldu ve İstanbul gazetelerini kendisinden önce okumamam gerektiğini söyleyen bir arkadaşına tepki olarak işten ayrıldım. Sonra patronumuz Süleyman Alagöz dönmem için telefonla aradı ama kesin kararlı şekilde ayrılmıştım ve reddettim.

Anadolu'da Manşet'e nasıl başladınız ve orada neler yaptınız?

Konya Postasından ayrıldığım haftanın sonunda Konya Gazeteciler Cemiyeti'nin kongresi vardı ve ben üye olarak oyumu kullanmaya

gittim. Toplantı İl Özel İdare Salonundaydı. Orada Erdoğan Nesimioğlu beni görünce "Nerelerdesin, haberlere de gelmiyorsun, hiç görüşmüyoruz?" diye sordu. Ben de muhabirlikten dizgi servisine geçtiğimi fakat birkaç gün önce işten ayrıldığımı söyleyince biraz da memnuniyet göstererek "Yarın bizim gazeteye gel başla" dedi.

Manşet teknik servisinde dizgi-grafik işleri yaparken bazı köşeler de hazırlayıp içeriğe katkı verdim. Dergi, fıkstür tasarımları, poster vesaire gibi epey iş ürettik.

Sektörden ayrılma kararını neden aldınız?

Manşet gazetesinde çalıştığım dönemde evlendim. Eşim Ordu mensubu olarak İzmir'de görevli olduğu için de işimden ayrılmak durumunda kaldım.

İzmir'de çalışmayı düşünmediniz mi?

Aslında düşündüm. Hatta evlenip İzmir'e gittiğimde, şimdi ismini hatırlayamadığım dergiden beni arayıp iş teklif edildi. Manşet gazetesinin sahibi Sabri Altun dergiyi arayıp, "Size çok çalışkan bir personel göndereceğim" diyerek beni tavsiye etmiş. Sabri abinin bu jesti beni çok onore etmişti. Fakat ulaşım yönünden evimize çok uzak olduğu için maalesef çalışma imkânım olmadı.

Gazetecilik yapmış olmanın size verdiği katkı ve mutluluklardan bahsedebilir misiniz?

Çok iyi bir çevrem oldu. İnsanları tanıdım. O yıllarda gazete ve gazetecilik çok değerli meslekti. Sayfaya fotoğrafını verdiğimiz insanlar özellikle gazete alıyordu. Yarışmalardan ödüller, Halk Eğitim ve başka kurumlardan teşekkür plâketi ve beratı aldım. Bunlar yaşadığımız güzelliklerdi.

Gazetede çalıştığım dönemler ve ilk iş hayatına atılmam benim hayata bakış açımı ve insanlarla iletişimimi çok geliştirdi. O zaman Konya Valisi Necati Çetinkaya idi benimle birlikte ve iki bayan gazeteciyi makamına davet etti ve "Sizler bundan sonra bizim manevi kızlarımsınız"

demmişti. Bu benim için çok değerli bir anı oldu.

Bunun yanında Manşet gazetesinde patronumuz (Allah rahmet eylesin) Sabri Altun, Erdoğan Nesimioğlu ve Mehti Demir abilerimin de bende emekleri çok fazla. Bunları göz ardı edemem. Hayatımın o döneminde çok değerli insanlar biriktirdim.

Mesleki bir hatıranızı bizimle paylaşır mısınız?

Bir programda film bitmiş ve yenisini takmam gerekmişti. Fotoğrafçılığı teknik olarak iyi bilmediğimden, filmi kendi yöntemimle çıkartıp çantama koydum. Karanlık odaya gideceği vakit makinamla birlikte çantamdaki filmi Mustafa abiye verince öğrendim, makinanın altındaki düğmeye basılıp filmin kasetin içine sarılması gerektiğini. O günkü resimler boşa gitmişti ve o kursu sonra bir daha ziyaret edip fotoğraflamak durumunda kalmıştım.

Uzun yıllar Konya'da değildiniz ama döndünüz, şimdi neler yapıyorsunuz?

Eşim Silahlı Kuvvetler'den emekli olunca memleketimize döndük. Şimdi Konya Şehir Hastanesi Güvenlik Amiri olarak çalışıyorum.

Anlıyorum ki gazetecilik yaptığınız yılları özölüyorsunuz, yanılıyor muyum?

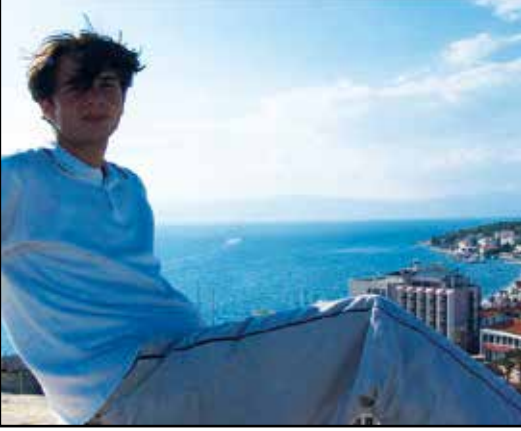
Gece basılan gazeteyi, sabah ilk elimize aldığımızda; o gazetenin kokusu bambaşka olurdu. O kokuyu yaşamayan bilmez. Her gün güzel bir iş çıkarmanın mücadelesini verir, ertesi günün ilk saatlerinde mutluluğunu yaşayıp sonra yeni bir mücadeleye başladık. Bu mutluluk elbette özlemeye değer.

Sonra... Gazetede çalışmış olmamın benim hayatımda yeri o kadar önemli; sosyal hayatımda ve şimdiki çalışma hayatımda (iletişimle ilgili) onun meyvelerini alıyorum. Takdir edilen geri dönüşler beni çok mutlu ediyor. Basın benim için çok kutsal bir meslek. Yeri bambaşka.

Geleneksel medya ölmedi Ama kabuk değiştirdi

Gazete dağıtımını yaparak girdiği medya sektöründe Hakimiyet Gazetesinin muhabir internet editörlüğünü yapan Mustafa Efe dijital dünyanın içinde biri olarak medyayı yorumladı:

Babası Seyit Efe Konya'nın önde gelen güreş antrenörlerinden biri olunca biz de Mustafa'nın güreş minderlerinde madalya mücadelesi veren bir pehlivan olmasını bekliyorduk ki yanı başımızda, gazetesinin internet sayfasını tasarlayıp güncellerken bulduk. Gazetecilikte yetkin konuma gelmesine rağmen dijital gelişimi yakından takip edip o alanda da kişisel gelişimi ihmal etmeyen Mustafa Efe 2007 yılında gittiği İstanbul'da önemli firmalara yazılım hizmeti üretiyor. Teknolojik gelişmeleri yakından takip eden Efe medyanın bu gelişim ve değişimden nasıl etkileneceğine dair sorularımıza hepimizi yakından ilgilendiren cevaplar verdi.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz, hangi tarihte nerede dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

1984 yılında Konya merkezde doğdum. Çocukluğum, okula gidip gelirken mahallemizdeki esnaflarla selamlaştığım, sokaklarında koştuğum Konya'nın tam göbeğinde geçti diyebilirim. İlkokulu Konya Şeker İlköğretim Okulunda okudum, ardından ortaokul ve lise eğitimimi Konya Merkez İmam Hatip Lisesi'nde tamamladım. Üniversite yolculuğumu Eskişehir Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümünde sürdürdüm ve 2012 yılında mezun olarak eğitim hayatımın o dönemini noktaladım.

Gazeteciliğe başlama hikâyenizi anlatır mısınız?

Gazetecilikle tanışmam biraz hayatın beni itmesi, biraz da içimdeki merakın peşinden gitmekle oldu. Lise biter bitmez Konya'da gazete dağıtıcılığı yapmaya başladım. Her sabah Yeni Şafak gazetelerini yüzlerce kapiya bırakırken, o gazeteleri hazırlayan insanlara dair kafamda binlerce soru dolaşırdı. "Bu haberleri nasıl yazıyorlar? Şu manşetin arkasında nasıl bir emek var? Muhabirler sahada neler yaşıyor?" diye kendi kendime sorup durdum.

Bir de TV'de haber sunan muhabirleri izlerken içimde oluşan haber verme isteği...

Kameranın karşısındaki o ciddi yetleri, sahadaki enerjileri, kelimeleri

seçme biçimleri Hepsi beni derinden etkiledi. O anlarda "Ben de bu dünyanın içinde olmalıyım" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bu merak beni bir şekilde yolun başına kadar götürdü ve 2001'te Yeni Şafak Muhabiri Musa abi sayesinde Hakimiyet Gazetesi ile tanıştım. Orada hem muhabirlik yaptım hem de internet editörlüğünü üstlendim. Saha haberleriyle dijital masanın başı arasındaydım gidip geldiğim o yıllar, mesleğe dair en çok şey öğrendiğim dönem oldu diyebilirim.

İnternet gazeteciliğinin matbu gazeteciliğe entegre edilme aşamasında siz Hakimiyet gazetesinin internete editörlüğünü üstlendiniz. Geleneksel medyanın günümüz medyasıyla rekabetine dair neler düşünüyorsunuz?

Açık konuşmak gerekirse, ben bu sürecin tam da dönüşüm sancılarının yaşandığı dönemde mutfağında bulundum. Bir yanda yıllardır alışılmış matbaa kokusu, gazetesinin eline alınca verdiği o his diğer yanda hızın, anlık bilginin ve etkileşimin zirve yaptığı internet dünyası.

Hakimiyet gazetesinde internet editörlüğü yaparken herkesin kafasında aynı soru vardı: "Gazete biter mi? İnternet gazetecilikten ne götürür, ne getirir?"

Ben şuna inanıyorum: Geleneksel medya ölmedi, ama kabuk değiştirdi. Artık insanlar sadece haberi okumak istemiyor; anında ulaşmak, videoyla görmek, yorum yapmak, paylaşmak istiyor. Yani medya tüketimi tek yönlü olmaktan çıkıp karşılıklı bir akışa dönüştü.

Bugün matbu gazetecilik hâlâ bir hafıza, bir arşiv değeri taşıyor. Ama güncel ve hızlı rekabet internet tarafında. Bana göre en sağlıklı yol, iki dünyanın en iyi özelliklerini buluşturmak:

Matbaanın güvenilirliği+İnternetin hız ve ulaşılabilirliği.

Kısacası, bu bir yarış değil; daha çok birlikte koşmayı öğrenme süreci. Kim bunu başarırsa oyunda kalıyor.

Yanılmıyorsam sadece Hakimiyet gazetesinde çalıştınız ve uzun yıllardır da İstanbul'dasınız. Gazetecilikten

sonra neler yaptınız, halen ne işle meşgulsünüz?

Evet, mesleki anlamda ilk ve tek gazetecilik deneyimim Hakimiyet gazetesinde oldu. 2002 ile 2007 yılları arasında hem muhabirlik yaptım hem de gazetenin internet yayınından sorumluydum. O yıllar benim için tam anlamıyla okul gibiydi. Sahada haber kovalarken ileride çok işime yarayacak iletişim, kriz yönetimi ve hızlı düşünme gibi refleksleri de orada kazandım.

2007'den sonra hayatım beni İstanbul'a taşıdı. Burada çeşitli reklam ajanslarının yazılım ekiplerinde görev aldım. Masa başında kod yazıyordum ama içimdeki gazetecilik bakışı hep açıktı; haber kokusunu görünce hâlâ dönüp bakarım diyebilirim. İstanbul'da bankaların ve büyük kurumsal firmaların web projelerini yapan ekiplerin başında yer almak bana yeni bir dünyanın kapısını açtı: teknoloji ve iletişimin buluştuğu yer.

2021'de pandemiyle birlikte kendi yolumu çizme zamanı geldiğini hissettim ve kendi yazılım şirketimi kurdum. Şu anda Turkcell, Digiturk, Mustafa Nevzat Holding, Eczacıbaşı gibi kurumsal markaların web projelerini geliştiriyoruz. Kısacası, gazetecilikten yazılıma geçiş yaptım ama insanlarla iletişim kurma, hikâye anlatma ve gündemi takip etme refleksim aynı duruyor. Bir yanımla hâlâ gazeteciyim diyebilirim.

Toplumsal haber alma kanallarında son yirmi yılda yaşanan hızlı değişim nasıl yorumluyorsunuz, Bilişim sektörü daha başka ne gibi yeni icatlar sunabilir?

Son yirmi yılda haber alma şeklimiz neredeyse baştan aşağı değişti. Eskiden haber dediğimiz şey, sabah gazete almak ya da akşam bültenini beklemektir. Şimdi ise haber, daha kapıdan çıkmadan cebimize düşüyor. Artık insanlar sadece haberi duymak istemiyor; aynı zamanda doğrulamak, yorumlamak, paylaşmak, hatta katkıda bulunmak istiyorlar. Yani haber alma süreci tek yönlü aktarım olmaktan çıkıp karşılıklı etkileşime dönüştü.

Bu değişimin arkasında elbette internet var, ama bana kalırsa asıl kırılma "hız + erişilebilirlik + katılım" üçlüsünde. Haberin kaynağı çeşitlendi, doğruluk kontrolü daha önemli hale geldi, kitleler sadece okuyucu değil; aynı zamanda "içerik üreticisi" konumuna geçti. Bu durum gazeteciliği daha zor ama aynı zamanda daha zengin bir meslek haline getirdi.

Bilişim sektörünün bundan sonra ne sunacağına gelirsek... Sektör artık o kadar değişken ki biz bile hızına yetişemiyoruz. Bir yıl önce metaverse dünyasını konuşuyorduk ama şuan yapay zekâ ile yatıp kalkıyoruz.

Bence önümüzde birkaç güçlü ihtimal var.

Yapay zekâ destekli kişisel haber akışları: Herkes kendi ilgi alanına göre anlık, filtrelenmiş ve doğrulanmış haber içeriği görebilecek.

Gerçek zamanlı doğrulama sistemleri: Haberin yayılma hızına yetişen, görseli, sesi, metni anında analiz ederek "doğru / şüpheli / yanlış" uyarısı veren teknolojiler hayatımıza daha çok girecek.

Kişisel haber asistanları: Bir nevi dijital muhabir, gibi senin için gündemi takip edecek, seni ilgilendiren haberleri raporlayacak, özetleyecek, arşivleyecek.

Özetle, teknoloji haberi hızlandırdı ama aynı zamanda sorumluluğu da artırdı. Bundan sonra gazeteciliğin en önemli değeri yine aynı olacak: güven. Çünkü teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, insanlar son karar için hâlâ güvene ihtiyaç duyacak. Bunun da gazeteciliğin kalbini oluşturmaya devam edeceğini düşünüyorum.

Medya mesleğine dair yaşadığınız bir-iki hatırayı paylaşır mısınız?

Gazetecilik yıllarımdan aklıma kazınan pek çok anı var ama Zümrüt Apartmanı faciasını hiçbir zaman unutamam. Haberi aldığım gün Kurban Bayramı'nın ikinci günüydü; misafirlikteydim. Olayın ciddiyetini duyar duymaz apar topar enkaza koştum ve oraya ulaşan ilk isimlerden biri oldum.

Devasa enkazın başında bekleyen ailelerin çığlıkları, soğuk kış ayazı, çaresiz bakışlar... Kelimelerle tarif etmek gerçekten zor. Yakınlarının çıkmasını umut ederek enkazın başından bir an olsun ayrılmayan insanlar vardı. Her siren sesinde umutlanan, her sessizlikte içine çöken o ağır duygu hâlâ hafızamda ilk günkü gibi durur. O gün, haberciliğin sadece bilgi aktarmak değil; bir acıyı, bir umudu, bir memleketin derdini de taşıdığını çok derinden hissettim.

İstanbul'dan bakınca Konya hakkında neler düşünüyorsunuz?

Her ne kadar uzun yıllardır İstanbul'da yaşasam da, bugüne kadar yaklaşık 15 ülke ve 30'a yakın şehir gezme fırsatım oldu. Gittiğim her yerde şehirlerin ruhuna, mimarisine, planlamasına, yemek kültürüne özellikle dikkat ederim. Ama tüm bu deneyimlere rağmen Konya'nın bende bıraktığı iz bambaşka.

Yeşili, doğası, havası ve kendine has kültürü ile Konya benim için sadece doğup büyüdüğüm yer değil; aynı zamanda yaşamayı değerli kılan bir şehir. Dünya kadar şehir görsem de Konya'nın yeri her zaman ayrı. Her Konya'ya geldiğimde "evimdeyim" hissi veren bir başka tarafı var.

İtibardan “miras yedi” dönemine!

“Artık mesleğin bir önemi yok, eğer para getirmiyorsa!” diyen Mustafa Deveci, kapitalizmin kısılcındaki gazeteciliğin nasıl bir kimlik değişimine uğradığını gözler önüne seriyor. Deveci, haberciliğin nostaljik bir itibarın gölgesinde kaldığını ve rızık endişesinin risk alma cesaretini kırdığını belirtiyor

Konya'nın yerel medya serüveninde, 1992 yılının o heyecan dolu günlerinde, KonTV'nin ilk çekirdek kadrosunda yer alan bir isim Mustafa Deveci. Belediye bünyesinde açılan sınavı başarıyla geçerek başladığı haber sorumluluğu görevi, onu sadece bir yayıncı değil, aynı zamanda toplumsal olayların neden-sonuç ilişkisini kuran bir gözlemciye dönüştürdü. Muhabir metinlerini kaleme aldığı KonTV yıllarının ardından Kanal 7 tecrübesiyle medya dünyasının mutfağını soluyan Deveci, bugün hukukçu kimliğiyle medyanın dününü ve bugününü masaya yatırıyor.

Mustafa Deveci için gazetecilik artık nostaljik bir itibarın “miras yedi” bir şekilde tüketilmesinden ibaret. Medyanın yasama, yürütme ve yargıdan sonra gelen o sarsılmaz “Dördüncü Kuvvet” olduğu günlerden, paranın ve kapitalizmin mesleki değerleri yuttuğu bir döneme geçişimizi sert ama gerçekçi bir dille eleştiriyor. Gazeteciliğin “muhabirlik ve istihbaratçılık” kısılcasına girdiğini savunan Deveci, mesleğin geleceğine dair pek de iyimser olmayan ama bir o kadar da ufuk açıcı bir portre çiziyor.

“HABERİN GÜCÜ, İDARECİLERİ TİTRETİRDİ”

Mustafa Deveci, 2000'li yıllar öncesindeki medyanın etkisini anlatırken bugünün tablosuna dair önemli bir kıyaslama sunuyor. O dönemlerde medyanın gerçekten de “Dördüncü Kuvvet” olarak işlev gördüğünü belirten Deveci, idarecilerin gazetecilerden çekindiği, medyanın söylediği her kelimenin ciddiyetle karşılık bulduğu bir dönemi

anımsatıyor. Bugün ise mesleğin bu etkili gücünü yitirerek, kimsenin önemsemediği bir noktaya evrildiğinin altını çiziyor.

“GAZETECİLİK BİR MİRAS YEDİ GİBİ YAŞIYOR”

Mesleğin ekonomik bağımsızlığına vurgu yapan Deveci, resmi ilan ve devlet teşviklerinin basın organlarının özgürlüğünü kısıtladığını görüşünde. “Gazeteler önce maddi özgürlüğünü kazanmalı” diyen hukukçu, kapitalizmin her şeyi paraya indirgeyen çarkları arasında gazeteciliğin de nasibini aldığını belirtiyor. Ona göre, meslek artık eski itibarlı alanını tüketerek ilerliyor ve bu durumun çok uzun soluklu olması mümkün görünmüyor.

“GAZETECİ, HERKESİ KARŞISINA ALABİLEN KİŞİDİR”

Mustafa Deveci'ye göre gazetecilik; toplumsal aksaklıkları düzelten ve insanlara yeni ufuklar açan misyonunu kaybetti. Mesleğin tanımını yeniden yapan Deveci, “Gazetecilik dediğin, gerektiğinde herkesi karşına alıp sertçe birtakım şeyler söyleyebilmektir,” diyerek mesleki cesaretin rızık ve risk arasındaki köküne işaret ediyor. Haberciliğin nostaljik bir itibarın gölgesinde kaldığı bu günlerde, Deveci'nin tespitleri basın dünyası için adeta bir öz eleştiri niteliği taşıyor.

Toplumsal entelektüel derinliği tehlikede!

Radyo ve televizyon programları ile haber spikerliği yapan Mustafa Erkek değişen ve dönüşen medya sektörünün yenilenme sürecindeki bir krize dikkat çekiyor:

Ekranların kıdemli sunucularından Mustafa Erkek matbu gazetecilik havasını da bir süre görev yaptığı Konya'nın Sesi'nde soluyan Mustafa Erkek söyleşimizde "Sosyal medya rekabeti, hızı her şeyin önüne koydu. "İlk ben duyurmalıyım" dürtüsü, doğruluğun önüne geçti" tespitinde bulunurken günümüzün en büyük sorunlarından birine işaret ediyordu. Peki, toplumun entelektüel derinliği neden mi tehlike altındaymış, buyurun cevap sohbetin içinde sizi bekliyor.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız, nerede hangi tarihte dünyaya geldiniz, hangi okullarda eğitim aldınız?

Ben Mustafa Erkek, 1979 Konya doğumluyum. İlk, orta ve lise öğrenimimi Konya'da tamamladım. Gazi Üniversitesi makine mühendisliği bölümünü kazandım ama eğitimimi yarıda bıraktım. Daha sonra Selçuk Üniversitesi işletme bölümünü bitirdim ve aynı bölümde yüksek lisans yaptım. Sonrasında Anadolu Üniversitesi Radyo Televizyon programcılığı bölümünü okudum.

Siz medya sektörüne radyoculuk yaparak başladınız ve hem gazete hem de televizyonda çalışarak bir deneyim kazandınız. Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi kurumlarda ne tür görevlerde bulundunuz?

Meslek hayatıma Radyo En'de başladım. Haber sunumu ve seslendirmen olarak hizmet ettim. Sonrasında Konya'nın Sesi gazetesinde üç ay bir tecrübem oldu ama halkla ilişkiler departmanında. Sonrasında da tv42 bünyesinde çalışmaya başladım, haber spikeri olarak ve altı yıldır da bu görevi sürdürüyorum. Gazeteci değilim, asla da gazeteciym iddiasında bulunmam. Çünkü meslek büyüklerime ayıp olur. Ben işin daha çok ses ve sunum tarafındayım ve de bundan çok memnunum.

Radyo ve televizyonda icra ettiğiniz programlara dair bilgiler verir misiniz?

Ben haber spikeriyim ve haber sunumu yapıyorum. Seyirciye haberin net ve anlaşılır şekilde aktarılmasını sağlıyorum. Ayrıca Çalışma Hayatı isminde bir programın da moderatörlüğünü yapıyorum. Bu programda da işçi ve işveren haklarını konuşuyoruz uzman bir hocamızla.

Haber öncesi hazırlık biraz meşakkatli bir süreçtir. Bir sunucunun ekran öncesi hazırlık evresinin anlatır mısınız?

Haberin doğru üslup ile seyirciye aktarılması gerekir. Bu yüzden hassas olmak zorundayız. Haber metni yazılır, seslendirilir ve kurgulanır. Yayın öncesi kontrol ederiz. Ve yayına hazırlanırız. Sonrası işin görsel tarafıdır; kıyafet, makyaj. En önemlisi de, ne olursa olsun güler yüzdür.

Matbu gazetecilik, radyo, televizyon, sonra internet ve nihayet sosyal medya denilen yeni bir mecra oluştu. Bu rekabet sürecine dair sizin gözlemlerinizi ve fikrinizi nedir?

Eskiden gazetecilikte "teyit etmek" en büyük erdemdi. Matbu gazetede hata yaparsan düzeltmek için ertesi günü beklemen gerekirdi, bu yüzden hata lüksü azdı. Sosyal medya rekabeti, hızı her şeyin önüne koydu. "İlk ben duyurmalıyım" dürtüsü, doğruluğun önüne geçti. Bu durum, geleneksel medyanın "yavaş ama güvenilir" limanına sığınması için bir fırsattı, ancak ne yazık ki geleneksel medya da sosyal medyanın hızına yetişmeye çalışarak kendi en güçlü silahını (güvenilirliği) zedeledi. "Tık haberciliği" bu paniğin bir ürünüdür.

Matbu gazetecilik ve kitaplar, okuyucudan sabır ve zaman talep ederdi. Karşılığında derinlik sunardı. Televizyon bunu görselliğe ve şova dönüştürdü. Sosyal medya (özellikle TikTok ve Reels formatı) ise bunu 15 saniyelik dopamin krizlerine indirdi. Artık karmaşık bir olayı 30 saniyede anlatamıyorsanız, o olay "yok hükmündedir".

Bu, toplumun entelektüel derinliği için büyük bir tehlike, ancak medya üreticileri için kaçınılmaz bir format zorunluluğudur.

Sosyal medya adı verilen mecra ya dair neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medya ilk çıktığında (Facebook'un ilk yılları), dijital bir mahalle kahvehanesiydi. İnsanlar arkadaşlarıyla haberleşiyor, lisedeki sıra arkadaşını buluyordu. "Sosyal" kelimesinin hakkını veriyordu. Ancak şu an geldiği nokta "Medya" ağırlıklı. Artık sosyalleşmiyoruz, yayıncılık yapıyoruz. Herkes kendi hayatının yönetmeni, başrol oyuncusu ve kurgucusu. Sosyal medya benim için "Ateş" gibidir. Kontrollü kullanırsanız yemeğinizi pişirir (işinizi büyütür, sanatınızı yayar, insanlara ulaşırsınız). Kontrollü kaybederseniz evinizi yakar (Zamanınızı çalar, psikolojinizi bozar, odaklanma sorunu yaratır).

Medya sektörünün seyrüseferini nasıl görüyorsunuz? Sıkıntılar, sorunlar var mı?

En büyük sorun "para". Eskiden denklem basitti: İçerik üret -Okur topla -Reklam sat. Şu an bu denklem çalışmıyor, çünkü reklam geliri Google ve Meta'ya (Instagram, Facebook) gidiyor. Medya eskiden "Dördüncü Kuvvet"ti; denetleyiciydi. Şu an ise toplumun gözünde "taraf" veya "manipülatör" konumunda.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Benim için gazetecilik, basitçe "haber vermek" fillinden çok daha derin, "entelektüel bir tanıklık" ve "toplumsal hafıza kaydı" anlamına geliyor. Ünlü bir söz vardır: "Gazetecilik, tarihin ilk taslağıdır." Bugün yazılan bir haber, yüz yıl sonra bir tarihinin veya bir toplumun geçmişine bakarken kullanacağı en temel belgedir. Bu yüzden gazetecilik, sadece bugünü kurtarmak değil, geleceğe doğru bir not bırakma sorumluluğudur.

Bizimle bir-iki mesleki bir anınızı paylaşır mısınız?

Radyo da program yapıyordum. Tabi dinleyiciler sesimizi biliyor, tanıyor ama bizi simaen bilmiyorlardı. Bir gün markette alışveriş yaparken kasiyer "Sesiniz hiç yabancı gelmedi, sesiniz radyoda program yapan adamın sesine ne kadar benziyor!" dedi. Ben de "Evet o adam benim" deyince çok heyecanlanmıştı.

'Gazeteciliği halk için yapmayanlar büyük bir veballe karşı karşıyadır'

Yeni Meram ve Hakimiyet gazetelerinde çalıştıktan sonra Ankara'nın yolunu tutan ve yıllardır başkentte gazetecilik yapan Nigar Polat Gündoğan ile uzun medya hayatını konuştuk

1 990'lı yıllardan sonra Konya basınında Nigar Yeşim Polat imzalı bolca haber yayınlanırdı. Hakimiyet gazetesinde bizim ekibe dâhil ettiğimizde özel haber üretiminde güzel bir dönem başlatacağımızdan emindik. Fakat onun daha büyük hayalleri, hedefleri vardı. 2006 yılında gittiği Ankara'da Başbakanlık, Cumhurbaşkanlığı, Diplomasi ve TBMM muhabirliği gibi alanlarda önemli haberlere imza koyan Nigar (Yeşim) Polat Gündoğan ile medya hayatını konuştuk.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Konya'da 1976 yılında doğdum. Havzan Mahallesi'nde bulunan 23 Nisan İlkokulu, Kız Orta Okulu ve Atatürk Kız Lisesi'nden sonra Ege Üniversitesi İletişim Fakültesini kazandım. Yıllar sonra yeniden üniversite sıraları kısmet oldu ve Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarım Ekonomisinden de mezun oldum.

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve Konya'da hangi medya kuruluşlarında görev yaptınız?

İletişim Fakültesine gitme sebebim haberin içinde olmaktı. O nedenle mezun olur olmaz habercilikle alakalı iş bulabilmek amacıyla öncelikle Konya'da girişimlerde bulundum. Hakimiyet Gazetesi bu

anlamda ilk adım oldu benim için. Sonrasında Yeni Meram daha uzun soluklu çalıştığım kurumdur. Muhabirlik ve sayfa editörlüğü gibi görevlerde bulundum.

Sizinle Hakimiyet bünyesinde bir müddet birlikte çalışmıştık fakat sonra uzun yıllar görüşmedik. Ankara'ya ne zaman ve ne şekilde gittiniz, nerelerde görev yaptınız?

Konya'daki yaklaşık beş yıllık çalışma hayatımın sonrasında 2006 yılında Ankara'ya gitmeye karar verdim. Ankara'ya gitme şeklim aslında biraz da tabiri yerindeyse 'gözümü karartmak' gibi bir durumdu. İmkânlarının çok da geniş olmadığı Başkent Televizyonunda arkadaşımın muhabir ihtiyacı olduğunu söylemesi üzerine girişimde bulundum. Aksayan maaş ödemeleri gibi durumlara direnerek bir yıl çalıştım. Sonrasında TGRT haber televizyonuna geçtim. Teknik yönden bakıldığında profesyonel haberciliğin yapıldığı bir kurumdu benim açımdan. Yaklaşık altı yıl çok severek mesai yaptım. TGRT Haberde dört alana aynı anda baktım, dolayısıyla zor ama çalışma hayatımın en keyifli ve en öğretici dönemlerinden biriydi diyebilirim benim için. Başbakanlık, Cumhurbaşkanlığı, Diplomasi ve TBMM muhabirliği gibi Ankara gazeteciliğinin bel kemiği diyebi-

leceğim alanlarda görev yaptım. Bu yılların benim için en güzel tarafı bulunduğum süreç içinde tarihe tanıklık edebilmektir.

Halen devam ettiğiniz görevinize dair bilgi verir misiniz?

TGRT haber televizyonundan 2011 yılında ayrıldım. Şu an Tarım ve Orman Bakanlığının 'Tarım Orman Ekranı' isimli kanalında Haber Editörü olarak çalışıyorum. Yaklaşık yedi yıl program sunuculuğu yaptıktan sonra yine çok sevdiğim haber birimine yolum düştü. Özel sektördeki on yılın ardından çalışma hayatım kamu yayıncılığı ile devam ediyor.

Meleğini Konya ve Ankara'da icra etmiş bir gazeteci olarak mesleki şartlar ve uygulama bakımından mukayese edebilir misiniz?

Mesleki şartlar ve uygulama bakımından benim Konya'dan ayrıldığım süreci göz önünde bulundurarak elbette bir değerlendirme yapabilirim. Mesleki şartlara; mali şartlar, özlük hakları ve mesleki doyum gibi pencerelerden baktığımız zaman Ankara'nın daha avantajlı olduğunu söyleyebilirim. Doğrusu sektöre girip, işinizi ve kendinizi insanlara anlattıktan sonra her şey akıp gidiyor. Sonrasında işsizlik vs gibi kaygılar da ortadan kalkıyor. Konya'da bulunduğum süreçte son derece öğretici bir dönemdi.

Bir de matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese etmenizi rica edeceğim.

Matbu gazetecilik tabi ki çok keyifliydi. Gerek Konya'da gerekse Ankara'da

gazetelerin manşetleri bizler için sabahları bir heyecan ve merak sebebiydi. Zaman zaman 'neden bu haberi ben yapmadım' fikrine sebep olan o tatlı kıskançlık, zaman zaman da 'bu haberi ben yaptım' duygusunun gururu tarif edilemez... İnternet gazeteciliği ve mecranın çoğalması ile birlikte 'imza' dediğimiz ve haberin tıpkı bir sanat eseri gibi bizimle anılmasını sağlayan unsurun kaybolmasının 'hakikat', 'doğru' gibi kavramların da yavaş yavaş yitirilmesine neden olduğunu düşünüyorum. Bugün bilgi çokl, kaynak çok! ancak güvenilirlik eskiye göre daha az. Elbette zamanın getirdiklerini kabul edeceğiz ancak kabullenilmemesi gereken durum gazeteciliğin kamu için yapıldığı gerçeğinin geri planda kalması... Gazeteciler kişiler, yöneticiler, patronlar için değil ellerinden geldiğince, kalemleri yettiğince 'halk' için çalışırlar. Mecralar değişse de değişmemesi gereken kural bana göre budur.

Günümüzde bütün medya platformlarının önüne geçen ve sosyal medya adı verilen mecraaya dair neler düşünüyorsunuz?

Sosyal medyada bilgi kirliliği maalesef zaman zaman yaralar açıyor, bazen bu platformlar üzüyor bazen de mutlu ediyor. Örnek vermek gerekirse bu türden durumları yaşadık, gün geliyor evladını kaybeden bir anne baba için en önemli destek aracına dönüşebiliyor. Ya da kendisini canı pahasına koruması gereken ailesi tarafından öldürülen bir çocuğun susturulan sesi sadece sosyal medyadan duyulabiliyor. Bu yönüyle artık hayatımızın vazgeçilmez bir unsuru oldu. Fakat gönül ister ki insan

olmanın gereği ihtiyacımız olan ahlak, etik, vicdan ve sağduyu gibi kavramlar orada da hep aklımızda olsun...

Geçmişe baktığınızda gazeteciliğin seyrüseferi nasıl görünüyor?

Diğer meslekler için bu ifade doğru olur mu bilemiyorum ama gazetecilik nefes alan, yaşayan bir köklü bir ağaç gibi. Ülkelerin kültürleri, yasaları, gelişmişlikleri gibi birçok faktörle besleniyor ya da kan kaybediyor. Dolayısıyla gazetecilik en büyük besini demokrasi ile geçmişte de gelişme-büyüme aşamasındaydı. Bu gelişim dünyanın akışından, toplumun değerlerindeki yer değişikliklerine kadar birçok faktörden etkilenebilir. Ancak gazeteci yöneticilerden, patronundan önce halka ve gerçeğe karşı sorumludur. Mesleği halk için, halkın çıkarları için yapmayan herkes büyük bir veballe karşı karşıyadır. Şu anki duruma bakıldığında daha alacak uzun bir yolumuz olduğunu düşünüyorum.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik doğrunun peşinden koşmaktır, zamana tanıklık etmektir... En güzel yanı da aslında gazetecilik iyiliktir. Çünkü çoğu zaman hiç tanımadığınız insanların haklarını korumak için, doğayı korumak için çalışırsınız. Bu yönüyle hakkıyla ve kamu için yapıldığında çok özel bir meslektir gazetecilik.

Gazeteciler çok özel hatıralar biriktirir. Bizimle bir kaçını paylaşır mısınız?

Fikir işçisi olarak tanımlanır gazetecilik ama aslında bu ifade her şeyi anlatmaya

Kamuoyunu bilgilendirme adına meslek ilkeleri ve etik değerler doğrultusunda görevlerini icra eden zorlu coğrafyalarda ve şartlarda haber peşinde kosan gazetecilerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutlarım.

yetmez. Gazetecilik meşakkatli bir meslektir. Gecenin bir yarısında sokakta olmak, patlamak üzere olan bir bombanın yanı başında bulunmak, daha sayılabileceğim birçok cesaret gerektiren durum gazeteciler için olağandır. 2009 ya da 2010 yılı olabilir, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın (o dönem Başbakanı) ani bir kararla yılbaşı günü annesini ziyaret için Rize'ye gideceğini öğrendik ve takip için görevlendirildim. Zaman o kadar dardı ki hazırlanmakta zorlandım. İlk uçak kaçtı, bir sonrakine tekrar bilet aldık. Ancak Trabzon'dan aktarma vs derken Rize'ye ulaştığımda gece 03.00 civarlarıydı. Kurumum eski Rize öğretmenevinde rezervasyon yaptırmış, kalmam için. Havayolu servisi aracı ile öğretmeneyine yakın olduğu söylenen bir yerde indim. Ancak çok sapa bir lokasyondtu, taksi falan yok. O zamanlar navigasyon da yok. Öğretmenevi biraz arka sokaklarda kalmış indiğim yere göre... Yaklaşık 15-20 dakika zaman aldı, gece gece kimseden yardım da isteyemeden eski Rize öğretmeneyini buldum. Fakat o karanlık ve ıssız sokakları nasıl geçtim, halâ düşününce hem ürperir hem de şaşırıyorum. O günkü cesaretimden dolayı kendimi biraz da kutlarım □

Tüm bunlar mesleğe olan düşkünlükle ilgili çünkü başladığınız ilk günden itibaren sizi nasıl bir iş hayatının beklediğini az çok kestirebiliyorsunuz. Ne zaman, nerede, hangi koşullarda olacağınızı bilmeniz hakikaten mümkün değil. Konya'da bir gün sabah Ziraat Odası basın açıklaması nedeniyle şehre en yakın köyde olduğumu, akşamında ise beş yıldızlı bir otelde bir programa katıldığımı hatırlıyorum örneğin... Güzel yanı da bu. Gününüz büyük ölçüde bir sürpriz.

Unutmadığım anlardan biri de gazetecilikte stajyerlik dönemimden... İzmir'de ücretlerle ilgili işçi grubunun eylemini takip ederken aralarından birisi dönüp bize gülümseyerek "Söyleyin, kendiniz için bir şey yapabiliyor musunuz, sanki siz haklarınızı alabiliyor musunuz?" demişti. Doğrusu medya sektörü memurun, işçinin, emeklinin, asgari ücretlinin her kesimin sesi olmaya çalışırken kendi sesini duyuramayan bir sektördür. O işçinin sözü güzel bir tespit olarak halâ kulaklarımdadır.

Gazeteciliğin daima halk için hakikat için yapılmasını dilerim.

10'lar Dergisi okurlarına saygı ve sevgilerimle...

Zeki Cihat POÇAN
Konya Galatasaraylılar Derneği

Konya basınında genç bir ses

Denizli'den Konya'ya uzanan bir yolculuk... Eğitim için geldiği Konya'da geleceğinin temellerini atan ve gazetecilik mesleğine hızla giriş yapan genç gazeteci Rabia Tillem, dijital medyada güçlenen bir meslek yolculuğuna dönüşen gazeteciliği samimi bir dille anlattı

Eğitim için geldiği Konya'da yeni serüvene yelken açan Rabia Tillem, her gazeteci gibi gerçekleri olduğu gibi kamuoyuna aktarmayı hedefliyor. Genç yaşta mesleğe atılan Tillem dijitalleşen dünyada gazeteciliğinde değiştiğine ve gazetecilerin, dijital mecra haberciliğinde daha dikkatli olmaları gerektiğine dikkat çekti. 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Dergisine mesleğiyle ilgili özel açıklamalarda bulunan Tillem, Konya basınında yer almaktan mutluluk duyduğunu belirtti.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Ben Rabia Tillem. 2002 yılında Denizli'de doğdum. Üniversiteye kadar olan eğitim hayatımı Denizli'de tamamladım. 2020 yılında Necmettin Erbakan Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü'nü kazandım ve hiç bilmediğim bir şehir olan Konya'ya geldim. Ailemi Denizli'de bırakmanın bana çok şey katacağını biliyordum. Nitekim düşündüğüm gibi de oldu.

Üniversite eğitimim boyunca aldığım dersler sayesinde medyaya olan ilğim giderek arttı. Bu süreçte sınıftan birkaç arkadaşımın birlikte okulun ekipmanlarından faydalanarak, Konya'ya tanıtmayı amaçlayan bir Instagram hesabı açtık ve çeşitli videolar çektik. Bu heves, kendimi geliştirmemi ve özgüven kazanmamı sağladı. Medya alanında başarılı olabileceğimi görmek ise beni daha da motive etti.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Konya, zamanla beni içine çeken bir şehir oldu. 2024 yılında mezun olduktan sonra kısa bir mola'nın ardından yolum, hâlen çalışmaya devam ettiğim 'Haberediyoruz' ile kesişti. Haberediyoruz, Medyavuz bünyesinde faaliyet

gösteren bir haber sitesiydi. Yöneticilerimin desteğiyle, kendi bilgi birikimimi de kullanarak haberciliğe ilk adımımı attım.

Gerek bilgisayar başında gerekse sahada çalışarak sürekli yeni şeyler öğrenmeye ve kendimi geliştirmeye devam ettim. Bir haberle bir insanın farkındalığını artırabilmek, bazen bir sesi duyurabilmek ya da bir soruna dikkat çekebilmek bu mesleği benim için çok kıymetli hâle getirdi.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Bence gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu, halkı doğru ve güvenilir bir şekilde bilgilendirmektir. Bir olayı çarpıtmadan, olduğu gibi aktarmalıyız. Çünkü günümüzde insanlar çoğu zaman bir bilgiyi araştırmadan, ilk gördüklerine inanıyor. Bu durum özellikle haber başlıklarında daha da belirgin hâle geliyor.

Tıklanma uğruna olayla ilgisi olmayan ya da yanıltıcı başlıklar atlabiliyor ve insanlar bu başlıklara sorgulamadan inanabiliyor. Gazeteci-

ler, insanların kolaylığa alıştığının farkında olarak daha dikkatli ve sorumlu davranmalı. Bunun yanında gazetecinin mutlaka tarafsız olması gerektiğini düşünüyorum. Tarafsızlık, bu mesleğin temel taşıdır.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşmeyle birlikte basılı gazetelerin eski etkisini büyük ölçüde kaybettiğini söyleyebiliriz. İnsanlar bir gün beklemek yerine habere anında ulaşmayı tercih ediyor ve dijitalle yöneliyor. Eskiden sabahları ekmekle birlikte gazete alan insanları artık çok daha az görüyoruz. Bu durum, teknolojinin gazeteciliği nasıl dönüştürdüğünün en somut göstergelerinden biri.

Gazetecilik artık büyük ölçüde medya ve sosyal medya üzerinden ilerliyor. Bir kişinin cep telefonu ile çektiği bir görüntü, anında haber değerine sahip olabiliyor. Basılı yayın yapan kuruluş sayısı ise her geçen gün azalıyor. Buna rağmen ben, gazete okumanın hâlâ çok ayrı bir zevki olduğuna inanıyorum.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ, doğru materyaller verildiğinde bir haber yazabilir; ancak önemli detayları yakalayamaz. Asıl vurgulanması gereken noktaları geri planda bırakabilir. Bir gazeteci gözüyle olaya bakamaz. Günlük hayatta ve birçok alanda yapay zekâyı yoğun şekilde kullandığımız bir gerçek, habercilikte de bu durum geçerli.

Ancak yapay zekâ ile yazılan haberler genellikle kendini belli eder; kelimeler sıradanlaşır, ruhunu kaybeder. Yapay zekâyı tamamen merkeze almak, bizi düşünmekten uzaklaştırabilir. Her şeyi ondan beklemek, kendi bakış açımızı ve mesleki birikimimizi körettiler. Gazetecilik; gördüğünü, hissettiğini ve analiz

ettiğini aktarma mesleğidir. Bunu sıradanlaştırmak hem verilen emeğe hem de mesleğe saygısızlıktır.

Derginizde bana da yer verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Tüm meslektaşlarımın 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyor, çalışmalarında kolaylıklar diliyorum.

Ömer SARIKULAK

Yeni Meram Gazetesi Yönetim Kurulu Başkanı

KONYA BASININ AMİRAL GEMİSİ YENİ MERAM

Basın sektörünün koca çınarı, okulu ve hafızası olan, bünyesinden çıkardığı yüzlerce gazeteci-yi mesleğe kazandıran Yeni Meram'ın imtiyaz sahibi Ömer Sarıkulak ile mesleğin dünü, bugünü ve geleceğini konuştuk.

29 Ağustos 1950 yılından bu yana şehrin siyasi, kültürel, politik, sanayi, spor ve güncel konularını okurlarına en doğru ve ilkeli bir şekilde duyuran ve bu süreçte de önemli bir arşive sahip olan Yeni Meram Gazetesi bu yıl 75. yılında yayın hayatını tüm hızıyla sürdürüyor.

"Konya basının 75 yıllık tarihinin yanı sıra kesintisiz yayın politikası ile 75. yaşını kutlamak, bu sürecin içinde olmak inanılmaz bir onur veriyor" diyen Yeni Meram Yayın Grubu İmtiyaz Sahibi Ömer Sarıkulak,

yayınlarının Gazete, İnternet, Dergi ve yaptıkları özel içerikli çalışmalarla devam ettiğini belirtti.

Günümüz teknolojisine en doğru ve gelişime açık şekilde yenimeram.com.tr internet sitesiyle katkı sunduklarını da ifade eden Sarıkulak, yenimeram.com.tr internet sitesine önemli yatırımlar yaptıklarını ve okurlara Yeni Meram haberciliğini anında ulaştırdıklarının altını çizdi.

Yayın hayatıyla neredeyse 1 asra merdiven dayayan Yeni Meram'ın gelecekte çok daha güzel konumlarda olacağını söyleyen İmtiyaz sahibi Ömer Sarıkulak şunları söyledi:

"Dile kolay tam 75 yıl aralıksız yayın hayatını sürdüren ve kurulduğu 1950 yılından günümüze kadar koca bir geçmişi hafızasında barındıran gazetemiz

Yeni Meram, “1 Asra Çeyrek Kala”nın haklı gururu- nu yaşıyor.

2019 yılında bayrak değişimi ile bir parçası oldu- ğum Yeni Meram, bu zamana kadar birçok isme yuva olmuş, okul olmuş ve Konya basınına amiral gemisi olmuş bir gazete.

Bugün şehrimizde Yeni Meram’ın bünyesinden ye- tişmeyen veya kapısından girmeyen meslektaş- ımız çok azdır. Hala hayatta olup kendi yayınlarını sürdüren meslektaşlarımızı saygıyla selamlarken Rahmet-i Rahman’a yolcu olanları da rahmetle anı- yorum.

Ben gazetemizin bugünlere gelmesinde her kimin emeği, çabası, gayreti varsa hepsine tek tek teşekkür ediyorum. Çünkü şehrimizin basınında marka olan ve 75 yıllık dev arşivi ile geleceğe vesika ola- rak kalacak olan Yeni Meram’ın bugünlere gelmesi hiç de kolay olmadı.

Düşünün, bu gazete 75 yıllık süreç içinde kaç dar- be, kaç kriz, kaç hükümet, kaç imkânsızlık ve yok- luklar gördü. Hepsi geldi geçti ama Yeni Meram, çizgisinden ödün vermeden ilk günkü gibi işini yap- maya her koşulda devam etti.

O günkü teknoloji ile bu günkü teknoloji arasında bilirsiniz ki çok farklar oluştu. Dijital bir çağ içinde ilerlemeye devam ediyoruz. Dolayısıyla bizler de gazete olarak bu yeniliğe geleceğin teknolojik ön- görüsüyle uymaya devam ediyoruz.

Yenimeram.com.tr internet sitemizle yazılı basın- da olduğumuz gibi internet yayınında da yine öncü olmayı sürdürüyoruz. İnternet medyamızda spor, siyaset, ekonomi, kültür sanat, bilim ve güncel ko- nularda okurlarımızı en ilkeli ve doğru habercilik politikamızla haberdar etmeye ve onların sorunla- rını gazetecilik prensiplerimiz ve vicdanımız gereği yetkili mercilere iletmeye dün olduğu gibi bugünde devam ediyoruz.

Çıkarmış olduğumuz “Meramımız” dergi eklerimizle de, şehrin ekonomisine destek olmayı bir görev ad-

dederken, tarımdan kültür sanata, kültür sanattan teknolojiye çağın bütün bilişim ve iletişim gerekleri- ne göre yine okurlarımızın yanında olmaya devam ediyoruz.

İnternet yayınlarımızla, sosyal mecralarımızla ve basılı yayınlarımızla değerli okurlarımızla birlikteli- ğimizi 75 yıldır olduğu gibi yine kesintisiz bir şekilde sürecek. İşimizin kolay olmadığını ekip arkadaşla- rıyla birlikte çok iyi biliyoruz. Taşıdığımız bayrağın büyüklüğünü ve sorumluluk bilinci ile işimizi ilk gün- kü heyecan ile yapmanın gayretini veriyoruz.

Elbette zaman zaman hatalarımız eksiklerimiz olu- yordur. Elbette yaptığımız haberlerimizle bir kesimi mutlu ederken bir kesimi üzdüğümüz oluyordur. Ancak bu eksiler ve artılarımızı siz kıymetli okurla- rımızın yapıcı uyarı ve eleştirileri ile en aza indirdi- ğimizin de bilinmesini istiyoruz.

Yeni Meram olarak geçmişimizin ağırlığını geleceğe onurla ve gururla taşımak için sağlığımız sıhhatimiz elverdikçe sürdüreceğiz.

İletişim, haber alma ve haber verme ihtiyacı insa- noğlu dünyada var olduğu sürece zaruri bir ihtiyaç olarak var olmaya devam edecektir. Çok değil, bundan 15 yıl öncesine kadar matbuu basın nasıl elzem bir ihtiyaç ise, bu gün çağın ve teknolojinin gereksinimleri doğrultusunda kendini yenileyen ga- zetelerimiz internet medyasında yerini alarak ha- ber verme görevine devam etmektedir.

Koşullar ne olursa olsun, insanın olduğu yerde haberleşmenin de zorunlu olduğunu unutmamak gerekir. Bundan 15 yıl sonrasında habercilik çağın gereklerine göre nasıl bir boyut kazanır bilemeyiz ancak, gazetecilik kendine her zaman yenileyerek varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Aslında yazılacak, söylenecek, anlatılacak çok şey var ancak sözün özü diyerek kıymetli okurlarımıza bunca yıl bizimle olduğunuz için teşekkür ediyor daha nice yılları birlikte kutlamak ümidiyle diyerek Allah’a emanet ediyorum.”

“Gazetecinin topluma borcu kamu yararadır” diyen Pakize Şengül, teorik bilgisini sahanın gerçekleriyle harmanlayan genç bir kalem! Şengül, bilginin hızla kirlenilebildiği günümüzde; teyit mekanizmasının önemine, deepfake teknolojisinin yarattığı tehlikelere ve her şeye rağmen “iyi ki” dedirten o ilk haber heyecanını taşıyor

Dijital yığında doğruyu aramak!

Gazeteciliği sadece bir meslek değil, “ötekinin sesini duyurmak” için kutsal bir araç olarak gören bir isim: Pakize Şengül! Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümü’nden 2025 yılında dereceyle mezun olan ve ayağının tozuyla yüksek lisans eğitimine başlayan Şengül, bugün Konya Yenigün Gazetesi’nde internet editörü olarak dijital haberciliğin nabzını tutuyor. Mesleğe Tarihi Bedesten Çarşısı’nın esnaf sofralarında, usta-çırak geleneğinin son temsilcilerinden aldığı öğütlerle adım atan genç gazeteci; haberciliği “bir acemi muhabir geleneği” ile ilmek ilmek öğrenenlerden...

Dijital çağın getirdiği dezenformasyon yığınları arasında “etik” ve “doğruluk” süzgecini elinden bırakmayan Şengül; yapay zekânın risklerinden canlı yayın heyecanına, kamu yararı ilkesinden sahadaki mobbinge kadar mesleğin hem ışıltılı hem de zorlu yönlerini açık yüreklilikle paylaşıyor. Teorik bilgisini sahanın dinamizmiyle birleştiren Pakize Şengül, gazeteciliğe ve geleceğin medya dünyasına dair öngörülerini röportajımızda aktardı:

Sizi tanıyabilir miyiz?

Pakize Şengül, Konyalıyım. 2025 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümünden mezun oldum. Eğitimime ara vermeden aynı alanda yüksek lisansa başladım. Şu an hem Konya Yenigün Gazetesi’nde internet editörü olarak çalışıyorum hem de eğitimime devam ediyorum. Daha önce ise Pusula Gazetesi’nde ve Selçuk İletişim Gazetesi’nde mesleği deneyimleme imkanım oldu. Genel olarak, araştırma ve öğrenmeyi seviyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Gazetecilik mesleğine başlamaya ilk olarak, ön lisans eğitimimi aldığım yıllarda karar verdim. Ön lisans eğitimi aldığım bölüm de gazetecilik bölümüne lisans düzeyinde tamamlama imkânı sunuyordu. Alanlar arası değerlendirme yaptığımda ve kendimi dinlediğimde bu mesleği yapmaya isteğimin ve karakteristik olarak uygun olduğumu düşündüm.

Mesleğimin araştırma, öğrenme, hayatın içerisinde daha çok var olma, ötekinin; başarısını, acısını, zulmünü kısacası insanı ilgilendiren her konuyu duyurmamız noktasında etkili bir araç olma gibi bir konumu var. Belki de bu yönleri beni kendine çekme noktasında temel noktaları oluşturuyor diyebilirim. Eğer bu alanda kendinizi geliştirirseniz ulusal boyutta kültürleri tanıma fırsatı sunuyor. Tabi ikinci bir dil başta olmak üzere, çeşitli yetkinliklere sahip olma hususu burada ön plana çıkıyor.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

Evet, hala dün gibi hatırımda. Bu kadar hatırımda olmasında yakın tarihte mezun olmam da etkili, olmuş olabilir. Ama biraz düşündüğümde bir ilkler bir de sonların unutulmaz olduğunu anımsıyor hemen akabinde haberimin ortaya çıkış noktasından bahsetmek istiyorum.

Üniversite ikinci sınıftayken gönüllük esasıyla bir yerel basın kurumunda stajyer olarak çalışmışım. Genel Yayın Yönetmenim ve meslek büyüklerim ‘bu iş için önce kalem ve kâğıt alıp, kendi elimle zaten yazılmış bir haberi hem okuyup hem de tekrardan yazarak’ anca öğrenebileceğimi söylediler. Bir süre ofise sadece her gün yayımlanmış olan haberleri; okumak ve aynı haberleri kendi el yazımla yazmak için gittim. Bu durum bir ay kadar sürmüştü. Bir ayın sonunda özel haber yapmam istendi. Tabi ‘acemi muhabir önce kendi esnafını, tanımalı’ denilerek Konya’mızın Tarihi Bedesten Çarşısı’na hazırlıklarımı (konu-sorular-fotoğraf makinesi vb.) yapıp gitmem söylendi. Buradan konuma uygun esnaftan bir haber çıkaracaktım, biraz olsun o heyecanı yaşayacaktım. Ben bu ritüeli ‘Bir Acemi Muhabir Geleneği’ şeklinde tanımlıyorum. Tabi eğer benzer başka anonim bir tanımlaması yoksa... Haberi-me gelince; mevsim gereği klasik bir kışlık giyim satışı ile kunduracılık mesleğinin gelecek akıbeti türünden iki özel haber yapmışım. Esnaf, bizi bizden iyi tanıyor desem yanlış olmaz... Röportaj yaparken, alışkan olduklarından bana çok yardımcı olmuşlardı. Çay ikramları da ortama ayrıca bir güzellik katmıştı.

Bu başlangıcın benim dünyamda oluşturduğu ifade duygusu ‘iyi ki’ dedirten türden olabilir. Bu tarz bir haberle mesleğime minik bir adım atmam belki de beni kendine bağlayan türden bir olaydı. Çünkü esnaf abilerimiz sosyolojik ilişkilerin en samimi en belirgin yaşandığı ortamlardan biri olabilir. Bu da stres ve korku duygusunun yönetiminde kolaylık sağladı.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Çok geçmiş bir dönemde yaşadım. Ama mesleğimdeki gelişmeleri takip ettiğimde, literatüre bakıldığında ya da uzun yıllar çalışmış meslek büyüklerim ile yapılan sohbetleri dinlediğimde bu konu hakkında bazı tartışmaları yapabilirim.

2000’li yıllar ile özellikle 2010’dan sonra dijitalleşme alanında hem ulusal hem de küresel boyutta bir dönüşüm yaşanmış. Bunun etkileri pek çok alanda görülmüş, gazetecilik mesleğinin de ise kısa sürede hızlı bir dönüşüme sebep olduğunu çeşitli argümanlarla ve meslek içinde var olan birileri olarak bunu söyleyebiliriz.

Geleneksel yöntemde haber, bir gün sonra okuyucuya ulaşıyor, mekânsal ve

erişim imkânı açısından kısıtlayıcı; günümüzde haber anlık üretilip, tüketilebilen bir ürün haline dönüştü. Bu dönüşüm mekân, zaman ve erişim kolaylığı sağlarken; etik, sahte tık tuzakları ile dezenformasyon gibi sorunları da beraberinde getiriyor.

Geleneksel yöntemde haberin teyidi için ayrılan zaman ve emek fazlayken; dijital çağda haber adeta bir 'çöp yığını'na dönüşmüş, etik değerlerine bağlı gazeteciler ise bu yığında eleme, seçme ve düzeltme görevini yerine getirmeye çalışıyor. Kısaca, sağladığı hız elbette kolaylık ama bu doğru bir yöntemle kullanıldığında fayda sağlar.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Bir canlı yayın ya da basın davetlerinde yapılan konuşmayı takip etmek diyebilirim. O anlarda çok hızlı olmalıyız. Bu hız, bizim yazım yanlışları yapmamıza sebep olabiliyor ya da ortamın ambiyansından gerilip yanlış anlaşılmalara sebebiyet verebiliyor. Hele ki konuşmacının diksiyonu anlaşılacak için yeterli düzeyde değilse bu da başlıca sebeplerden sayılabilir.

Biraz da bizlere gelecek olursak ekipman yetersizliği ve yine aynı meslek grubunda bulunduğumuz kişilerin mobbingleri olabilir. Bir de gittiğimiz ortamlarda gazetecilerin pek sevilmemesi ve bir tehdit unsuru olarak görülmesi biraz zorlayıcı olabiliyor. Kaynaklara erişim noktasında da kişilerin ya da kurumların röportaj isteğimizi reddetmesi listeye eklenebilir.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Belki klasik bir ifade olacak ama benim açımdan da gazeteci, bir haberi üretirken 'kamu yararı' sağlayıp, sağlamadığına bakmalı. Bu ilkenin kutsallığına inanıyorum. Bir şey fayda sağlayacaksa servis edilmeli, aksi takdirde toplumsal kaosa ya da masum birilerinin mağduriyetine yol açmamalı. Teoride hep olan 'Basın Meslek İlkeleri'ne bağlı kalmalı. Tabi bunu uygulamaya da dökmeliyiz.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ araçlarının, pek çok meslek grubunu işsiz bırakacağı hep söylenir. Kendisi talimatlar verildiğinde basit işlemler için, gazeteciye yardımcı bir araç konumunda olabilir. Ama tam bir gazeteci gibi hareket edebileceğini düşünmüyorum. Üretim sürecine baktığımızda bilgi kütüphanesi çok geniş gibi dursa da spesifik bir konu çıkarımı ya da yazımını hala tam olarak yapamıyor. Örneğin, kendimce bir deneme yaptığımda; ülkelerin tarihsel süreçleriyle ilgili bilgi aktarımı yaparken yetersiz kaldığını ve yanlış yaptığını başka bir kaynak ile fark ettim. Bu da ona tamamen bir güven duymamız gerektiğinin en basit ve geçerli göstergesi oluyor. Biz insanlar da yanlış yapabilir, bunu fark ettiğimizde hemen düzeltmeye gidebiliriz. Yapay zekâ, yanlış yaptığını da ise yine ona uyarıyı, bir insanın yapması gerekiyor.

Haber üretim süreci açısından incelediğimizde ise manipüle edilmiş görüntü, ses veya videoların (deepfake) üretiminde tam bir merkezi konuma gelmiş gibi duruyor. Bu durum ise bireyler, toplumlar ve devletler için büyük bir tehlike arz ediyor. Etik ve mahremiyet kavramları hiçe sayılıyor, bu konuda kişiler mağdur edilebiliyor. Ya da kitleler sosyal medyanın da etkisiyle hızla harekete geçirilip büyük krizlere sebep olabiliyor. Ben bu araçların yayınlashırılmasının belirli prosedürler bağlanması ve suç unsuru olarak kullanıldığında hukuk alanıyla katı yaptırımların uygulanmasına; gerek görüldüğü takdirde kısıtlamalara gidilmesinin toplum yararına olacağını kanaatindeyim.

Teşekkür ederiz.

İYİ VE SAĞLIKLI YAŞAMIN YANINDAYIZ.

yesilay.org.tr

/1920yesilay

'Bütün dünyada, basılı yayınları kapattırmak için bir hamle yapıyor'

Yayınladığı Konya Life dergisi ile Konya medyasında yeni bir yol açan Rifat Ergan medyanın dünya genelinde dijitalle dönüştürülmesinin, kontrolü kolaylaştırma amaçlı olduğunu düşünüyor:

Kımya öğretmenliği okumasına rağmen hobisini meslek haline getirip, şehrin ilk tanıtım fotoğraf sanatçısı olarak öne çıkan Rifat Ergan 2005 yılında yayın hayatına kazandırdığı Konya Life dergisiyle Konya'da önemli bir hizmete imzasını koymuş, her sayısı merakla beklenir olmuştur. Ergan ile genel medya sorunlarını, hem mesleki serüvenini hem de son yıllarda artan baskı maliyetleri ve dijital mecralarla rekabetin zorlaşması üzerine yayın hayatı son verdiği Konya Life'in hikâyesini konuştuk.

Kendinizden biraz bahseder misiniz?

Eğitim aldığım konularda değil çıraklığını yaptığım işlerde çalıştım. Selçuk Üniversitesinde Kımya Öğretmenliği okudum. Fakat fotoğrafçılık hobim, mesleğim oldu. Şehrin ilk tanıtım fotoğrafçısıyım. 1993 yılından 2005 yılına kadar sektörde tanıtım fotoğrafçılığı konusunda uzmanlaşmış tek kişiydim. Aynı zamanda çekirdek hizmetler veren bir reklam ajansım vardı. 2005 yılına gelirken reklam ajansım büyümüşü fakat ekibi çok verimli değerlendiremediğimi düşündüğümünden, iki ayda bir yayınlanmak üzere bir şehir dergisi olan KONYA LIFE dergisini çıkarmaya başladık.

Dergi çıkarmadan önce tasarım basım ve reklamcılık konularında bir birikiminiz olduğunu görüyoruz. Dergi yayınlamadan önceki işleriniz dergiyi yayınladıktan sonra nasıl değişti. Olumlu ya da olumsuz etkilendi mi?

Şüphesiz etkilendi. İlk sayımız beklediğimizden çok daha fazla beğenilince bize bir sorumluluk yüklediğini düşünmeye başladık. Reklam ajansımızın mevcut işleri yanında mesleki olarak bizi çok daha fazla tatmin eden bir iş olmaya başladı. Reklam ajansına iş kabul ederken seçici olmaya ve dergide yer alabilecek işleri tercih etmeye başladık.

O ilk sayının sizde ve ekibinizde yarattığı duygular nasıldı, o güne döndüğünüzde neler söylersiniz?

2005 yılındaki duygu ve düşüncelerimizi yeniden hatırladığımda "Söyleyeceğimiz, yazacağımız çok şey var" diye düşünüyorduk ve bunları yazacak mecra o günlerde tabi ki çok azdı ve konvansiyonel mecralar olarak çok seçici olmak ve editöryal hassasiyet gerekiyordu. Elimizde iyi bir tasarım ekibi vardı. Fotoğraf konusunda da kendime güveniyordum. Bu yetenekleri sergilemeliydik. Ekibe sadece Funda Olgun'u editör olarak dâhil ettik. Ekibin yapacağı işleri koordine edip dergiye girecek konu önerileri getiriyordu. Her sayı bizim için çok önemliydi ve herkes kendi yeteneğini göstermeye çalışıyordu.

Konya Life dergisinin misyonu neydi, ilk sayının hikâyesi nasıldı?

İlk sayıyı çıkarmak için ekip arkadaşlarım ile zaman zaman istişare ediyorduk. Konu yaklaşık bir yıl masada kalmıştı. Bir gün Harun Türkme-

noğlu (derginin ilk yayın yönetmeni ve görsel yönetmeni) düşündüklerimizi bir tasarım haline getirmiş. Yazılar yerine dolgu metinleri koyarak bir taslak dergi hazırlamış ve bir adet basmış olarak hepimize bir sürpriz yaptığı gün fikir artık yerinde durmadı. Bu sürprizden iki ay sonra ilk sayımızı baskıya gönderdik.

İlk sayıdan itibaren belirlediğiniz bir misyon ve hassasiyetler oldu mu?

Dergiye bir misyon yüklemek konusunda o gün dağınık düşüncelerimiz vardı. Fakat ilk sayının aldığı güzel tepkilerden sonra konuştuğumuz üç şey vardı.

1. Bu dergi kaliteden taviz veremezdi.
2. Şehrin markalaşmasına hizmet etmeliydi ve değerlerine sahip çıkmalıydı.
3. Kapak fotoğrafımız üzerine çok düşünülmüş, estetik ve soyut ve somut değerler ifade eden konulardan hassasiyetle seçilmeliydi.

2005'ten 2018'e kadar kaç sayı yayınladınız. Okuyucusuna dergiyi nasıl ulaştırıyordunuz. Kaç adet basılıyordu?

72 sayı yayınlandı. Son iki yılda üç ayda bir yayınlatabildik. Artık dijital mecralar ile rekabet zorlaşmaya başlamıştı.

İlk sayımızdan itibaren abonelik sistemi geliştirdik. İki kişi ve iki araba her gün 10'ar ziyaret yapma hedefi vardı. Yayınladığı tarihten iki yıl sonra iki bin aboneye ulaştık. Üç bin basılıyordu. Yaklaşık bin adet dergi de toplu bulunan mekânlarda (cafe, restoran gibi) bekleme salonlarında, otellerde bulunması için mekân sahipleri ile işbirliği yapıyorduk.

Neden kapatma kararı aldınız. Alanında ilk olan ve başarılı görülen derginin yayınına son vermek acı bir karar olmadı mı?

İlk yayınlama kararımız da ekonomikti. Son kapatma kararımız da ekonomik oldu.

Fakat yolda çok şey öğrendik. Bu dergi

ekibime ve bana çok şey kattı. Ekibim zaman içinde özgüveni yüksek sektör profesyonelleri olarak anıldı. Ve kendini geliştirdi. Benim de bu şehri tanımak ve değerlerini özümsemek konusunda hem mesleki hem manevi olarak kendimi donatmama sebep oldu. Fakat 2018 yılındaki dövizin hızlı hareketi sektörü çok etkiledi. Döviz iki katına çıkarken kâğıt fiyatları üç dört katına çıktı. Basılı yayın yapmanın ekonomisi bozuldu. Dijital mecralar öne çıkmaya başlamıştı zaten. Aslında bugün baktığımda basılı yayınları kapatırmak için bütün dünyada bir hamle olarak görüyorum. Kâğıt fiyatları bütün dünyada çok artmıştı. Ardından gelen Pandemi zamanında basılı yayınları kontrol edemeyeceklerdi ve dijital yayınların kontrolü çok kolaydı.

Yayıncılık yaptığınız sürede medyaya dair gözlemlerinizi, tespitlerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Yerel bir yayın yapmanın çok fazla ilişkilere dayalı dengeleri var. Bunu gözetmeden başarılı olamazsınız. Biz olumsuz ve eleştirel bir bakış açımız olmamasına rağmen beklentiler yüksekti ve bizi direkt arayıp konuşabiliyordu müşterimiz, okurumuz. Siyasetten uzak durmaya çalışsak da dostlarımız siyaset ile iç içeyse sizi de bir kefeyle koymaya çalışıyorlar. Bizde bu konuda güzel iş yapanın, şehre değer katanın yanında olmak konusundaki prensiplerimiz ile hareket ettik. Bizim kriterimiz şehre değer katmaktı. Bu hassasiyetimiz doğrultusunda 2012 yılında Mevka'nın desteklediği Şehir Markalaşması projesini yaptık. Avrupa'dan, Dünya'dan örnekleri inceleyip bir öneriler dizisi hazırladık. Bu çerçevede Konya Logosu ve "Gönüllerin Şehri" sloganı ortaya çıktı. Halen Mevlânâ meydanında duruyor.

Markalaşma konusunu iyi bildiğimizden buna hizmet eden bir iş yapma hassasiyeti çok takdir gördü.

Dijital gelişimle birlikte matbu medya hızlı bir şekilde ivme kaybetti ve önce internet gazeteciliği, ardından da sosyal mecra haberciliği bütün yayın platformlarının önüne geçti. Bu değişim önümüzdeki süreçte neler getirebilir?

Bu ve buna benzer değişimler her zaman olacaktır. Fakat dikkat ederseniz üretilen içeriklerin kalitesi düştü. Bireysel beceriler öne çıkmaya başladı. İnsanın fitratına göre aslında olması gereken bir şey, fakat değerler ve hassasiyetler ile süslenmedikçe yozlaşmaya doğru gidiyor. Sosyal medya yazılımlarını; bir ayının burnuna halka takma becerisi olarak görüyorum. Çünkü insanın zaafalarını kullanmak bu ve bunun için çok fazla bilimsel araştırma ile ilerliyorlar.

Burnuna taktığınız bir halka ile koca bir ayı yönetirsiniz. Burnuna halka takıldığını bu toplum anlayacak zamanla. Fakat mesleğini gazetecilik olarak tanımlayanlar bu süreçte bilgilendirici ve uyandırıcı olmak zorunda. Yoksa gazeteciler de bu olumsuz süreçlere su taşımış olacaklar. Bakın ilk zamanlarda herkes her şeyi paylaşıyordu sayfasında, şimdi daha seçici olamaya başladı. Sonra içerik profesyonelleri doğmaya başladı. Giderek kendini tekrar etmeye başlayacak artık. Sonra hayatımızdaki etkisi azalacaktır. Sadece hızın getirdiği bir avantaj ile canlı kalabilir.

Burada en önemli şey insanı tanımak ve yönlendirmek. Aslında sosyal medya yazılımlarının yaptığı, üretilen içerikleri yaygınlaştırmak. Hangisinin çok izleneceğini zaaflarımız belirliyor. Zaafı bilen, insanoğlunu yönlendiriyor. Dikkat edin ihtiyaçlar değil zaaflarımız bizi yönlendiriyor.

Güçlü gazeteci, güçlü basın kuruluşunun, güçlü basın kuruluşları da güçlü demokrasinin tesisini sağlayacaktır.

10 OCAK ÇALIŞAN GAZETECİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN

'Emperyal odaklar bilgileri manipüle ve empoze ediyor'

"Dünya'da ve Türkiye'de yeni medya yapılanması kaçınılmaz, ama toplumsal ve hukuksal kalıcı önlemler mutlaka alınmalı" diyen Süleyman Tuzcu medyadaki küresel etki güçlerine dikkat çekti

1980'li yıllarda Konya'nın büyük ilçelerinde bürolar açıp temsilciler atayan Konya Postası'nın ilgin muhabir ve temsilcilerinden biriydi Süleyman Tuzcu. Lise talebesiyken, Kaymakam tarafından araba gönderilip haber için dersten alınan o gazeteci ne denli önemli bir vazife yaptığını o günlerde kavramıştı ve akademisyen olduğun yıllarda dahi kopmadı. Niğde Ömer Halis Demir Üniversitesinde öğretim görevlisi olan, Niğde Gazeteciler Cemiyeti eski Başkanı Süleyman Tuzcu ile uzun uzun söyleştik.

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

05.12.1972 tarihinde Konya'nın Ilgın İlçesinde doğdum. İlkokulu İnönü İlkokulunda, orta ve liseyi Ilgın İmam Hatip Lisesi'nde tamamladım. 1994-1995 öğretim yılında Niğde Eğitim Fakültesinden mezun oldum ve ihtiyaç çok olduğu için Samsun İli Ayvacı İlçesinde iki ay öğretmenlik yaptım. Fakülte yıllarında gazetecilik yaptığım için tanıştığım Niğde Üniversitesi'nin ikinci Rektörü Prof. Dr. Ramazan Taşdurmaz, "Basın biriminde ihtiyaç var, beraber çalışalım" teklifinde bulundu. 26 Ekim 1995 tarihinde Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Öğretmenlik Bölümüne Uzman Öğretim Elemanı olarak göreve başladım ve Rektör tarafından Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü görevine atandım.

Basın Birimizce; Niğde'mizin ve Üniversitemizin tanıtımı için; birçok tanınmış idareci, bürokrat, gazeteci, sanat ve spor adamını panel, söyleşi, konferans vb. etkinlikler de misafir ettik. Rektör Basın Danışmanlığı görevini yürütürken Aylık Niğde Üniversitesi Tanıtım Dergisi ile Niğde Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Gazetesi çıkarıp her ikisinin genel yayın yönetmenliğini yaptım. Yine Rektör Basın Danışmanı iken İhlas Haber Ajansı ve Yeni Şafak Gazetesi Temsilciliği de yaptım.

1997-2000 yıllarında Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eğitim Bilimleri ABD, Eğitim Programları ve Öğretimi Bilim Dalı'nda yüksek lisans yaptım. 1998 yılında Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Öğretmenlik Bölümüne öğretim görevlisi olarak atandım ve Rektörlük Basın Danışmanlığı görevine, ikinci Rektör Taşdurmaz'ın görev süresi bitimine kadar devam ettim.

Bir süre Niğde Meslek Yüksekokulu Radyo Tv Programında, Aksaray Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu ile Niğde Eğitim Fakültesinde öğretim elemanı olarak görev yaptım. Eğitim, Eğitim

İletişimi, Eğitim ve Medya konularında ulusal ve uluslararası sempozyumlarda bildiri sundum, bilimsel hakemli dergilerde araştırmalarım yayınlandı. Halen Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Beden Eğitimi Öğretmenliği Bölümü Öğretim Görevlisiyim.

Yanılmıyorsam gazeteciliğe ilginiz okul yıllarında başlamıştı. Ilgın'daki gazetecilik faaliyetleriniz hakkında bilgi verir misiniz?

1985 yılında Ortaokul üçüncü sınıfta 13 yaşındayken okulda duvar gazetesi çıkarıyorduk, orada yazdığım yazı ve makaleleri Ilgın'da el dizgisi ile yayın yapan Ilgın Postası ve Yeni Ilgın Gazeteleri'nde de yayınlamaya başladım. Gazetecilik serüvenim Lise 1. Sınıfta sınıf arkadaşımın Milli Prodüktivite Merkezi Yarışmasında Türkiye üçüncüsü ve Konya İl Birincisi olması içerikli haberini Ilgın gazeteleri haricinde postayla gönderdiğim Yeni Konya ve Türkiye Gazeteleri benim isimle yayınladılar. Hatta Türkiye Gazetesindeki haberimi Erzurum'dan bir arkadaş okumuş, beni aradı ve çok mutlu oldum. Bundan sonraki süreçte Konya Postası yanında; Cengiz Dönmez döneminde Tercüman Gazetesi ve Cihat Yazıcı döneminde Hürriyet Haber Ajansı Ilgın Muhabirliği yaptım. Buralardan dia filim gönderirlerdi, kendi fotoğraf makinamızla haber yapar, haber başı küçük ödeme yaparlardı PTT yoluyla. Ilgın Postası ve Yeni Ilgın gazetelerinde gönüllü muhabirlik yanında Ilgın'ın sorunlarıyla ilgili başyazar olarak makalelerim yayınlıdı.

1988 yılında Lise üçüncü sınıfta Ilgın İmam Hatip Lisesi Müdürümüz Abdullah Çevik'e "Okul gazetesi çıkaralım" diye teklifte bulundum. Zaten muhabirlik yaptığım için kabul ettiler, Çağrı isimli aylık okul gazetesi çıkardık. Gazetenin haber, reklam, mizanpaj ile her ayrıntısıyla ilgilendim, sadece esnaftan reklam toplarken aynı sınıftaki Mehmet Damlapınar arkadaşım yardım etti.

Konya Postası Gazetesi ilçelere bürolar açıp, hem dağıttım hem de habercilik faaliyetlerini yürütüyordu. Aynı zaman da Milliyet Gazetesi Muhabiri olan Mevlüt Danacı 1989 yılında Konya Postası Ilgın Büro Şefi oldu, bende hem muhabir hem de dağıtıcı olarak yanında çalıştım. 1990 yılında İmam Hatip Lisesinden mezun oldum, 1 yıl üniversiteyi kazanamadım. Mevlüt Danacı gazeteyi bıraktı, Rahmetli Orhan Samur döneminde bir yıl Konya Postası Ilgın Büro Şefliği görevini yürüttüm, yanımda hem dağıtıcılık hem de muhabirlik yapan

Nazmi BİLGİN (Türkiye Gazeteciler Fed.Genel Bşk.)
Tayfun TALİPOĞLU (Gazeteci & Televizyoncu)
Salih MELEK (Basın Yayın Enformasyon Gen. Müd.)
Prof. Dr. Korkmaz ALEMDAR (Gazi Üniv. İletişim Fak. Dekanı)
Fevzi TANPINAR (KKTC Dış Basın Birliği Bşk.)

TARİH: 2009 Cumartesi / 15.00 / Y. Niğde İl Kültür Merkezi Konferans Salonu

eleman çalıştırdım. İlgin Büromuzda film yıkama karanlık odası ve siyah beyaz fotoğraf basma makinası vardı. Filmleri banyo eder, siyah beyaz fotoğraf şeklinde basar, haber ve fotoları otobüse verir, gazeteye bilgi iletirdik.

2002 yılında Yeni İlgin gazetesi yayınlarından Tarih Turizm Ve Şifa Kenti İlgin kitabım yayınlandı, masraflarını reklamla karşıladık, hem abone-ler hem kamu ve eğitim kurumlarına ücretsiz dağıttık. Gerçekten o yıllarda gazeteye ve yazılı basına önem verilir. Gerek yerel, gerekse yaygın basın evlere dağıtılır, gazeteler ilgi görürdü. Hatta haftalık İlgin gazeteleri pazartesi dağıtılır, abone olanlardan olmayanlar sırayla alır, gazeteleri okurdu...

1990 yılında İmam-Hatip lisesi son sınıf öğrencisiyim. Hürriyet Haber Ajansı, Tercüman ve Konya Postası Muhabiriyim. Konya Valisi Necati Çetinkaya, Fahrettin Altay Mahallesindeki Mehmet Akif Ersoy İlkokulu'nun açılışını yapacaktı. Okul Müdürü Abdullah Çevik beni çağırdı, "İzin kâğıdı yazdım, Kaymakam seni bekliyor" dedi. İlgin Kaymakamı Abdullah Çay, makam aracını göndermiş, okul müdürünü aramış, "Gazeteci çocuk fotoğraf makinasını alıp gelsin" demiş...

Yüksek tahsil kararınızdan sonra gazetecilik ile ilintiniz nasıl seyretti?

1995 yılında Niğde Eğitim Fakültesinde Yüksek Öğrenime başladıktan sonra, Niğde'de Orta-doğu gazetesi Temsilciliği ve Muhabirliği, Türkiyem dergisi Temsilciliği ve Muhabirliği, Beklenen Vakit gazetesi Dağıtıcılığı ve Muhabirliği, İhlas Haber Ajansı Muhabirliği, Yeni Şafak gazetesi Muhabirliği, Aylık Niğde Objektif dergisi Yazı İşleri Müdürlüğü yanında Niğde'nin en eski gazetesi Günlük Hamle gazetesinde Köşe Yazarlığı ile O yıllarda karasal yayın yapan Niğde Televizyonu'nda televizyon programcılığı yaptım.

2007 yılında; Adana, Aksaray, Kayseri, Konya, Mersin, Nevşehir Temsilcilikleri yanında Türkiye'nin birçok üniversitesinden bilim kurulu olan Bölgesel KAPADOKYA ATILIM dergisi çıkardım ve genel yayın yönetmeliğini yürüttüm. Dergi büyük ilgi görüyor ve ciddi rakamlara reklam alabiliyoruz.

1989 yılında kurulan Niğde Gazeteciler Cemiyeti (NGC)'nin en eski üyelerinden biriyim. Denetim Kurulu Başkanlığı, Başkan Yardımcılığı, Başkan Vekilliği sonrası; 2005 yılından itibaren yedi yıl Niğde Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı

yaptım. Milli ve Dini Bayram ile özel günlerde BAYRAM GAZETESİ çıkardık. Başkanlığım döneminde önemli faaliyetler için düğmeye bastık. Üniversite Öğretim Elemanlarınca Meslektaşlarımıza; üç ay süren Muhabirlik Kursu, KKTC ve Çevre Cemiyetler işbirliği, 15-17 Mart 2006'da 70 cemiyetten 56'sının katılımıyla Türkiye Gazeteciler Federasyonu (TGF) 23. Başkanlar Konseyi Toplantısı öncesinde Valilik tarafından tahsis edilen iki katlı Tarihi Niğde Evi Niğde Gazeteciler Cemiyeti Hizmet Binası ve Lokali olarak açılışı yapıldı.

Ayrıca; Gezi, Kurs, Seminer, Konferans, Panel ve etkinlikler düzenledik. Halen Niğde Gazeteciler Cemiyeti Şeref Divanı (Onur Kurulu) Üyesiyim.

Cemiyet başkanlığı döneminizde yüksek bir aksiyon vardı, yanırlıyormuyum, neler yaptınız, kısaca özetler misiniz?

Niğde Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığım dönemimdeki başlıca etkinlikleri özetle şöyle sıralayabilirim;

15-17 Mart 2006 tarihinde, kış olmasına rağmen yetmiş cemiyetten 56'sının katılımıyla Türkiye Gazeteciler Federasyonu (TGF) 23. Başkanlar Konseyi Toplantısı ile Niğde Üniversitesi Derbent Kültür Merkezi'nde TGF Genel Başkan Vekili Erol Akıncılar, Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof.Dr. Korkmaz Alemdar ile Av. Turgut Özkan'ın panelist olarak katıldığı "Yeni TCK Işığında Basın Özgürlüğü ve Gazetecinin Hak ve Sorumlulukları" konulu paneli gerçekleştirdik.

23. Başkanlar Konseyi Öncesi, Valilik tarafından tahsis edilen iki katlı Tarihi Niğde Evi Niğde Gazeteciler Cemiyeti Hizmet Binası ve Lokali olarak açılışı yapıldı.

6-7-8-9 Mart 2009 Tarihlerinde Niğde Gazeteciler Cemiyeti'nin 20. Kuruluş Yıldönümü Etkinlikleri çerçevesinde Niğde İl Kültür Merkezinde; "Türkiye ve KKTC'de Medya'nın Sorunları ve Sorumlulukları" konulu panel düzenledik ve Gazeteciler Federasyonu Genel Başkanı Nazmi Bilgin, Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürü Salih Melek, Gazeteci ve Televizyoncu Tayfun Talipoğlu, KKTC Dış Basın Birliği Başkanı Fevzi Tanpınar, panelist olarak katıldı. Ayrıca program çerçevesinde, Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürlüğü'nün hazırladığı "Fotoğraflarla Türk Basını ve Niğde" Sergisi açıldı. Etkinliklere KKTC'den yirmi kişilik bir basın mensubu yanında, Türkiye Gazeteciler Federasyonu Yöneticileri ile çevre illerin cemiyet başkanları ve yöneticileri

katıldı. Konuklara Niğde ve Kapadokya Bölgesine Tanıtım Gezisi düzenlendi.

Niğde Gazeteciler Cemiyeti'nin 4-5 Şubat 2008 Atatürk Onur Günü ve Muhabirlik Bölge Töreni Etkinliklerinde sertifikaları verildi.

Niğde Valiliği, Niğde Üniversitesi, İl Milli Eğitim Müdürlüğü, Niğde Gazeteciler Cemiyeti işbirliğiyle Niğde Basınının eğitilmesi ve bilinç düzeyinin artırılarak, daha verimli hizmet üretilmesini amaçlayan, 20 Ekim 2007'de başlayan ve 10 hafta süren Kurs Programı kapsamında Niğde Üniversitesi Öğretim Görevlileri tarafından "Haber Psikolojisi ve Sosyolojisi-İletişim Etiği", "Haberliklik ve Fonetik-Diksiyon", "Fotoğrafçılık ve Kameramanlık" derslerinde altmış saatlik bir eğitim verilerek başarılı olanlara sertifika verildi. Etkinliklere Türkiye Gazeteciler Federasyonu Yöneticileri ile Adana, Mersin, Kayseri'den elli iki gazeteci katıldı.

Niğde Organize Sanayi Bölgesi'ne gezi düzenlenip yatırımcılar Niğde'ye davet edildi. Niğde Gazeteciler Cemiyeti Heyeti ve Muhabirlik Kursuna katılanlardan bir grup halinde Adana'ya Medya İnceleme Gezisi düzenlendi.

Hayata bakış açınız nedir? Yaşamınızda örnek aldığınız ve idol olarak kabul ettiğiniz kişiler var mıdır?

Tabii ki, birçok alanda örnek aldığım şahsiyetler var. En yakınım olan iki insanı; yaşam tarzını, dürüstlüğü, inanç ve değerlerine bağlılığını, çevresinde farklı düşünen insanların bile onları sevip takdir ettiklerini gördüğüm için onların benim hayatımda çok ayrı yeri var. Bunlardan birisi, rahmetli babam. Diğeri ise Fahrettin ağabeyim; biz yedi kardeşiz en o en büyüğümüzdür. Dedem, "Maddi durumumuz çok iyi" diyerek, normal eğitim ve dini eğitim almadığı için, Babam üzüldü ve hep yakındı. Babam ilkökul eğitimi almıştı, sıra arkadaşları Dr. Vefa Tanır, "Baban sınıf birinciydi, matematikte ve zihinsel işlemlerde beni ikiye kattı" demişti. Bu yüzden babam hepimizin okuması için büyük gayret sarf etti. Tüm erkek abi ve kardeşlerim yükseköğrenim görüp eğitimci oldu.

Babam İlgin'da kitap ve kırtasiye işiyle uğraştığı için, çok kitap okur ve araştırırdı. Kur'an-ı Kerim'i kendi kendine öğrenmişti. Babam, komşumuz İlgin Kuvayı Milliye Reis'i'nin torunu CHP'nin Konya'da önemli isimlerinden Avukat-Şair-Atıla İspir'e Kaptan Custo'nun iki denizin birleşmesi ile ilgili Allah'ın mucizesini görüp inanmasıyla ilgili

yayınları göstermiş ve ona önemli dini eserler hediye etmiş, Atilla İspir sonra, "Sabah namazlarını camide kılmaya başladım, İslâm âlimlerinin bilime ve insanlığa katkılarını öğrendim. Dürüstlüğüne takdir ettiğim babanın ısrarı üzerine ömrümden bir defa sırf babanın hatırına; kendisine ön yargım olan Refah Partisi İlgin Belediye Başkanı Adayı Yetkin Özalp'e oy verdim, o seçimde kazanmıştı" diye bana anlatmıştı.

Babam açık ve net adamdı, bize ve ailemize çok yakın olan Dr. Vefa Tanır'ın yüzüne; "Sana değil, Erbakan'a oy veririm" diyen bir insandı. Hem babam, hem de Fahrettin abim ibadetlerini hiç aksatmayan, bir defa faize ve harama bu- laşmayan, kendilerini İslâm'a adanmış insanlardı. Babam Erbakan hayranıydı. Erbakan Konya-İl- gın ve çevre ilçelere geldi mi taksi tutar tüm mitinglere katılırdı. Yedi yaşındayken Anahtarlı MSP amblemini göğsüme yapıştırmıştı, Rahmetli Erbakan'ın 3-4 defa elini öpmek bana da nasip oldu.

Rahmetli babam ve Fahrettin abim İlgin İmam Hatip Lisesi ve Yurdu için büyük fedakâr- lıkta bulunmuştu. Tarih Öğretmeni olan Fahrettin abim Konya Merkezde Hayra Hizmet Vakfı Genel Sekreterliği yaptı. Emekli olduktan sonra ESADER (Eğitim Sosyal Kültür Yardımlaşma Ve Dayanışma Derneği) ile İslâm ve Kur'an eğitimi- ne kendisini adadı.

Böyle bir babanın evladı olmakla, çocukluk ve gençlik yıllarınız nasıl şekillendi?

Babam gibi bende çok çeşitli işler yaptım. Kendi isteğimle kendime harçlık için; pazarda testide su satıcılığı, simitçilik, ayakkabı boyacılığı, tostçuluk yaptım. Babam kırtasiyecilik yapıyor, hem de okul kantini işletiyordu. Ona ilkökul be- şinci sınıftan itibaren yardım ederdim. Lise birinci sınıfta İstanbul ve Konya'dan kitap ve kırtasiyeyi toptancıdan ben almaya giderdim. Daha sonra Akşehir, İlgin, Kadınhanı, Sarayönü pazarlarında Dini Kaset sattım, buradan biriktirdiğim para ile İmam- Hatip lisesi son sınıfta umreye gittim.

Faaliyet ve organizasyonlarda aktif olmayı severdim, lise yıllarında İlgin Milli Gençlik Vakfında; çeşitli program, konferans, kurs vb. etkinlikler düzenledim. Bu alt yapımla; Rektör Basın Danışmanlığı, Gazeteciler Cemiyeti Baş- kanlığı dönemim de organizasyon ve faaliyetleri düzenleme de hiç zorlanmadım.

28 Şubat döneminde yaşadığım sıkıntılar

sonrası, inandığım değerlere göre yaşama nok- tasında önemli eksiklerim olduğu için kendimi eleştiririm. Hemşire olan kızım, yanında; 13 yaşında Otizmlili bir oğlum var. O benim büyük imtihanım; tüm yaşamımı ona vakfettim.

Gazetecilik mesleğini icra ederken yaşadığınız güçlükler oldu mu? Paylaşabileceğiniz ve unutamadığınız mesleki hatıralarınız var mı?

Niğde'de, KKTC'deki referandum öncesi "Annan Planı'na Hayır, Denktas'a Destek" için şehitliği ziyaret etmek istedik, ancak Valilik tarafından izin verilmediği için Gazeteciler Cemiyeti binası önünde basın açıklaması yaptık (20.04.2004) ve slogan attığı iddia edilerek, bir arkadaş gözaltına alındı. Kamu görevlisi olup, aynı zamanda gazetecilik yapan ve Niğde Gaze- teciler Cemiyeti Yönetim Kurulunda olan ben ve bir arkadaşım soruşturma geçirdik.(<https://www.hurriyet.com.tr/gundem/denktas-destek-eyle- minde-gozalti-38569490>)

Fakat bu olaydan bir yıl sonra Niğde Gazeteciler Cemiyeti Başkanı oldum. Bizimle ters düşen, hakkımda soruşturma açtıran Vali tarafından tahsis edilen iki katlı Tarihi Niğde Evini Niğde Gazeteciler Cemiyeti Hizmet Binası ve Lokali olarak açtık.

Yine aynı Vali Gazeteciler Cemiyetinin 23. Başkanlar Konseyi ile tüm etkinliklerine tam destek verdi. Gazeteci, boyun eğmeyecek, çizgisi olacak, mücadele edecek, meyvelerini er ya da geç toplar...

Rektör Basın Danışmanlığı'nı yürütüyorum. Erbakan Başbakan, Demirel Cumhurbaşkanı idi. Kartvizit bastırdım, bir tarafında Rektör Basın Danışmanı, öbür tarafta Yeni Şafak Gazetesi Niğde Temsilcisi yazıyordu. Yeni Şafak Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Ocaktan idi, İstan- bul'da görüşüp, görevle başlamıştım. 28 Şubat Süreciydi; Daha sonra; Rektör Basın Danışmanlı- ğı ve Basın Halkla İlişkiler Müdürlüğü görevinden alınıp, önce Niğde Meslek Yüksekokulu Radyo Tv Programı, daha sonra Aksaray Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu'na sürüldüm. Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğüne TRT'den Radyo Tv Programına geçiş yapan Niğde Rotary Kulübü Başkanı bayan atandı. Görevden alınmamla ilgili; genel sekreter, "Üniversiteye bildirmeden-valilik- ten lojmana oturduğun için rektör ve üniversite yönetimi kızdı" dedi. Yeni evliydim, eşim trafik kazası geçirdi ayağı kırıldı. Niğde'de kiralık

kaloriferli ev yok. O dönem bakan olan Akın Gonen'e ulaşip valilik lojmanları kaloriferli diye lojmana taşınmıştım. Yeni evli eşi ayağı kırık biri olarak; Aksaray'a sürgün zor gelmişti. Babamın sıra arkadaşı, uzun yıllar bakanlık ve milletvekil- liği yapan Demirel'in Sağ Kolu Cumhurbaşkanı Başdanışmanı Dr. Vefa Tanır' a gittim. "Bir süre dışarda otur" dedi. Sonra beni tekrar çağırdı, "Oğlum konu lojman falan değil, seni fişlemişler, ilgilenecem" dedi.

Ankara'dan ümitle döndüm ama değişen bir şey olmadı. Tekrar Vefa Tanır'a gittim, çok sinirlendi, "Oğlum sen git, rahat ol" dedi. Daha otobüse varmadan üniversite yönetiminde tanıdığım üç kişi aradı, "Sen kimi devreye soktun, rektör şeker krizine girdi, seni arıyor, eski görevi- ne iade edecek" dedi. Ankara'dan döndüğümün ertesi günü genel sekreterle görüştüm ve çok kısa süre sonra Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlü- ğüne iade edildim.

Gazetecilik, son yıllarda dijital mecranın gelişimiyle birlikte büyük bir evrilmeye yaşadı? Sosyal medya adı verilen mecra ya dair neler düşünüyorsunuz? Vaktiyle geleneksel medya- ya duyulan güven günümüzde sosyal mecra ya da duyulabilir mi?

Gazetecilik geçmişte eski olan kişiler için; kurşun kokusu, gazete kokusu çok anlamlıdır. Yerel gazetelerin çoğunun sahibi aynı zamanda başyazardı. Bölge müdürleri temsilcileri ve muhabirleri giyimden konuşmaya kadar her konuda gazetecilik ahlakına uygun davranma konusunda uyarırdı. Dijitalleşme ve internet gazeteciliğin yaygınlaşması bazı teknolojik yenilik ve kolaylıklar getirmesine rağmen sorunlar daha da büyüdü. Özellikle sosyal medyada kaynağı belirsiz bilgi kirliliği çok yoğun yaşanmakta. Yeni nesiller etik ve estetik değerlerden gittikçe uzaklaşmakta. Emperyal güç odakları istedik- leri bilgileri manipüle edip çok kolay empoze edebilmekte. Ülkeler ve toplumlar kültüründen, dininden, köklerinden uzaklaştırılıp kimliksizliğe itilmekte... Dünya'da ve Türkiye'de bu yeni medya yapılanması kaçınılmaz, ama toplumsal ve hukuksal kalıcı önlemler mutlaka alınmalı...

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik bir bünyeye girdimi ömür boyu çıkmaz, benim yaşamımda da öyle oldu, basına öncelikli ilgimden dolayı; akademik olarak oldukça başarılı olmama rağmen, doktora ve diğer akademik çalışmalara yoğunlaşmadım. Daha ilkökulda okurken; bisikletle gider belediye garajında kaç itfaiye, kaç kamyon, kaç otobüs var onları sayardım. Yakındaki Jandarma Birligi'ndeki eğitimleri izlerdim. Kapalı Cezaevi civarına gidip, jandarmaları nöbet değişimle- rini, gardiyanları, ziyaretçileri gözlemlerdim. Gazetecilik aslında doğuştan gelen bir içgüdüyle yapılırsa layıkıyla yerine getirilir. Gazeteci, iyi bir sosyologdur, iyi bir gözlemcidir, güçlü bir iletişimci ve liderdir. Örneğin, Fakülteden mezun olur olmaz, önce gazetecilik yaptığım için çok genç yaşta Rektör Basın Danışmanı oldum, diğer taraftan birçok sıkıntı da yaşadım. Başka Üniver- sitelere öğretim görevlisi olarak geçmek istedim, bir türlü olmadı, sonra sebebini bir siyasi ve bir rektör açıkladı, geçmişinde gazetecilik olan kişiden tedirgin oluyorlar, meraklıdır, araştırır, sorgular diye sıcak bakmıyorlar...

'Belki görünmezsiniz ama görölmesi gerekeni seçersiniz'

Kamera arkasında bulunmanın, görünmekten ziyade görünür olması gerekeni ön plana çıkarma eylemi gösterdiğini ifade eden Sena Gamze Vanlioğlu, bu durumun kendisi için önemini aktarıyor

Gazetecilik, sadece olayları aktarmak değil; görünmeyi görünür kılmak, her detayın ardındaki insan hikâyesini sabırla işlemek ve topluma karşı büyük bir sorumluluk taşımaktır. Selçuk Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünden mezun olduktan sonra mesleki yolculuğuna Konya Demeç Gazetesi'nde muhabir olarak devam eden Sena Gamze Vanlioğlu, haberciliği tam da bu hassas dengeler üzerine inşa eden genç ve dinamik bir isim... Haberin yalnızca görünen yüzüyle yetinmeyip, hikâyelerin arka planındaki derinliğe odaklanan Vanlioğlu; dijitalleşmenin getirdiği hızdan yapay zekânın habercilikteki geleceğine, sahadaki zorluklardan etik değerlerin önemine kadar mesleğe dair pek çok noktayı bizler için değerlendirdi.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Sena Gamze Vanlioğlu. Selçuk Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema mezunuyum; aktif olarak Konya Demeç Gazetesi'nde muhabirlik yapıyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Muhabirliğe yönelmemde en büyük etken, insan hikâyelerine duyduğum ilgi oldu. Onun dışında ayrıntılar benim için önemlidir ve haberler ayrıntılarda olur. Yaşanan olayların yalnızca görünen kısmıyla değil, arka planıyla da ilgileniyorum. Toplumda yaşananları yerinde gözlemlemek, doğru ve tarafsız biçimde aktarmak bu mesleği benim için anlamlı kıldı.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberim okul yıllarımda yaptığım bir ödevdi. Aynı zamanda ilk röportajımı da o süreçte gerçekleştirdim. O an, bu mesleğin benim için ne ifade ettiğini daha iyi anladım. Kameranın arkasındasınız; belki görünmezsiniz ama görünmesi gerekenleri siz seçer, siz gösterirsiniz. Bu farkında-

lık, Muhabirliğe olan bakışımı ve motivasyonumu derinden etkiledi.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Sahada insanlarla birebir temas ettiğiniz anlar ister istemez iz bırakıyor. Özellikle duygusal yönü ağır olan haberlerde, insanların size güvenip yaşadıklarını anlatması beni çok etkiliyor. O anlarda yaptığım işin ne kadar hassas ve sorumluluk gerektiren bir iş olduğunu daha net hissediyorum.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

En zorlayıcı süreç, sahada insanlarla kurulan iletişim oluyor. Bazı insanlarla iletişim kurmak zor olabiliyor; özellikle açık iletişim kurmakta zorlanan, yaşadıklarını ifade edemeyen kişilerle çalışmak sabır ve özen gerektiriyor. Bu noktada hem empati kurmak hem de mesleki sınırları koruyarak haberi doğru ve objektif bir şekilde aktarmaya çalışıyorum.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Muhabirliğin en büyük sorumluluğu doğru, tarafsız ve etik habercilik yapmaktır. Toplumu yanlış yönlendirmemek, kamu yararını gözetmek ve hakikati savunmak muhabirliğin temelidir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Açıkçası dijitalleşmenin öncesini birebir deneyimleyecek kadar eski bir dönemi hatırlayacak yaşta değilim. Ancak bugün baktığımızda dijitalleşme ve sosyal medya Muhabirliği hem hızlandırdı hem de daha geniş kitlelere ulaşmayı mümkün kıldı. Buna karşılık bazı olumsuz yönleri de beraberinde getirdi. Telefonu olan herkesin kendini muhabir gibi görebilmesi, bilgi kirliliğini ve doğruluk sorunlarını artırdı. Bu yüzden sosyal medya, Muhabirler için bir yandan önemli bir kaynakken, diğer yandan çok dikkatli ve sorumlu kullanılması gereken bir alan hâline geldi.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ, veri analizi, arşiv taraması ve teknik süreçlerde Muhabirlere önemli kolaylıklar sağlıyor. Ancak haber üretiminin özü olan insan bakışı, etik değerlendirme ve sahadaki gözlem yapay zekânın yerini alamaz. Bu nedenle destekleyici bir araç olarak kullanılmasının doğru olduğunu düşünüyorum.

Teşekkür ederiz.

Yapay zekâ ve insan vicdanı arasında habercilik

Dijitalleşme haberi hızlandırdı ancak doğruluğu daha da kıymetli hale getirdi. Sümeyye Serin, yapay zekânın sunduğu teknik imkânların gölgesinde kalmayan, ruhu olan ve teyit edilmiş haberciliğin önemine dikkat çekiyor. Veri analiziyle insan sezgisinin, hızla güvenin arasındaki o ince çizgide yürüyen bir meslek yolculuğu...

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

En zorlayıcı süreç, doğru bilgiye ulaşmak ve bunu teyit etmek. Özellikle sıcak gelişmelerde bilgi kirliliği çok hızlı yayılıyor. O noktada acele etmeden, kaynakları kontrol ederek hareket etmek hem zaman hem de sorumluluk açısından zorlayıcı olabiliyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Güvenilir olmak. Olanı olduğu gibi, objektif

Çocukluk hayallerinin peşinden giderek sabah bültenlerindeki o hayranlık duyduğu seslere bugün kendi imzasını ekleyen bir ismi ağırlıyoruz: Sümeyye Serin. Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'nden taze bir solukla mezun olan ve henüz yolun başında olmasına rağmen Hakimiyet.com'un Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü koltuğunda önemli bir sorumluluk üstlenen Serin, Konya'nın tarihi miraslarından dijital haberciliğin hızla değişen dinamiklerine kadar geniş bir perspektifte mesleğini icra ediyor. Haberin sadece bir metin değil, bir "sorumluluk" ve "güven" köprüsü olduğuna inanan genç gazeteci; yapay zekânın haberciliğe etkisinden, sahadaki o unutulmaz insan hikâyelerine, dijital çağın getirdiği hız baskısından gazetecilik etiğine kadar pek çok kritik noktaya parmak basıyor. Haberin ruhunu sahadaki gözlemler ve vicdanda arayan Sümeyye Serin'in meslek yolculuğuna ve günümüz medyasındaki "doğru bilgi" mücadelesine birlikte tanıklık edelim.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Ben Sümeyye Serin. 2001 yılında Konya'nın Karatay ilçesinde doğdum. 2024 yılında Selçuk Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldum. Şu anda Hakimiyet.com'da Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olarak çalışıyorum.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

Çocukluğumdan gelen bir hayranlık diyebilirim. Küçükken okula gitmek için sabah uyandığımda evimizde televizyon hep açık olurdu. Haber

bültenlerini izlerken spikerlere imrenirdim. Sanki haberleri bana anlatıyorlarmış gibi hissederdim. O his, zamanla meslek hayaline dönüştü ve bugün beni gazeteci yaptı.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberim, öğrencilik dönemimde Konya'nın tarihi miraslarından biri olan yaklaşık 800 yıllık Obruk Kervansaray'ın restorasyon süreciyle ilgiliydi. Karatay Belediyesi tarafından yürütülen çalışmalarla yapının müze otel olarak yeniden turizme kazandırılması dikkat çekiciydi. Selçuklu döneminden kalan bu kervansarayın korunarak işlevlendirilmesi, Konya'nın turizm potansiyeline katkı sunan önemli bir adımdı. Sahada bu süreci yerinde görmek ve haberleştirmek benim için hem öğretici hem de mesleğe dair motivasyonu artıran bir deneyim oldu.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Aslında her dönemin kendine göre zorlukları var. Açıkçası, sektörde öncü olan büyüklerimizin döneminde çalışmayı çok isterdim. Onlarla beraber sahada çalışmak büyük bir şans olurdu. Bugün ise dijital çağın içindeyiz ve özellikle internet haberciliğinde hız çok önemli. Habere ulaşmak kolaylaştı ama bu, günümüz gazetecilerinin daha az emek verdiği anlamına gelmiyor. Eskiden haberi yakalamanın verdiği o heyecan ve tatmin duygusu belki daha farklıydı; bugün ise doğruyu hızlı ve sorumlu bir şekilde aktarma mücadelesi ön planda.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

"Şu anı hiç unutamıyorum" diyebileceğim tek bir olay yok. Çünkü gittiğiniz her haberde farklı insanlar, farklı hikâyeler ve duygularla karşılaşıyorsunuz. Bir şehit cenazesindeki acı da, bir trafik kazası sonrası yaşanan kayıplar da insana çok şey öğretiyor. Her haber, hafızada ayrı bir iz bırakıyor.

bir şekilde kamuoyuna aktarmak. İnsanların haber yoluyla doğru bilgiye ulaşmasını sağlamak gazetecinin en temel sorumluluğu.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme gazeteciliği hızlandırdı ve erişimi artırdı. Artık haber saniyeler içinde binlerce kişiye ulaşabiliyor. Ancak bu durum, doğrulama ve etik sorumluluğunu daha da önemli hale getirdi. Sosyal medya, gazeteciler için güçlü bir araç ama doğru kullanılmadığında ciddi riskler

de barındırıyor.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ gazetecilikte yardımcı bir araç olarak büyük kolaylıklar sağlıyor. Veri analizi, arşiv taraması ve teknik süreçlerde ciddi katkıları var. Ancak haberin ruhu, sahadaki gözlem, insan hikâyesi ve vicdan hâlâ gazetecinin kendisine ait. Yapay zekâ destekleyici olabilir ama gazetecinin yerini tutamaz.

Teşekkür ederiz.

YENİ RENAULT DUSTER

DÜNYASINI KEŞFETMEK İÇİN
ÇELİK MOTORLU ARAÇLAR'A
SİZİ BEKLİYORUZ.

ÇELİK
MOTORLU ARAÇLAR

Konya Plaza Tel: 0332 345 04 85 - Akşehir Plaza Tel: 0332 812 61 62
Ankara Yolu 4. km Büsan Girişi No: 222

Dinlemek, anlamak ve sorumluluk almak...

Mezun olduktan sonra Milli Gazete’de haberciliği mutfağında öğrenen, şimdilerde ise Akşehir Belediyesi’nin iletişim stratejilerine yön veren Şerife Parlak, mesleğe dair etik duruşun ve doğru bilgiye ulaşmanın önemini anlatıyor

Kariyer yolculuğuna ulusal basın mutfağında başlayan, bugün ise yerel yönetimde iletişimin merkezinde yer alan Şerife Parlak ile mesleki serüvenini konuştuk. Akşehir Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdür Vekili olarak görevini sürdüren Parlak; ilk haberinin heyecanından dijitalleşen medya dünyasına, kurumsal sorumluluktan yapay zekanın habercilikteki yerine kadar pek çok konuda deneyimlerini ve bakış açısını paylaştı. İletişimi sadece anlatmak değil, bir “dinleme ve anlama sanatı” olarak tanımlayan Şerife Parlak’ın mutfaktan yönetime uzanan hikâyesi, genç iletişimciler için de kıymetli ipuçları barındırıyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Şerife Parlak, Akşehir Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü’nde müdür vekili olarak görev yapıyorum. 2018 yılında Gazi Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü’nden mezun oldum. Üniversite yıllarım boyunca farklı kurumlarda edindiğim staj ve çalışma deneyimleri, iletişimin sadece anlatmak değil; dinlemek, anlamak ve sorumluluk almak olduğunu bana öğretti.

Profesyonel iş hayatım belediyeçilikle başlamadı. Yerel yönetime geçmeden önce

ulusal bir gazetede (Milli Gazete) ve bir kamu yararı gözeten bir dernekte çeşitli pozisyonlarda görev aldım. Bu süreçte hem haberciliğin mutfağını tanıma hem de kamu yararını önceleyen bir bakış açısı kazanma fırsatı buldum. 2022 yılında yerel yönetim alanına adım attım. KPSS ile Akşehir Belediyesi’ne memur olarak atandım. Ardından 2024 yılında belediyemizde Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü’nün kurulmasıyla müdür vekilliği görevini yürütmekteyim.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz; sizi bu mesleğe çeken neydi?

Aslında bu mesleği bilinçli bir tercihle seçtiğimi söylemek zor. Daha çok zamanla bu yöne yönlendirildiğimi, hatta mesleğin beni seçtiğini düşünüyorum. Üniversitenin son yılıydı; Uluslararası Medya Enformasyon Derneği (UMED) tarafından düzenlenen bir sertifika/eğitim programına katıldım. Bu program kapsamında, alanında deneyimli isimlerden basın ve kurumsal iletişim alanlarında eğitimler alıyorduk.

O zamana kadar farklı kurumsal yapılarda staj ve eğitim deneyimlerim olmuştu ancak basın alanında herhangi bir tecrübem yoktu. Program sürecinde, aynı ulusal gazetede görev yapan bir büyüğümüzün verdiği eğitim benim için bir dönüm noktası

oldu. Bu eğitimin ardından bana gazetede bir staj imkânı sunuldu ve basın dünyasına ilk adımımı bu sayede attım. Gazeteciliğin mutfağını yakından tanıdığım bu süreç, mesleğe bakışımı tamamen değiştirdi.

Bugün geldiğim noktada, meslek hayatımın şekillenmesinde bu ilk temasın çok önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum. Bu vesileyle, bana bu kapıyı açan UMED’e ve Milli Gazete ailesine gönülden teşekkür ediyorum.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz; sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberimin konusunu bugün net olarak hatırlayamıyorum; aradan uzun yıllar geçti. Ancak o haberi ilk kez okuduğum anı hiç unutmadım. Haberi yazıp editöre göndermiştim, ertesi gün izinliydim. Gazeteden bir arkadaşım, gazetenin fotoğrafını gönderdi. Ekranı baktığımda, haberimin sürmanşetten yayımlandığını gördüm.

O an hissettiğim şaşkınlık, mutluluk ve gurur duygusu; mesleğin insana yaşattığı en özel anlardan biriydi. O günkü toyluğumla hissettiğim o gurur, aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ dün gibi aklımda.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Teknolojik imkânlar gazeteciliği hızlandırdı ve erişimi kolaylaştırdı. Ancak bilgi kirliliğinin arttığı bu dönemde doğruyu ayıklamak, teyit etmek ve etik duruşu korumak çok daha zor. Bu yönüyle bakıldığında, gazetecilik bugün geçmişe göre daha fazla sorumluluk isteyen bir meslek.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Kurumsal alanda çalıştığım için, klasik anlamda sürpriz ya da sıra dışı bir anımdan bahsetmem belki çok mümkün değil. Yürüttüğümüz programların ve yazdığımız haberlerin büyük bir bölümü, sahaya çıkmadan önce en ince ayrıntısına kadar planlanmış, detaylandırılmış ve kurgulanmış oluyor. Bu da çalıştığımız alanın doğası gereği daha kontrollü bir süreç gerektiriyor.

Ancak şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki; görev yaptığım kurumun düzenlediği her program, benim için ayrı bir deneyim ve öğrenme alanı oldu. Farklı kesimlerle bir araya gelmek, sahada süreci yönetmek ve kamuoyuna doğru bilgiyi ulaştırmak, mesleki gelişimime önemli katkılar sağladı. Bu anlamda tek bir anıdan ziyade, her etkinliğin bana kattığı tecrübeler, meslek hayatımda unutulmaz bir bütün oluşturuyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Kurumsal bir yapıda görev yapan biri olarak, ifa ettiğim görevin kurum imajı açısından ne anlam ifade ettiğinin son derece farkındayım. Yapılan her çalışmanın, yürütülen her iletişim sürecinin ve yaşanan bir olay karşısında verilen her tepkinin, kurumu ya bir adım ileri taşıyacağını ya da geriye götürebileceğini biliyorum.

Ancak bu sorumluluk yalnızca kurumu temsil etmekle sınırlı değil. Özellikle Akşehir halkının doğru bilgiye zamanında ulaşması, benim için en az kurum imajı kadar önemli. Bu dengeyi koruyabilmek; şeffaf, ölçülü ve kamu yararını önceleyen bir iletişim dili kurmak, gazetecinin ve kurumsal iletişimcinin topluma karşı en temel görevi olarak görüyorum.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

Dijitalleşme ve sosyal medyanın gazeteciliği ileri taşıdığını düşünüyorum. Elbette her dönüşümde olduğu gibi bu alanda da hem olumlu hem olumsuz yönler var. Ancak işini gerçekten iyi yapan, kendini geliştirmek ve mesleğini daha ileriye taşımak isteyen bir gazeteci için dijital medya çok önemli fırsatlar sunuyor.

Özellikle sosyal medya, haberin çok daha geniş kitlelere ulaşmasını sağlıyor. Bu da gazetecinin sesini, etkisini ve sorumluluğunu artırıyor. Doğru kullanıldığında dijital mecralar; haberi daha hızlı, daha erişilebilir ve daha görünür hâle getiriyor. Bu nedenle dijitalleşmenin, mesleğini ciddiyetle yapan gazeteciler için güçlü bir araç olduğunu düşünüyorum.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapay zekâ uygulamalarını gazetecilik açısından bir tehditten ziyade, doğru kullanıldığında güçlü bir destek aracı olarak görüyorum. Veri analizi, arşiv taraması, metin düzenleme ve hız gerektiren işlerde gazeteciye önemli kolaylıklar sağlıyor. Bu da gazetecinin asıl işi olan araştırmaya, sorgulamaya ve sahaya daha fazla zaman ayırabilmesine imkân tanıyor.

Ancak tabi ki yapay zekânın sunduğu bütün bilgileri doğru kabul etmek mümkün değil. Gazetecilik; sezgi, etik, vicdan ve insan dokunuşu gerektiren bir meslek. Bu nedenle yapay zekânın, gazetecinin yerini alabilecek bir unsur değil; onun sorumluluğu ve denetimi altında kullanılan bir araç olması gerektiğini düşünüyorum.

Teşekkür ederiz.

”

Milletin gerçek ses ve iradesinin doğduğu yer olan cumhuriyetin etrafında çelikten bir kale oluşturacak olan' yazılı ve görsel basın çalışanlarımıza işlerinde kolaylıklar diliyorum.

(M. Kemal Atatürk)

”

. 10 Ocak . Çalışan Gazeteciler Günü

AHDE VEFA
TURAN BİRLİĞİ SOSYAL
YARDIMLAŞMA VE EĞİTİM
DERNEĞİ

'Gazeteci zanaatkar olamaz'

Ufuk Kendirci'ye göre gazetecilik, ekonomik kaygıların dindirilebileceği bir liman değil. Onu diğer mesleklerden ayıran, elinizde kalan o büyük manevi sorumluluk! On yıllık saha tecrübesini bu sorumluluk ilkesiyle harmanlayan Kendirci, dijitalleşen dünyada hızın doğruluğu gölgelememesi gerektiği uyarısında bulundu

Gazetecilik, sadece olayları aktarmak değil; aynı zamanda sessizlerin sesi olmak, çare arayanın eli kolu olabilmektir. Bu sayımızda, İzmir'in dinamizminden Konya'nın köklü basın geleneğine uzanan 10 yıllık bir tecrübeyi, Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu Ufuk Kendirci'yi sayfalarımızda ağırlıyoruz. Üniversite yıllarında eline aldığı fotoğraf makinesinin heyecanını bugün bile taze tutan Kendirci, mesleği bir ekonomik kazanç kapısı değil, manevi bir sorumluluk alanı olarak tanımlıyor. İlk haberinin acemiliğinden Konyaspor'un unutulmaz maçlarına, mahkeme kapılarında dijital dönüşümün eşğine kadar geniş bir perspektifte gazeteciliğin anatomisini çıkarıyor.

Hızın doğruluğu tehdit ettiği günümüz medya dünyasında "teyit mekanizmasının" önemine dikkat çeken; yapay zekayı bir kolaylık olduğu kadar "tembellik tuzağı" olarak da gören Ufuk Kendirci ile mesleğin dününü, bugünü ve yarınını konuştuk. Gazeteciliğe olan tutkusunu "gördüğünü paylaşma yükü" olarak nitelendiren bu samimi söyleşi, haber-ciliğin mutfağına dair önemli ipuçları veriyor.

Sizi tanıyabilir miyiz?

Ufuk Kendirci, Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunuyum. 2014 yılından bu yana İzmir ve Konya'da gazeteciliğin bir fiil içerisinde yer aldım. Evli ve 1 çocuk babasıyım.

Mesleğe başlamaya nasıl karar verdiniz? Sizi bu mesleğe çeken neydi?

İnsanların sorunlarına çare olmaya çalışmak, sesi olmak ve bilgiye ulaşma çabası gazeteciliğin en temel vazifelerindendir. Bu temeller mesleğe olan sevgimi arttırdı ve insanlara ulaşma çabası benim için başlangıç

nedenlerinden bir tanesi oldu.

İlk haberinizi hatırlıyor musunuz? Sizin için ne ifade ediyordu?

İlk haberimi üniversite ikinci sınıfta yapmıştım. Kızılay'ın üniversitelerde yaptığı bir bilgilendirme toplantısıydı. Fotoğraf makinesini ilk kez kullandığım için çok heyecanlanmıştım. Doğru açıyı ve poz bulabilmek için çok fazla fotoğraf çekmiştim. Haberin içerisinde bulundukça bu refleks kendiliğinden geliyor ama bunu tabi ki sonradan keşfedebilmişim.

Bugün gazetecilik yapmak geçmişe göre daha mı zor, daha mı kolay? Neden?

Günümüzde gazetecilik yapmak eskiye nazaran çok daha kolay. Bilgiye erişme hızı ve insanların sosyal medyadaki gönüllü muhabirlik çalışmaları sizin habere ulaşmanıza daha rahatlatıyor. Ancak bu hızı kontrol etmek zamanla zorlaşabildiği için dikkatli olmakta fayda var. Örneğin hızlı paylaşılan bir bilgilili teyit etmek için geçirilen zaman, geride kalmayıp paylaşma konusunda endişe getirebiliyor. Bilgi- hız, bilgi- doğruluk ve güvenilirlik üçgeninde bu dengeyi çok iyi korumak gerekiyor.

Sahada karşılaştığınız en unutulmaz anı bizimle paylaşır mısınız?

Bu konuda birden çok anım olduğunu söyleyebilirim. Gazeteciliğe başladığım yıllarda bir ajansta idari amirimin haberin değerini yükseltmek anlamında yaptığı bir hamle, konunun muhatapları tarafından neredeyse mahkemelik olmama sebep olacaktı. Çok endişe verici bir durumu benim için. Konyaspor özelinde 2024 yılında yaşanan son maçı da unutulmazlar listesine ekleyebilirim.

Bir haberi takip ederken sizi en çok zorlayan süreç ne oluyor?

Habere gitmeden önce ön hazırlığımı mutlaka yaparım. Bir futbol müsabakasıysa stadyum, tribünler... bir panel veya etkinlikse toplantı amacı ve konuşmacılar... kısacası haberi takip ederken bilgim varsa konuyla ilgili çok fazla zorluk çekmiyorum. Haber konusuyla alakalı verilen bilginin sınırlı olduğu durumlarda takip ederken zorluk çekebilirim. Onda da haberin geçtiği yere adapte olduğum anda artık bir sorun kalmıyor.

Gazetecinin topluma karşı en büyük sorumluluğu sizce nedir?

Mesleği yapma motivasyonu. Gazetecilik ekonomik kaygılarınızı azaltacak bir meslek grubu maalesef değil. Tam da bu yüzden elinizde kalan manevi sorumluluğa çok iyi sarılmalı ve en iyisini yapmaya çalışmalısınız. Gazeteci zanaatkar olamaz. Gördüğünü paylaşma, bildiğini söyleme, sokaktaki konuşulan sorunları medyaya aktarma bu sorumlulukları yerine getirme yükü topluma olan sorumluluğun temelleridir.

Dijitalleşme ve sosyal medya gazeteciliği nasıl değiştirdi?

2000'li yıllarla başlayan internet, sosyal medya, dijitalleşme ve uygulamalar gazeteciliğin anatomisini tamamen değiştirdi. Bu değişiklikleri nicel ve nitel olarak görebiliriz. Artık bilgiye çok hızlı ulaşabiliyoruz. Dünyanın herhangi bir yerinde oluşan bir durumu binlerce km ötesinden öğrenebiliyoruz. Bazen bilgi kendiliğinden de gelebiliyor. Buradaki tek sorun yukarıda da söylediğim üzere hızı kontrol etmek. Hıza sahip olmak gazeteciliğin en önemli ama tek olması gereken durum değil. Teyit mekanizmasını sürekli çalıştırmak gerekiyor. Hıza ulaşmak- güvenilirlikten vazgeçmemek bu denklem önemli. Gazeteciliği etkileyen nicel durum ise geleneksellüğün yerini dijitale bırakmış olması. Gazete sayfaları yerini internet sayfaları var. İlerisi içinde siteler yerini videolara bırakacak gibi görünüyor. Bu değişikliğe ayak uydurmak varlığın devamı için önemli.

Yapay zekâ uygulamalarının gazeteciliğe etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Gazeteciliğin şeklini değiştiren en önemli yeniliklerden bir tanesi olarak yorumluyorum. Sorgulama, araştırma ve bilgiye ulaşmayı kolaylaştıran ancak bu kolaylığı tembelliğe sürüklemeye çok müsait bir yenilik yapay zeka. Gerçek zekanın sorgulamasına bir engel teşkil etmiyorsa çok faydalı olarak kullanılabilir. Bu kullanacak kişinin amacına göre değişebilir.

Teşekkür ederiz.

10 OCAK Çalışan Gazeteciler Günü Kutlu Olsun

Bir fotoğraf karesi için saatlerce en doğru anı bekleyen; bir satır haberle birçok hayata umut olabileceği gerçeğini unutmadan çalışan değerli basın mensupları ve basın gönüllülerimizin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü en içten dileklerimizle kutlarız.

KONEV 1996

KONYA EĞİTİM KÜLTÜR ve SAĞLIK VAKFI

"El Birliği, Gönül Birliği"

İzmir 2 Cad. No: 44/8 Kızılay Çankaya/ANKARA

www.konev.org.tr

info@konev.org.tr 0 (312) 419 42 43

Gazetecilikte doğru bilgi esastır

Anadolu'da Gündem ile medya hayatına giren sonra Hakimiyet ve Yeni Meram'da hem spor hem de haber muhabirliği yapan Yusuf Alper ile medya ve sanat hayatını konuştuk.

Meslekte ilk deneyimini sayfa tasarımıyla yaşayan Yusuf Alper ile bizim yolumuz Hakimiyet'te kesişmiş, fakat ben göreve geldikten bir hafta kadar sonra istifa etmişti. "Benden mi sıkıldı acaba" diye düşünürken Yeni Meram'da işe başlaması yanlış soruyla meşgul olduğumuzun göstergesiydi. Bir zaman sonra spor muhabirliğinden haber servisine geçiş yaptı. Anlaşılan Yusuf iyi bir jokerdi. Sonra birden medya sektöründen uzaklaştı, bir zaman temas kuramadık ama sanat faaliyetleriyle ortaya çıktığında Yusuf'un yeni bir vizyon edinme süreci yaşadığını anladık. Bakın neler anlattı, Yusuf Alper:

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz, eğitim hayatınız ve gazeteciliğe başlama serüveninizi anlatır mısınız?

1980 yılında Konya'da doğdum. İlk ve orta öğretimimi babamın işi dolayısıyla Aksaray'da yaptım. Ardından Atatürk Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Sanat Tarihi Bölümü'nde eğitim gördüm. ,

Gazeteciliğe nasıl başladınız ve hangi basın kuruluşlarında görev yaptınız?

Konya'ya gelmemin ardından Anadolu'da Gündem Gazetesi'nde sayfa tasarımı yapmaya başladım. İlk gazetecilik deneyimim bu gazetede oldu. Sayfa tasarımı görevimin yanında spor gazeteciliğine ilgi duydum ve maçları takip etmeye başladım. İlerleyen dönemde Hakimiyet Gazetesi'nde spor muhabiri olarak gazetecilik mesleğine devam ettim. Burada iki yıl daha çalıştıktan sonra Yeni Meram Gazetesi'nde, yine spor muhabirliği görevi yaptım. Yeni Meram Gazetesi'nde gazeteciliğin farklı yönlerini öğrendim. Spor muhabirliğinin yanı sıra yerel gündemi takip etmeye başladım. Gazetecilik hayatım spor servisinden, haber servisine ve birinci sayfa muhabirliğine kadar ilerledi.

Matbu gazetecilik ile internet gazeteciliğini mukayese edebilir misiniz?

Basılı yayın, yani matbu gazetecilik; haberlerin kâğıt üzerinde okurlarla buluşması anlamına gelir. Yani matbu gazetecilik fiziksel yayınlar yoluyla kitlelere ulaşır. Matbu gazetecilik; tamamen geleneksel bir ifadeyle elle tutulur; okurla bağlantıyı en üst seviyede tutan ve dolayısıyla kalıcı etki yaratan bir anlayışa sahiptir. Uzun yıllardır, toplumun hemen her kesiminde gazete okuma alışkanlığı ve haber alma hakkı bu sayede, yani geleneksel anlamda gerçekleşmiştir. Dijital gazetecilik ise gelişen teknoloji sayesinde son dönemlerde popüler kültürün bir uzantısı olarak karşımıza çıkmıştır. Elbette değişen şartlara uyum sağlamak, teknolojinin pozitif taraflarını kullanmak açısından dijital habercilik yöntemlerine karşı olan biri değilim. Ancak bu durumun geleneksel gazetecilik ile ayrılan keskin hatları ve yönleri olduğunu unutmamak gerekiyor. Öncelikle geleneksel gazetecilik, denetim mekanizmalarının süzgecinden geçer; yani basılı yayınlarda okuduğunuz haber ve bilgi kaynaklarının doğruluğu büyük ölçüde onaylanır. Ancak dijital haber alma

mekanizmalarında bu durum kontrol altında tutulup denetlenemez. Gazetecilikte doğru bilgi esastır. Tabii ki dijital haber mekanizmalarının güncellenebilir olması, bilgiye ve gelişmelere en kısa zamanda ulaşmamızı sağlar. Ayrıca maliyet açısından da geleneksel yöntemlerden daha ucuzdur. Bunun yanında okurlarla "yorum" bölümleri sayesinde direkt iletişime geçmesi de avantaj sağlar. Burada asıl sorun "bilgi kirliliği" dediğimiz durumdur. Dijital yayıncılık belirli denetim elemanlarının ve doğrulama mekanizmalarının onayından rahatlıkla sıyrılabilirdi için manipülasyona da açıktır. Web sitelerinin ve mobil uygulamaların haberi daha hızlı şekilde topluma ilettiği gerçeğini göz ardı edemeyiz; fakat burada dikkat edilmesi gereken sosyal medya ve dijital yayıncılığın "doğruluk" problemidir. Ben bu durumu böyle niteliyorum. Gazeteciliğin en önemli yapı taşlarından olan "doğruluk" maalesef günümüzde dijital yayıncılığın en büyük problemlerinden biridir.

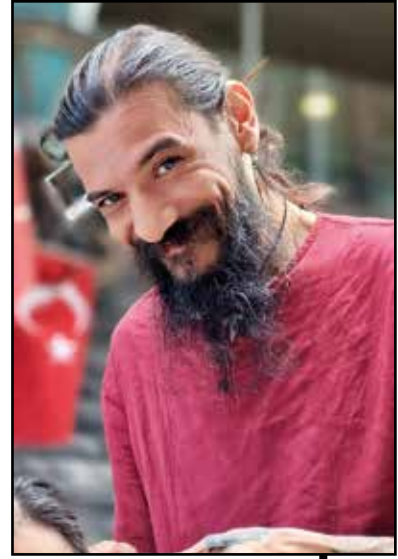
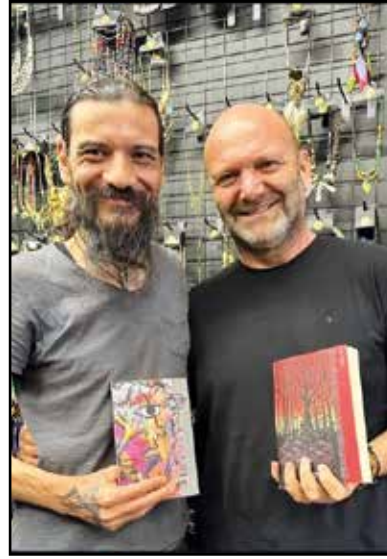
Sosyal medya olarak da adlandırılan mecralara dair fikriniz nedir?

Sosyal medya, ona verdiğimiz bu yakıştırmadan da anlaşılacağı üzere, insanların dijital ağlar sayesinde birbirleriyle iletişimi kurmasını sağlayan bir araçtır. Bir nevi gelişmiş bir haber alma vasıtası olarak da görülebilir. Hızlı ve anlık paylaşımlar sayesinde hem bilginin anında yayılmasını, hem de haberin geniş kitlelere ulaşmasını sağlar. Fakat sosyal medya da diğer dijital haber kaynakları gibi doğruluğu kontrol edilmemiş sahta haberlere, manipülasyona ve dezenformasyona açıktır. Kitlelerden etkileşim alabilmek amacıyla abartılı bir kurgu ve yanlış dil kullanılması da kaliteyi düşüren faktörlerden biridir. Burada asıl önemli olan doğruluk parametresi, sosyal medyanın avantajlarını negatif yönde etkileyebilir. Değirmek istediğim bir başka özelliği ise "yorum" adı verilen etkileşim yöntemidir. Yanlış bilgi, eğitim seviyesi ve kutuplaşmaya da neden olabilecek yorum bölümleri, geçmişte alışık olduğumuz yetkin bilgi kaynaklarından uzaklaşmamız anlamına geliyor ve kanımca; bilgi kirliliği ve doğru olmayan kaynaklar, sosyal medyanın yanlış kullanımı yoluyla toplumsal bir açmazı neden oluyor.

Geleneksel gazetecilik daha önce de bahsettiğim gibi, fiziksel bir aracı kullanarak halkın haber alma özgürlüğüne katkı verir. Ayrıca okuma alışkanlığının da devamını sağlar. Toplumla temas durumunda olması ve edinilen bilginin doğruluğunun kontrol mekanizmaları sayesinde teyit edilebilir olması, geleneksel gazeteciliğin önemini gösterir. Günümüzde elbette teknolojinin sürekli gelişim hâlinde olması geleneksel anlayışın da farklılaşmasına neden oldu. Teknolojiyi doğru yönde kullanmaya özen gösterdiğimiz sürece geleneksel gazeteciliğe katkı sağlayacağını düşünüyorum.

Muhabirlik döneminizle günümüzü mukayese ettiğinizde, gazeteciliğin seyrüseferi nasıl görünüyor?

Gazeteciliğin seyrüseferi de bu bağlamda

değişmek zorunda. Nasıl ki geçmiş dönemde kil tabletler yerini kâğıda bırakmışsa bugün de basılı yayın organları yerini dijital teknolojiye bırakacaktır. Fakat burada dikkat edilmesi gereken konu dijital yayıncılığın denetim altına alınmasını sağlayacak kanun ve yasaların yürürlüğe girmesidir. Bu sayede doğru ve tarafsız habercilik ister sosyal medya isterse yazılı yayınlardan olsun topluma ulaşabilir. Bilgi kirliliği veya modern söyleyişle kullanacak olursak, dezenformasyon önlemleri takdirde teknolojinin gazeteciliğe büyük katkıları olacaktır.

Gazetecilik sizin için neyi ifade ediyor?

Gazetecilik benim için her zaman topluma ve yaşadığımız coğrafyaya katkı sağlayan en büyük ve en etkili mesleklerden biridir. Nasıl ki bir polis veya emniyet mensubu toplumun güven ve huzuru için mücadele ediyorsa gazeteciler de doğru bilginin ve haberin topluma ulaşması sağlayan çok önemli bir misyonu yerine getiriyor. "Kutsal meslek" tabirinin de bu meslek için gayet yerinde olduğunu düşünüyorum. Bu farklı görev ve aidiyet bilinciyle işinizi yaptığınız sürece topluma da hizmet etmiş oluyorsunuz. Doğruluk, tarafsızlık, güvenilirlik haberciliğin değişmez paydaşlarındandır. Bu üç olgu doğru şekilde kullanıldığında bu kutsal meslek de halkın bilgi almasına ve gelişmesine katkı sunmaya devam edecektir.

Mesleği bırakma sebebiniz neydi?

Gazetecilik, benim için her zaman birçok şey ifade etmiştir. Aslına bakılırsa mesleği bırakmak kolay olmuyor. Buna bırakmak yerine uzaklaşmak demek daha doğru bir tabir olabilir. Uzaklaşmanın elbette özel nedenleri de var. Özellikle basılı yayınların değişen teknolojinin etkisiyle giderek azalması muhabirlik mesleğine olan ihtiyacı da azaltmış durumda. Artık herkes kişisel bir muhabir, her birey bir anlamda gazeteci... Özellikle bireysel cep telefonu kullanımı ve videolar yoluyla gerçekleşen haber aktarımı ne yazık ki mesleğe darbe vurdu. Burada eleştireceğim birçok konu olabilir; ancak bunu yazmaya kalksam sanırım bambaşka bir röportajın konusu olurdu. Gazeteciliği bıraktım; fakat bunun anlattığım nedenlerden farklı olarak özel nedenlerden kaynaklandığını ifade edebilirim.

Gazetecilikten uzaklaştıktan sonra

kendinize güzel bir mecra oluşturup sanata ve edebiyata yöneldiniz. Sanat atölyenizde neler üretiyorsunuz, çalışmalarınıza dair bilgi verirsiniz?

Gazetecikten uzaklaşmamın sonrasında sanat alanında gelişme göstermek istedim. 2014 yılının ortalarında kendi açtığım sanat atölyesinde takı-tasarım, el sanatları faaliyetlerinde bulunuyorum.

Sanat, her insanın içinde vardır. Burada önemli olan bunu nasıl ortaya çıkardığınızdır. Bu kimi zaman bir tuvale yansır, kimi zamansa bir enstrüman yoluyla kulaklarınıza fısıldar... Ben de içimden gelen sese kulak vermek istedim. Bu bazen bir tuval oldu, bazen bir ses, bazense bir ağaç parçasına şekil vermek... Atölyede eski Türk sanatlarından ilham alarak yaptığım duvar süsleri, kişisel takılar ve doğal ürünleri dönüştürerek oluşturduğum farklı sanatsal çalışmalar var. Özellikle duvar süsleri ve Şaman kültüründen esinlenerek yaptığım birtakım süs eşyaları var. Ayrıca ağaç oymacılığı, taş dökümü tekniği kullanarak yaptığım eşyalar ve farklı takılar yapıyorum.

Üç kitap yayımladınız. Neler yazdınız, anlatır mısınız?

Deliler Kulesi, Ölü Köpekler ve Ateş Böcekleri, Anarşist Kek Tarifi ve Karanlık Öyküler olmak üzere üç kitabım var. İlk yayınlanan kitabım Deliler Kulesi, giderek hızlanmaya ve değerini yitirmeye başlayan modern yaşantının karşısında bireylerin tepkilerini anlatıyor. Özellikle kadın erkek eşitsizliğinin, çarpık kentleşmenin ve değişen toplumsal normların odak alındığı bir kitap... Fakat bu olumsuzluklar sizi yanıltmasın; kitap yoğun duygusal ve karamsar motiflerle şekillenmiş bir kitap değil. Bir kadının gözünden toplumu sorguluyor. Bir sahnede trafik, "Devlet büyüğü" olarak tabir ettiğimiz biri için kapatılıyor örneğin, "Zaten bizim hiç acelemiz yoktu!" diye geçiriyor içinden. Kadına yönelik şiddetten, baskıdan söz ediyor; fakat bunu kasvetli bir durumdan ziyade alaycı bir gönderme kullanarak yapıyor. Deliler Kulesi, kısaca toplumsal hayatta karşımıza çıkan anormal durumları nasıl da sıradanlaştırdığımızı anlatıyor. Timarhanede bulunan delilerde toplumun içine kaynaşan, aramızda yaşayan ismi konulmamış deliler arasındaki ince çizgiyi anlatmaya çalışıyor.

Ölü Köpekler ve Ateş Böcekleri ise, sıradan

bir insanın dönüşümünü anlatıyor. Başına gelen bazı talihsiz olayların ardından toplum dayatmalarından sıyrılıp yeni bir kişiliğe bürünen bir karakterin anlatısı olarak karşımıza çıkıyor. Bu kitap iyi ve kötü arasındaki ayrımın sınırlarını sorgulayan bir kitap... İyilik ve kötülük kavramlarının anlamlarını sorgulayan bir çalışmam... Bir insan için hangi noktaya ulaştığında kötü tabiri kullanabiliriz? İyilik kavramının kuralları nelerdir? gibi sorulara cevaplar arıyor.

Bu kitap ayrıca mitolojik olaylarla paralel bir kurguda yazdığım bir eser. Olay örgüsünün yanında üçüncü bir ses mitolojik öyküler anlatıyor. Genellikle bilinen öyküler; fakat olay örgüsüyle uyumlu bir şekilde hikâyeye destek veriyor.

Anarşist Kek Tarifi ve Karanlık Öyküler, içinde birbirinden bağımsız on farklı öykünün yer aldığı bir çalışma. Bu öyküler elbette biraz karanlık öyküler, bireylerin korkularından, çatışmalarından, ahlaksal çözümlerinden bahseden anlatılar. Fakat düşündüğünüz kadar karanlık değil, bu öykülerin içinde de mizahi bir dil bulunuyor açıkçası. Hatta "anarşist" ve "kek" kelimeleri de bu mizahi unsurdan kaynaklanıyor. Kitapta bulunan on öykünün arasına serpiştirmiş on tane de kek tarifi var. Bu elbette bilinen tariflerden değil! Özgürlüğü, barışı, doğruları, ahlak ölçülerini hızla değiştiren dünyaya karşı yükselen bir ses... İçinde özgürlük yumurtası, eşitlik şekeri, demok-rasi sütü, sıvı insan hakları yağı bulunan bir tarif... Herkesin ihtiyacı olan bir tarif... Çünkü tüm bunlar gerçek hayatta ne yazık ki elde edilemiyor!

Gazetecilikten gelen eleştirel aynı zamanda da mizahi bir dille toplumun, değer yargılarının ve tüketim merkezli, bireysel bir dünyayı anlatan kitaplar diyebiliriz.

Gazetecilik yıllarınızı özlediğiniz oluyor mu?

Gazetecilik elbette benim için her zaman kutsal olarak nitelendirilebileceğim bir meslek. Hayatımı kişisel anlamda değiştiren bir dönemdi benim için. Özlüyorum elbette! Ancak günümüzde her şey o denli hızlı tüketilip çöpe atılıyor ki buna ayak uydurmakta sanırım herkes zorlanıyor. Geri dönmeyi düşünmedim dersem yalan söylemiş olurum. Şimdilik gerçekten düşünmüyorum; fakat beni teselli eden şey bu noktada yazdığım, kaleme aldığım kitaplar. Kitaplar ve yazılarımla meslekten kopmadım aslında, yazıyorum; ama bilinen değil belki biraz daha sıra dışı bir biçimde...

Doç. Dr. Zübeyde SÜLLÜ

Kastamonu Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölüm Başkanı

DİJİTAL ÇAĞDA HABERİN YENİ YÜZÜ: MARKA GAZETECİLİĞİ

Gazete, iletişim tarihi boyunca gelişen teknik imkânlar sayesinde var olan ilk kitle iletişim aracıdır. Gutenberg sonrası matbaalarda siyah beyaz sayfalara basılan ilk gazeteler, fotoğrafın kullanımı ile ilerleyen yüzyıllarda bir yüz kazanmıştır. Telgraf, teleks ve faks, uzak coğrafyalarda olan bitenleri günün haberlerine taşıyarak gazetelere heyecan ve yüksek okunma oranları getirmiştir. Telefon, muhabir ile haber kuruluşu arasındaki mesafeyi kısaltırken; her geçen gün gelişen matbaa teknolojileri, gazeteyi daha hızlı basılan, daha geniş kitlelere ulaşan bir yayın hâline getirmiştir. Renkli baskı ile gazete, sadece okunan değil, aynı zamanda uzun uzun seyredilen bir mecra olmuştur. Bu teknolojiler, tıpkı gazete gibi çok eski bir kitle iletişim aracı olan dergiyi de modern yaşamın vazgeçilmez kültür unsurlarından biri hâline getirmiştir. Gazete; kimi zaman ellerde iz bırakan mürekkebiyle, kimi zaman kahvaltıda taze ekmek kokusuna karışan tarıfsız kokusuyla, kimi zaman da bir yılbaşı piyangosu ya da üniversite sınavı sonuç duyurusunda yaşattığı heyecan ile 19. ve 20. yüzyıllarda yaşayan kuşakların hafızasında farklı bir yer edin-

miştir. Kendisi de tarihsel süreçte varlığını korumayı başarmıştır.

Bununla birlikte tarih boyunca gazeteler, aynı zamanda siyasal baskıların, sansür yasalarının, ekonomik bağımlılıkların, mesleki belirsizlik ve güvensizliklerin gölgesinde var olma savaşı vermiştir. Mesleğin tozunu yutmuş ve büyüüne kapılmış olan gazeteciler ise yüzlerce yıl boyunca, çoğu zaman bedeller ödeyerek kamuoyunu bilgilendirme görevini yerine getirmeye çalışmışlardır. Öyle ki bu gazetecilerin bir kısmının yaşamları romanlara, sinema filmlerine ve tiyatro oyunlarına konu olmuş, hikâyeleri ölümsüzleşmiştir. Gazeteciler, aynı zamanda yaşam, edebiyat, felsefe ve siyaset üzerine de çok önemli eserler vermişlerdir.

Gazetecilik, günümüzde hep var olan zorlukların yanı sıra dijital iletişim devriminin getirdiği yapısal dönüşümlerle de baş etmeye çalışmaktadır. Tıklanma baskısı, hız ve algoritmalar, mesleğin etik sınırlarını her geçen gün zorlamakta ve gazetecilerin işini daha karmaşık hâle getirmektedir. Bu zorluklara rağmen dijital imkânlar, gazeteler ve editöryal süreçler için çok önemli katkılar da sunmaktadır.

Çoklu medya özelliği, veri temelli habercilik, okurla doğrudan iletişim kurma ve yeni finansman modelleri, gazeteciliğin yeniden yapılmasına olanak vermektedir.

Bu bağlamda ortaya çıkan yeni gazetecilik uygulamalarından biri de marka gazeteciliğidir. Yazılı basılı gazetelerin kapanması ve dijital gazeteciliğin daha az insan gücüne ihtiyaç duyması karşısında birçok gazeteci medya dışında kalmıştır. Dünyada ve ülkemizde giderek gelişen marka gazeteciliği, bu gazetecilerin bilgi birikimi ve gazetecilik sezgilerini başka bir alanda değerlendirmeleri imkânı sunmaktadır. Gazetecilik deneyimi, aynı etik ilkelerle başka bir mecrada sürdürülebilir hâle gelebilmektedir.

Marka gazeteciliği, gazetecilik ile kurumsal iletişimin ortak noktasında yer alan, hikâye anlatımını ve bilgi paylaşımını esas alan yeni bir iletişim biçimidir. Giderek yaygınlık kazanan bu gazetecilik türü, klasik pazarlama özellikle de reklam faaliyetlerinden farklıdır. Marka gazeteciliği ile işletmeler, hedef kitleleriyle daha derin, süreklilik taşıyan ve anlama dayalı bir iletişim kurmayı amaçlamaktadır. Marka gazeteciliğinde ürünü ya da kurumu doğrudan öne çıkarmak doğru bir yaklaşım değildir. Bunun yerine işletmeler, bilgi veren, açıklayan ve anlam üreten içerikler aracılığıyla güven kazanmaya çalışmaktadırlar. Bunun için de gazetecilik disiplinine sahip basın mensuplarıyla çalışma, onlar için hayati derecede önemlidir. Haber yazım teknikleri, röportaj dili, görsel anlatım ve etik temellere dayalı editoryal süzgeç, marka gazeteciliğinin önemli unsurlarıdır. İşletmeler ve markalar yalnızca ekonomik birer varlık değildir. Markalar, aynı zamanda toplumsal, kültürel ve çevresel konularda söylenecek sözü olan toplumsal aktörlerdir. İşletmeler, markaları üzerinden hedef kitleleriyle çift yönlü, karşılıklı anlayış, onay ve iş birliğine dayalı bir iletişim gerçekleştirmek istemektedirler. Marka gazeteciliği, işletmelerin kendi alanlarında bir yayıncı gibi davranmasını sağlayarak tüm bu çabaları mümkün kılmaktadır.

Marka gazeteciliğinde en hassas konuyu etik boyut oluşturmaktadır. Marka gazeteleri; tüketim toplumunun hezeyanlarından uzakta, gazeteciliğin temel ilkeleri olan doğruluk, şeffaflık ve güvenilirlikle yola devam etmelidir. Okur, çoğu zaman sağ duysal

zekâ ile davranır. Reklam ya da tanıtım içeriği ile gerçek haberi birbirinden ayırt eder. Bu nedenle marka gazeteleri etik bir pusula ile hareket etmelidir. Önceden de vurgulandığı gibi marka gazeteciliği, geleneksel gazetecilik alanındaki daralma ve istihdam sorunları için de iyi bir çözüm yolu olabilir. Gazeteler bir kitle iletişim aracı iken, aynı zamanda kurumsal iletişim için de yeni metotlar önerebilir. Bu durum, gazetecilik deneyiminin farklı bir boyutta varlığını sürdürmesine imkân verecektir. Marka gazeteciliği, gazetecilik mesleğinin alternatifi ya da rakibi değildir. Marka gazeteciliği, henüz emekleme aşamasında olan yeni bir gazetecilik türüdür ve günümüzde hızla gelişmektedir.

Değerli okuyucular; 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü için kaleme aldığım bu yazıyı biraz daha kişisel bir paragrafla tamamlamak isterim. Gazetecilik, benim için yalnızca bir meslek değil, aynı zamanda yaşam çizgime eşlik eden bir idealdir. Üniversite yıllarımda bir gazetecilik öğrencisiydim ve stajımı da bu alanda yaptım. Ankara'da mezun olduğum sene bulduğum ilk iş, o dönemin önemli sayılabilecek bir gazetesindeydi. Ancak farklı bir mesleğin benim için daha uygun olacağına karar verip bu işe hiç başlamadım. Gelin görün ki gazetecilik beni takip etmeyi bırakmadı ve Türkiye'nin ilk gazetecilik eğitimi veren lisesinde alan öğretmeni olarak işe başladım. Yıllarca sürdürdüğüm bu meslek sayesinde onlarca, belki yüzlerce gazeteci öğrenci adayını eğitmenin sorumluluğunu ve onurunu taşıdım. Tahmin edebileceğiniz gibi, değerli arkadaşlarım ve öğrencilerimle uygulama dergileri ve gazeteler yayımladım, çeşitli yazılar yazdım ve fotoğraflar çektim.

Her ne kadar üniversitede Halkla İlişkiler ve Reklamcılık alanında uzmanlaştım da fakültemde yine yüzlerce gazetecilik bölümü öğrencisinin dersine girdim. Onlar, benim üniversite hayatımda çok kıymetli yol arkadaşlarım, sonrasında ise mesleki paydaşlarım oldular. Sözün kısası, bugün sahada olan gazetecilik bölümü mezunu değerli arkadaşlarım ve çok sayıda özenle yetiştirdiğimiz öğrencilerim var. Onların ve tüm zorluklara rağmen işini hakkıyla yapan, mesleğini onurla sürdüren tüm gazetecilerin 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü en kalbi dileklerle kutluyor, yollarının hep açık olmasını diliyorum.

MATBAA

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü *Katla Olsun*

Halkın doğru bilgiye ulaşması için
gece gündüz demeden çalışan,
toplumun huzur ve refahına katkı sağlayan
tüm basın mensuplarının
Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutluyorum.

Geçmişten aldığı birikimle
Konya basın geleneğini yarınlara taşıyan
tüm gazetecilere teşekkür ediyorum.

Uğur İbrahim ALTAY
Konya Büyükşehir Belediye Başkanı

serdrip_damla_sulama

Büyükkayacak OSB Mah. 516 Nolu Sok. No : 5 Selçuklu / KONYA / TÜRKİYE
+90 (332) 355 24 94 - info@serdrip.com - www.serdrip.com